Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Maupassant, Guy de.; af Guy de Maupassant ; paa Dansk ved Loulou Lassen ; Illustrationer af Ferdinand Bac, Træsnit af G. Lemoine.
Titel | Title:	Smukke-Ven
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : A. Christiansens Forlag, 1904
Fysiske størrelse | Physical extent:	688 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58,-309

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 12129 3

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

SAMLEDE VÆRKER AF

GUY DE MAUPASSANT

SMUKKE-VEN

PAA DANSK VED
LOULOU LASSEN

ILLUSTRERET AF
FERDINAND BAC

PARIS BERLIN LEIPZIG
SOCIÉTÉ D'ÉDITIONS LITTÉRAIRES ET ARTISTIQUES
Librairie PAUL OLLENDORFF

A. CHRISTIANSENS FORLAG
KØBENHAVN

GUY DE MAUPASSANT

SMUKKE-VEN

1905. h. 2860

SAMLEDE VÆRKER

AF

GUY DE MAUPASSANT

SMUKKE-VEN

PAA DANSK VED

LOULOU LASSEN, F. MARCUSSEN

ILLUSTRATIONER AF FERDINAND BAC

TRÆSNIT AF G. LEMOINE

KØBENHAVN MDCCCCIV

A. CHRISTIANSENS FORLAG

PARIS BERLIN LEIPZIG

SOCIÉTÉ D'ÉDITIONS LITTÉRAIRES ET ARTISTIQUES

Librairie PAUL OLLENDORFF

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

KØBENHAVN - GRÆBES BOGTRYKKERI

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

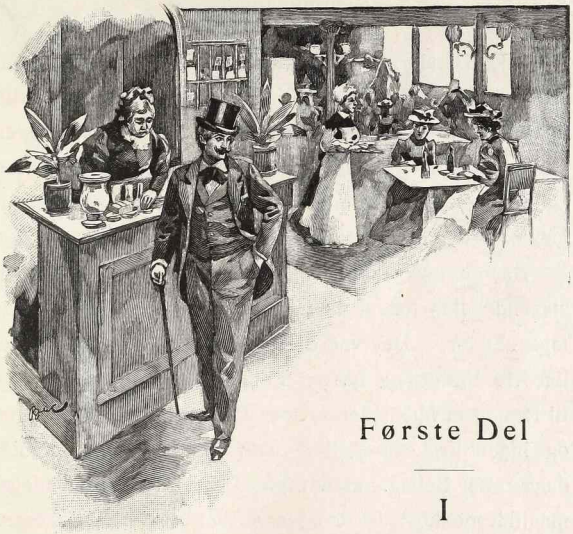

Første Del

I

Da Kasserersken havde givet ham tilbage paa et Femfrancsstykke, gik Georges Duroy ud af Restauranten.

Han saa af Naturen godt ud og hele hans Skikkelse prægedes af en vis Flothed, han havde erhvervet sig i sine Underofficers-Dage; han rettede sig op, skød Brystet frem, snoede soldatermæssigt sit Overskæg og lod sit Blik glide hastigt hen over de Spisende omkring ved Bordene; han havde den Maade at se paa, der er egen for alle unge Fyre, som ved, at de er kønne, der var noget falkeagtigt i hans Øjne.

Alle Kvinderne i Salen havde løftet Hovedet for at se paa ham; der var tre smaa Arbejdersker; en halvgammel sjusket Musiklærerinde med uredt Haar, en Hat, som altid var støvet, og en Kjole, som altid sad skævt, og to gifte Koner med deres Mænd, alle Stamgæster i det billige fjerde Rangs Etablissement.

Da han var kommen ud paa Fortovet, blev han staaende lidt for at spørge sig selv, hvad han skulde tage sig for. Det var den 28de Juni, og han havde lige tre Francs og fyrre i Lommen, det skulde slaa til til Resten af Maaneden. Det repræsenterede to Middage og ingen Frokoster eller to Frokoster og ingen Middage, efter Behag. Han regnede ud, at da Formiddagsmaaltiderne kostede to og tyve Sous, medens Middagen kostede tredive, saa fik han, hvis han lod sig nøje med Frokosterne, et Overskud paa en Francs og tyve Centimer, hvad der igen repræsenterede to Gange Brød og Pølse samt to Glas Øl paa Boulevarden. Det var hans største Udgift og hans bedste Aftenfornøjelse; og han gav sig til at drive ned ad Notre-Dame-de-Lorette Gaden.

Han gik paa samme Maade som den Gang, han bar sin Husaruniform, med Brystet skudt frem og lidt skrævende Ben, som om han lige var staaet af Hesten; han banede sig brutalt Vej gennem Gaden, der var

fuld af Mennesker, og skubbede med Skulderen Folk til Side for ikke at være nødt til at gaa af Vejen. Han satte sin lidt medtagne høje Hat lidt paa skraa ned mod det ene Øre og lod sine Hæle runge mod Stenbroen. Han saa ud, som om han altid havde til Hensigt at udæske de Forbigaaende, Husene, hele Byen, ved det flotte Militærsnit, han havde forstaaet at beholde, selv efter at han havde maattet nedværdige sig til igen at trække i civile Klæder.

Skønt hele hans Dragt kun havde kostet tredsindstyve Francs, var der alligevel ved hans Person en vis lidt pralende Elegance, der til Trods for et lille Anstrøg af Simpelhed, ikke var helt uægte. Han var høj og velskabt, havde kastaniebrunt, naturlig krøllet og omhyggelig skilt Haar, hvis Farve spillede svagt i det rødlige, klare blaa Øjne med en ganske lille Pupil, og et lille fint Overskæg, hvis Spidser var snoet kækt i Vejret, i et og alt Typen paa en Lejebibliotheksromans letsindige, men uimodstaaelige unge Mand.

Det var en af de Sommeraftener, da al Luft synes at være flygtet bort fra Paris. Det var, som om Byen svedte i den lumre Nats kvælende Hede. Kloakerne sendte deres forpestede Aande op fra deres Granitmunde, og fra Køkkener i Kælderne slog en modbydelig

Stank af Opvaskervand og fordærvet Sauce ud gennem de lave Ruder.

Portnerne sad i Skjorteærmer over skrævs paa Straastole, de havde stillet ud i deres Porte, og røg Pibe. De spadserende slæbte sig overvældede afsted med blottet Hoved og Hatten i Haanden.

Da Georges Duroy var naaet ned til Boulevarden, stod han endnu en Gang stille og vidste igen ikke, hvad han skulde gøre. Han havde faaet Lyst til at drive gennem Champs-Élysée ud ad Boulogneskoven til for at trække lidt frisk Luft under de grønne Træer, men samtidig var et andet Ønske vaagnet i ham, Ønsket om at opleve et erotisk Eventyr.

Men hvor skulde den, han længtes efter, komme fra? Det vidste han ikke, men tre Maaneder igennem havde han hver evige Dag og hver eneste Aften ventet at træffe hende. Nu og da havde han ganske vist takket være sit kønne Ydre og sin flotte Skikkelse tilranet sig lidt flygtig Elskov, men han haabede stadig paa noget mere og bedre.

Skønt hans Lommer var tomme, flammede hans Blod alligevel hedt, hver Gang en af Gadens løse Fugle hviskede til ham: „Gaa hjem med mig, smukke Herre!“ Men han turde ikke følge dem, da han intet havde at betale dem med. Han tragtede desuden ogsaa efter

noget andet, andre Kys, som ikke var tilfals for alle og enhver.

Alligevel satte han Pris paa at søge de Steder, hvor de letlevende Fruentimmere holder til, han kunde godt lide at komme paa deres Baller, deres Kaféer og i deres Gader. Han holdt ogsaa af at puffe fortroligt til dem, snakke med dem, sige Du til dem, indaande deres stærke Parfumer og føle sig nærved dem. Naar alt kom til alt, var det dog Kvinder, Kvinder, som kun levede til Elskov. Han saa paa ingen Maade ned paa dem med den Ringeagt, der er medfødt hos de Mænd, som fra Barnsben er vant til at omgaas det gode Selskabs Damer.

Han drejede hen mod Madeleine Kirken og fulgte Strømmen af Fodgængere, der langsomt gled afsted i den trykkende Varme. Paa Fortovet udenfor de store

Kaféer var der overfyldt af Folk, som sad og drak i det skarpe og blændende Skær fra de oplyste Façader. Foran dem stod paa smaa runde eller firkantede Borde Glas, fyldte med Drikke, der spillede i alle Farver, røde, grønne, gule, brune, og inde i Karafferne glimrede de store, gennemsigtige Isstykker, som skulde holde det smukke, klare Vand friskt og koldt.

Duroy sagtnede sin Gang, han var bleven helt tør i Halsen og trængte til at faa noget at drikke.

En brændende Tørst, en rigtig Sommeraftens Tørst var kommen over ham, og han udmalede sig paa Forhaand den vellystige Fornemmelse ved at lade den kolde Drik glide ned gennem Svælget. Men hvis han blot drak to Glas Øl i Løbet af Aftenen, saa maatte han sige Farvel til sin beskedne Middagsmad i Morgen, og han kendte kun altfor godt de lange sultne Timer i Slutningen af Maaneden.

Han sagde til sig selv: „Jeg maa se at faa Tiden til at gaa til Klokken ti, saa drikker jeg mit Glas Øl i Café Américain. Det var dog Pokker, saa jeg er bleven tørstig.“ Og han saa paa alle de Mennesker, som sad omkring ved Bordene og kunde drikke, ligesaa meget de vilde. Han slentrede forbi Kaféerne med en frejdig Friskfyrsmine; han kastede et hastigt Blik hen over de drikkende og søgte af hver enkelts Udseende

og Klædedragt at danne sig en Mening om, hvor mange Penge han vel kunde have paa sig. En dump Vrede mod de mageligt hvilende Kafégæster steg op i ham. Hvis man gav sig til at rode i deres Lommer, saa vilde man finde Guldstykker og Sølv- og Kobbermønter. I Gennemsnit maatte hver af dem have saadan noget som fyrretyve Francs hos sig, der sad nok en Hundrede Stykker foran hver Kafé, Hundrede Gange fyrre, det var fire Tusinde Francs! Han mumlede: „De Bæster!" og passede paa, at hans Gang beholdt den rette Spænstighed. Hvis han havde kunnet faa fat paa en af dem paa et mørkt Gadehjørne, vilde det ikke i mindste Maade have generet ham at dreje Halsen om paa ham, saaledes som han paa de store Manøvredage havde gjort ved Bøndernes Fjerkræ.

Han tænkte paa sine to Soldateraar i Afrika, paa den Maade, hvorpaa Smaaposterne, som var sat ud mod Syd, brandskattede Araberne. Et grusomt og tilfreds Smil legede om hans Læber ved Mindet om et lille privat Udfald, som havde kostet tre Mænd af Ouled-Alane Stammen Livet og indbragt dem, ham og hans Kammerater, tyve Høns, to Faar og nok til at le af et halvt Aar igennem.

De Skyldige var aldrig bleven fundne, og der blev forøvrigt heller ikke søgt videre efter dem, Araberen

bliver nu en Gang betragtet omtrent som Soldatens naturlige Bytte.

I Paris var det noget helt andet. Der kunde man ikke med Sabel ved Siden og Revolver i Haanden plyndre løs i Ro og Mag langt borte fra den borgerlige Retfærdigheds Rækkevidde. Han følte i sit Hjerte de samme Instinkter, som behersker en Underofficer, der er sluppet løs i et erobret Land. Ja, han længtes i Sandhed tilbage til de to Aar, han havde tilbragt i Ørkenen. Hvor det var Skade, at han ikke var bleven dernede! Men Sagen var, at han havde haabet paa, at noget bedre skulde vise sig for ham, naar han kom tilbage. Og nu! . . . Jo pyt! nu sad han net i det!

Han lod sin Tunge glide om i Munden med en smækkende Lyd for at forvisse sig om sin Ganes Tørhed.

Langsomt og udmattet af Hede gled Menneskestrømmen stadig tæt omkring ham. Han tænkte: „Det Rak! Og alle de Idioter gaar med Penge paa Lommen!" Han skubbede sig frem med Skuldrene og fløjtede en lystig Melodi. Herrerne, han skød til Side, vendte sig gnavent brummende om og Damerne sagde: „Klods!"

Han gik forbi Vaudevilletheatret, og standsede udfor Café Americain for at spørge sig selv, om han alligevel ikke skulde drikke det Øl med det samme, han

var saa forfærdelig tørstig. Førend han bestemte sig, kastede han et Blik paa den oplyste Uhrskive midt ude paa Kørebanen. Klokken var et Kvarter over ni. Han kendte sig selv; saa snart det fyldte Ølglas stod for ham, vilde han tømme det i ét Drag. Og hvad skulde han saa faa Tiden til at gaa med lige til Klokken elleve?

Han tænkte: „Jeg vil gaa ned til Madeleinekirken, og saa drive ganske langsomt tilbage igen."

Ved Hjørnet af Operapladsen gik han forbi en svær, ung Mand, hvis Ansigt han syntes vagt at skulle kende et eller andet Sted fra.

Han gav sig til at følge efter ham, medens han ledte i sin Hukommelse og halvhøjt gentog: „Hvor Pokker har jeg dog set den Fyr før?"

Han grundede og grundede uden at kunne komme paa det. Saa pludselig ved et besynderligt Erindringsspil saa han Manden for sig i en yngre og slankere Skikkelse og iført Husaruniform. Han udbrød ganske højt: „Det er jo Forestier!" Han fremskyndede sine Skridt for at indhente ham og slog ham paa Skulderen. Den anden vendte sig om og saa paa ham. Saa sagde han:

„Hvad vil De mig, om jeg maa spørge?"

Duroy gav sig til at le: „Kender Du mig ikke igen?“

„Nej.“

„Georges Duroy fra sjette Husarregiment.“

Forestier rakte ham begge Hænder:

„Næh, gamle Ven! Hvordan lever Du?“

„Tak, godt! Og Du?“

„Aa, ikke særlig straalende. Tænk Dig, mit Bryst er bleven svagt; jeg gaar med Hoste de seks Maaneder af Aaret efter en Bronchitis, som jeg paadrog mig i Bougival, lige efter at jeg var kommen tilbage til Paris; det er nu fire Aar siden.“

„Fy da; Du ser dog ellers stærk nok ud.“

Forestier tog sin fordums Kammerats Arm og gav sig til at udbrede sig om sin Sygdom, fortalte ham, hvilke Læger han havde konsuleret, hvad de havde ment om hans Tilstand, hvilke Raad de havde givet ham, og hvor vanskeligt det var for ham i hans Stilling nøjagtig at følge deres Forskrifter. De vilde have, at han skulde tilbringe Vinteren i Syden; men hvorledes skulde han kunne det? Han var gift, han var Journalist og havde en rigtig smuk Stilling.

„Jeg leder Indenrigspolitiken i „*La Vie Française*“, besørger Senatet i „*Salut*“, og fra Tid til anden leverer

jeg literære Artikler til „*La Planète*". Du ser altsaa, at jeg er kommen ganske godt efter det."

Duroy saa overrasket paa ham. Han var meget forandret, meget modnet. Hans Gang, hans Dragt, hele hans Fremtræden røbede den velstillede Mand, der er sikker paa sig selv, hans fyldige Mave antydede Middagsherren. I gamle Dage havde han været slank, mager og spænstig, en letsindig Fyr, altid rede til at lave Spektakler og altid parat til at gaa ud paa Livet. Paa tre Aar havde Paris gjort ham til et helt andet Menneske, en sat, svær og alvorlig Herre med enkelte graa Haar i Tindingerne, og dog kunde han næppe være mere end en syv og tyve Aar.

Forestier spurgte: „Hvor skal Du hen?"

Duroy svarede: „Ingen Steder, jeg gaar blot en Aftentur."

„Naa. Gider Du følge med hen paa *La Vie Française*; jeg skal læse Korrektur paa en Artikel? Saa kan vi maaske bagefter gaa hen og drikke et Glas Øl sammen?"

„Ja, gerne."

De fortsatte deres Gang med hinanden under Armen, straks sammensmeltede i den ligefremme Fortrolighed, som altid holder sig mellem gamle Skole- eller Soldaterkammerater.

„Hvad bestiller Du her i Paris?“ spurgte Forestier.

Duroy trak paa Skulderen:

„Ærlig talt dør jeg saa smaat af Sult. Da min Tjenestetid var udløben, vilde jeg absolut hertil for . . . naa ja, for at gøre min Lykke eller rettere sagt for at leve i Paris; og nu har jeg i et halvt Aar været ansat paa Nordbaneselskabets Kontor for en Gage af femten Hundrede Francs om Aaret. Det er alt, hvad jeg tjener.“

„Hm! Det skal Du ikke komme langt med,“ mumlede Forestier.

„Nej, det har Du sandelig Ret i. Men hvad skal jeg gøre? Jeg staar ene, jeg kender ingen, har ingen, der kan anbefale mig. Det er saavist ikke Viljen, som mangler, det er Midlerne.“

Hans Kammerat saa op og ned ad ham som en praktisk Mand, der vil danne sig en Mening. Saa sagde han i en fast overbevist Tone:

„Ser Du, min Ven, her i Paris gælder det bare om at have den fornødne Frækhed. En Mand, der er en lille Smule dreven, bliver lettere Minister end Kontorchef. Man skal ikke give sig til at bede, blot trænge sig paa. Men hvorfor Fanden har Du ikke kunnet finde noget bedre end en Kontorplads ved Nordbanen?“

„Jeg søgte overalt,“ svarede Duroy, „men jeg kunde

ikke opdrive noget bedre. Men for Resten har jeg for Øjeblikket Udsigt til noget godt; der er bleven tilbudt mig en Stilling som Berider ved Pellerins Rideskole. Der kan jeg, lavt regnet, naa op til tre Tusind Francs."

Forestier standsede pludseligt: „Gør ikke det, det er dumt, om Du saa kunde tjene ti Tusind ved det. Du vilde med det samme lukke for hele Din Fremtid. Paa dit Kontor er Du i hvert Fald skjult, ingen kender Dig, og hvis Du har Mod, kan Du forlade det og bryde Dig en Bane. Men hvis Du bliver Berider, saa er Du færdig. Saa kunde Du ligesaa gerne være Overkelner et Sted, hvor hele Paris spiser til Middag. Har Du først givet det gode Selskab Undervisning i Ridning, vil det aldrig senere kunne vænne sig til at betragte Dig som hørende til det."

Han tav og tænkte sig lidt om. Saa spurgte han:

„Er Du Student?"

„Nej, jeg er faldet igennem to Gange."

„Det gør ikke noget, naar Du blot kom din Studietid igennem. Hvis nogen taler til Dig om Cicero og Tiberius, ved Du saa omtrent, hvem det er?"

„Ja, saa noget nær da."

„Godt, der er ingen, der ved mere om dem, undtagen en Snes Idioter, der alligevel aldrig duer til at faa

noget udrettet. Det er ikke vanskelig at gaa for noget fremragende, det drejer sig blot om ikke at blive grebet i ligefrem Uvidenhed. Der skal bare manøvreres lidt behændigt, saa at man glider til Side, slipper uden om Vanskelighederne og ender med at sætte de andre til Vægs ved Hjælp af et Leksikon. Alle Folk er dumme som Gæs og uvidende som Karper."

Han talte roligt og spøgefuldt, som en Mand, der kender Livet, medens han smilende saa paa Mængden, som gled forbi. Men pludselig begyndte han at hoste og maatte staa stille, indtil Anfaldet var gaaet over. Saa sagde han i en nedslaaet Tone:

„Er det ikke fortvivlende, at man ikke kan blive af med saadan en Bronchitis. Og vi er endda lige midt i Sommeren. Næh, til Vinter maa jeg til Mentona for at se at blive kureret. Saa maa det gaa, som det kan, Helbredet er alligevel Hovedsagen."

De var naaet til Boulevard Poissonnière og standsede foran en stor Gitterdør, bag hvilken et oplukket Blad var slaaet op. Tre Personer stod udenfor og læste i det.

Ovenover Døren stod som en pralende Appel „*La Vie Française*" skrevet med store Ildbogstaver, dannet af Gasflammer. Og naar de Forbigaaende pludselig kom ind i Skæret, som kastedes ud fra de tre straalende

Ord, traadte de med ét frem i fuld Belysning, skarpt og tydeligt tegnede, som om det var midt om Dagen,

forstraks efter igen at forsvinde i Mørket.

Forestier skød Døren op.

„Gaa indenfor," sagde han.

Duroy traadte ind, steg op ad en pragtfuld udstyret, men snavset Trappe, der kunde ses ude fra Gaden. Derfra kom han ind i et Forværelse, hvor to Kontordrenge bukkede for hans Kammerat, og

videre ind i et Slags Venteværelse, hvor alt var støvet og luvslidt. Møblerne var betrukne med smudsiggrønt tarveligt Bomuldsfløjl, der var oversaaet med Pletter og hist og her slidt igennem, som om Mus havde gnavet paa det.

„Sæt Dig ned," sagde Forestier, „om fem Minutter er jeg her igen."

Han forsvandt gennem en af Værelsets tre Døre.

En besynderlig, navnløs Lugt, den Lugt, der er egen for Redaktionslokaler, hvilede over Stuen. Duroy ventede uden at røre sig, han følte sig lidt skræmmet, men var dog især overrasket. Nu og da løb Folk forbi ham, ind ad den ene Dør og ud ad den anden, før han fik Tid til at se paa dem.

Snart var det unge, meget unge Mennesker, der saa ud til at have frygteligt travlt og i Haanden havde en Del Papirer, som raslende flagrede under deres hurtige Løb; og snart var det Sættere, under hvis sværteplettede Bluse der skimtedes en snehvid Skjortekrave og et Par Klædesbenklæder, som ingen Herre af det gode Selskab behøvede at skamme sig ved; de holdt forsigtig paa nogle trykte Papirstrimler, ganske frisk, endnu fugtig Korrektur. Nu og da kom en lille Herre ind, klædt med altfor paafaldende Elegance, med en Frakke, der snørede for stærkt ind om Taillen, med

Benklæder strammet for tæt om Benet og med altfor spidse Sko; det var en eller anden mondæn Reporter, der bragte Nyheder fra store Fester.

Der kom ogsaa andre, mere alvorlige Mænd, som øjensynlig var stærkt overbeviste om deres egen Betydning; de bar høje Hatte med flad lige Skygge, som om denne Form var et udmærkende Adskillelsestegn fra den øvrige Del af Menneskeheden.

Forestier kom tilbage med en høj, mager Mand under Armen. Han saa ud til at være en tredivefyrretyve Aar, var i Kjole og hvidt, meget mørk, med et Overskæg, der var snoet ud i lange Spidser. Hele hans Skikkelse var præget af udfordrende Selvtilfredshed.

„Naa, Farvel," sagde Forestier til ham.

Den anden trykkede hans Haand: „Paa Gensyn, kære Ven," og gik fløjtende ned ad Trappen med Stokken under Armen.

„Hvem var det?" spurgte Duroy.

„Det var Jacques Rival, Du ved nok, den bekendte Kronikør og Duellant. Han var her for at læse Korrektur paa sin Artikel. Garin, Montel og han er de tre vittigste Kronikører, vi har i hele Paris. Her ved Bladet faar han tredive Tusind om Aaret for to Artikler om Ugen."

Paa Vejen ned ad Trappen mødte de en lille tyk,

usoigneret, langhaaret Herre, som pustende og stønnende arbejdede sig op ad Trinene.

Forestier hilste meget ærbødigt.

„Det var Digteren Norbert de Varenne," sagde han, „Forfatteren til „de døde Sole", ligeledes en Mand, der faar sine Ting godt betalt. Hver af hans Fortællinger indbringer ham tre Hundrede Francs og hans længste er kun paa to Hundrede Linier. Men lad os gaa ind i Café Napolitain; jeg er lige ved at omkomme af Tørst."

Saa snart de havde sat sig, raabte Forestier: „Opvarter, to Glas Øl." Han tømte sit Glas i et eneste Drag, medens Duroy nød sit i smaa langsomme Slurke som en sjælden og kostbar Vare.

Hans Kammerat sad tavs og syntes at overveje. Saa spurgte han pludselig:

„Hvorfor forsøger Du Dig ikke som Journalist?"

Duroy saa forbauset paa ham og svarede: „Jamen . . . jeg har aldrig skrevet noget som helst."

„Pyt! Prøv bare, alting skal jo have en Begyndelse. Jeg kunde godt bruge Dig til at skaffe mig Oplysninger, tale med Folk og besøge dem. Du kan til at begynde med faa Hundrede og halvtreds Francs og din Droskeregning betalt. Skal jeg tale med Redaktøren om det?"

„Ja, gør det, det vilde jeg gerne."

„Saa hør en Gang, spis til Middag hos mig i Morgen; der kommer en fem, seks Mennesker, Udgiveren, Walter og hans Hustru, Jacques Rival, Norbert de Varenne, som Du saa for lidt siden, og en Veninde af min Kone. Er det en Aftale?"

Duroy betænkte sig, han blev rød i Hovedet og saa forlegen ud. Endelig svarede han sagte:

„Sagen er, at . . . jeg har ingen ordentlige Klæder."

Forestier blev forbauset: „Hvad for noget? Har Du ingen Kjole? Det var Satans! Det er skam noget, man ikke kan undvære. I Paris, ser Du, kan man bedre mangle en Seng end en Kjole."

Saa stak han pludselig Haanden ned i sin Vestelomme og trak en Haandfuld Guldstykker op, han tog to Tyvefrancsstykker og lagde dem hen foran sin tidligere Kammerat, idet han i en hjertelig og fortrolig Tone sagde: „Du kan give mig dem tilbage, naar det passer Dig. Lej Dig eller køb paa maanedlig Afbetaling de Klæder, Du behøver; faa det ordnet, som Du bedst kan, men kom i alle Tilfælde til Middag hos mig i Morgen Klokken halv otte, Rue Fontaine Nr. 17."

Duroy stak forvirret Pengene til sig og stammede:

„Du er altfor elskværdig! Jeg takker Dig mange Gange, Du kan være vis paa, at jeg ikke skal glemme . . ."

Den anden afbrød ham:

„Ja, det er godt. Du vil vel nok drikke et Glas Øl til, ikke?“ — Og han raabte: „Opvarter, to Glas Øl!“

Da de havde drukket ud, spurgte Journalisten:

„Skal vi drive lidt omkring — har Du en Timestid endnu?

„Ja, med Fornøjelse.“

De slog igen ind i Retning af Madeleinekirken.

„Hvad kan vi nu finde paa?“ spurgte Forestier, „der paastaas, at i Paris kan man altid faa Tiden slaaet ihjel — det er ikke sandt. Naar jeg en Aften har Lyst til at drive lidt omkring, saa ved jeg aldrig, hvor jeg skal gaa hen. En Tur i Boulogneskoven er kun morsom, naar man er sammen med en Dame, og det er ikke alid, at man har En ved Haanden. Variéteerne kan maaske more min Urtekræmmer og hans bedre Halvdel, men ikke mig. Hvad er der saa tilbage? Intet. Vi burde have en Sommerhave ligesom Parc Monceau, der skulde være aabent om Aftenen, og man skulde kunne sidde under Træerne og nyde kølige Drikke, medens man hørte paa noget god Musik. Det skulde ikke være et Forlystelsesetablissement i egentlig Forstand, men et Sted, hvor man kunde døse. Entréen maatte være høj for at tiltrække de smukke Damer. Man skulde slentre op og ned i grusbelagte, elektrisk

belyste Alléer, og kunne sætte sig, hvor man vilde for at lytte til Musiken i kortere eller længere Afstand. Vi har haft saadan noget i den Retning tidligere hos Musard, men det var for meget Estrade, for meget Dansemusik. Det var heller ikke udstrakt nok, og der var for lidt Skygge, for lidt Mørke. Der maatte en vældig og meget smuk Have til. Det vilde være storartet. Hvor har Du Lyst til at gaa hen?"

Duroy blev forlegen og vidste ikke, hvad han skulde svare; endelig bestemte han sig:

„Jeg kender ikke Folies-Bergère. Det kunde jeg nok lide at se."

„Folies-Bergère, det var da en mærkelig Ide," udbrød hans Ledsager, „dér bliver vi stegte som i en Bagerovn. Men det er lige meget, lad gaa, der er altid morsomt."

De gjorde omkring og gik op ad Rue Faubourg-Montmartre til.

Bygningens straalende illuminerede Façade kastede et stærkt Skær ned over de fire Gader, som løber sammen foran den. En Række Drosker holdt og ventede udenfor.

Forestier vilde gaa ind, men Duroy standsede ham:

„Vi glemmer at tage Billet."

Han svarede i en overlegen Tone:

„Naar Du følges med mig, har Du fri Entré."

Da de kom hen til Kontrollen, hilste de tre Herrer, der sad, yderst høfligt paa ham. Den midterste rakte ham Haanden. Journalisten spurgte:

„Har De en ordentlig Loge?"

„Ja, selvfølgelig, Hr. Forestier."

Han tog mod Nummeret, der blev leveret ham, og stødte en udpolstret Fløjdør, prydet med Kobberbeslag, op, og de var inde i Salen.

En Taage af Tobaksrøg laa som et fint Slør over de fjerneste Partier, Scenen og den anden Side af Theatret. Og uophørligt steg tynde, hvidlige Røgtraade i Vejret fra alle de Cigarer og Cigaretter, som Tilskuerne røg, den lette Damp steg og steg, hobede sig sammen under Loftet og dannede under den store Kuppel en røgskyet Himmel omkring Lysekronen og over Galleriet, som var fuldt af Folk.

I den brede Indgang ind til det cirkelrunde Promenoir, hvor Halvverdenens udpyntede Skarer slentrer om mellem Herrernes mørkklædte Grupper, stod en Flok Kvinder og ventede paa de ankommende foran en af de tre Buffeter, bag hvilke der tronede tre falmede og sminkede Falbydersker af Drikkevarer og Elskov.

De høje Spejle bagved dem gengav deres Rygge og de forbigaaendes Ansigter.

Forestier banede sig Vej gennem Grupperne hurtigt og overlegent som en Mand, der har Ret til at fordre Respekt.

Han gik hen til en Logeoplukkerske: „Loge Nr. 17“, sagde han.

„Denne Vej, Herre.“

De blev lukket ind i en lille aaben Trææske, som var betrukken med rødt; saa tæt ved hinanden, at man næppe kunde komme frem mellem dem, stod fire Stole af samme Farve. De to Venner satte sig; til højre og venstre i en lang Buelinie, der paa hver Side løb op til Scenen, sad der i en Række ganske lignende Baase Folk, hvoraf kun Hovedet og Brystet var synligt.

Oppe paa Scenen skiftedes tre unge Mænd i stramtsiddende Trikot, en høj, en middelhøj og en lille, til at gøre Kunster i en Trapez.

Den højeste trippede først frem med korte og rappe Skridt, han smilte og hilste med en Haandbevægelse, som om han sendte Fingerkys ud til Salen.

Armenes og Benenes Muskler tegnede sig tydeligt under hans Trikot; han videde Brystet ud for at skjule sin altfor fremstaaende Mave; hans Hovede lignede et Frisørskilt, lige i Midten af Issen delte en omhyggelig Skilning hans glinsende Haar. Med et graciøst Spring fik han fat paa Stangen, og hængende i Hænderne svingede

han rundt og rundt som et Hjul, der er sat i Fart; eller ogsaa holdt han sig i stive Arme med Kroppen rettet spændt, lige vandret ud i Rummet, kun støttet til den faste Jernstang med sine Haandleds Kraft.

Saa sprang han ned, hilste paa ny og gik under Touche fra Orkestret hen og stillede sig op med Ryggen lænet mod en af Kulisserne, idet han i hvert af sine Skridt passede godt paa at vise hele Benets Muskulatur.

Den næste, der var mindre og tættere bygget, kom frem og gentog den samme Øvelse, som den sidste derefter begyndte forfra under Publikums stigende Tilfredshed.

Duroy brød sig ikke om at følge med, hvad der foregik paa Scenen. Han sad hele Tiden med bortvendt Hoved for at se ud i den store Spadseregang, hvor der mylrede med Herrer og offentlige Pigebørn.

Forestier sagde til ham:

„Læg Mærke til Parkettet: lutter skikkelige Borgere med deres Kone og Børn, godmodige Tossehoveder, som virkelig er komne for at se paa Forestillingen. I Logerne Boulevardherrer, enkelte Artister og en Del tvivlsomme Damer; og bagved os, den besynderligste Blanding i hele Paris. Hvad er det for Mennesker? Læg en Gang Mærke til dem. Der er Folk af alle Slags,

af alle Stillinger og af alle Kaster, men Krapylet har Overtaget. Der er Embedsmænd fra Banker og Ministerier, Handelsfolk, Journalister, Soutenører, Officerer i civil, kjoleklædte Levemænd, som har spist til Middag ude og er falden herind paa Vejen fra Operaen til Italienerne, og endnu en Mangfoldighed af mistænkelige Individer, der ikke lader sig indordne under en bestemt Definition. Hvad Kvinderne angaar, saa er der kun én Type: Nattegæsten fra Café Américain, Pigebarnet, som tager til Takke med en eller to Louis, men som stadig spejder efter den flotte Udlænding, der vil spendere fem; sine mere fortrolige Omgangsvenner giver hun et lille Vink, naar hun er fri. Vi har set dem allesammen i de sidste seks Aar; hver Aften hele Aaret rundt møder de op paa de samme Steder, undtagen naar de af hygieiniske Grunde er bleven tvungne til et lille Ophold i Saint-Lazare eller Lourcine."

Duroy hørte ikke længere efter. En af Kvinderne havde stillet sig op lænet til deres Loge og stirrede paa dem. Hun var svær, med brunt Haar, hendes Teint var skjult under et Lag hvid Sminke, hendes sorte Øjne var forlængede og understregede med Tusch under et Par uhyre, sværtede Bryn. Hendes mørke Silkekjole strammede over det altfor fyldige Bryst, hendes malede Læber, der var blodigrøde som et friskt Saar, gav

hende noget dyrisk, vildt, udfordrende, der alligevel virkede æggende.

Med et Hovedkast kaldte hun en af sine forbipas-

serende Veninder hen til sig, en ligesaa svær, rødlig Blondine, og sagde til hende, højt nok til at blive hørt:

„Kan Du se ham, den kønne der, hvis han vil ofre to Louis paa mig, saa siger jeg ikke nej."

Forestier vendte sig smilende om og slog Duroy paa Knæet:

„Det var møntet paa Dig. Til Lykke, min Ven, Du har nok Held med Dig.“

Den forhenværende Underofficer var bleven rød i Hovedet. Uvilkaarligt følte han i sin Vestelomme efter de to Guldstykker.

Tæppet var gaaet ned; Orkestret spillede en Vals.

„Skal vi gaa lidt omkring?“ foreslog Duroy.

„Som Du vil.“

De gik ud og blev straks revne med af Strømmen. Trykkede, puffede, klemte og skubbede fra den ene Side til den anden blev de trængte fremad med et Hav af Hatte foran sig. To og to sammen borede Kvinderne sig uafbrudt gennem denne Vrimmel af Mænd, de snoede sig bag om Rygge og Albuer med en Lethed, som om de følte sig lige saa hjemme og veltilpas som Fiskene i Vandet.

Henrykt lod Duroy sig drive med Mængden, han indaandede med Velbehag Luften, der var forpestet af Tobak, Uddunstningerne fra de mange Mennesker og Kvindernes Parfumer. Men Forestier svedte, pustede og hostede.

„Lad os gaa ud i Haven,“ sagde han.

De drejede til venstre og trængte sig ud i en Slags overdækket Have, der fik Kølighed fra to store, smagløse Springvand. Under Takstræer og Tuja'er, der stod

i Baller, sad Herrer og Damer og drak ved smaa Jernborde.

„Et Glas Øl til?“ spurgte Forestier.

„Ja, gerne.“

De tog Plads og saa paa det spadserende Publikum.

Af og til standsede en af „Damerne“ ved deres Bord og spurgte med maskinmæssigt Smil: „Byder De mig ikke en lille Genstand med?“ Og naar Forestier svarede: „Jo, et Glas Vand fra Springvandet,“ fjernede hun sig, idet hun mumlede: „Fy, saadan en Gnier!“

Men den svære Brunette, som for lidt siden havde staaet og lænet sig til de to Kammeraters Loge, kom nu igen til Syne, hun gik roligt og udæskende med Armen stukket ind under sin lyse Venindes. Det var virkelig et Par pragtfulde Kvinder og de fremhævede yderligere hinanden.

Da hun opdagede Duroy, smilede hun, som om de allerede med Øjnene havde sagt hinanden en Mængde hemmelige og fortrolige Ting; og uden videre tog hun en Stol, satte sig ligeover for ham og fik ogsaa sin Veninde til at sætte sig; saa bestilte hun med høj Stemme: „Opvarter, to Grenadines!“

Forestier sagde overrasket:

„Naa, Du generer Dig saamænd ikke.“

Hun svarede: „Det er Din Ven, som har bedaaret

mig. Det er virkelig en køn Fyr. Jeg tror, han kunde faa mig til at gøre Dumheder."

Duroy blev forlegen og vidste ikke, hvad han skulde sige. Han snoede sit Overskæg og smilte flovt.

Opvarteren kom med den søde Drik, som de to Kvinder tømte i ét Drag; saa rejste de sig. Den mørke nikkede venskabeligt til Duroy, gav ham et let Slag over Armen med sin Vifte og sagde til ham:

„Tak skal Du have, min Skat. Jeg har forresten kendt dem, der var mere veltalende."

De gik, vuggende i Hofterne.

Forestier gav sig til at le:

„Naa, det maa jeg sige, Du forstaar at gøre Indtryk paa Damerne. Den Egenskab skal Du sørge for at dyrke, den kan bringe Dig vidt."

Han tav lidt, saa tilføjede han i en drømmende Tone, som om han tænkte højt:

„Det er alligevel ad den Vej, man kommer hurtigst frem her i Verden."

Da Duroy stadig sad og smilte uden at svare, spurgte han:

„Bliver Du her længere? Nu har jeg faaet nok, jeg vil hjem i Seng."

Den anden mumlede: „Ja, jeg bliver lidt endnu. Det er ikke saa sent.“

Forestier rejste sig: „Naa ja, saa Farvel. Vi ses altsaa i Morgen, glem det nu ikke. Rue Fontaine Nr. 17, Klokken halv otte.“

„Javel, det er en Aftale. Farvel saa længe og tak for i Aften.“

De trykkede hinandens Hænder og Journalisten gik.

Saa snart han var forsvunden, følte Duroy sig fri. Han greb paany tilfreds om de to Guldstykker i sin Lomme, saa rejste han sig og gik ind i Mængden, spejdende til alle Sider.

Han fik snart Øje paa de to Kvinder, den lyse og den mørke, der stadig slentrede hovmodige og tiggende om i Mandfolkevrimlen.

Han gik lige hen imod dem, men da han var ganske nær ved dem, svigtede Modet ham.

„Naa, har Du fundet din Tunge igen,“ spurgte den mørke.

Han stammede:

„Ja, det manglede bare,“ og kunde ikke finde paa mere at sige.

De var alle tre bleven staaende midt i Spadseregangen, og Trængslen dannede Hvirvel omkring dem.

Saa spurgte hun pludselig:

„Gaar Du med mig?“

Og han, der rystede af Lidenskab, svarede brutalt:

„Ja, men jeg har kun tyve Francs hos mig.“

Hun smilede ligegyldigt:

„Det gør ingenting," og stak sin Arm ind under hans til Tegn paa Erobringen.

Da de forlod Salen, regnede han ud, at han med de tyve Francs, han havde tilbage, let kunde leje sig en Selskabsdragt til Middagen i Morgen.

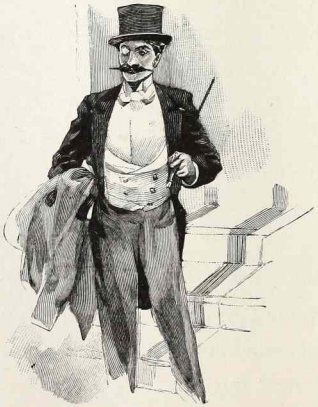

II

„Hr. Forestier, det er her, ikke sandt?“

„Ja, tredie Sal til venstre.“

Portneren havde svaret i en forekommende Tone, hvori den Agtelse, han følte for sin Lejer, tydeligt skinnede gennem. Og Georges Duroy gik op ad Trappen.

Han følte sig lidt genert, ængstelig og utilpas. Det var første Gang i sit Liv, at han var i Selskabsdragt, og han var urolig for, at Helhedsindtrykket af hans

Paaklædning ikke skulde være tilfredsstillende. Han havde en Fornemmelse af, at det var mangelfuldt i alle Retninger, baade Støvlerne, som ikke var lakerede, men dog ganske elegante, da han koketterede med sin smukke Fod, og Mansketskjorten, der samme Morgen var bleven købt i Louvre for fire Francs halvtreds, og hvis altfor tynde Bryst allerede var begyndt at knække. Hans andre Skjorter, som han brugte til daglig, havde alle en eller anden Skavank, og ikke en Gang den mindst beskadigede havde han kunnet bruge.

Hans Benklæder var lidt for vide og fremhævede ikke tilstrækkeligt Benets Form, de slog Folder om Læggene paa ham og havde det afjaskede Præg, som lejede Klæder faar paa den Person, der af Tilfældet kaldes til at bære dem. Kun Kjolen sad ikke daarligt, han havde været saa heldig at finde en, der passede ham nogenlunde.

Han steg langsomt op ad Trapperne med bankende Hjerte og ængstelig til Mode, især pintes han af Frygten for at blive til Latter; men pludselig opdagede han lige overfor sig en elegant klædt Herre, der saa lige paa ham. De stod saa tæt overfor hinanden, at Duroy uvilkaarligt traadte et Skridt tilbage. Saa blev han forbauset staaende; det var sig selv, han saa i et stort Spejl, der paa første Sals Trappeafsats dannede et Per-

spektiv som et helt Galleri. Det gav et Sæt i ham af Glæde, han tog sig langt bedre ud, end han havde troet.

Hjemme havde han kun et lille Barbérspejl og havde derfor ikke kunnet se sig selv i hel Figur, og da han oven i Købet meget vanskeligt havde kunnet komme til at se de forskellige Stykker af sin for Tilfældet anlagte Dragt, havde han overdrevet dens Mangler og plaget sig med den Tanke, at han saa latterlig ud.

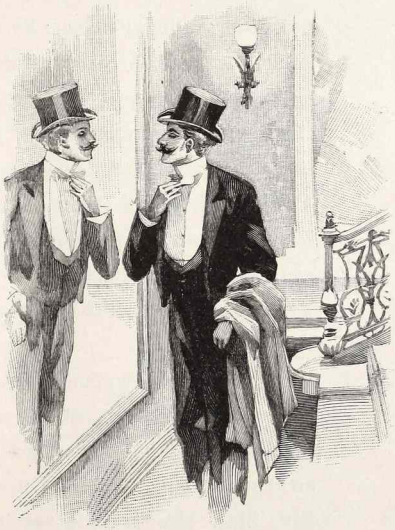

Men nu, da han havde opdaget sin egen Person i Spejlet, havde han ikke en Gang kunnet kende sig selv, han havde troet at staa overfor en fremmed, en Selskabsherre, som han straks ved første Øjekast havde fundet meget flot og elegant.

Og nu da han omhyggeligt studerede sit Ydre,

maatte han indrømme, at som Helhed var Indtrykket fuldt ud heldigt.

Saa indøvede han sig som en Skuespiller, der er i Færd med at lære en Rolle. Han smilte, strakte Haanden frem til sig selv, gjorde Gestus og søgte at udtrykke forskellige Følelser: Forundring, Fornøjelse, Anerkendelse; han forsøgte at finde de Nuancer i Smilet og de Antydninger i Blikket, der skal til for at være elskværdig overfor Damer og lade dem forstaa, at man beundrer og attraar dem.

En Dør ud til Trappen blev lukket op. Han blev bange for at blive overrasket og gav sig hurtig til at gaa højere op, angst for at en eller anden af hans Vens Gæster skulde have set ham staa der og spille Komedie.

Da han var kommen op til anden Sal, sagtnede han sine Skridt for at se sig selv gaa forbi. Hans Holdning forekom ham ligefrem elegant. Han havde en smuk Gang. Og en ubegrænset Selvtillid fyldte hans Sjæl. Han skulde saamænd nok gøre Lykke med et saadant Ydre, sin Resoluthed, sin Uafhængighedstrang og sit brændende Begær efter at komme frem. Han fik Lyst til at løbe og springe, medens han fortsatte sin Gang op til tredie Sal. Han standsede foran det tredie Spejl, snoede sit Overskæg op med en Be-

vægelse, der var blevet ham en Vane, tog Hatten af for at rette paa Haaret og mumlede halvhøjt, som han ofte gjorde:

„Det var en udmærket Opfindelse med de Spejle.“ Saa ringede han.

Døren blev lukket op næsten i samme Øjeblik og han stod lige overfor en alvorlig, glatraget Tjener i sort Kjole og med en saa ulastelig Holdning, at Duroy igen følte sig forlegen uden at kunne forklare sig, hvorfra denne ubestemmelige Forvirring stammede; maaske var det fra en ubevidst Sammenligning mellem Snittet paa deres Klæder. Lakajen, der havde lakerede Sko paa, tog Duroys Overfrakke, som han havde baaret over Armen for at skjule dens Pletter, og spurgte:

„Hvem skal jeg melde?“

Og han raabte Navnet ind bag en Portiere, han trak til Side ind til den Stue, hvor Gæsten skulde ind.

Men pludselig havde Duroy tabt sin Sikkerhed, han følte sig helt lammet af Frygt og snappede efter Vejret. Han skulde nu gøre sit første Skridt ind i det Liv, han havde drømt om og længtes efter. Alligevel gik han fremad. En ung, lyshaaret Dame stod ganske alene i et stort Værelse, der var rigt oplyst og fuldt af Blomster som et Drivhus.

Han blev forbløffet staaende, helt og holdent for-

virret. Hvem var den Dame, som smilede ham i Møde? Saa kom han til at huske paa, at Forestier var gift; og Tanken om, at denne elegante, smukke, blonde Dame maatte være hans Vens Kone, berøvede ham hans sidste Rest af Fatning.

Han stammede: „Frue, jeg er . . .“

Hun rakte ham Haanden: „Jeg ved det, Hr. Duroy. Charles har fortalt mig, at de traf hinanden i Gaar Aftes, og det glæder mig, at han havde den heldige Indskydelse at bede Dem om at spise hos os i Dag.“

Han blev rød op over begge Øren og vidste ikke, hvad han skulde sige; han følte, at han blev undersøgt fra Top til Taa, vejet og dømt.

Han havde Lyst til at gøre en Undskyldning, komme frem med en Grund til at forklare Manglerne i sin Paaklædning; men han fandt ingen og turde ikke berøre dette farlige Spørgsmaal.

Han satte sig i den Lænestol, hun pegede paa, og ved at mærke Stolens bløde og elastiske Fløjel bøjes under sig, ved at sidde magelig til rette dybt nede i den bekvemme og lækre Stol, hvis polstrede Ryg og Arme gav ham en blid og behagelig Støtte, fik han Fornemmelsen af, at han gik ind til et nyt og herligt Liv, at han tog noget skønt og vidunderligt i Besiddelse, at han fik Betydning, at han var frelst. Og han

saa paa Fru Forestier, hvis Blik ikke et Øjeblik havde forladt ham.

Hun var klædt i en sart blaa Cachemirskjole, der fremhævede hendes smidige Figur og fyldige Bryst.

De nøgne Arme og den blottede Hals dukkede frem af et Brus af Kniplinger, som omgav de korte Ærmer og Livets Udskæring. Hendes Hår var strøget højt op paa Hovedet, det krøllede svagt i Nakken og lagde en let Sky af blonde Dun over Halsens øverste Parti.

Duroy blev roligere under hendes Blik, som, uden at han vidste hvorfor, mindede ham om Pigebarnets, han den foregaaende Aften havde mødt i Folies-Bergère. Hendes Øjne var graa, af en egen azurgraa Tone, som gav dem et ejendommeligt Udtryk; hun havde en smal Næse, fulde Læber, en lidt for kødfuld Hage, alt i alt et uregelmæssigt, men forførende Ansigt, der paa samme Tid var elskværdigt og en lille Smule ondskabsfuldt. Det var et af den Slags Kvindeansigter, hvori hver eneste Linie har sin særegne Ynde og synes at have sin særlige Betydning, hvori hver eneste Bevægelse forekommer En at ville sige eller skjule noget.

Efter en kort Pause spurgte hun ham:

„Har De været længe i Paris?“

Han svarede, medens han lidt efter lidt fik Herredømmet over sig selv tilbage:

„Kun nogle Maaneder, Frue. Jeg er ansat ved Jernbanen, men Forestier har givet mig Haab om, at jeg ved hans Hjælp kunde komme ind i Journalistiken."

Hun smilede igen, tydeligere og mere velvilligt end før, og svarede med dæmpet Stemme:

„Ja, det ved jeg."

Det havde ringet paa ny. Tjeneren meldte:

„Fru de Marelle."

Det var en lille mørkhaaret Dame, en udpræget Brunettetype.

Hun kom ind med spændstige Skridt, en ganske enkel mørk Dragt sluttede stramt og glat om hele hendes Skikkelse. Kun en rød Rose, der var stukket i hendes sorte Haar, henledte med Magt Opmærksomheden paa hende, den syntes at markere hendes Ydre, fremhæve det særlige i hendes Type og give hende den stærke og livlige Tone, hun behøvede.

En lille Pige i kort Kjole fulgte efter hende. Fru Forestier gik dem hurtigt i Møde:

„God Dag, Clotilde!"

„God Dag, Madeleine."

De omfavnede hinanden. Saa rakte Barnet med

en Anstand som en voksen Dame sin Pande frem og sagde:

„God Dag, Kusine.“

Fru Forestier kyssede hende, saa præsenterede hun:

„Hr. Georges Duroy, en god Ven af Charles. Fru de Marelle, min Veninde og en lille Smule min

Slægtning." Hun tilføjede: „De maa vide, at her hos os er Tonen ganske ligefrem uden nogensomhelst Ceremonier. Jeg haaber, De vil være lige saadan."

Den unge Mand bukkede.

Men paa ny gik Døren op, og en lille tyk Herre i Rundbuestil kom ind, ved Armen havde han en smuk, slank Dame, som var højere end han og meget yngre; hun førte sig elegant, og der var noget alvorligt og værdigt udbredt over hele hendes Skikkelse. Det var Walter, Deputeret, Penge- og Forretningsmand, Jøde, stammende fra det sydlige Frankrig, Udgiver af „*La Vie Française*", og hans Hustru, født Basile-Ravalau, Datter af Bankieren af dette Navn.

Efter dem kom Slag i Slag Jacques Rival, som var klædt med udsøgt Elegance, og Norbert de Varenne, hvis Kjolekrave lyste blankt og fedtet af at gnides mod hans lange Haar, der naaede ham til Skulderen og dryssede enkelte hvide Skæl ud over det sorte Klæde.

Hans Slips var sjusket bundet og saa ikke ud til at være paa for første Gang. Han skred frem med en gammel Kavallers skabagtige Koketteri, tog Fru Forestiers Haand og trykkede et Kys paa den. Ved den Bevægelse, han gjorde, idet han bøjede sig, bredte hans lange Haar sig som et Vandfald ud over den unge Frues blottede Arm.

Saa kom endelig Forestier og gjorde Undskyldninger for, at han var bleven forsinket. Han var bleven holdt tilbage paa Bladet paa Grund af Historien med Morel. Morel, der var radikal Deputeret, havde interpelleret Regeringen angaaende en Anmodning om et Laan til Hjælp ved Algiers Kolonisation.

Tjeneren meldte: „Der er serveret."

De gik ind i Spisestuen.

Duroy fik Plads imellem Fru de Marelle og hendes Datter. Han følte sig igen forlegen og var bange for at begaa en eller anden Forsyndelse mod den korrekte Benyttelse af Gaffel, Ske eller Glas. Der stod fire Glas ved hver Kuvert. Det ene af dem havde en lyseblaa Farvetone; hvad skulde der mon drikkes af det?

Der blev ikke sagt noget, medens Suppen blev spist. Saa spurgte Norbert de Varenne:

„Har De læst denne Gauthier Proces? Det er en underlig Historie!"

Og dette Ægteskabsbrud, der yderligere stod i Forbindelse med en Pengeafpresning, blev indgaaende

drøftet. Der blev ikke talt om det, saaledes som man i Familjekredse snakker om Ting, der har staaet i Bladene, men saaledes som man mellem Læger taler om Sygdomme eller mellem Grønthandlere om Grøntsager. De var hverken forargede eller forbausede over det, der var sket; med en faglig Nysgerrighed og en op-

højet Ligegyldighed for selve Forbrydelsen søgte de at udfinde de hemmelige, dybere liggende Bevæggrunde. De prøvede paa at definere Handlingernes oprindelige Udspring, og fastslaa de Hjernefænomener, som havde fostret Spiren til Dramaet, der blev betragtet som en

speciel Sindstilstands videnskabelige Resultat. Ogsaa Damerne blev ivrige i dette psykologiske Arbejde. Andre nylig hændte Begivenheder blev ligeledes undersøgte, kommenterede, vendte og drejede i alle deres Faser, og vejede efter deres Værdi med det praktiske Blik og den særlige Synsmaade, der er egen for alle de Nyhedsfalbydere, hvis Livsopgave det er at stykke den menneskelige Komedie ud i linjebetalte Spalter; det mindede aldeles om den Maade, hvorpaa de handlende undersøger, drejer og vejer de Genstande, de udleverer til Kunderne.

Saa faldt Talen paa en Duel, og Jacques Rival tog Ordet. Det var hans Specialitet; ingen anden kunde behandle det Spørgsmaal.

Duroy turde ikke indføre et Ord. Af og til saa han paa sin Borddame, hvis runde Hals og Skuldre blændede ham. Nedenfor hendes Øre hang der en Diamant i en Guldtraad, den lignede en Vanddraabe, som gled ned ad hendes Hud. Fra Tid til anden kom hun med en Bemærkning, der kaldte Smilet frem paa alles Læber. Hun var sød, morsom og kom med kvikke og uventede Indfald; med erfaren Forfløjenhed saa hun sorgløst paa Tingene og bedømte dem med en let, lidt skeptisk Velvilje.

Duroy bestræbte sig forgæves for at finde paa en

eller anden Kompliment, han kunde sige hende, men da det ikke kunde lykkes ham, tog han sig af hendes Datter, skænkede i hendes Glas og holdt Fadene for hende. Barnet, som var meget stivere end Moderen, takkede ham med alvorlig Stemme og smaa afmaalte Hovedbøjninger: „De er meget elskværdig, min Herre," og lyttede for Resten med en lille gammelklog Mine til, hvad de voksne talte om.

Middagen var særdeles god og de kom efterhaanden alle i godt Humør. Walter spiste som en Tærsker, han talte næsten ikke og vurderede paa skraa under sine Briller de Retter, der bødes ham. Norbert de Varenne holdt ham Stangen, fra Tid til anden spildte han nogle Draaber Sauce ned paa sit Skjortebryst.

Forestier vaagede smilende og agtpaagivende over det hele, og vekslede forstaaende Blik med sin Kone, som med en Kammerat i et vanskeligt Arbejde, der gaar efter Ønske.

Ansigterne blev røde og Stemmerne tykke. Hvert Øjeblik spurgte Tjenerne dæmpet i Øret paa Gæsterne:

„Corton eller Château-Laroze?"

Duroy havde fundet Smag i Cortonen og han lod hver Gang sit Glas fylde. Han kom i en oprømt og behagelig Stemning, en Følelse af Glæde og Varme steg fra hans Mave op til hans Hoved, løb langs hans

Lemmer og bemægtigede sig ham helt og holdent. Han følte sig gennemtrængt af et fuldstændigt Velvære, baade aandeligt og legemligt.

Han fik Lyst til at tale, til at gøre sig bemærket, til at skaffe sig Øren og vinde Bifald ligesom de andre Herrer, hvis mindste Udtalelser øjensynlig blev betragtet som en Nydelse.

Konversationen, som hele Tiden var bleven fortsat, som havde kædet den ene Tankerække til den anden, som gennem en Ubetydelighed, et enkelt Ord var sprungen fra det ene Æmne til det andet, kom nu, efter at have drejet sig om alle Dagens Begivenheder og i Forbigaaende berørt tusinde Spørgsmaal, tilbage til Morels Interpellation i Kammeret om Algiers Kolonisation.

Walter benyttede en Pause mellem to Retter til at komme med nogle spøgende Bemærkninger, han saa paa alt med en flegmatisk og uforstyrrelig Skepsis. Forestier fortalte Indholdet af den Artikel, han havde skrevet til næste Dag. Jacques Rival mente, at det bedste ubetinget vilde være en militærisk Overledelse med Jordlodder til Uddeling til de Officerer, som havde gjort tredive Aars Tjeneste i Kolonien.

„Paa denne Maade," sagde han, „vilde der kunne skabes et levedygtigt Samfund af Folk, som allerede for-

længst havde lært at kende og elske Landet, som kunde Sproget, og som var fuldkommen inde i alle de vigtige lokale Forhold, hvor en Nyankommen ufejlbarlig maa gribe fejl."

Norbert de Varenne afbrød ham:

„Ja, de vilde vide Besked om alt — undtagen Landets Dyrkning. De vilde nok kunne Arabisk, men ikke have fjerneste Begreb om, hvorledes man prikler Roer eller saar Korn. De vilde forstaa sig udmærket paa Fægtning, men ikke Spor paa Gødning. Nej, dette nye Land burde tværtimod staa vidt aabent for alle. Saa vilde de dygtige nok kunne bane sig Vej, de andre maatte bukke under. Det er den Lov, hvorover et Samfund bygges."

Der blev en kort Pause. De fleste havde et Smil paa Læben.

Georges Duroy aabnede Munden og sagde, ligesaa forundret over Lyden af sin egen Stemme, som om han aldrig havde hørt sig selv tale:

„Hvad der mangler mest dernede, det er gode Jorder. De virkelig frugtbare Ejendomme er ligesaa dyre som i Frankrig og er opkøbte af hovedrige Parisere, som finder det fordelagtigt at anbringe deres Penge paa den Maade. De rigtige Kolonister, de fattige, de, som er udvandrede for at skaffe sig Brødet,

bliver drevne ud i Ørkenen, hvor der intet kan vokse, fordi der mangler Vand."

Alle saa paa ham. Han følte, at han blev rød i Hovedet. Walter spurgte:

„De kender Algier, Hr. Duroy?"

Han svarede: „Ja, det gør jeg. Jeg har været der i næsten halvtredje Aar og opholdt mig i alle tre Provinser."

Norbert de Varenne glemte pludselig helt Morel-Affæren og gav sig til at spørge ham ud om nogle Kulturforhold, han havde hørt omtale af en Officer. Det drejede sig om den besynderlige lille Republik Mzab, som laa midt ude i Sahara, i den allertørreste Del af den brændende hede Strækning.

Duroy havde to Gange været i Mzab, og han beskrev Sæderne og Skikkene i dette mærkelige Land, hvor Vanddraaberne vejes op med Guld, hvor hver enkelt af Indbyggerne er forpligtet til at tage Del i alle offentlige Arbejder, og hvor Redelighed i Handel og Vandel er langt større end hos noget civiliseret Folk.

Han talte med en vis pralende Livlighed, opildnet af Vinen og af sit Ønske om at gøre et godt Indtryk; han fortalte Anekdoter fra sin Soldatertid, Smaatræk fra Arabernes Liv og Historier fra Krigen. Han fandt endogsaa enkelte malende Udtryk, der gav et godt

Billede af de nøgne og gule Egnes uendelige Trøsteløshed under Solens fortærende Flamme.

Alle Damerne havde deres Blikke rettet mod ham.

Fru Walter sagde halvhøjt med sin slæbende Stemme:

„De maatte kunne skrive en udmærket Række Artikler over Deres Erindringer derovre fra."

Walter saa hen paa den unge Mand over sine Brilleglas, som han plejede at gøre, naar han rigtig skulde se paa et Ansigt. Mad saa han paa under Brillerne.

Forestier greb Øjeblikket:

„For lidt siden talte jeg til Dem, kære Hr. Redaktør, om min Ven Georges Duroy og bad Dem om at lade mig faa ham til Hjælp til at skaffe politiske Nyheder. Siden Marambot er gaaet fra os, har jeg ingen, som jeg kan betro til at hente vore vigtige og fortrolige Oplysninger, og Bladet lider under det."

Walter blev alvorlig og satte sine Briller bedre til Rette for rigtig at se Duroy lige ind i Ansigtet. Saa sagde han:

„Jeg tvivler ikke om, at Hr. Duroy er en meget original Begavelse. Hvis han vil komme op til mig i Morgen Klokken tre, kan vi tale nærmere om Sagen og faa den i Orden."

Han tav lidt, saa henvendte han sig til den unge Mand:

„Men lad os straks faa en lille Række kvikke Artikler om Algier. De kan fortælle Deres Erindringer og flette Kolonispørgsmaalet ind i dem, ligesom De nu gjorde. Det er aktuelt, ganske overordentlig aktuelt, og jeg er vis paa, at det vil falde fuldstændig i vore Læseres Smag. Men De maa skynde Dem! Jeg maa have den første Artikel i Morgen eller i Overmorgen, medens Diskussionen i Deputeretkammeret endnu er i fuld Gang og Sagen har Publikums Interesse."

Fru Walter tilføjede med den alvorsfulde Bevaagenhed, som hun lagde ind i alt, hvad hun sagde, og som gav hvert af hendes Ord et Udtryk af en særlig Gunstbevisning:

„Ja, og De har en glimrende Titel: „*En afrikansk Jægers Erindringer*", ikke sandt, Hr. Norbert?"

Den gamle Digter, der først sent havde tilkæmpet sig sin Berømmelse, afskyede og frygtede alle nye Kræfter, han svarede tørt:

„Ja, udmærket, hvis bare Fortsættelsen bliver i samme Tone, thi dèr ligger den store Vanskelighed, det gælder om at holde den rigtige Tone, aldeles ligesom i Musiken."

Fru Forestier omfattede Duroy med et smilende

Beskytterblik, et Kenderblik, der syntes at sige: „Du kommer nok frem.“ Fru de Marelle havde gentagne Gange vendt sig om imod ham, og Diamanten i hendes Øre skælvede uden Ophør, som om den fine Vanddraabe skulde til at løsne sig og falde.

Den lille Pige sad stadig lige værdig og ubevægelig med Hovedet bøjet over sin Tallerken.

Tjeneren gik Bordet rundt og skænkede Johannesberger i de blaa Glas, og Forestier udbragte en Skaal, som han rettede til Walter:

„Held og Lykke gennem lange Tider for *„La Vie Française“ !*“

Alle hilste hen imod Udgiveren, der smilende tog imod, og Duroy, som var beruset af sin Triumf, tømte sit Glas i ét Drag. Han syntes, at han ligesaa godt kunde have tømt et helt Fad, spist en Okse eller kvalt en Løve. Han følte en overmenneskelig Kraft i sine Lemmer og hans Sind var fyldt af en uovervindelig Beslutning og et Haab uden Grænser. Fra nu af hørte han til blandt disse Mennesker, han havde skaffet sig Fodfæste, erobret sig en Plads iblandt dem. Hans Blik dvælede ved deres Ansigter med en hidtil ukendt Selvtillid, og for første Gang vovede han at henvende Ordet til sin Borddame:

„De har de smukkeste Ørenringe, Frue, jeg nogensinde har set.“

Hun vendte sig smilende om mod ham:

„Det er min egen Idé; jeg har selv fundet paa at hænge Diamanterne op ved Enden af en Traad. Ser det ikke aldeles ud, som om det var en Dugdraabe?“

Han sagde dæmpet, forvirret over sin Dristighed og angst for at sige Dumhed:

„Det er ganske henrivende . . . men Øret lader ogsaa Indfaldet komme til sin Ret.“

Hun takkede ham med et af de straalende Kvindeblikke, som trænger helt ind i Sjælen.

Han drejede Hovedet og mødte atter Fru Forestiers Øjne, der stadig lige velvilligt hvilede paa ham, men han troede denne Gang i deres Udtryk at læse noget, der kunde tydes som en levende Morskab og en skælmsk Opmuntring.

Alle Herrerne talte nu i Munden paa hverandre med store Armbevægelser og højrøstede Stemmer; de drøftede den store Plan om en underjordisk Jernbane under Paris. Ämnet blev ikke udtømt før ved Slutningen af Desserten, da hver enkelt havde en hel Mængde Ting at berette om de langsomme Befordringsmidler i Paris, om de mangelfulde Sporvogne, de kedelige Omnibusser og de uforskammede Droskekuske.

Endelig rejste de sig fra Bordet og Selskabet forlod Spisestuen for at gaa ind i de andre Værelser og drikke Kaffe. Duroy bød for Spøg den lille Pige Armen. Hun takkede ham alvorligt og hævede sig paa Taaspidserne for at kunne naa at lægge sin Haand paa sin Kavallers Arm.

Da de traadte ind i Dagligstuen, havde han igen den samme Fornemmelse af at komme ind i et Drivhus. Høje Palmer udfoldede deres Blade i alle Stuens fire Hjørner, de naaede helt op til Loftet og bredte sig deroppe som Vandspring.

Paa hver Side af Kaminen rankede sig to søjleslanke Gummitræer, hvis mørkegrønne Blade trinvis overskyggede hverandre, og paa Klaveret var anbragt to sjældne og ukendte Planter, som var helt bedækkede med Blomster, den ene var ganske rosenrød, den anden helt hvid, de saa ud, som om de var kunstige, de var altfor usandsynlige, altfor skønne til at være virkelige.

Luften derinde var frisk og gennemtrængt af en svag, sød Vellugt, som det ikke var muligt at definere eller give Navn.

Den unge Mand, som var bleven mere Herre over sig selv, tog nu Værelset bedre i Øjesyn. Det var ikke stort, og intet tiltvang sig Opmærksomhed uden netop Planterne; der var ingen stærke, trættende Farver,

man følte sig tilpas derinde, i Hvile og Ro. Stuen omsluttede En blidt og behageligt som en Kvindes Kærtegn.

Væggene var betrukne med et gammeldags Stof i en falmet violet Tone, oversaaet med smaa gule Silkeblomster af Størrelse som Fluer.

Portierer af graablaat Klæde, hvori der med Silke var broderet enkelte røde Valmuer, faldt ned omkring Dørene; og Stole af alle Former og af alle Størrelser stod tilsyneladende planløst spredte rundt om i Stuen, Chaiselonguer, Kæmpe- eller Miniatur-Lænestole, Puffer og Taburetter mellem hinanden, de var betrukne med Silke i Ludvig den sekstendes Stil eller med smukt Utrechterfløjel, crème i Bunden med granatfarvede Mønstre.

„Drikker De Kaffe, Hr. Duroy?"

Fru Forestier rakte ham en Kop; hun havde stadig det samme venskabelige Smil om sine Læber.

„Ja, mange Tak, Frue."

Han tog imod Koppen, og idet han ængstelig bøjede sig for med Sølvtangen at tage et Stykke Sukker i Skaalen, som den lille Pige bød omkring, sagde den unge Frue halvhøjt til ham:

„Sørg for at vise Dem opmærksom mod Fru Walter."

Saa gik hun videre, inden han havde kunnet svare et Ord.

Han drak først sin Kaffe, da han var bange for at tabe Koppen; da det var besørget, følte han sig lettere til Mode og gav sig til at spekulere over, hvorledes han skulde bære sig ad med at nærme sig til sin nye Chefs Frue og indlede en Samtale med hende.

Pludselig opdagede han, at hun sad med sin tomme Kop i Haanden og ikke vidste, hvor hun skulde sætte den, da der ikke stod noget Bord i Nærheden af hende. Han skyndte sig hen til hende:

„Tillader De, Frue?"

„Tak, Hr. Duroy!"

Han skilte hende af med Koppen; saa vendte han tilbage:

„Hvis De vidste, Frue, hvilke nydelsesrige Timer „*La Vie Française*" har skaffet mig i den Tid, jeg levede i Ørkenen. Det er virkelig den eneste Avis, man kan læse, naar man er uden for Frankrig; den er mere literær, mere aandfuld og langt mindre ensformig end alle de andre. Alt muligt behandles i det Blad."

Hun smilede med elskværdig Ligegyldighed og svarede alvorligt:

„Min Mand har ogsaa gjort sig megen Umage for at skabe en Bladtype, som kunde svare til alle Nutidens Krav."

Og de kom i nærmere Samtale. Han bevægede sig i lette Godtkøbsfraser, men hans Stemme havde en blød vellydende Klang, hans Blik ejede en egen Ynde og hans Overskæg var i Besiddelse af en uimodstaaelig bedaarende Evne. Nydelig og krøllet, blond med et

svagt rødligt Skær og en lidt blegere Tone i de opad snoede Spidser krusede det sig om hans Læber.

De talte om Paris, om dets Omegn, om Seinebredderne, om Badesteder, om Sommerens Fornøjelser og om alle de mange intetsigende Ting, som man kan blive ved at snakke om i det uendelige, uden at det tager paa Hjernen.

Saa kom Norbert de Varenne hen imod dem med et Glas Likør i Haanden, og Duroy trak sig beskedent tilbage.

Fru de Marelle, som havde siddet og talt med Fru Forestier, kaldte paa ham:

„Naa, saa De vil forsøge Dem som Journalist," gik hun lige løs paa Spørgsmaalet.

Han svarede først med at omtale sine Planer i løselige, ubestemte Udtryk, saa genoptog han med hende den Samtale, han lige havde ført med Fru Walter; men nu da han bedre beherskede sine Æmner, viste han sig mere overlegen og indflettede behændigt, som om de var hans egne, de Bemærkninger, han lige havde hørt. Og hele Tiden saa han ind i hendes Øjne, som for at give alt, hvad han sagde, en dybere Betydning.

Hun paa sin Side fortalte ham Anekdoter, let og livligt som den Kvinde fortæller, der ved, at hun er aandfuld og vil være morsom. Lidt efter lidt blev

hun mere fortrolig overfor ham, hun lagde sin Haand paa hans Arm og sænkede Stemmen, saa at de ligegyldige Ting, hun sagde ham, kom til at tage sig ud, som om det var noget særligt, hun betroede ham. De flygtige Berøringer med den unge Kvinde, som tog sig saa varmt af ham, opflammede hans Indre. Han ønskede, at han straks, lige med det samme kunde faa Lejlighed til at opofre sig for hende, forsvare hende, vise hende, hvad han duede til, og den Langsomhed, hvormed han gav sine Svar, røbede tydeligt, hvor optagne hans Tanker var.

Men pludselig uden nogen som helst Anledning kaldte Fru de Marelle:

„Laurine!"

Den lille Pige kom hen til dem.

„Sæt Dig der, mit Barn, Du kunde let blive forkølet henne ved Vinduet."

Duroy blev grebet af en vild Lyst til at kysse den lille Pige, som om noget af dette Kys vilde kunne overføres paa Moderen.

I en galant og faderlig Tone spurgte han:

„Vil De tillade mig at give Dem et Kys, Frøken?"

Barnet saa forbauset op paa ham. Fru de Marelle lo og sagde:

„Svar ham: nu maa De nok, Hr. Duroy, men senere hen kan det ikke lade sig gøre.“

Duroy satte sig straks ned, tog Laurine op paa sit Knæ og berørte med sine Læber Barnets bløde bølgende Haar.

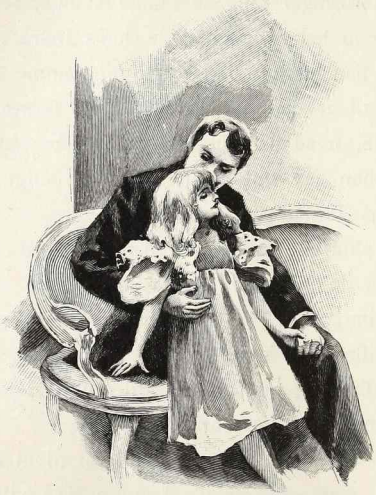

Moderen blev forbauset.

„Tænk, hun løber ikke sin Vej. Ellers lader hun sig kun kysse af Damer. De maa jo være uimodstaaelig, Hr. Duroy.“

Han rødmede uden at svare og gyngede forsigtigt den lille Pige paa sit Knæ.

Fru Forestier kom hen til dem og udstødte et Raab af Forundring:

„Nej, se, Laurine er jo bleven helt tam. Hvilket Mirakel!“

Ogsaa Jacques Rival nærmede sig med en Cigar i Munden, men Duroy rejste sig for at gaa; han var bange for ved et eller andet ubehændigt Ord at komme til at ødelægge, hvad han havde udrettet, forstyrre sit paabegyndte Erobringsværk.

Han bukkede, trykkede varsomt de smaa Hænder, Damerne rakte ud imod ham, og rystede kraftigt Herrernes. Han lagde Mærke til, at Jacques Rivals var tør og varm og hjerteligt gengældte hans Tryk, medens Norbert de Varennes var kold og klam og hurtig gled bort mellem hans Fingre; Walters var kølig og blød, uden Energi og uden Udtryk, Forestiers var fed og fugtig hed. Hans Ven sagde dæmpet til ham:

„I Morgen Klokken tre. Glem det nu ikke.“

„Nej, Du kan være ganske rolig.“

Da han igen var ude paa Trappen, havde han Lyst til at løbe ned ad den, saa voldsom glad var han, og han tog to Trin ad Gangen; men pludselig fik han i det store Spejl paa anden Sal Øje paa en travl Herre, som kom ham hoppende i Møde, og han standsede brat

og skammede sig, som om han var bleven greben paa fersk Gerning.

Saa saa' han længe paa sig selv og blev helt betaget over, hvor køn han i Grunden var. Han smilede velvilligt til sig selv og tog Afsked med sit Billede med en dyb ceremoniel Hilsen, saaledes som man hilser paa Folk, man har Respekt for.

III

Da Georges Duroy var kommen ned paa Gaden, var han ikke straks paa det rene med, hvad han skulde tage sig for.

Han havde Lyst til at løbe, til at drømme, til at drive omkring og tænke paa sin Fremtid, medens han indaandede den milde Natteluft; men Tanken om den Række Artikler, som Walter havde bedt ham om, forfulgte ham, og han besluttede at gaa lige hjem til sig selv for straks at sætte sig til Arbejdet.

Han gik med lange Skridt, kom hurtigt op til den ydre Boulevard og fulgte den lige til Rue Boursault, hvor han boede. Det var et seksetages Hus, befolket med en Snes fattige Arbejder- og Smaaborgerfamiljer; medens han gik op ad Trappen og med sin Vokstændstik belyste de smudsige Trin, hvor det flød med sammenkrøllet Papir, Cigaretstumper og Køkkenaffald, blev han greben af en kvalmende Fornemmelse af Modbydelighed og følte en hæftig Trang til at komme bort, komme et andet Sted hen, bo sammen med rige Folk, i en ren Ejendom med Tæpper op ad Trapperne. En grim Stank af Mad og Mennesker, blandet med Lugten fra Aftrædelsesrummene, en raadden Stank af Snavs og skimlede Vægge, fyldte hele Huset fra øverst til nederst.

Den unge Mands Værelse laa paa femte Sal og vendte ud mod en Slags dyb Afgrund, Vestbanens lavtliggende Terræn, lige over det Sted, hvor Tunnellen ved Batignolles Banegaard aabner sig. Duroy lukkede sit Vindu op og lænede sig ud, støttet til det lave rustne Vinduesgitter.

Neden under ham, paa Bunden af det mørke Svælg, lyste tre faste røde Signaler som glødende Rovdyrøjne; længere borte saas flere og endnu længere borte endnu flere. Hvert Øjeblik lød en kortere eller længere Fløjten

ud i Natten, snart ganske nær, snart næsten uhørligt, langt ude fra Asnières Kanten. Der var forskelligt Tonefald i disse Signallyde, ligesom i kaldende Stemmer. En af dem kom nærmere, uafbrudt udstødende sit klagende Skrig, der fra Sekund til Sekund voksede sig stærkere, og snart dukkede et stort hvidt Lys frem, det fór afsted med fuld Fart og med en raslende Larm, og Duroy saa den lange Række Waggoner bore sig ind i Tunnellen og forsvinde.

Saa sagde han til sig selv:

„Naa, nu til Arbejdet!"

Han stillede sit Lys paa Bordet, men da han skulde til at skrive, opdagede han, at han kun havde Brevpapir hjemme.

Det fik være det samme, han kunde godt bruge det, naar han lukkede Arket op i hele dets Bredde. Han dyppede sin Pen i Blækhuset og skrev øverst paa Papiret med sin smukkeste Skrift:

En afrikansk Jægers Erindringer.

Saa søgte han efter en Begyndelse til den første Sætning.

Han blev siddende med Panden støttet mod sin Haand og Øjnene fæstede paa den hvide Firkant foran ham.

Hvad skulde han sige? Han kunde ikke mere finde noget af alt det, han for lidt siden havde fortalt, ikke en Anekdote, ikke en Begivenhed, slet ingen Ting. Pludselig fik han en Idé: „Jeg vil begynde med min Afrejse," og han skrev:

„Det var i Aaret 1874 omkring den femtende Maj, paa det Tidspunkt, da det udmattede Frankrig hvilede ud efter Rædselsaarets Ulykker . . ."

Han stoppede, det var ham ikke muligt at faa fat paa nogen Overgang til det, der saa skulde komme, Skildringen af, hvorledes han gik om Bord, hans Rejse og hans første Indtryk.

Efter ti Minutters Overvejelse besluttede han at lade Indledningen ligge til næste Dag og straks gaa lige til Beskrivelsen af Algier.

Og han skrev paa sit Papir:

„Algier er en fuldstændig hvid By . . ." mere lykkedes det ham ikke at frembringe. I sin Erindring saa han tydeligt for sig den smukke lyse Stad, der som en Kaskade af flade Huse sænkede sig fra det øverste af Bjærget lige ned til Havet, men han kunde ikke finde et eneste Ord for at udtrykke, hvad han havde set og følt.

Ved en Kraftanstrængelse fik han tilføjet:

„Den er til Dels beboet af Arabere . . ."

Saa kastede han Pennen fra sig paa Bordet og rejste sig.

Paa den smalle Jernseng, hvor hans Legeme havde dannet en Hulning, laa hans daglige Klæder og flød dér, hvor han i Skyndingen havde smidt dem; slidte, trætte, hæslige og sammenfaldne saa de ud, ligesom de Pjalter, der ligger i „*La Morgue*". Paa en Straastol stod hans høje Hat, hans eneste Hat, og syntes at byde sig frem til en Almisse.

Det tarvelige graa Tapetpapir med de blaa Blomster paa Væggene havde ligesaa mange Pletter som Blomster, gamle, mistænkelige Pletter, hvis Oprindelse det var vanskeligt at gøre Rede for, knuste Væggedyr, Mærker efter fedtede Fingre eller Skum, som under Vaskningen var sprøjtet op fra Vandfadet. Det lugtede af Fattigdom, Paris' lejede Fattigdom. Og han gennemrystedes af Raseri mod det kummerlige Liv, han hidtil havde ført. Han sagde til sig selv, at han maatte ud af det, nu straks; allerede næste Dag maatte det være Slut med denne elendige Tilværelse.

En brændende Trang til Arbejde besjælede ham paa ny, han satte sig igen hen ved Bordet og gav sig til at lede efter Sætninger, som kunde gengive Algiers ejendommelige og daarende Skønhed, Algier, Forkammeret til det dybe og hemmelighedsfulde Afrika, de

vilde Negres og omstrejfende Araberstammers Afrika, det ukendte og lokkende Land, hvis vidunderlige Dyr, der synes skabte for en Æventyrverden, fremvises for os i vore offentlige Haver: Strudse, mærkelige Hønsearter, lette Gazeller, springske Geder, forbløffende og komiske Giraffer, alvorsfulde Kameler, uhyre Næsehorn, plumpe Flodheste og Gorillaerne, Menneskets uhyggelige Brødre.

Han følte taagede Tanker vaagne i sig; han kunde maaske talende have udviklet dem; men han formaaede ikke at forme dem i skrevne Ord. Hans Evners Brist gjorde ham febrilsk, han rejste sig igen, hans Hænder var klamme af Sved og Blodet hamrede i hans Tindinger.

Hans Blik faldt paa hans Vaskerkones Regning, som Portneren havde bragt op samme Aften, og han blev pludselig greben af en mørk Fortvivlelse. Paa e Sekund var hele hans Glæde, hele hans Selvtillid og al hans Tro paa Fremtiden forsvunden. Det var forbi, alt var forbi, han vilde ikke være i Stand til at udrette noget; han følte sig tom, uduelig, unyttig, lukket ude.

Og han gik atter hen og lænede sig ud ad Vinduet, i samme Øjeblik som et Tog med et brat og voldsomt Bulder fór ud fra Tunnellen. Det jog afsted over

Marker og Enge, ud mod Havet. Og Tanken om hans Forældre vaagnede i Duroys Hjerte.

Dette Tog vilde passere nær forbi dem, kun et Par Mil fra deres Hus. Han saa det for sig, det lille Hus højt oppe paa Bakken, lige i Udkanten af Landsbyen Canteleu, med Udsigt over Rouen og den brede Seinedal.

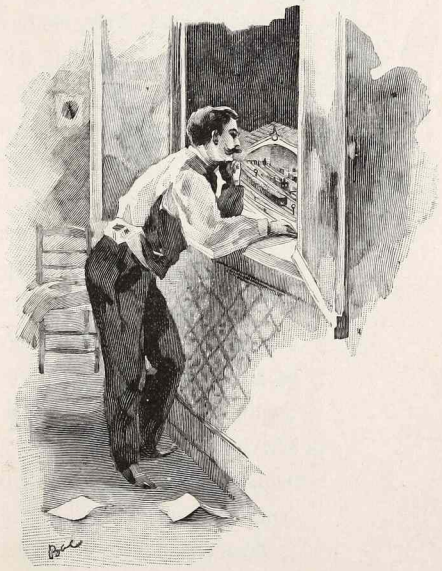

Hans Fader og Moder holdt en lille Kro, hvor Forstædernes Smaakaarsfolk inde fra Rouen om Søndagen tog ud og spiste Frokost. „Den smukke Udsigt" hed den. De havde villet gøre en fin Herre ud af deres Søn og havde sat ham i Latinskolen. Da han havde gaaet sin Studietid igennem og to Gange forgæves havde prøvet paa at tage sin Eksamen, var han gaaet ind i Tjenesten i det Haab at blive Officer, Oberst, General. Men længe før hans fem Aar var gaaet, var han bleven led og ked af

Militærlivet og drømte kun om at gøre sin Lykke i Paris.

Saasnart hans Tid var udløbet, var han taget dertil til Trods for Faderens og Moderens Bønner, de havde forlængst opgivet deres højtflyvende Drømme og havde nu kun det ene Ønske at beholde ham hjemme. Men han paa sin Side haabede stadig paa en Fremtid; han skimtede i det fjerne Sejren, han skulde naa gennem en Række Hændelser, som endnu laa i forvirret Taage i hans Bevidsthed, men som han nok skulde forstaa at gøre til Virkelighed og drage Nytte af.

Medens han laa ved Regimentet havde han altid haft en høj Stjerne hos det andet Køn. Foruden de almindelige, letkøbte Garnisonsoplevelser, havde han ogsaa haft et Par Æventyr et Par Trin højere op ad Samfundsstigen, idet han havde forført en Skatteopkrævers Datter, som havde villet forlade alt for at følge ham, og en Sagførers Hustru, som havde forsøgt at drukne sig af Fortvivlelse, da han forlod hende.

Hans Kammerater sagde om ham:

„Han er en lun Fyr, han forstaar at bore sig frem, han skal nok faa sit paa det tørre."

Og han havde lovet sig selv ikke at gøre deres Ord til Skamme.

Hans medfødte normanniske Samvittighed, som var

bleven afstumpet i det daglige Liv i Garnisonen, slappet ved de Eksempler paa ulovlige Plyndringer, selvtagne Indtægter og mistænkelige Kneb, han havde haft for Øje i Afrika, og samtidig blændet af de Æresbegreber, som er gængs i Hæren, af Soldaternes Pralerier, af overdreven Patriotisme, af Underofficerernes svulstige Historier, og af den Glorie, som straaler om hele Standen, var efterhaanden bleven omformet til en Slags Æske med tredobbelt Bund, hvori der var lidt af alt.

Men op over det altsammen ragede Ønsket om at komme frem højt i Vejret.

Uden selv at lægge Mærke til det var han, saaledes som han gerne plejede det om Aftenen, falden hen i Drømmerier. Han forestillede sig et vidunderligt Kærlighedsæventyr, der med ét Slag førte ham lige til Virkeliggørelsen af alle hans Forhaabninger. Han blev gift med en rig Bankiers eller en meget fornem Mands Datter, som han tilfældig havde mødt og straks erobret ved første Øjekast.

Han blev vækket af sine Drømme ved en skærende Fløjten fra et Lokomotiv, der ganske alene kom ud fra Tunnellen, som en mægtig Kanin af sin Jordhule, og for fuld Damp løb hen ad Skinnerne til Maskinremisen for at begive sig til Hvile.

Det ubestemte, glade Haab, der stadig boede i hans

Sind, fik igen Overtaget, og paa Lykke og Fromme kastede han et Fingerkys ud i Natten, et Elskovskys til Billedet af den Kvinde, han ventede paa, et Længselskys mod den Lykke, han tragtede efter. Saa lukkede han sit Vindu og begyndte at klæde sig af, idet han mumlede:

„Aa skidt, jeg er nok bedre oplagt i Morgen tidlig. Jeg er ikke rigtig klar i Hovedet i Aften. Maaske har jeg ogsaa drukket lidt for meget. Det er ikke den bedste Tilstand at arbejde i."

Han gik i Seng, slukkede Lyset og sov næsten straks ind.

Han vaagnede tidlig, som man altid gør de Dage, hvor en stor Glæde eller en stor Bekymring venter paa En. Han sprang ud af Sengen og gik hen og lukkede Vinduet op, for, som han plejede at sige, at faa sig en god Kop frisk Luft.

Husene i Rue de Rome lige overfor ham paa den anden Side af Jernbanens brede Svælg laa badet i Solopgangens straalende Skær, som om de var malet med hvidt Lys. Langt borte, til højre, kunde han se Argenteuils Bakkedrag, Højderne ved Sannois og Orgemonts Møller i en let blaalig Taage, der lignede et lille, flagrende, gennemsigtigt Slør, som var kastet hen over Horisonten.

Duroy blev nogle Minutter staaende og saa ud over det fjerne Landskab:

„Der kunde man have det rart ovre, en Dag som i Dag," sagde han halvhøjt.

Saa kom han i Tanker om, at han straks maatte sætte sig til at arbejde. Men først gav han Portnerskens Søn ti Sous for at gaa hen paa Kontoret og sige, at han var bleven syg.

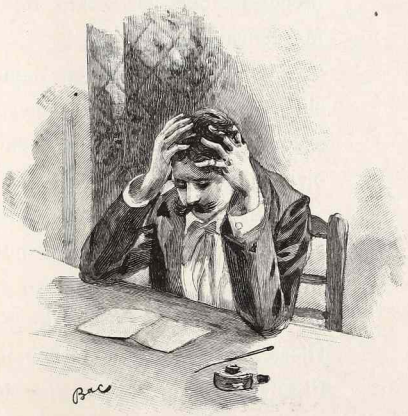

Han satte sig foran Bordet, dyppede sin Pen i Blækket, støttede sin Pande mod Haanden og gav sig til at søge efter Ideer. Det var forgæves. Der kom ikke nogen.

Alligevel tabte han ikke Modet. Han tænkte:

„Det er bare, fordi jeg ikke er vant til det. Det er naturligvis noget, der skal læres, som alt andet. Jeg maa blot have nogen til at hjælpe mig de første Gange. Jeg vil gaa hen til Forestier, han kan sætte den sammen for mig paa ti Minutter."

Og han klædte sig paa.

Da han var kommen ned paa Gaden, saa han, at det endnu var altfor tidligt til, at han kunde forstyrre sin Ven, som rimeligvis stod sent op. Han gav sig derfor langsomt til at drive ned under Træerne paa den ydre Boulevard.

Klokken var endnu ikke ni; han gik ind i Parc Monceau, der var køligt og svalt efter den nylige Morgenvanding.

Han satte sig paa en Bænk og begyndte igen paa sine Drømme. En ung, meget elegant klædt Herre spadserede frem og tilbage foran ham. Han ventede øjensynlig paa en Dame.

Hun kom, tæt tilsløret, med ilsomme Skridt. De gav hinanden et hastigt Haandtryk, saa tog hun hans Arm og de gik bort sammen.

En stormende Trang til Kærlighed fyldte Duroys Hjerte, en Trang til fornemme, elegant parfumerede Elskovsforhold. Han rejste sig og begav sig videre, medens han kom til at tænke paa Forestier. Se, der var En, som havde haft Lykken med sig!

Han naaede hans Port netop i samme Øjeblik, Vennen kom ud af den.

„Nej, er det Dig? Paa denne Tid! Hvad vilde Du mig?“

Duroy, som var bleven forvirret over at møde ham paa Vejen ud, stammede:

„Ja, ser Du . . . jeg . . . jeg kan ikke komme ud af det med at faa lavet den Artikel, Du ved, den Artikel om Algier, som Walter forlangte af mig. Det er naturligvis ikke saa mærkeligt, da jeg aldrig før har givet mig af med at skrive. Der skal vel Øvelse til det, som til alting. Jeg er vis paa, at jeg nok hurtig skal vænne mig til det, men første Gang ved jeg ikke rigtig, hvorledes jeg skal bære mig ad. Jeg har Ideer nok, jeg har dem allesammen i Hovedet, men det vil ikke lykkes mig at udtrykke dem."

Han standsede og tøvede lidt. Forestier smilte lidt ondskabsfuldt:

„Ja, det kender jeg."

Duroy fortsatte:

„Ja, det er selvfølgelig noget, som hænder alle i Begyndelsen. Naa ja, ser Du, derfor . . . derfor kommer jeg til Dig for at bede Dig om en Haandsrækning . . . Paa ti Minutter kunde Du lægge det til Rette for mig og vise mig, hvorledes jeg skal sætte Façon paa det; med andre Ord give mig et lille Kursus i Bladstil; uden Dig kommer jeg aldrig ud af det."

Den anden smilede stadig med en Mine, som om

han morede sig kosteligt. Han slog sin gamle Soldaterkammerat paa Skulderen og sagde:

„Gaa op og tal med min Kone. Hun kan hjælpe Dig lige saa godt som jeg. Det har jeg dresseret hende til. Jeg har ikke selv Tid nu til Morgen, ellers skulde jeg gerne have gjort det for Dig."

Duroy følte sig pludselig ængstelig, han betænkte sig og turde ikke:

„Men nu saa tidligt kan jeg da ikke gaa op til hende? . . ."

„Jo, vist kan Du saa. Hun er oppe. Du vil træffe hende i mit Arbejdsværelse; hun er i Færd med at ordne nogle Optegnelser for mig."

Duroy vægrede sig stadig:

„Nej, det kan virkelig ikke lade sig gøre . . ."

Forestier tog ham om Skuldrene, drejede ham omkring og puffede ham henimod Trappen:

„Men saa gaa da, dit Tossehovede; naar jeg siger, at Du kan gøre det, kan Du være ganske rolig. Du vil da ikke tvinge mig til at gaa helt op paa tredie Sal igen for højtideligt at føre Dig ind og afgive Forklaring om dit Ærinde."

Duroy bestemte sig:

„Naa ja, tak da. Saa gaar jeg derop. Men jeg

siger til hende, at det er Dig, der har tvunget mig, ligefrem tvunget mig til det."

„Vær saa god. Vær Du bare rolig, hun spiser Dig ikke. Men glem fremfor alt ikke at indfinde Dig paa Bladet Klokken tre."

„Aah, Du behøver saamænd ikke at være bange."

Og Forestier skyndte sig bort med en Mine, som om han var forfærdelig optaget, medens Duroy ganske langsomt, Trin for Trin, gav sig til at stige op ad Trappen. Han overvejede, hvad han skulde sige, og var lidt urolig for, hvilken Modtagelse han vilde faa.

Tjeneren lukkede op for ham. Han havde et blaat Forklæde paa og holdt en Fejekost i Haanden.

„Herren er gaaet ud," sagde han uden at vente paa noget Spørgsmaal.

Men Duroy lod sig ikke afvise:

„Vil De spørge Fruen, om hun kan tage imod mig og sige til hende, at jeg kommer fra hendes Mand, som jeg har mødt nede paa Gaden."

Han ventede lidt. Saa kom Tjeneren tilbage, lukkede en Dør op og sagde, at Fruen ventede ham.

Hun sad ved Skrivebordet i et lille Værelse, hvis Vægge var helt skjult af Bøger, som stod omhyggeligt ordnede paa sorte Træhylder. Bindenes forskellige Farver, røde, gule, grønne, violette og blaa, bragte Liv

og Afveksling over de lange, ensformige Rækker af Bogrygge.

Hun var indhyllet i en hvid, kniplingsbesat Morgenkjole. Hun vendte sig om imod ham med sit sædvanlige Smil og rakte ham Haanden; ved denne Bevægelse gled det vide aabne Ærme til Side og lod ham se hendes blottede Arm.

„Saa tidlig?“ sagde hun. „Det er ikke nogen Bebrejdelse, det er kun et Spørgsmaal,“ tilføjede hun hastigt.

Han stammede:

„Aah, Frue, jeg vilde ikke være gaaet op, men Deres Mand, som jeg mødte nedenfor, tvang mig til det. Jeg er saa skamfuld, at jeg ikke tør sige Dem, hvad der har ført mig herhen.“

Hun pegede paa en Stol:

„Sæt Dem ned, og fortæl mig, hvad De har paa Hjerte.“

I Haanden havde hun en Fjerpen, som hun gratiøst sad og legede med; foran hende laa et Ark Papir, som kun var halvt beskrevet, da hun var bleven afbrudt ved den unge Mands Ankomst.

Hun saa ud, som det var hendes sædvanlige Arbejde, hun havde beskæftiget sig med, som om hun her foran dette Skrivebord følte sig ligesaa hjemme som

inde i sin Dagligstue. En let frisk Duft, som efter et nylig afsluttet Toilette, bølgede ud fra hendes Dragt. Og Duroy søgte at forestille sig det unge lyse, fyldige og varme Legeme, som var gemt under det bløde, smidige Stof.

Da han stadig ikke sagde noget, tog hun atter Ordet:

„Naa, hvad er det saa? Kom nu med det."

Han var meget forlegen:

„Jo, ser De . . . nej, jeg forsikrer Dem, jeg tør virkelig ikke . . . Sagen er den, at jeg i Gaar arbejdede til langt ud paa Natten . . . og nu til Morgen . . . meget tidligt . . . paa den Artikel om Algier, som Hr. Walter sagde, jeg skulde bringe med . . . men jeg kan ikke faa noget ordentlig ud af det . . . jeg har revet alle mine Udkast i Stykker . . . Jeg er nemlig slet ikke vant til den Slags Arbejde . . . Saa fik jeg den Ide at henvende mig til Forestier for at bede ham om . . . for én Gangs Skyld . . . at hjælpe mig."

Hun afbrød ham med en hjertelig Latter, øjensynlig glad og smigret:

„Og saa sagde han, at De skulde gaa op til mig? . . . Det er udmærket . . ."

„Ja, Frue. Han sagde, at De kunde hjælpe mig ud over Vanskeligheden meget bedre end han selv . . .

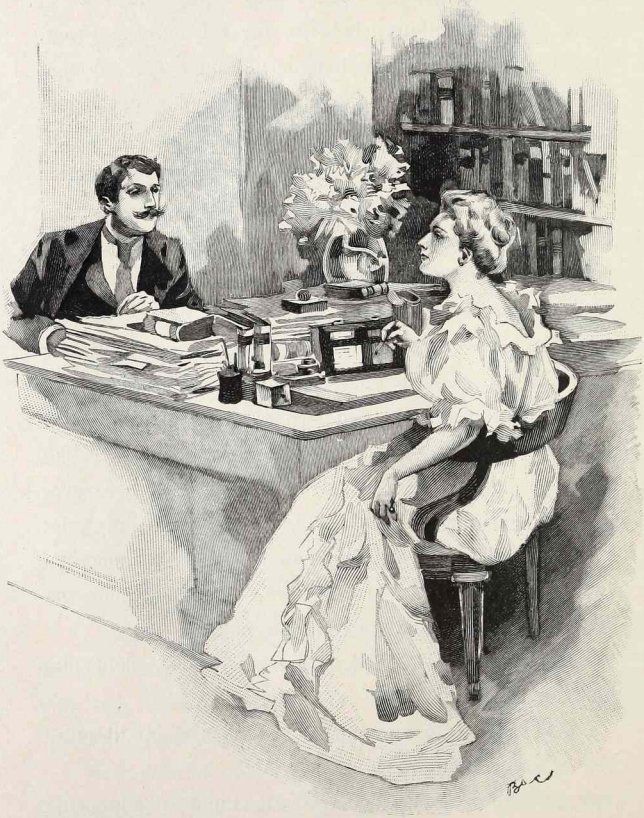

Men jeg turde ikke, jeg vilde ikke. Det kan De nok forstaa?"

Hun rejste sig:

„Det skal blive rigtig fornøjeligt at arbejde sammen. Det glæder mig, at De fik det Indfald. Naa, sæt Dem der hen, hvor jeg sad, thi de kender min Skrift paa Bladet. Saa skal vi i en Fart faa lavet en Artikel sammen til Dem, og det en Artikel, som skal gøre Opsigt."

Han satte sig, tog en Pen, lagde et Ark Papir foran sig og ventede.

Fru Forestier var bleven staaende og saa paa ham, medens han gjorde disse Forberedelser; saa tog hun en Cigaret henne paa Kaminen og tændte den:

„Jeg kan ikke arbejde uden at ryge," sagde hun, „naa, hvad vil De saa fortælle?"

Han løftede Hovedet og saa forbauset paa hende:

„Det ved jeg virkelig ikke, det er jo netop det, jeg er kommen herhen for at faa at vide."

Hun svarede:

„Ja, det er mig, som skal sætte Façon paa det; jeg skal lave Saucen, men jeg maa først have Maden."

Han var bleven meget forlegen; endelig sagde han tøvende:

„Jeg havde . . . jeg havde tænkt mig at fortælle om min Rejse lige fra Begyndelsen . . .“

Hun satte sig lige overfor ham paa den anden Side af det store Bord og saa ham ind i Øjnene:

„Godt, saa fortæl den først til mig, til mig alene, forstaar De, ganske roligt, uden at glemme noget, saa skal jeg tage fra, hvad vi kan bruge.“

Men da han ikke vidste, hvor han skulde begynde, gav hun sig til at spørge ham ud, som om hun var en Præst og han knælede i Skriftestolen; hun kom med klare og skarpe Spørgsmaal, der fik halvglemte Begivenheder, Mennesker, han havde mødt, og Ansigter, han kun havde fanget et Glimt af i Forbigaaende, til at dukke frem hos ham.

Da hun paa den Maade havde tvunget ham til at tale et lille Kvarterstid, afbrød hun ham pludselig:

„Saa, nu kan vi godt begynde. Først gaar vi ud fra, at De skriver til en Ven for at meddele ham Deres Indtryk, det giver Dem Lov til at sige en hel Mængde Dumheder og komme med Bemærkninger af alle Slags, kort sagt at være ligefrem og morsom, hvis vi da kan. Begynd bare:

„Kære Henry, Du vil vide lidt om Algier, det skal Du komme til. Da jeg ikke har noget at tage mig for i den lille Hytte af tørret Dynd, som tjener mig til

Bolig, vil jeg sende Dig en Slags Dagbog, som kan skildre Dig mit Liv næsten fra Time til Time. Den bliver maaske hist og her lidt dristig, men det faar være, Du behøver jo ikke at vise den til de Damer, Du kender . . .“

Hun holdt lidt inde for at tænde sin Cigaret, som var gaaet ud, øjeblikkelig standsede ogsaa Fjerpennens svage kradsende Skratten paa Papiret.

„Vi gaar videre,“ sagde hun.

„Algier er et stort fransk Land paa Grændsen af store ukendte Lande, som kaldes Ørkenen, Sahara, Centralafrika o. s. v.

Algier er Porten, den skønne hvide Port ind til det sælsomme Fastland.

Men først maa man naa hen til denne Port, og det er ikke saa helt rosenrødt for alle og enhver. Du ved, at jeg rider udmærket, eftersom jeg har faaet det Hverv at dressere Oberstens Heste, men man kan godt være en dygtig Rytter og en daarlig Sømand. Det er ialtfald Tilfældet med mig.

Kan Du huske Major Simbretas, som vi havde givet Tilnavnet Doktor Brækrod? Naar vi følte Trang til at tilbringe fire og tyve Timer paa Sygehuset, vort forjættede Land, gik vi op til ham.

Han sad paa sin Stol, skrævende med Benene i

sine røde Benklæder, med en Haand paa hvert Knæ og Albuerne i Vejret; han rullede med sine store, runde Øjne og tyggede paa Spidserne af sit hvide Overskæg.

Husker Du hans Recept?

„Den Soldat lider af et Mavetilfælde. Giv ham Brækmiddel Nr. 3 efter min Opskrift og lad ham saa hvile ud i tolv Timer. Saa er han nok rask igen."

Det var ufejlbarligt, dette Brækmiddel, ufejlbarligt og uimodstaaeligt. Vi slugte det, fordi det var nødvendigt. Naar vi saa havde døjet Doktor Brækrods Opskrift, havde vi tolv Timers velfortjent Hvile bagefter.

Ser Du, kære Ven, for at komme til Afrika maa man først fyrre og tyve Timer i Træk døje et andet Slags ligesaa ufejlbarligt Brækmiddel efter „Det transatlantiske Dampskibsselskab"s Opskrift."

Hun gned sig i Hænderne af Glæde over sit Indfald.

Hun rejste sig og gav sig, efter at have tændt en ny Cigaret, til at gaa op og ned i Stuen og diktere. Hun pustede Røgen fra sig i Søjler, der først ganske tynde skød frem af et lille rundt Hul i Midten af hendes sammenpressede Læber, saa udvidede de sig mere og mere indtil de opløstes og hist og her i Luften efterlod graalige Linier, der blev liggende som en gennemsigtig Taage, en Sky som et Stykke flyvende

Sommer. Af og til viftede hun med et Kast af sin aabne Haand den lette Røgdamp tilside eller hun skar den igennem med Pegefingeren og stirrede med alvorlig Opmærksomhed paa de to Skyblokke, der langsomt forsvandt.

Duroy sad og saa op paa hende, han fulgte hver af hendes Bevægelser, hver Bøjning af hendes Legeme og hver Skiften i hendes Ansigt, medens hun var optaget af denne vage, tankeløse Leg.

Hun gav sig til at opdigte æventyrlige Rejsehændelser, udkastede Portrætter af Rejsekammerater, som kun eksisterede i hendes Fantasi, og skitserede et Kærlighedsæventyr med en Infanterikaptejns Frue, der var paa Vejen til sin Mand.

Saa satte hun sig igen og stillede Duroy en Del Spørgsmaal om Algiers topografiske Forhold, som hun ikke kendte det mindste til. Efter ti Minutters Forløb vidste hun ligesaa meget om dem som han og lavede et helt lille Afsnit, der omhandlede Landets politiske og koloniale Geografi og satte Læseren tilstrækkelig ind i Sagen til at kunne forstaa de mere alvorlige Spørgsmaal, som i de paafølgende Artikler vilde blive taget under Behandling.

Derfra gik hun over til at beskrive en Udflugt til Oran, en meget romantisk Udflugt, paa hvilken der

især var Tale om Kvinder, Jødinder, Spanierinder og Maurerkvinder mellem hverandre.

„Det er det eneste, der interesserer Folk," sagde hun.

Hun sluttede med at skildre et Ophold i Saïda ved Foden af Højsletten og fortælle en lille rørende Kærlighedshistorie mellem Underofficeren Georges Duroy og en spansk Fabrikarbejderske i Aïn-el-Hadjar. Hun udmalede deres Stævnemøder, som fandt Sted om Natten oppe i de nøgne og stenede Bjerge, medens Chakaler, Hyæner og Araberhunde hylede og gøede inde mellem Klipperne.

Saa sagde hun fornøjet:

„Fortsættes i Morgen."

Hun rejste sig:

„Se, saaledes laver man en Artikel, Hr. Duroy. Sæt saa Deres Navn under."

Han betænkte sig.

„Men saa skriv det dog."

Saa gav han sig til at le og skrev nederst paa Siden:

„*Georges Duroy.*"

Hun blev ved at gaa op og ned og ryge; han sad stadig og saa paa hende, uden at kunne finde noget at sige for at takke hende. Han følte sig lykkelig ved

at være i hendes Nærhed. Taknemlighed og sanselig Tilfredshed ved denne voksende Fortrolighed gennemstrømmede ham. Han syntes, at alt, hvad der omgav ham, udgjorde en Del af hende lige til de bogfyldte Vægge. Stolene, Møblerne, den tobakssvangre Luft, alt havde noget særligt over sig, noget blødt, mildt, forførende, som udgik fra hende.

Paa én Gang spurgte hun:

„Hvad synes De om min Veninde, Fru de Marelle?"

Han blev overrasket:

„Jeg . . . jeg synes . . . jeg synes, at det er en meget indtagende Dame."

„Ja, ikke sandt?"

„Jo, ganske sikkert."

Han havde Lyst til at tilføje: „Men jeg synes langt bedre om Dem." Han turde ikke.

Hun fortsatte:

„Og hvis De vidste, hvor hun er morsom, klog og original! Men hun er en Bohême, en fuldstændig Bohême. Derfor bryder hendes Mand sig ikke rigtig om hende. Han ser kun hendes Fejl og forstaar ikke at skatte hendes gode Egenskaber."

Duroy blev forbauset ved at høre, at Fru de Marelle var gift. Skønt i og for sig var det jo ganske naturligt.

Han spurgte:

„Saa, er hun gift? Hvad er hendes Mand?“

Fru Forestier trak let paa Skulderen og løftede sine Bryn; der laa en Mængde uforstaaelige Antydninger i denne ene Bevægelse:

„Aah, han er Inspektør ved Nordbanen. Han er kun otte Dage om Maaneden i Paris. Hans Kone har døbt dem: „den ægteskabelige Værnepligt“, „Hoveri-arbejdet“, „den stille Uge“. Naar De lærer hende bedre at kende, saa vil De selv se, hvor klog og nydelig hun er. De skulde gaa op og aflægge hende et Besøg en af Dagene.“

Duroy tænkte slet ikke mere paa at gaa. Han følte sig fuldstændig som hjemme og syntes, at han for bestandig kunde slaa sig til Ro i denne Stue.

Men Døren gik lydløst op og en høj Herre, som ikke var bleven meldt, traadte ind.

Han standsede ved at se en anden.

Fru Forestier syntes et Øjeblik lidt forlegen, saa besindede hun sig og sagde ganske naturligt, skønt en svag Rødme havde bredt sig fra hendes Hals op i hendes Kinder:

„Kom blot ind, kære Ven. Maa jeg forestille Dem Hr. Georges Duroy, en af Charles' Kammerater og en vordende Journalist.“

Saa tilføjede hun i en helt anden Tone:

„Den bedste og intimeste af vore Venner, Grev de Vaudrec."

De to Herrer vekslede Hilsener med et skarpt undersøgende Blik til hinanden og straks efter sagde Duroy Farvel.

De gjorde intet for at holde paa ham. Han fremstammede nogle Taksigelser, trykkede den unge Frues fremstrakte Haand, bukkede for den Nyankomne, der havde en Verdensmands kolde og alvorlige Ansigt, og gik, ganske forvirret, som om han havde begaaet en Dumhed.

Da han igen stod nede paa Gaden, følte han sig nedslaaet og utilpas, trykket af en dunkel Fornemmelse, af en ubestemmelig Sorg. Han gik lige frem for sig, medens han spurgte sig selv, hvorfra denne pludselige Melankoli kunde være kommen. Han kunde ikke finde nogen Grund, men Grev de Vaudrecs strænge og allerede lidt ældede Ansigt, hans rolige og hovmodige Mine, der røbede den rige Mand, som er sikker paa sig selv, dukkede uophørlig frem for ham.

Og han opdagede, at denne fremmede Mands Ankomst, der havde forstyrret en behagelig Tête-à-tête, som han allerede havde gjort sig fortrolig med, havde bibragt ham den Fornemmelse af Kulde og For-

stemthed, som et Ord, vi hører, en Ulykke, vi skimter, den mindste lille Ting undertiden er tilstrækkelig til at fremkalde hos os.

Det forekom ham ogsaa, uden at han kunde gøre sig klart hvorfor, at denne Mand var bleven misfornøjet over at finde ham dér.

Han havde intet at faa Tiden til at gaa med til Klokken tre, og den var endnu ikke tolv. Han havde endnu seks Francs og halvtreds tilbage, og han gik hen og spiste Frokost i en Duval. Saa drev han omkring paa Boulevarden, og lige da Klokken slog tre, gik han op ad den store Reklametrappe til „*La Vie Française*".

Bydrengene sad paa en Bænk og ventede med Armene overkors, medens en Tjener bag et Slags Katheder var i Færd med at ordne og fordele den nylig ankomne Post. Iscenesættelsen var ypperlig, helt igennem anlagt paa at imponere de Besøgende. Alle Funktionærerne havde en Holdning, Anstand og Værdighed, der sømmer sig i et stort Blads Forværelse.

Duroy spurgte:

„Er Hr. Walter til Stede?"

Tjeneren svarede:

„Redaktøren er optaget af en vigtig Konference. Hvis den Herre vil være saa god at tage Plads."

Han pegede paa Venteværelset, som allerede var fuldt af Folk.

Der var alvorlige, betydningsfulde, dekorerede Mænd, og der var Mænd i skødesløs Paaklædning med Frakken knappet helt op i Halsen, saa der intet Linned var at se, foran paa Brystet var Pletter, der mindede om Havenes og Fastlandets Omrids paa Landkortene. Blandt alle disse Mænd var tre Kvinder. Den ene af dem var smuk, smilende og pyntet som en Kokotte, ved Siden af hende sad en Dame med et tragisk, fure Ansigt, ogsaa hun var pyntet ud, men med en strængere Smag, alligevel var der over hende det forjaskede, kunstige, noget som en harsk Elskovsduft, en falsk tillavet Ungdom, der kendetegner gamle Skuespillerinder.

Den tredie Kvinde var sørgeklædt. Hun sad stille i en Krog med en Holdning, som tydede paa en trøstesløs Enke. Duroy tænkte ved sig selv, at hun maatte være kommen for at bede om en Almisse.

Imidlertid var der ingen, som fik Lov til at komme ind. Der var allerede gaaet over tyve Minutter.

Saa fik Duroy en Idé. Han gik ud til Tjeneren og sagde:

„Hr. Walter har udtrykkelig bedet mig om at komme Klokken tre. Vil De ikke i hvert Fald se efter, om min Ven, Hr. Forestier, skulde være her."

Han blev gennem en lang Gang ført ind i en stor Stue, hvor fire Herrer sad og skrev omkring et bredt, grønt Bord.

Forestier stod med Ryggen lænet mod Kaminen og røg en Cigaret, ivrig optaget af en Bilboquet, han havde i Haanden. Han var øjensynlig meget dreven, i hver eneste Kast fangede han den store gule Træ-kugle paa den lille Spids. Han talte:

„To og tyve — tre og tyve — fire og tyve — fem og tyve."

„Seks og tyve," indskød Duroy.

Hans Ven saa op uden at stanse Armens regelmæssige Bevægelse.

„Naa, er det Dig! — I Gaar fik jeg syv og halvtreds i Træk. Saint-Potin er den eneste, der staar over mig. Har Du talt med Redaktøren? Der kan ikke tænkes noget mere pudsigt end at se den gamle Tyksak Norbert spille Bilboquet. Han staar med aaben Mund, som om han vilde sluge Kuglen."

En af Medarbejderne vendte Hovedet om imod ham:

„Hør, det er sandt, Forestier, jeg har set én, der er til Salgs, den er af vestindisk Træ. Efter Sigende skal den have tilhørt Dronningen af Spanien. Der forlanges tredsindstyve Francs for den. Det er ikke dyrt."

Forestier spurgte:

„Hvor er det henne?“

Og da det syv og tredivte Kast i det samme mislykkedes for ham, lukkede han et Skab op, hvori Duroy fik Øje paa en Snes pragtfulde Bilboquet'er, ordnede og nummererede som Værdigenstandene i en Samling. Han stillede sit Legetøj ind paa dets sædvanlige Plads og gentog:

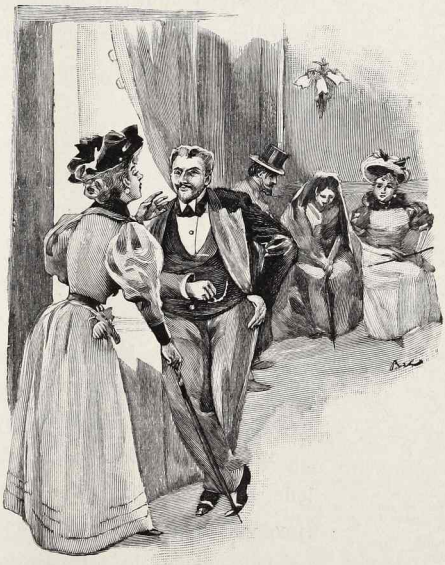

„Hvor er det, Du har set den Juvel?“

Journalisten svarede:

„Hos en Mand, der sjakrer med Billetter i Nærheden af Vaudeville-theatret. Jeg kan godt tage den med herhen i Morgen, hvis Du bryder Dig om at se den.“

„Ja, gør det. Hvis der virkelig er noget ved den, saa køber jeg den. Man kan aldrig faa for mange.“

Saa vendte han sig til Duroy:

„Kom med mig. Jeg skal gaa med Dig ind til Redaktøren. Ellers kunde Du vist faa Lov til at vente til Klokken syv i Aften."

De gik ind gennem Venteværelset, hvor de samme Mennesker endnu sad paa de samme Pladser. Saasnart Forestier viste sig, rejste den unge pyntede Dame og den gamle Skuespillerinde sig hastigt og gik hen til ham.

Han tog først den ene og saa den anden til Side henne i Vinduesfordybningen, og skønt de passede paa at tale med sagte Stemme, kunde Duroy alligevel ikke undgaa at høre, at han sagde Du til dem begge.

Efter at have aabnet endnu to udpolstrede Døre, kom de endelig ind til Redaktøren.

Den vigtige Konference, der nu havde varet en Time, bestod i et Parti Ecarté med nogle af de Herrer, hvis fladskyggede Hatte Duroy havde lagt Mærke til.

Walter holdt krampagtig fast paa sine Kort og spillede med anspændt Opmærksomhed og betænksomme Bevægelser, medens hans Modstander tog af, blandede og behandlede de lette, brogede Papstykker med en øvet Spillers Lethed og Behændighed. Norbert de Varenne sad i Redaktørens Lænestol og skrev paa en Artikel, og Jacques Rival laa, ligesaa lang han var, paa en Chaiselongue og røg med lukkede Øjne en Cigar.

Der lugtede af indelukket Luft, gammel Tobak, Tryksværte og Lædermøbler, den ejendommelige Lugt, som er et Særkende for Redaktionslokaler og som alle Journalister kender.

Paa det store Bord af sort Træ, prydet med Kobberforsiringer, flød utrolige Dynger af Papir: Breve, Kort, Aviser, Tidsskrifter, Regninger og alle mulige trykte Sager.

Forestier vekslede Haandtryk med de parerende Herrer, der stod bag ved de spillende, og gav sig uden at sige et Ord til at følge Spillet. Først da Walter havde vundet, forestillede han:

„Her er min Ven Duroy."

Redaktøren saa med sit Blik over Brillerne skarpt paa den unge Mand. Saa spurgte han:

„Har De Artiklen med til mig? Den vilde passe godt i Dag, samtidig med Morel-Debatten."

Duroy trak de sammenfoldede Ark frem af sin Lomme:

„Her er den, Hr. Redaktør."

Hans Præcision lod til i høj Grad at behage Walter, som smilede og sagde:

„Det er godt, meget godt. De holder Ord, det kan jeg lide. De maa vist kigge det lidt igennem, Forestier?"

Forestier skyndte sig at tage Ordet:

„Det behøves ikke, Hr. Redaktør; jeg har lavet den sammen med ham, for at vise ham Façonen. Den er rigtig god.“

Redaktøren, som nu var i Færd med at tage Kortene op, der blev delt rundt af en Deputeret af Venstrepartiets Centrum, svarede ligegyldigt:

„Naa ja, saa er det i Orden.“

Forestier lod ham ikke begynde det nye Spil, han bukkede sig og hviskede til ham:

„De erindrer, at De lovede mig at ansætte Duroy som Erstatning for Marambot. Maa jeg engagere ham paa de samme Vilkaar?“

„Ja, vær saa god.“

Journalisten tog sin Ven under Armen og trak afsted med ham, medens Walter igen tog fat paa sit Spil.

Norbert de Varenne havde ikke løftet Hovedet, han syntes hverken at have set eller genkendt Duroy. Jacques Rival havde derimod trykket hans Haand med en demonstrativ Energi, der skulde sige saa meget som, at her var en god Kammerat, som man trygt kunde gøre Regning paa, hvis man blev indviklet i en eller anden „Affære“.

De gik tilbage igennem Venteværelset, og da alles

Blikke rettedes mod dem, sagde Forestier til den yngste af Damerne, højt nok til at de andre ogsaa kunde høre det:

„Redaktøren vil straks modtage Dem. Han er for Øjeblikket i Konference med to af Finansudvalgets Medlemmer."

Saa skyndte han sig videre med en vigtig og optaget Mine, som om han i Hast skulde ind og affatte et Telegram af den allerstørste Betydning.

Da de var kommen ind i Medarbejderværelset, tog Forestier øjeblikkelig sin Bilboquet frem igen og, idet han skar Sætningerne midt over for at tælle Kastene, sagde han til Duroy:

„Ser Du, Du maa komme her hver Dag Klokken tre, saa skal jeg give Dig Besked om de Ærinder, Du maa besørge, og om de Besøg, Du skal aflægge i Dagens, Aftenens eller næste Formiddags Løb. — En, — først og fremmest vil jeg give Dig et Anbefalingsbrev til Inspektøren for første Politikammer, — to, — — han vil saa sætte Dig i Forbindelse med en af sine underordnede, som Du selv maa træffe Aftale med om at faa alle vigtige Politinyheder — tre, — baade de officielle og de ikke officielle naturligvis. Hvad alle Enkeltheder angaar, saa kan Du henvende Dig til Saint-

Potin, han er inde i det altsammen — fire, — Du faar ham nok at se om lidt eller ogsaa i Morgen. Du maa især vænne Dig til at faa saa meget som muligt lokket ud af de Folk, jeg sender Dig op til, — fem, — og at trænge Dig ind allevegne, selv gennem lukkede Døre — seks. — For dette Arbejde faar Du to Hundrede Francs fast om Maaneden og desuden to Sous for Linien for de Nyheder af Interesse, Du selv bringer, — syv, — og ligeledes to Sous Linien for de Artikler, som bliver forlangt af Dig om forskellige Æmner, — otte."

Han stoppede for at ofre hele sin Opmærksomhed paa at passe sine Kast og vedblev langsomt at tælle:

„Ni, — ti, — elleve, — tolv, — tretten —."

Den fjortende Gang greb han ikke Kuglen og bandede:

„Det Satans tretten, altid skal det fordømte Tal bringe mig Uheld. Jeg er vis paa, at jeg kommer til at dø den trettende i en Maaned."

En af Medarbejderne, som var bleven færdig med sit Arbejde, rejste sig og gik hen og tog sin Bilboquet i Skabet. Det var en ganske lille Mand, der næsten saa ud som et Barn, skønt han var fem og tredive

Aar. Flere andre Medarbejdere kom ind og gik efterhaanden som de kom hen til Skabet og hentede den Bilboquet, som tilhørte dem. De var snart bleven til seks, der stod Side om Side med Ryggen mod Væggen og slyngede Kuglerne, som efter de forskellige Træsorter var røde, gule eller sorte, op i Luften med samme regelmæssige Bevægelse. Der udspandt sig en Kappestrid, og de to Medarbejdere, som endnu sad og skrev, rejste sig for at bedømme Kastene.

Forestier vandt med et Forspring paa elleve. Den lille barnligt udseende Mand, som havde tabt, ringede paa Bydrengen og bestilte: „Ni Glas Øl.“ Og medens de ventede paa Øllet, gav de sig igen til at spille.

Duroy drak et Glas Øl med sine nye Kammerater. Saa spurgte han sin Ven:

„Hvad skal jeg begynde med?“

Forestier svarede:

„I Dag har jeg ikke Brug for Dig. Du kan godt gaa, hvis Du vil.“

„Og . . . vor . . . vor Artikel, kommer den med i Morgen?“

„Ja, men bryd Dig bare ikke om den; jeg skal nok rette Korrekturen. Skriv Fortsættelsen til i Morgen og kom her hen Klokken tre, ligesom i Dag.“

Duroy trykkede samtlige Hænder Stuen rundt uden en Gang at vide Navnene paa deres Ejermænd, og gik saa, let om Hjertet og lys i Sindet, ned ad den pragtfulde Trappe.

IV

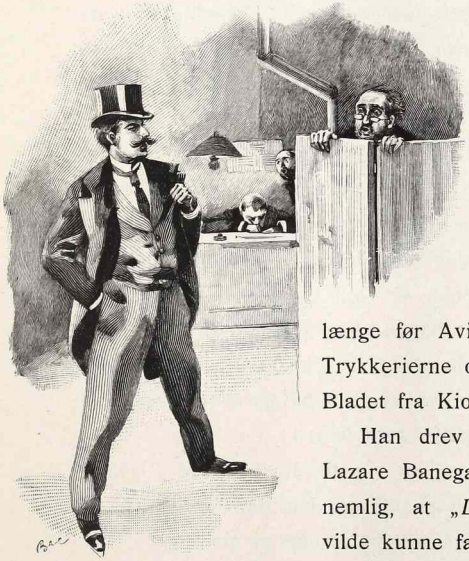

Georges Duroy sov daarligt, saa spændt var han paa at se sin Artikel paa Tryk. Saasnart Dagen begyndte at gry, stod han op, og han var paa Gaden længe før Avisbudene kom fra Trykkerierne og løbende spredte Bladet fra Kiosk til Kiosk.

Han drev ned imod Saint-Lazare Banegaarden, han vidste nemlig, at „*La Vie Française*“ vilde kunne faas der, længe før den naaede hans Kvarter. Da det endnu var altfor tidligt, slentrede han frem og tilbage paa Fortovet.

Han saa en Kone komme og lukke sin Bod op, lidt efter kom en Mand, der paa Hovedet bar en Bunke sammenlagte Blade. Han skyndte sig hen til ham: der var „*Figaro*“, „*Gil-Blas*“, „*L'Évènement*“, „*Gaulois*“ og endnu en to, tre andre Morgenaviser; men „*La Vie Française*“ var ikke derimellem.

Han blev grebet af en pludselig Frygt: „Hvis de nu havde gemt *den afrikanske Jægers Erindringer* til næste Dag? Eller hvis Artiklen maaske i sidste Øjeblik alligevel ikke var falden i Walters Smag?“

Da han atter drejede og gik tilbage mod Kiosken, saa han Bladet blive solgt, uden at han havde set det blive bragt derhen. Han styrtede sig over det, kastede de tre Sous til Konen, foldede det op og gennemløb Titlerne paa første Side. — Den var der ikke. — Hans Hjerte begyndte at banke; han lukkede Bladet op og det gav et Sæt i ham, da han nederst paa en Spalte læste „Georges Duroy“ med store Bogstaver. Den stod der! Hvilken Glæde!

Uvilkaarlig gav han sig til at gaa med Bladet i Haanden og Hatten paa Snur; han havde Lyst til at standse de Forbigaaende for at sige til dem:

„Køb det — køb det! Der er en Artikel i af mig.“

Han kunde godt ligesom Udraaberne om Aftenen paa Boulevarden give sig til at raabe:

„Læs *„La Vie Française!"* Læs *Georges Duroys* Artikel: *„En afrikansk Jægers Erindringer!"*"

Pludselig følte han Trang til selv at læse sin Artikel, læse den paa et offentligt Sted, i en Café, hvor det rigtigt kunde falde i Øjnene. Han ledte efter en Restaurant, hvor der allerede var Mennesker. Han maatte gaa længe. Omsider fandt han en mindre Café, udenfor hvilken der til Trods for det tidlige Klokkeslet sad nogle Gæster. Han forlangte: „En Snaps Rom!" som han kunde have forlangt: „En Absinth!" Han havde fuldstændig glemt, hvad Tid paa Dagen det var. Saa kaldte han:

„Opvarter, giv mig *„La Vie Française"*."

En Mand med hvidt Forklæde skyndte sig hen til ham:

„Vi har den ikke, Herre, men vi har *„Le Rappel"*, *„Le Siècle"*, *„La Lanterne"* og *„Le Petit Parisien"*."

I en opbragt og harmfuld Tone udbrød Duroy:

„Det maa være et tarveligt Etablissement! Dér, gaa saa hen og køb den."

Opvarteren løb og kom straks efter tilbage med den. Duroy gav sig til at læse sin Artikel; flere Gange sagde han ganske højt: „Meget godt! Meget godt!" for at henlede de andre Gæsters Opmærksomhed paa Bladet og gøre dem nysgærrige efter at vide, hvad der stod

i det. Da han gik, lod han den blive liggende paa Bordet. Værten opdagede det og kaldte paa ham:

„Herre, Herre, De glemmer Deres Avis!"

Men Duroy svarede:

„Den kan De beholde, jeg har læst den. Der staar forresten noget meget interessant i den i Dag."

Han sagde ikke noget nærmere om, hvad det var, men idet han gik, havde han den Tilfredsstillelse at se en af Gæsterne række ud og tage Bladet fra Bordet, hvor han havde ladet det ligge.

Han tænkte:

„Hvad skal jeg nu tage mig for?"

Han bestemte sig til at gaa hen paa sit Kontor for at hæve sin Maanedsgage og tage sin Afsked. Han dirrede paa Forhaand af Fornøjelse ved Tanken om det Ansigt, hans Chef og hans Kolleger vilde sætte op. Særlig Chefens Forfjamskelse nød han i Tankerne.

Han gik langsomt for ikke at naa derhen før Klokken halv ti, Kassen udbetalte først efter ti.

Hans Kontor bestod i et stort mørkt Værelse, hvor Gassen om Vinteren maatte være tændt hele Dagen. Det vendte ud til en snæver Gaard, lige overfor var der andre Kontorer. I hans Kontor var der otte Kontorister foruden en Fuldmægtig, som sad i en Krog skjult bag et Skærmbrædt.

Duroy gik først hen og hævede sine Hundrede og atten Francs fem og tyve Centimer, der laa aftalte i en gul Konvolut i Kassererens Skuffe; saa traadte han med en overlegen Mine ind i det store Arbejdsværelse, hvor han allerede havde tilbragt saa mange af sine Dage.

Saa snart han viste sig, kaldte Fuldmægtigen, Hr. Potel, paa ham:

„Aa, er det Dem, Hr. Duroy? Chefen har allerede spurgt flere Gange efter Dem. De ved nok, at det ikke er tilladt to Dage i Træk at forsømme paa Grund af Sygdom uden Lægeattest."

Duroy, som var bleven staaende midt i Kontoret for bedre at forberede sin Effekt, svarede med høj Stemme:

„Det bryder jeg mig Fanden om."

Blandt Kontoristerne opstod der stærkt Røre af Forbavselse, og Fuldmægtigens forbløffede Ansigt viste sig oven over Skærmbrædtet, der omsluttede ham som en Æske.

Han havde barrikaderet sig saaledes af Frygt for Gennemtræk, thi han var meget gigtsvag. Han havde kun boret to Huller i Papiret for at kunne holde Øje med Personalet.

Der var saa stille, at man kunde høre Fluerne summe. Omsider spurgte Fuldmægtigen tøvende:

„Hvad var det, De sagde?"

„Jeg sagde, at det brød jeg mig Fanden om. Jeg kommer overhovedet kun i Dag for at tage min Afsked. Jeg er bleven ansat som Medarbejder ved „*La Vie Française*" med en Gage af fem Hundrede Francs om Maaneden foruden Liniebetalingen. Min første Artikel staar tilmed i Bladet i Dag."

Han havde iøvrigt lovet sig selv at nyde sin Triumf langsommere, men han havde ikke kunnet modstaa Lysten til at kramme det hele ud paa én Gang.

Forresten var Virkningen fuldtud tilfredsstillende. Der var ingen, der rørte sig.

Saa sagde Duroy:

„Jeg vil blot underrette Chefen om det, saa kommer jeg tilbage og siger Farvel til Dem."

Og han gik ind til Chefen, der, saa snart han fik Øje paa ham, udbrød:

„Naa, dér er De. Véd De maaske ikke, at jeg ikke vil have, at . . ."

Duroy afskar ham Ordet:

„De behøver ikke at skrige saadan op . . ."

Chefen, en svær Mand, der var ligesaa rød i Ansigtet som en Hanekam, snappede efter Vejret af Forbavselse.

Duroy fortsatte:

„Jeg har faaet nok af Deres Menage. I Morges har jeg debuteret som Journalist og har dermed sikret mig en smuk og indbringende Stilling. Jeg har den Ære at anbefale mig."

Han gik. Han var hævnet.

Da han kom ud i Kontoret, trykkede han sine tidligere Kollegers Hænder; de vovede næppe at tale til ham af Angst for at kompromittere sig, thi de havde gennem Døren, som var bleven staaende aaben, hørt hans Samtale med Chefen.

Duroy stod igen nede paa Gaden med sin Gage i Lommen. I en god Restaurant, hvis rimelige Priser han kendte, spenderede han en flot Frokost paa sig selv. Saa efter atter at have købt „*La Vie Française*" og ladet den ligge paa Bordet, hvor han havde spist, gik han ind i flere Butikker og købte en Del Smaagenstande blot for at lade dem sende hjem til sig og derved blive nødt til at opgive sit Navn: Georges Duroy. Han tilføjede hver Gang:

„Jeg er Medarbejder ved „*La Vie Française*"."

Saa opgav han Gade og Husnummer og indprentede dem omhyggeligt:

„Det skal afleveres hos Portneren."

Da han endnu havde nogen Tid tilovers, gik han hen

til en Lithograf, der i Kundernes Paasyn i Løbet af et Minut trykkede Navn paa Visitkort. Han lod sig straks trykke et Hundrede Stykker, paa hvilke hans nye Værdighed stod angivet under hans Navn.

Saa gik han op paa Bladet.

Forestier tog overlegent imod ham, saaledes som man modtager en Underordnet:

„Naa, dér er Du, det er godt. Jeg har netop noget til Dig. Vent blot ti Minutter. Jeg skal først have dette her færdig."

Og han skrev videre paa et paabegyndt Brev.

Ved den anden Ende af det store Bord sad en lille, blegfed, oppustet og skaldet Herre, hvis Isse var ganske blank og lysende, og skrev med Næsen helt nede ved Papiret paa Grund af stærk Nærsynethed.

Forestier spurgte ham:

„Sig mig, Saint-Potin, hvad Tid vil Du interviewe disse Mennesker?"

„Klokken fire."

„Saa tag den unge Duroy her med Dig og afslør ham lidt af Fagets Mysterier."

„Ja vel, det skal jeg nok."

Forestier vendte sig om imod sin Ven og tilføjede:

„Har Du bragt Fortsættelsen om Algier med? Begyndelsen i Morges har gjort stor Lykke."

Duroy stammede forbløffet:

„Nej, det har jeg ikke . . . Jeg troede, at jeg vilde faa Tid nu i Eftermiddag . . . Jeg har haft saa meget at gøre . . . jeg har ikke kunnet . . .“

Forestier trak paa Skuldrene med en misfornøjet Mine:

„Hvis Du ikke er mere præcis, saa ødelægger Du selv din Fremtid. Walter havde gjort sikker Regning paa din Artikel. Nu maa jeg sige ham, at den kommer i Morgen. Men hvis Du tror, at Du faar Gage for ingen Ting at bestille, tager Du fejl.“

Saa tilføjede han efter en Pause:

„For Pokker, man skal smedde, medens Jernet er varmt.“

Saint-Potin rejste sig:

„Jeg er parat,“ sagde han.

Forestier lænede sig tilbage i sin Stol i en næsten højtidelig Stilling for at give sine Ordrer. Først henvendte han sig til Duroy:

„Sagen er den. Her i Paris har der i de sidste to Dage opholdt sig den kinesiske General, Li-Theng-Fao, som er taget ind i Continental, og Rajahen Taposahib Ramaderao Pali, der bor i Hotel Bristol. Det er de to, I skal se at faa en Samtale med.“

Saa drejede han sig om mod Saint-Potin:

„Glem nu ikke de Hovedpunkter, jeg har opgivet Dig. Spørg Generalen og Rajahen om deres Anskuelser om Englands Fremtrængen i Østasien, om deres Meninger angaaende Englændernes Kolonisations-System og Regimente, og om deres Forhaabninger vedrørende en evropæisk og særlig fransk Mellemkomst i deres Anliggender."

Han tav lidt, saa vedblev han, denne Gang talende til dem begge:

„Det vilde ligeledes være yderst interessant for vore Læsere paa samme Tid at faa at vide, hvad man i Kina og Indien tænker om de Spørgsmaal, der for Øjeblikket saa stærkt beskæftiger den offentlige Mening."

Han tilføjede, rettet til Duroy:

„Læg Mærke til, hvorledes Saint-Potin bærer sig ad. Han er en fortrinlig Reporter. Forsøg paa at aflure ham de Fif, hvorved man paa fem Minutter kan faa Rub og Stub lokket ud af et Menneske."

Derpaa begyndte han igen at skrive med en alvorsfuld Mine, øjensynlig i den Hensigt at tilkendegive Afstanden imellem dem og betyde sin tidligere Kammerat og nye Kollega hans rette Plads.

Saasnart de var kommen udenfor Døren, gav Saint-Potin sig til at le og sagde til Duroy:

„Hvilken Humbugsmager! Selv os spiller han

Komedie for. Man skulde minsandten tro, han antog os for sine Læsere."

De gik ned ad Boulevarden. Reporteren spurgte:

„Drikker De en Genstand med?"

„Ja, gerne, det er meget varmt."

De gik ind i en Café og lod sig servere noget koldt. Saint-Potin gav sig til at snakke. Han talte om alle, der var knyttet til Bladet, med en overstrømmende Mængde overraskende Enkeltheder.

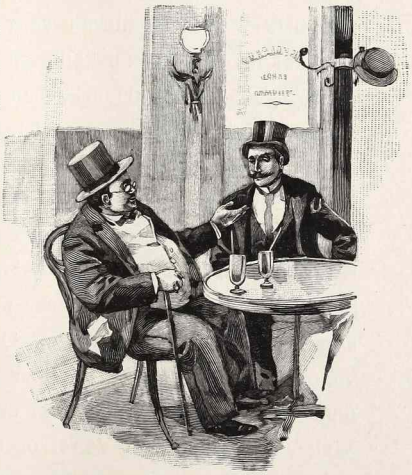

„Redaktøren? En ægte Jøde! Og De ved nok, at Jøderne altid bliver sig selv lig. Hvilken Race!"

Og han citerede forskellige Tilfælde, der tydeligt viste Walters Gerrighed, den Gerrighed, som er et Særkende for Israels Sønner, og som kun gaar ud paa at spare ti Centimer, en Gerrighed, der ikke betænker

sig paa at benytte sig af Kokkepige-Købslaaen, smaalig Rabat og alle Slags Aagerkarlemanøvrer. Men med alt det alligevel en skikkelig Fyr, som ikke tror paa nogetsomhelst og snyder alle, der kommer i Nærheden af ham. Hans Blad, som brovter med at være officiøst, kirkeligt, liberalt, republikansk, orleanistisk, er kun bleven startet for at støtte hans Børsspekulationer og forskellige Foretagender. Paa det Omraade er han dygtig nok, han tjener Millioner ved Hjælp af Selskaber, der ikke har fire Sous i Kapital."

Han var kommen paa Gled og snakkede stadig videre, idet han kaldte Duroy „kære Ven".

„Han kan komme med Bemærkninger, der var en Balzac værdig. Forleden Dag for Eksempel stod jeg i hans Arbejdsværelse sammen med den gamle Antikvitet Norbert og denne Don Quichot til Rival, da vor Kasserer Montelin kommer ind med sin Mappe under Armen, den Mappe, som er kendt af hele Paris. Walter løfter Næsen i Vejret og spørger:

„Hvad nyt?"

Montelin svarer med elskelig Naivetet:

„Jeg har lige i dette Øjeblik betalt seksten Tusinde Francs, som vi skyldte Papirfabriken."

„Redaktøren gjorde et Hop, et storartet Hop lige i Vejret:

„Hvad siger De?“

„Jeg siger, at jeg har betalt Privas.“

„Men er De da bleven forrykt?“

„Hvorfor det?“

„Fordi . . . fordi . . . fordi . . .“

Han tog sine Briller af og tørrede dem. Saa smilede han med det løjerlige Smil, der rynker hans fede Kinder hver Gang han vil til at sige noget rigtig snedigt eller rigtig slaaende, og derpaa sagde han i en overbevist og overlegen Tone:

„Hvorfor? Fordi De kunde have faaet et Afslag paa en fire, fem Tusinde Trancs.“

Montelin svarede forbauset:

„Men, Hr. Redaktør, alle Regningerne var i Orden; jeg har selv gaaet dem igennem, og De har jo godkendt dem.“

„Saa erklærede Redaktøren, som igen var bleven alvorlig:

„Man har ikke Lov at være saa naiv, som De er. Vid da, Hr. Montelin, at man altid først skal lade en Gæld dynge sig op — og saa gaar man paa Akkord.“

Og Saint-Potin tilføjede med Kendermine:

„Hvad? Skulde man ikke tro, at det havde staaet i Balzac?“

Duroy havde aldrig læst Balzac, men ikke desto mindre svarede han med Overbevisning:

„Jo, det ved Gud.“

Saa gav Reporteren sig til at tale om Fru Walter, som han kaldte en stor Gaas, om Norbert de Varenne, som han betegnede som en gammel Umulighed, og om Rival, der ikke var andet end en middelalderlig Slagsbroder. Saa kom Turen til Forestier:

„Hvad ham angaar, saa er der ikke andet at sige, end at han kan være glad for, at han er bleven gift med sin Kone.“

Duroy spurgte:

„Hvorledes er hun egentlig?“

Saint-Potin gned sig i Hænderne:

„Aah, det er et rigtig nederdrægtig udspekuleret Fruentimmer, et Pokkers drevent Kvindemenneske. Hun er en gammel Levemand, Grev de Vaudrecs Elskerinde; det er ham, som har givet hende hendes Medgift for at faa hende gift.“

Duroy følte en pludselig Kuldegysen, en Slags nervøs Dirren, en Trang til at skælde Sladderhanken ud eller give ham en Lussing. Men han indskrænkede sig til at afbryde ham med Spørgsmaalet:

„Er Saint-Potin Deres rigtige Navn?“

„Nej,“ svarede den anden meget ligefrem, „jeg

hedder Thomas. Saint-Potin er et Navn, jeg har faaet ved Bladet."

Duroy betalte Opvarteren og sagde:

„Men jeg synes, at Klokken er mange, og vi har jo de to højfornemme Herrer, vi skal tage os af."

Saint-Potin gav sig til at le:

„De er nok endnu lidt naiv. Tror De virkelig, at det kunde falde mig ind at gaa hen og spørge saadan en Kineser og saadan en Inder om, hvad de mener om England? Som om jeg ikke, langt bedre end dem selv, vidste, hvad de overfor „*La Vie Française*"s Læsere bør mene. Jeg har allerede interviewet over fem Hundrede Kinesere, Persere, Hinduer, Chilensere, Japanesere og andre eksotiske Herrer. De svarer alle det samme — i min Gengivelse. Hvad der naturligvis skifter er deres Udseende, deres Navn, deres Titel, deres Alder og deres Følge. Paa de Punkter gælder det om ikke at være ukorrekt, for saa vilde „*Gaulois*" eller „*Figaro*" øjeblikkelig slaa ned paa mig. Men om alt det kan Portier'erne i „Bristol" og „Continental" give mig Besked paa fem Minutter. Vi kan spadsere derhen, medens vi ryger vore Cigarer. Summa summarum: en Regning til Bladet for fem Francs til en Droske. Ser De, Kære, saadan bærer man sig ad, naar man er en praktisk Mand."

„Det maa være ret indbringende at være Reporter paa den Maade," indskød Duroy.

Journalisten svarede hemmelighedsfuldt:

„Aa ja, men der er dog intet, der betaler sig saa godt som de Smaanyheder, som i Virkeligheden kun er tilslørede Reklamer."

De havde rejst sig og gik ned ad Boulevarden, henimod Madeleinekirken. Men pludselig sagde Saint-Potin til sin Ledsager:

„Hør, hvis De har noget for, saa behøver De ikke at genere Dem. Jeg behøver Dem ikke."

Duroy trykkede hans Haand og forlod ham.

Tanken om den Artikel, han skulde skrive i Aftenens Løb, pinte ham, og han gav sig til at spekulere over den. Medens han gik, opdyngede han i sin Hjerne Ideer, Betragtninger, Meninger og Anekdoter. Han fortsatte sin Gang lige til Enden af Champs-Élysée, hvor der kun saaes enkelte spredte Spadserende. Paris er øde i den varme Tid.

Efter at have spist til Middag i en beskeden Restaurant i Nærheden af Triumfbuen, gik han langsomt hjem ad de ydre Boulevarder og satte sig ved sit Bord for at arbejde.

Men saasnart han saa det store hvide Ark Papir ligge foran sig, saa forsvandt alt det Stof, han havde

samlet, pludselig fra hans Hukommelse, som om hans Hjerne opløste sig i Damp. Han forsøgte at gribe efter løsrevne Stumper af sine Erindringer og holde dem fast, men de slap fra ham ligesaa hurtig, som han havde fanget dem, eller ogsaa trængte de sig paa en Gang frem hulter til bulter, saa at han ikke vidste, hvad han skulde stille op med dem, hvilke Former han skulde iklæde dem eller hvilken af dem, han skulde begynde med.

Efter en Times Anstrængelser og efter at have fyldt fem Sider med Begyndelsessætninger, som ikke havde faaet nogen Fortsættelse, sagde han til sig selv:

„Jeg er ikke rigtig dreven endnu, jeg maa vist have lidt mere Undervisning først."

Og Udsigten til at tilbringe endnu en Arbejdsformiddag sammen med Fru Forestier i et langt, fortroligt og fristende Samvær paa Tomandshaand fik ham til at skælve af Attraa. Han skyndte sig i Seng, han vilde ikke mere sætte sig til at arbejde af Frygt for, at det nu skulde lykkes for ham.

Han stod temmelig sent op næste Morgen, men forhalede saa længe som muligt sit Besøg for rigtig at kunne nyde det i Forvejen.

Klokken var over ti, da han ringede paa hos sin Ven.

Tjeneren svarede:

„Herren er optaget med at arbejde."

Duroy havde ikke tænkt paa, at Manden kunde være hjemme. Han trængte dog alligevel paa:

„Sig til ham, at det er mig, og at det er angaaende en Sag, der haster."

Efter fem Minutters Venten blev han ført ind i den samme Stue, hvor han havde tilbragt en saa behagelig Formiddag.

Paa den Plads, hvor han havde siddet, sad nu Forestier og skrev i Slaabrok med Tøfler paa Fødderne og en lille engelsk Kalot paa Hovedet, medens hans Kone, iført den samme hvide Morgenkjole, stod lænet til Kaminen og dikterede med en Cigaret i Munden.

Duroy standsede i Døren og stammede:

„Jeg beder mange Gange om Forladelse, jeg forstyrrer vist?"

Hans Ven havde drejet Hovedet om imod ham og brummede med en rasende Mine:

„Hvad vil Du nu igen? Skynd Dig. Vi har travlt."

Duroy var bleven ganske forbløffet:

„Nej, det er ingen Ting, undskyld."

Men Forestier blev vred:

„Hør nu, spild ikke Tiden, Du har da for Fanden

ikke tvunget Dig herind bare for at faa den Fornøjelse at sige Godmorgen til os?"

Trods sin Forvirring bestemte Duroy sig:

„Nej . . . ser Du . . . Sagen er den, at . . . at det igen ikke vil gaa for mig med min Artikel . . . og Du var . . . De var begge . . . saa . . . saa elskværdige sidste Gang . . . at jeg troede . . . at jeg haabede . . ."

Forestier afskar ham Ordet:

„Naa, saa Du gør Nar ad os! Saa Du bilder Dig altsaa ind, at jeg skulde gøre dit Arbejde, og at Du kun skal have det Besvær at hæve din Gage ved Maanedens Slutning. Nej, min Ven, saaledes leger vi ikke!"

Den unge Frue var bleven ved at ryge uden at sige et Ord, men hun smilede hele Tiden med et ubestemt Smil, der syntes at være en elskværdig Maske over hendes ironiske Tanker.

Duroy var bleven rød i Hovedet og fremhakkede:

„Tilgiv mig . . . jeg troede . . . jeg tænkte . . .," saa slog han pludselig over og henvendte sig klart og flydende til Fru Forestier: „Jeg beder Dem tusinde Gange om Forladelse, Frue, og takker Dem endnu en Gang paa det varmeste for den udmærkede Kronik, som De skrev for mig i Forgaars."

Saa bukkede han og sagde til Charles:

„Jeg skal nok være paa Bladet Klokken tre.“

Saa gik han med raske Skridt hjem, medens han mumlede:

„Godt, saa skriver jeg Artiklen ganske alene, og de skal faa at se . . .“

Saasnart han var kommen indenfor Døren, satte han sig ophidset af Vrede til at skrive.

Han fortsatte den Skildring, som Fru Forestier havde begyndt, sammendyngede Træk fra Føljetonromaner, overraskende Knaldeffekter og svulstige Naturbeskrivelser med en Skoledrengs stilistiske Ubehjælpsomhed og med Vendinger fra sin tidligere Underofficersjargon. Paa en Time havde han skrevet en Artikel, der var et Kaos af Dumheder, og nok saa selvsikker bragte han den hen paa „*La Vie Française*“.

Den første, han mødte paa Bladet, var Saint-Potin, der trykkede hans Haand med en Medskyldigs Fortrolighed, og spurgte:

„Har De læst min Samtale med Kineseren og Hinduen? Er den ikke pudsig? Hele Paris har moret sig over den. Og jeg har ikke en Gang set saa meget som Spidsen af deres Næsetip.“

Duroy, som endnu ikke havde faaet læst noget, tog Bladet og gennemløb en lang Artikel med Titlen:

„Indien og Kina", medens Reporteren pegede og understregede de interessanteste Punkter.

Forestier kom ind forpustet og forjaget med en meget optaget Mine:

„Naa, det var heldigt. Jeg har Brug for Jer begge to."

Og han sagde dem Besked om en Række politiske Oplysninger, der skulde skaffes til samme Aften.

Duroy rakte ham sin Artikel:

„Her er Fortsættelsen om Algier."

„Det er godt, giv mig den; jeg skal lade den gaa videre til Redaktøren!"

Mere sagde han ikke.

Saint-Potin trak sin nye Kollega med sig, og da de var kommen ud i Gangen, sagde han til ham:

„Har De været henne ved Kassen?"

„Nej, hvorfor?"

„Hvorfor? For at hæve Penge. Man skal altid sørge for at være en Maaned forud med sin Gage, ser De. Man ved aldrig, hvad der kan hænde."

„Men . . . det har jeg ikke det mindste imod."

„Jeg skal forestille Dem for Kassereren. Han vil ikke gøre nogensomhelst Vanskeligheder. Der betales godt her."

Og Duroy hævede sine to Hundrede Francs, plus

otte og tyve Francs for sin Artikel den foregaaende Dag, hvilket tilsammen med Resten af hans Gage fra Jernbanen udgjorde tre Hundrede og fyrre og tyve Francs.

Aldrig før havde han haft en saadan Sum i sin Lomme, og han følte sig rig for uendelige Tider.

Saa tog Saint-Potin ham med sig rundt paa en fire, fem konkurrerende Blades Kontorer, hvor han passiarede med Medarbejderne, i Haab om, at de allerede havde skaffet de Nyheder, han var bleven sendt ud for at opsnuse, og at han saa gennem sin livlige og snedige Passiar kunde faa lokket ud af dem, hvad han behøvede at vide.

Om Aftenen fik Duroy, der ikke mere havde noget at gøre, Lyst til at gaa hen i „Folies-Bergère". Han gik lige hen til de kjoleklædte kontrollerende Herrer og sagde dristigt:

„Mit Navn er Georges Duroy og jeg er Medarbejder ved „*La Vie Française*". Jeg var her forleden Aften sammen med Hr. Forestier, der lovede mig at sørge for, at jeg fik fri Adgang. Jeg ved ikke, om han har husket det."

En Liste blev efterset. Hans Navn stod ikke paa den. Alligevel sagde den ene af Herrerne yderst imødekommende til ham:

„Gaa blot ind alligevel og henvend Dem selv med Deres Anmodning til Direktøren. Han ordner det nok."

Han gik indenfor, og næsten lige straks mødte han Rachel, den Kvinde, han havde fulgtes med derfra den første Aften.

Hun kom hen til ham:

„God Aften, min Skat; hvordan har Du det?"

„Rigtig godt. Og Du?"

„Aa jo, det gaar an. Tænk Dig, jeg har drømt to Gange om Dig siden sidst."

Duroy blev smigret og svarede smilende:

„Se, se, hvad kan det vel betyde?"

„Det betyder, at jeg synes godt om Dig, og at jeg ikke har noget imod at begynde forfra, naar Du en Gang igen faar Lyst."

„Jeg har Lyst endnu i Aften, hvis Du vil."

„Ja, jeg vil gerne."

„Det er godt, men hør først lidt . . ."

Han holdt inde og betænkte sig en Smule, han følte sig lidt flov over det, han vilde til at sige. Saa fortsatte han:

„Ser Du . . . denne Gang ejer jeg ikke en Hvid. Jeg kommer lige fra Klubben og har spillet hver en Smule bort."

Hun saa ham lige ind i Øjnene; med det Instinkt,

der under hendes stadige Købslaaen med Mændene var bleven udviklet hos hende, havde hun paa Fornemmelsen, at han løj. Hun sagde:

„Din Løgnhals, det er slet ikke pænt af Dig, at Du vil behandle mig paa den Maade."

Han smilte forlegen:

„Hvis Du vil have ti Francs . . . det er alt, hvad jeg har tilbage."

Hun mumlede med en Overlegenhed som en Kurtisane, der har Raad til at give efter for et af sine Luner:

„Giv mig, hvad Du vil, min Engel. Det er Dig selv, jeg bryder mig om."

Og idet hun betaget saa op mod den unge Mands Overskæg, tog hun hans Arm og støttede sig forelsket paa den:

„Lad os først sætte os hen og drikke en Grenadine. Bagefter kan vi saa spadsere lidt omkring. Jeg vilde allerhelst tage hen i Operaen med Dig for rigtig at vise Dig frem. Men vi gaar tidligt hjem, ikke sandt?"

— — — — — — — — — — —

Han blev længe hos hende. Det var højlys Dag, da han gik, og hans første Tanke var straks at købe „*La Vie Française*". Febrilsk foldede han Avisen ud; hans Artikel var der ikke. Han blev staaende stille paa Fortovet og løb ængstelig de trykte Spalter igennem

i Haab om alligevel til sidst at finde, hvad han søgte.

Det var, som om noget tungt lagde sig over hans Hjerte; efter Elskovsnatten fik denne Modgang midt i hans Træthed et Nederlags Vægt.

Han gik hjem til sig selv, smed sig fuldt paaklædt paa sin Seng og faldt straks i Søvn.

Da han nogle Timer senere kom op paa Redaktionskontoret, gik han ind til Walter:

„Jeg blev meget overrasket i Morges, Hr. Redaktør, ved ikke at finde min anden Artikel om Algier i Bladet."

Redaktøren løftede Hovedet og svarede tørt:

„Jeg har givet den til Deres Ven Forestier og bedt ham om at læse den. Han fandt ikke, at den var god nok; De maa skrive den om."

Duroy drejede sig rundt paa Hælen og gik uden at sige et Ord. Rasende stormede han lige ind i sin Kammerats Værelse:

„Hvorfor har Du ikke ladet min Artikel komme paa i Morges?"

Journalisten sad og røg paa en Cigaret, med Ryggen dybt nede i en Lænestol og Fødderne lagt op paa Bordet, saa at hans Hæle tilsmudsede en paabegyndt Artikel. Han svarede roligt med sin trætte, fjerne Stemme, der lød, som om den kom fra Bunden af en Kløft:

„Redaktøren fandt, at den var daarlig og har bedt mig give Dig den tilbage, for at Du kan lave den om. Vær saa god, der er den."

Og han pegede paa Arkene, der laa sammenfoldet under en Brevpresser.

Duroy var altfor forbløffet til at finde paa noget at sige, og han stak taus sit Produkt i Lommen, medens Forestier begyndte:

„I Dag maa Du først gaa hen i Politipræfekturet . . ."

Og han opremsede en hel Bunke Ærinder og en Mængde Nyheder, der skulde skaffes. Duroy gik uden at have kunnet finde de skarpe Ord, han søgte efter.

Han kom igen med sin Artikel næste Dag. Han fik den atter tilbage. Da han havde skrevet den om for tredje Gang og saa, at den stadig blev kasseret, forstod han, at han gik altfor hurtig til Værks, og at ene Forestiers Haand kunde hjælpe ham videre frem.

Han talte derfor ikke mere om „*En afrikansk Jægers Erindringer*", men lovede sig selv at være smidig og listig, eftersom det var nødvendigt, og foreløbig, indtil noget bedre viste sig, med Iver at kaste sig ind i sin Reporter-Virksomhed.

Han lærte baade Theatrenes og Politikens Kulisser at kende og blev fortrolig med Statsmændenes og Deputeretkammerets Forværelser og Gange, med Kabinets-

sekretærernes opblæste Miner og med de indsovede Dørvogteres sløve Ansigter.

Han kom til at staa i stadig Forbindelse med Ministre og Portnere, Generaler, Politispioner, Fyrster, Alfonser, Kokotter, Gesandter, Biskopper, Koblere, Parvenuer, Verdensmænd, falske Spillere, Droskekuske, Opvartere og mange andre; han var bleven en højst egennyttig og ligegyldig Ven med alle disse forskellige Mennesker, som han saa og talte med hver Time paa Dagen om de samme Ting vedrørende hans Stilling uden nogensomhelst Overgang og derfor var kommen til at slaa sammen i sine Tanker, dømmende dem alle med samme Blik og maalende dem med samme Alen. Han sammenlignede sig selv med en Mand, som Drag i Drag vilde smage paa Prøver af alle Slags Vin og tilsidst naaede til ikke at kunne skelne Château-Margaux fra Argenteuil.

I kort Tid udviklede han sig til en fremragende Reporter, sikker i sine Oplysninger, forslagen, hurtig, behændig, en virkelig Kraft for Bladet, sagde Walter, der forstod at bedømme sine Medarbejdere.

Da han imidlertid kun fik ti Centimer for Linien, foruden sine to Hundrede Francs i fast Gage, og da det er dyrt at leve med i Boulevardlivet og rundt omkring paa Kaféer og Restauranter, havde han aldrig

Penge og var altid fortvivlet over ikke at kunne komme ud af det.

Der maa være et Fif, tænkte han, naar han saa nogle af sine Kolleger gaa rundt med Lommerne fulde af Guld uden at kunne forstaa, ved hvilke hemmelige Midler de formaaede at skaffe sig denne Overflod. Og med Misundelse forestillede han sig ukendte og mistænkelige Manøvrer, betalte Tjenester, en hel hemmelig Organisation. For enhver Pris maatte han trænge ind i dette Mysterium, blive Medlem af dette stiltiende Forbund, tvinge sig ind i Kammeraternes Fortrolighed og ogsaa faa sin Part af Byttet.

Og om Aftenen, naar han fra sit Vindu saa Togene glide forbi, grublede han ofte over, hvorledes han skulde gribe det altsammen an.

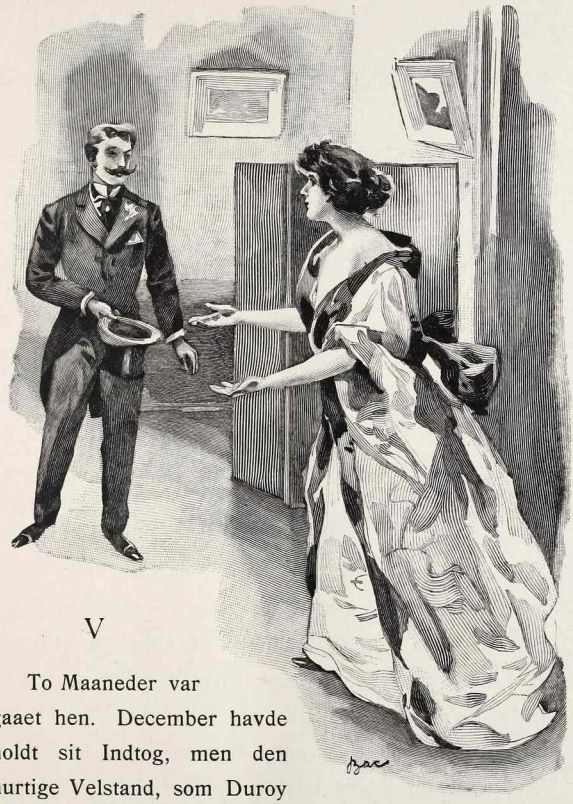

V

To Maaneder var gaaet hen. December havde holdt sit Indtog, men den hurtige Velstand, som Duroy havde haabet paa, syntes ham at komme yderst langsomt. Især pintes han ved det moralsk underordnede i sin Stilling, og han saa ingen Udvej til at svinge op paa de Højder, hvor man finder Agtelse og Penge.

Han følte sig lukket inde i sin lidet ansete Reportervirksomhed, alle Udgange var muret til. Hans Dygtighed blev nok skattet efter Fortjeneste, men den Agtelse, der blev ham til Del, var afpasset efter hans Stilling. Selv Forestier, som han dog gjorde en Mængde Tjenester, bad ham ikke længere til Middag og behandlede ham i det hele taget som en Underordnet, selv om han sagde Du til ham som til en Ven.

Fra Tid til anden lykkedes det ganske vist Duroy at faa anbragt en lille Stump Artikel. Igennem Affattelsen af sine Nyheder havde han efterhaanden erhvervet sig den smidige Pen og den Takt, der saa fuldstændig havde svigtet ham, da han skrev sin anden Kronik om Algier; nu resikerede han ikke længere, at hans smaa aktuelle Ting ikke blev optaget. Men derfra og til at skrive en Kronik ud fra sin egen Personlighed eller fra et Dommerstandpunkt at behandle politiske Spørgsmaal var der ligesaa langt som fra at køre i Boulogneskoven som Kusk paa en Buk og til at vise sig for Alléernes Spadserende magelig henslængt paa et Selvejerkøretøjs bløde Hynder. Hvad der især ydmygede ham var at føle alle Selskabslivets Døre lukkede for sig, ikke at have nogle Forbindelser, han kunde omgaas som sine Lige, og ikke at faa Adgang til en eneste Dames fortrolige Kreds; det var ham ikke til-

strækkeligt, at flere kendte Skuespillerinder nu og da havde modtaget ham med en vis beregnende Familiaritet.

Han vidste forøvrigt af Erfaring, at han over dem alle, baade over de virkelige Damer og de andre, udøvede en ejendommelig Tiltrækningskraft og at han straks ved første Øjekast forstod at vække deres Sympathi; ved ikke at træffe paa de Kvinder, der kunde skabe ham en Fremtid, dirrede han derfor af Utaalmodighed som en Hest, der ser en Hindring rejse sig paa dens Vej.

Han havde ofte tænkt paa at aflægge Fru Forestier et Besøg, men Tanken om deres sidste Møde holdt ham tilbage og ydmygede ham; desuden ventede han paa en Opfordring fra hendes Mand. Saa kom han i Tanker om, at Fru de Marelle havde indbudt ham til at besøge sig, og en Eftermiddag, da han intet havde at gøre, gik han op til hende.

„Jeg er altid hjemme indtil tre," havde hun sagt.

Klokken halvtre ringede han paa hendes Dør. Hun boede i Rue de Verneuil paa en fjerde Sal.

Ved Lyden af Klokken kom en uredt Tjenestepige ud og lukkede op. Hun svarede, medens hun bandt sin Kappe fast:

„Jo, Fruen er hjemme, men jeg ved ikke, om hun er staaet op."

Og hun stødte Døren, der stod paa Klem ind til Dagligstuen, helt op.

Duroy gik indenfor. Værelset var ret stort, men sparsomt møbleret og saa forsømt ud. Gamle og falmede Lænestole stod i Række langs Væggene, øjensynligt ordnede af Pigen, thi intetsteds sporedes den elegante Smag, hvormed en Kvinde søger at sprede Skønhed over sit Hjem. Fire elendige Malerier, der forestillede en Baad paa en Flod, et Skib paa Havet, en Mølle paa en Slette og en Brændehugger i en Skov, hang i ulige lange Snore midt paa hver af de fire Vægge; alle fire Billeder var gledet skævt. Man fik Indtrykket af, at de længe havde hængt saaledes paa skraa, uden at det var faldet nogen ind at rette paa dem.

Duroy satte sig ned og ventede. Han maatte vente længe. Endelig gik Døren op og Fru de Marelle kom hurtigt ind; hun var i en japanesisk Slaabrok af rosenrødt Silke, hvorpaa der var broderet gyldne Landskaber, blaa Blomster og hvide Fugle. Hun gav ham ikke Tid til at komme til Orde:

„Tænk Dem, jeg laa i Sengen endnu. Hvor det var pænt af Dem at komme og besøge mig. Jeg var overbevist om, at De havde glemt mig."

Hun rakte ham fornøjet begge sine Hænder, og

Duroy, som Lejlighedens tarvelige Udseende havde befriet for al Forlegenhed, greb dem og kyssede dem, saaledes som han havde set Norbert de Varenne gøre.

Hun bad ham tage Plads. Saa saa' hun op og ned ad ham og udbrød:

„Hvor De er forandret! De har udviklet Dem til Deres Fordel. Paris har en god Indflydelse paa Dem. Naa, har De saa noget nyt at fortælle mig?"

Og de gav sig straks til at passiare, som om de havde været gamle Bekendte. De følte, at der straks opstod en gensidig Fortrolighed, Tillid og Forstaaelse imellem dem; paa fem Minutter var de bleven Venner, saaledes som det altid gaar to Mennesker, der har Karakter og Race fælles.

Pludselig afbrød den unge Frue forbauset sig selv:

„Det er dog mærkeligt, saa let jeg kan tale med Dem. Det er mig, som om jeg havde kendt Dem i ti Aar. Vi to bliver sikkert gode Kammerater. Vil De?"

Han svarede:

„Ja, med største Glæde," men hans Smil sagde endnu mere.

Han fandt hende fuldstændig bedaarende i den bløde skinnende Slaabrok, ikke saa fin, yndefuld og harmonisk som den anden i hendes hvide Morgenkjole, men mere fristende og æggende.

Naar han var i Nærheden af Fru Forestier, der saa paa ham med sit rolige og stille Smil, som tiltrak og stødte bort paa samme Tid, som syntes at sige: „Jeg synes om Dem“ og samtidig: „Pas paa“, og hvis virkelige Mening det var umuligt at gribe, følte han især Lyst til at lægge sig ved hendes Fødder, kysse de lette Kniplinger paa hendes Kjole og langsomt indaande den varme parfumerede Duft, der steg op fra hendes glatte Hud. Ligeover for Fru de Marelle opfyldtes han af et mere bestemt og mere brutalt Begær, et Begær, der fik hans Hænder til at dirre medens hans Øjne fulgte det lette Silkes Konturer.

Hun blev ved at tale og i hver af sine Sætninger ødslede hun lidt af det overfladiske Vid, hun havde vænnet sig til, ligesom en Arbejder tilegner sig det Haandelag, der skal til for at fuldføre et Arbejde, som har Ord for at være vanskeligt og som alle andre falder i Forundring over. Han hørte opmærksomt paa hende og tænkte:

„Det stod man sig ved at huske. Man kunde skrive udmærkede Pariserkroniker ved blot at lade hende snakke løs om Dagens Begivenheder.“

Der blev banket ganske sagte og forsigtigt paa den Dør, hun var kommen ind af, og hun raabte:

„Du kan godt komme ind, min Skat.“

Den lille Pige kom ind. Hun gik lige hen til Duroy og rakte ham Haanden.

Forbauset mumlede Moderen:

„Men det er jo en hel Erobring. Jeg kan slet ikke kende hende igen."

Den unge Mand kyssede Barnet, lod hende sætte sig ved Siden af ham og gjorde hende med en meget alvorlig Mine nogle venlige Spørgsmaal om, hvad hun havde taget sig for, siden de sidst havde set hinanden. Hun svarede med sin lille spinkle Stemme med samme Alvor, som om hun havde kunnet være en Voksen.

Uhret slog tre. Journalisten rejste sig.

„Kom saa tidt, De har Lyst," bad Fru de Marelle, „vi kan snakke sammen ligesom i Dag og det vil altid glæde mig at se Dem. Men hvorfor møder jeg Dem aldrig mere hos Forestiers?"

Han svarede:

„Aah, det maa være rent tilfældigt. Jeg har haft saa travlt. Men vi træffes der nok en af Dagene."

Og han gik med Hjertet fuldt af Forhaabninger uden at vide hvorfor.

Han talte ikke til Forestier om dette Besøg.

Men han tænkte paa det de følgende Dage, det var mere end et Minde; det var som om denne Kvinde stadig, skønt ulegemligt, var hos ham. Han syntes, at

han havde taget noget af hende med sig, at Billedet af hendes Ydre var blevet siddende i hans Øje og Glæden over hendes Indre i hans Hjerte. Tanken om hende forfulgte ham, hvor han gik og stod, det var, som om hun havde taget ham i Besiddelse paa en Maade, der netop paa Grund af sin Hemmelighedsfuldhed var saa meget mere betagende, inderlig, lokkende og vidunderlig.

Da der var gaaet nogle Dage, besøgte han hende igen.

Pigen førte ham ind i Dagligstuen, og Laurine kom straks til Stede. Denne Gang rakte hun ham ikke Haanden, men løftede sin Pande op imod ham og sagde:

„Jeg skulde bede Dem fra Moder om at vente lidt. Det vil vare et Kvarterstid, for hun er ikke klædt paa. Jeg skal nok holde Dem med Selskab.“

Duroy, der morede sig over den lille Piges ceremonielle Optræden, svarede:

„Fortræffeligt, Frøken, det skal være mig en stor Fornøjelse at tilbringe et Kvarter sammen med Dem; men jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at jeg slet ikke er nogen Alvorsmand, jeg plejer at lege hele Dagen igennem. Derfor foreslaar jeg Dem, at vi tager os en lille Tagfat.“

Den lille Pige blev øjensynlig meget overrasket, saa smilede hun, som en voksen Dame kunde have smilet, over dette Indfald, der baade stødte hende lidt og forundrede hende; saa sagde hun dæmpet:

„Man leger ikke oppe i Lejlighederne."

Han svarede:

„Det er mig ligemeget. Jeg kan lege overalt. Naa, fang mig saa."

Og han gav sig til at løbe rundt om Bordet, idet han søgte at opflamme hende til at følge sig; hun fulgte efter ham stadig smilende med en Slags høflig Overbærenhed, af og til strakte hun Haanden frem for at røre ved ham, men uden at nedlade sig til at løbe.

Han stod stille og bøjede sig ned, indtil hun med sine smaa tøvende Skridt var kommen helt hen til ham, saa sprang han pludselig op ligesom en Trold i en Æske og fo'r med et Sæt hen i den anden Ende af Stuen. Hun fandt det pudsigt og endte med at le, blev ivrigere og begyndte til sidst selv at løbe, medens hun udstødte smaa fornøjelige og frygtsomme Skrig, hver Gang hun troede, at hun havde naaet ham. Han flyttede Stolene for at spærre hende Vejen, tvang hende til et helt Minut at løbe omkring den samme Stol for saa at slippe den og søge Tilflugt bag en anden. Laurine løb nu alt, hvad hun kunde, og gav sig fuldstændig hen i

Glæden over denne nye Leg; hun var bleven helt rød i Hovedet og hver Gang hendes Legekammerat slap fra hende eller stillede hende en Fælde, gjorde hun et Hop i Vejret som et henrykt Barn.

Pludselig, ligesom hun troede, at hun havde faaet fat paa ham, greb han hende i sine Arme og løftede hende højt op mod Loftet, idet han raabte:

„Dér fangede jeg Dig."

Den lille Pige sprællede begejstret med Benene og lo af fuld Hals.

Fru de Marelle kom ind og blev staaende som himmelfalden:

„Men Laurine . . . Laurine leger . . . De maa jo være en sand Troldmand."

Han satte igen Barnet ned paa Gulvet og kyssede Moderens Haand. De tog Plads med Barnet imellem sig. De begyndte at passiare, men Laurine, der ellers var saa taus, var bleven aldeles beruset af Legen, hun snakkede i et væk og Moderen blev nødt til at sende hende ind paa hendes eget Værelse.

Hun lystrede uden at svare, men hun havde Taarer i Øjnene.

Saasnart de var bleven alene, sænkede Fru de Marelle Stemmen:

„Nu skal De høre, jeg har en stor Plan og jeg har

gjort Regning paa Dem. Ser De: da jeg én Gang om Ugen spiser til Middag hos Forestiers, plejer jeg fra Tid til anden at gøre Gengæld paa en Restaurant. Jeg kan nemlig ikke fordrage at have Fremmede hjemme, det ligger slet ikke for mig, jeg forstaar mig ikke Spor paa Husholdning og Køkkenvæsen og den Slags Ting. Jeg holder mere af at leve, som det kan falde sig. Jeg giver altsaa af og til en Middag ude, men det er ikke morsomt, naar vi kun er tre, og ingen af mine egne Bekendte passer sammen med Forestiers. Jeg fortæller Dem alt dette for at forklare Dem en lidt uregelmæssig Indbydelse. De forstaar mig derfor nok, naar jeg beder Dem gøre os Selskab paa Lørdag i Café Riche Klokken halv otte. De ved jo, hvor det er?"

Han tog med overstrømmende Glæde mod Indbydelsen.

Hun vedblev:

„Vi bliver kun os fire, lige to Par. Den Slags smaa Gilder er saa morsomme for os Damer, der ikke er forvænt med dem."

Hun var i en mørkebrun Kjole, der paa en koket og udfordrende Maade sluttede tæt om hendes Hofter, hendes Buste og hendes Arme; og Duroy følte en ubestemt Forbavselse, der grænsede til Forlegenhed, ved Uoverensstemmelsen mellem denne forfinede og om-

hyggelige Elegance og den aabenbare Ligegyldighed for det Hjem, hun levede i.

Alt, hvad hun selv havde paa, alt, hvad der var i nær og fortrolig Berøring med hendes Legeme, var udsøgt og smukt, men alt, hvad der omgav hende, viste hun ikke Spor af Interesse.

Da han gik fra hende, havde han ligesom sidste Gang Fornemmelsen af, at hun stadig var hos ham. Det var en fuldstændig Sanse-Hallucination. Og med voksende Utaalmodighed ventede han paa den Dag, da Middagen skulde finde Sted.

For anden Gang lejede han en sort Kjole, hans Midler havde endnu ikke tilladt ham at anskaffe sig en Selskabsdragt. Han var den første, der gav Møde, nogle Minutter før den fastsatte Tid.

Han blev vist op paa anden Sal og ind i en lille Salon, der var betrukket med rødt og hvis eneste Vindu vendte ud mod Boulevarden.

Et firbenet Bord stod dækket med fire Kuverter; den hvide Dug lyste med en skinnende Lakglans og Glassene og Sølvtøjet straalede muntert i Skæret fra tolv Lys, som bares af to høje Armstager.

Udenfor Vinduet saas en stor, klar, grøn Plet, der dannedes af Træernes Blade, som blev oplyste af det skarpe Lys inde fra Separatkabinetterne.

Duroy satte sig paa en meget lav Kanapé, der ligesom Væggene var betrukket med rødt; de slidte Fjedre sank sammen under ham og han havde en Fornemmelse, som om han faldt ned i et Hul. Fra hele den mægtige Bygning hørte han den forvirrede Larm, som er et Særkende for store Restauranter, en Støj, sammensat af Servicets Raslen, Sølvtøjets Klirren, Lyden af Opvarternes ilfærdige Skridt, der dæmpes af Gangenes Tæpper, og Lyden af Døre, som et Øjeblik aabnes og lader en Summen af Stemmer slippe ud fra de snævre Værelser, hvor middagsspisende Mennesker er lukket inde.

Forestier traadte ind og trykkede hans Haand med en hjertelig Fortrolighed, som han aldrig mærkede noget til i „*La Vie Française*"s Redaktionslokaler.

„De to Damer kommer sammen," sagde han. „De plejer at være fornøjelige, disse her smaa Middage!"

Han kastede et Blik paa Bordet, lod et Gasblus, der var skruet ned som en Natlampe, slukke helt, smækkede det halve af Vinduet i for at undgaa Gennemtræk, og valgte sin Plads ved Bordet, saaledes at han kom til at sidde godt i Læ; han forklarede:

„Jeg maa passe meget paa. Jeg havde haft det bedre i en hel Maaned, men nu i de sidste Par Dage

har jeg igen været daarligere. Jeg maa have forkølet mig i Tirsdags Aftes, da jeg gik fra Theatret."

Døren blev aabnet og de to unge Fruer kom ind med en Opvarter i Hælene. De var tilslørede og tilhyllede, med hele den fristende Hemmelighedsfuldhed, virkelige Damer føler sig forpligtede til at anlægge, naar de kommer paa Steder, hvor baade Omgivelser og Gæster er mistænkelige.

Da Duroy hilste paa Fru Forestier, skændte hun paa ham, fordi han ikke havde besøgt hende igen, saa tilføjede hun med et Smil hen til sin Veninde:

„Det er naturligvis, fordi De foretrækker Fru de Marelle; hende har De Tid nok tilovers for."

De gik til Bords. Da Opvarteren rakte Forestier Vinkortet, udbrød Fru de Marelle:

„Giv Herrerne, hvad de selv ønsker; vi Damer vil kun have Champagne, iskold Champagne, af den bedste, men det maa endelig være sød Champagne, slet ikke andet."

Og da Opvarteren havde forladt Stuen, forkyndte hun med en overgiven Latter:

„Jeg vil drikke mig fuld i Aften. Vi skal rigtig more os, hører I."

Forestier, der ikke lod til at have bemærket, hvad hun sagde, spurgte:

„Vilde De have meget imod, at jeg lukkede Vinduet helt i? Mit Bryst har ikke været rigtig raskt de sidste Dage."

„Nej, paa ingen Maade."

Han rejste sig og gik hen og lukkede ogsaa den anden Halvdel af Vinduet. Saa kom han tilbage og indtog atter sin Plads med et beroliget og fornøjet Ansigt.

Hans Kone sagde intet, hun syntes fordybet i Tanker; med Øjnene sænkede ned mod Bordet sad hun og smilte til Glassene med sit sædvanlige, ubestemte Smil, der altid lovede, men aldrig holdt sine Løfter.

Der blev først serveret Østers fra Ostende, lækre og fede Østers, der lignede smaa Kvinde-Øren indesluttede i Skaller; de smeltede ligesom salte Bonbons mellem Ganen og Tungen.

Saa kom Suppen og efter den en Forel, der var lige saa rosenrød som en ung Piges Kind; og Gæsterne begyndte at passiare.

Der blev først talt om en Skandale, hele Byen snakkede om, en Historie om en Dame af det bedste Selskab, der af en af hendes Mands Venner var bleven overrasket i et Separatkabinet sammen med en udenlandsk Fyrste.

Forestier lo meget over Historien; men de to Damer erklærede, at den indiskrete Sladderhank maatte være en fejg Slyngel. Duroy var af deres Mening og erklærede meget højt, at det var en Mands Pligt, hvad enten han optraadte som handlende, som fortrolig eller blot som tilfældigt Vidne, altid at bevare en Gravens Taushed i den Slags Anliggender. Han tilføjede:

„Hvor Livet vilde være rigt paa herlige Glæder, hvis man gensidig kunde stole paa hinandens ubetingede Diskretion. Det, som ofte, meget ofte, ja for Kvindernes Vedkommende næsten altid, træder hindrende i Vejen, det er Frygten for at se sin Hemmelighed afsløret.

Og smilende lagde han til:

„Ja, har jeg ikke Ret? Hvor mange vilde ikke give efter for et hastigt Begær, for en Times pludselige og stærke Lyst, for et flygtigt Elskovslune, hvis de ikke var bange for at komme til at betale en kort og svim-

mel Lykke med en uoprettelig Skandale og smertefyldte Taarer."

Han talte med en smittende Overbevisning, som om han forsvarede en Sag, sin egen Sag, for Skranken, som om han kunde have sagt:

„Overfor mig er der ingen Grund til at frygte den Slags Farer. Forsøg kun og De skal faa at se."

Begge Damerne sad og saa paa ham; deres Blik gav ham Medhold. De fandt, at han talte godt og rigtigt og indrømmede ved deres imødekommende Taushed, at deres bøjelige Pariserinde-Moral ikke i Længden vilde kunne holde Stand, naar de havde Vished for, at Hemmeligheden var i sikre Hænder.

Men Forestier, der næsten laa paa Divanen med det ene Ben trukket op under sig og med Servietten stukket ind i Vesten for ikke at faa Pletter paa sin Skjorte, erklærede pludselig med en Skeptikers overlegne Latter:

„Ja, Død og Pine, hvis man var sikker paa Taushed, vilde man skam ikke nægte sig noget. Naada! De stakkels Ægtemænd!"

De gav sig til at tale om Kærlighed. Duroy mente ikke, at den varer evig, men troede dog paa en varig Følelse, som kunde skabe et Baand, et inderligt Venskab og en gensidig Tillid! Sansernes Pagt var kun et

Segl paa Hjerternes Forening. Men han udtalte sin Harme over den nagende Skinsyge, de Dramaer, Scener og Ulykker, der næsten altid følger med et Brud.

Da han tav, sukkede Fru de Marelle:

„Ja, Kærligheden er det eneste Gode her i Livet, og alligevel ødelægger vi den ofte selv med vore umulige Fordringer."

Fru Forestier, som sad og legede med en Kniv, tilføjede:

„Ja . . . ja . . . det er dejligt at være elsket."

Og hun syntes at drømme sin Drøm helt til Bunds og tænke paa Ting, som hun ikke turde sige.

Da det trak lidt ud, inden den næste Ret kom, drak de fra Tid til anden en Slurk Champagne og spiste Krummer, som de pillede ud af Rundstykkerne. Og langsomt og betagende fik Tanken om Kærligheden Magt over dem, berusede lidt efter lidt deres Sjæl ligesom den klare Vin, der Draabe for Draabe gled ned gennem deres Strube, hidsede deres Blod og forvirrede deres Sind.

Opvarteren bød Lammekoteletter om, lækre og lette hvilede de paa et Leje af smaa Aspargeshoveder.

„Det ser min Sandten tiltalende ud," udbrød Forestier. Og han spiste langsomt for rigtig at nyde det

saftige Kød og de unge Grøntsager, der var saa møre, at de flød ud som Fløde.

Duroy fortsatte sin Tankegang:

„Naar jeg elsker en Kvinde, eksisterer der for mig intet ved Siden af hende."

Han sagde det med dybtfølt Overbevisning, det Velvære, han følte ved Bordets Nydelser, forøgede hans Begejstring for Elskovens.

Fru Forestier mumlede med sin sædvanlige utilnærmelige Mine:

„Der er ingen Lykke, der kan sammenlignes med det første Haandtryk, naar den Ene spørger: „Elsker De mig?" og den anden svarer: „Ja, jeg elsker Dig"."

Fru de Marelle, som lige havde drukket et Glas Champagne i ét Drag, sagde muntert, idet hun satte Glasset fra sig:

„Jeg for mit Vedkommende er mindre platonisk."

De gav sig alle til at le bifaldende, hendes Ord havde bragt Glans i deres Øjne.

Forestier strakte sig paa Divanen, støttede sig med Armene paa Puderne og sagde i en alvorlig Tone:

„Deres Oprigtighed gør Dem Ære og viser, at De er en praktisk Dame. Men tør man spørge Dem, hvad Hr. de Marelle mener om den Ting?"

Hun trak langsomt og med uendelig Ringeagt paa Skulderen; saa svarede hun tørt:

„Hr. de Marelle har ingen Mening paa det Omraade. Han har kun . . . Neutralitet."

Og Samtalen steg fra Kærlighedens ophøjede Theorier nedad til de elegant turnerede Tvetydigheders blomstersmykkede Have.

Det vrimlede med behændige Underforstaaelser, Ord, der løfter Slør, som man løfter Skørter, dobbeltbundede Vendinger, forklædte Vovetheder og ublufærdige Hentydninger af den Art, som i maskerede Udtryk fremkalder dristige Billeder, der i et hastigt Glimt af alt det, man ikke tør sige, farer gennem Tanken og forbi Blikket, og som for det gode Selskabs Mænd og Kvinder aabner Døren ind til en Slags ugribelig og mystisk Elskov, en Slags uren, aandelig Berøring gennem en samtidig Fremmanen, der er betagende og sanselig som et Kærlighedskys, af al Favntagets hemmelige og lokkende Lyst. Der var bleven serveret Agerhøns omgivet af Vagtler, saa Grønærter og derefter Leverpostej ledsaget af en Salat, hvis takkede Blade som et grønt Mos fyldte et stort skaalformet Fad. De havde spist af det alt sammen uden at smage paa det, uden engang at ane det, udelukkende optaget af Samtalen, helt nedsænkede i et Bad af Elskov.

Ogsaa begge Damerne betænkte sig ikke længere paa at komme med vovede Ting, Fru de Marelle med en naturlig Dristighed, der næsten var udæskende, Fru Forestier med indtagende Tilbageholdenhed og i Tonefald, Stemme og Holdning en Blufærdighed, der tilsyneladende mildnede, men i Virkeligheden understregede alt, hvad hun sagde.

Forestier havde strakt sig helt ud mellem Puderne, han lo, drak og spiste i et væk og udslyngede nu og da en Bemærkning, der var saa usminket, at Damerne, stødte over dens Form og for Formens Skyld, et Par Sekunder anlagde en lidt genert Mine. Naar han havde sagt en eller anden særlig plump Raahed, tilføjede han:

„Det er rigtigt, Børn. Bliver I ved paa den Maade, saa ender I med at gøre Dumheder."

Desserten blev bragt ind og derefter Kaffen. Likørerne gød en endnu tungere og hedere Uro i de opflammede Sind.

Fru de Marelle var bleven lidt beruset, som hun havde forudsagt, da de gik til Bords, og hun indrømmede det med en munter og aabenmundet Ynde som en Dame, der for at more sine Gæster overdriver en lille Rus, der i sig selv er ægte nok.

Fru Forestier var holdt op at tale, maaske af For-

sigtighed, og Duroy, der følte sig i en saadan Stemning, at han let kunde gaa for vidt, var klog nok til at beherske sig.

Cigaretterne blev tændte, men pludselig begyndte Forestier at hoste.

Det blev et forfærdeligt Anfald, der næsten søndersled hans Hals, hans Ansigt var ildrødt, Sveden perlede paa hans Pande og han var lige ved at kvæles i sin Serviet. Da Hosten endelig var gaaet lidt over, brummede han med en rasende Mine:

„Jeg kan ikke taale den Slags Middage, det er dumt."

Al hans gode Humør var bleven lammet af den Sygdoms-Rædsel, der stadig pinte ham.

„Lad os tage hjem," sagde han.

Fru de Marelle ringede paa Opvarteren og bad om Regningen. Den blev bragt hende et Øjeblik efter. Hun forsøgte at læse den, men Tallene drejede rundt for hendes Øjne og hun rakte Papiret til Duroy:

„Aa, gør mig den Tjeneste at betale for mig. Jeg kan ikke se, hvad der staar, jeg er altfor ør."

Og samtidig kastede hun sin Pung hen til ham.

Det beløb sig til Hundrede og tredive Francs. Duroy gik omhyggelig Regningen igennem, gav Opvarteren to Hundredfrancs-Sedler og fik Penge tilbage.

„Hvor meget skal jeg give i Drikkepenge?“ spurgte han sagte.

„Det ved jeg ikke, hvad De selv synes.“

Han lagde tyve Francs paa Tallerkenen, og gav den unge Frue Pungen tilbage, idet han spurgte:

„Maa jeg følge Dem hjem?“

„Ja, det maa De rigtignok. Jeg kan vist ikke selv finde, hvor jeg bor.“

De sagde Farvel til Forestiers og lidt efter sad Duroy sammen med Fru de Marelle i en Droske, der rullede afsted.

Han følte hende tæt op imod sig, ganske tæt, indelukket med ham i den mørke Æske, der kun nu og da i et kort Øjeblik pludselig oplystes af Gaslygterne paa Fortovet. Igennem sit Ærme mærkede han Varmen fra hendes Skulder, men han kunde intet finde at sige hende, absolut intet, hans Tanke var lammet af en ubændig Attraa efter at tage hende i sine Arme.

„Hvad vilde hun gøre, hvis jeg vovede det?“ tænkte han. Erindringen om alle de Tvetydigheder, der var bleven sagt under Middagen, gjorde ham dristig, men paa samme Tid holdt Frygten for en Skandale ham tilbage.

Hun sagde heller intet; hun sad ganske stille hensunken i sit Hjørne. Hvis han ikke, hver Gang en

Lysstraale trængte ind i Vognen, havde set hendes Øjne skinne, vilde han have troet, at hun sov.

„Hvad tænkte hun paa?“ Han følte, at han gjorde bedst i ikke at tale, at et Ord, et eneste Ord, der brød Stilheden, vilde forspilde hans Chancer, men

han manglede Dristighed til en hastig og brutal Handling.

Pludselig følte han, at hendes Fod rørte sig. Hun havde gjort en Bevægelse, en kort nervøs Bevægelse, der kunde udtydes som Utaalmodighed eller maaske

som en Opfordring. Den næsten umærkelige Bevægelse sendte en Skælven igennem ham fra Hoved til Fod; han vendte sig hurtig om imod hende, kastede sig over hende, og søgte hendes Mund med sine Læber.

Hun udstødte et lille Skrig og vilde rejse sig for at gøre sig fri og støde ham tilbage; saa gav hun efter, som om hun manglede Kræfter til længere at staa imod.

Da Vognen kort efter standsede foran det Hus, hun boede i, slap Duroy, der var helt betaget af Overraskelse, for at skulle lede efter lidenskabelige Ord for at takke hende og velsigne hende og forsikre hende om sin Kærlighed. Imidlertid rejste hun sig ikke, men blev siddende uden at røre sig, helt bedøvet over det, der var sket. Han blev bange for, at Kusken skulde faa Mistanke, og han gik først ud for at række hende sin Haand.

Hun steg endelig vaklende ud af Drosken, stadig uden at sige noget. Han ringede, og da Porten blev aabnet, spurgte han skælvende:

„Naar ser jeg Dem igen?“

Hun mumlede saa sagte, at han næsten ikke kunde opfatte det:

„Kom og spis Frokost hos mig i Morgen.“

Og hun forsvandt ind i Mørket og stødte den tunge Port i efter sig med en Larm som et Kanonskud.

Han gav Kusken fem Francs og begyndte at gaa med hurtige og triumferende Skridt, medens hans Hjerte strømmede over af Glæde.

Endelig, endelig var en gift Dame, en Dame af det gode Selskab, en virkelig Dame bleven hans! Og hvor det var kommet let og uventet.

Han havde hidtil indbildt sig, at der, for at erobre en af disse saa heftig attraaede Skabningers Gunst, udkrævedes en Mængde Omsvøb, en endeløs Ventetid og en planmæssig Belejring med ridderlige Opmærksomheder, glødende Elskovsord, Sukke og Gaver. Og nu havde den første, han traf sammen med, paa en Gang, blot ved det svageste Angreb, overgivet sig, saa hurtigt, at han ikke kunde komme sig af sin Forundring over det.

„Hun havde drukket for meget," tænkte han; „i Morgen er hun nok slaaet om. Saa græder hun naturligvis." Denne Tanke ængstede ham lidt, men saa sagde han til sig selv: „Naa, det kan være det samme. Nu har jeg hende og jeg skal nok vide at holde fast paa hende."

Og ud fra de taagede Luftslotte, som han byggede op af sine Forhaabninger om Storhed, Lykke, Berøm-

melse, Formue og Elskov, saa han pludselig ligesom de Guirlander af Figurantinder, der ruller sig op i Slutningstableauernes Himmel, en Procession af Kvinder komme dragende; alle var de elegante, rige og formaaende, og smilende passerede de forbi ham for atter en efter en at forsvinde inde i hans Drømmes gyldne Sky.

Og hans Søvn blev befolket af Syner.

Da han næste Dag steg op ad Fru de Marelles Trappe, var han alligevel lidt urolig. Hvorledes vilde hun tage imod ham? Hvis hun nu slet ikke tog imod ham? Hvis hun lukkede sin Dør for ham? Hvis hun havde fortalt . . .? Men nej, hun havde ikke kunnet sige noget uden at opvække Anelser om Sagens rette Sammenhæng. Altsaa var han Herre over Stillingen.

Den lille Tjenestepige lukkede op for ham. Hun saa ud som altid. Det gjorde ham roligere, som om han havde ventet, at Pigen skulde vise ham et forvirret Ansigt.

Han spurgte:

„Fruen har det godt?"

Hun svarede:

„Ja, Herre, som altid."

Og hun lukkede ham ind i Dagligstuen.

Han gik lige hen til Kaminen for at se, om hans

Klæder og hans Haar var i Orden; han rettede lidt paa sit Slips, da han i Spejlet opdagede, at den unge Frue stod i Døren ind til sit Værelse og saa paa ham.

Han lod, som om han ikke havde faaet Øje paa hende og i nogle Sekunder blev de staaende og betragtede nysgerrigt iagttagende hinanden i Spejlet, førend de kom til at staa Ansigt til Ansigt.

Han vendte sig om. Hun havde ikke rørt sig af Stedet og syntes at vente. Han styrtede hen imod hende og fremstammede:

„Hvor jeg elsker Dem! Hvor jeg elsker Dem!"

Hun bredte sine Arme ud og kastede sig ind til hans Bryst; saa løftede hun sit Hoved op imod ham og deres Læber mødtes i et langt Kys.

Han tænkte ved sig selv:

„Det er meget lettere, end jeg havde troet. Det gaar udmærket."

Og da deres Læber atter skiltes, smilte han uden at sige noget, men søgte at lægge en uendelig Kærlighed i sit Blik.

Hun smilede ogsaa med det Smil, hvormed en Kvinde lader forstaa, at hun er villig til at give alt. Hun hviskede:

„Vi er alene. Jeg har sendt Laurine hen til Frokost hos en af hendes Veninder."

Han kyssede hendes Hænder og svarede i et taknemligt Suk:

„Tak, jeg tilbeder Dem."

Saa tog hun hans Arm, som om han havde kunnet være hendes Mand og førte ham hen til Sofaen, hvor de satte sig ved Siden af hinanden.

Han syntes, at han maatte komme med en efter Situationen afpasset Indledning til en Samtale, men da han ikke kunde finde paa noget, der tilfredsstillede ham, fremstammede han:

„De er altsaa ikke altfor vred paa mig?"

Hun lagde sin Haand over hans Mund:

„Ti stille, hører Du."

De blev siddende tause, deres Blikke hvilede i hinanden og deres Fingre, som de havde slynget sammen, brændte.

„Hvor jeg længtes imod Dem!" sagde han.

Hun gentog:

„Ti stille."

De kunde høre Pigen rasle med Tallerkener inde i Spisestuen paa den anden Side af Væggen.

Han rejste sig:

„Jeg kan ikke holde ud at sidde saa nær ved Dem. Det er for stor en Fristelse."

Døren gik op:

„Bordet er færdigt."

Med en alvorlig Mine bød han hende Armen.

De sad lige overfor hinanden, hele Tiden mødtes deres Øjne og de smilede; de var helt og holdent optaget af hinanden, ganske hildet i den blide Fortryllelse, som kun en begyndende Elskov udøver. De spiste uden at vide, hvad det var, de havde paa deres Tallerken. Han følte en Fod, en lille Fod, der søgte under Bordet. Han tog den mellem begge sine og beholdt den.

Pigen gik og kom, bragte ind og tog bort med ligegyldig Mine og tilsyneladende uden at lægge Mærke til nogetsomhelst.

Da de var færdige med at spise, gik de igen ind i Dagligstuen og satte sig atter Side om Side paa Sofaen.

Han trykkede hende ind til sig og vilde tage hende i sine Arme, men hun stødte ham blidt tilbage:

„Pas paa, der kunde komme nogen."

Han spurgte hviskende:

„Naar kan jeg faa Dem at se ganske alene, saa at jeg rigtig kan sige Dem, hvor højt jeg elsker Dem?"

Hun nærmede sin Mund til hans Øre og sagde ganske sagte:

„Jeg kommer op og aflægger Dem et lille Besøg en af Dagene."

Han følte, at han blev rød i Hovedet:

„Ja men . . . hjemme hos mig . . . der . . . der er meget tarveligt."

Hun smilede:

„Det gør ingenting. Det er Dem, jeg besøger, og ikke Deres Lejlighed."

Saa trængte han ind paa hende for at faa at vide, naar hun vilde komme. Hun bestemte en Dag langt hen i næste Uge, men han tiggede og bad hende med stammende Ord og skinnende Øjne, medens han trykkede og kyssede hendes Hænder, om at lade det blive hurtigere.

Hun morede sig over at se ham bønfalde med en saa glødende Iver og indrømmede ham med smaa Mellemrum en Dag.

Men han blev ved at plage hende:

„I Morgen . . . sig ja . . . lad det blive i Morgen."

Endelig samtykkede hun:

„Ja. I Morgen. Klokken fem."

Han udstødte et langt Suk af Glæde; og næsten roligt snakkede de nu sammen med en Fortrolighed, som om de havde kendt hinanden i tyve Aar.

En pludselig Ringen fik dem til at fare sammen og hastigt rykke fra hinanden.

Hun mumlede:

„Det maa være Laurine."

Barnet kom ind og standsede først lidt overrasket; saa løb hun hen imod Duroy, klappende i Hænderne og ude af sig selv af Glæde, idet hun raabte:

„Aah! Smukke-Ven!"

Fru de Marelle gav sig til at le:

„Ja, det er godt: Smukke-Ven! Laurine har døbt Dem! Det er et udmærket lille Kælenavn for Dem. Jeg vil ogsaa kalde Dem Smukke-Ven!"

Han havde taget den lille Pige paa Skødet og maatte lege med hende alle de Smaalege, han havde lært hende.

Da Klokken manglede tyve Minutter i tre, rejste han sig for at gaa hen paa Bladet. Ude paa Trappen hviskede han endnu en Gang gennem den halvt aabne Dør:

„I Morgen. Klokken fem."

Den unge Frue svarede med et Smil: „Ja!" og forsvandt.

Saasnart han var bleven færdig med sit daglige Arbejde, tænkte han paa, hvorledes han skulde ordne sit Værelse til at modtage sin Elskerinde, saaledes at

han saa meget som muligt kunde dække over Stuens Fattigdom. Han fik det Indfald at slaa en hel Mængde japanesiske Smaating op paa Væggene, og for fem Francs købte han en hel Samling smaa Vifter og Skærme, hvormed han skjulte de altfor fremtrædende Pletter paa Tapetet. Paa Vinduesruderne klistrede han gennemsigtige Billeder, der forestillede Baade, som gled ned ad Floder, Fugle, der fløj hen over røde Himle, brogetklædte Damer paa Balkoner, og smaa sorte Mænd-Processioner, som snoede sig henover snefyldte Sletter.

Værelset, der akkurat var saa rummeligt, at man kunde sidde og ligge i det, kom snart til at se ud som det indvendige af en malet Papirslygte. Han fandt, at det tog sig tilfredsstillende ud, og han tilbragte Aftenen med at klippe

Fugle ud af de illustrerede Blade, han havde ved Haanden, og klistre dem op paa Loftet.

Saa gik han i Seng og sov ind, dysset til Ro af Togenes Fløjten.

Han kom tidlig hjem næste Dag belæsset med en Pose Kager og en Flaske Madeira, som han havde købt hos Urtekræmmeren. Han maatte atter gaa ud for at skaffe sig to Tallerkener og to Glas. Hele denne Anretning stillede han paa sit Vaskebord, efter først at have arrangeret et Haandklæde saaledes, at det skjulte Vandfadet, Vandkanden og Bordets smudsige Træ.

Saa gav han sig til at vente.

Henimod et Kvarter over fem kom hun og blev straks begejstret over Tegningernes brogede Vrimmel:

„Nej, hvor her er morsomt hos Dem. Men her er lidt for mange Folk paa Trapperne."

Han havde taget hende i sine Arme og igennem Sløret kyssede han lidenskabeligt hendes Haar mellem Panden og Hatten.

Halvanden Time senere fulgte han hende hen til Droskeholdepladsen i Rue de Rome. Da hun havde sat sig ind i Vognen, hviskede han:

„Tirsdag, paa samme Tid."

Hun svarede:

„Ja, samme Tid, Tirsdag."

Og da det var begyndt at mørkne, drog hun hans Hoved ind til sig og kyssede ham paa Munden. Saa piskede Kusken paa Hesten, hun raabte: „Farvel, Smukke-Ven," — og den hvide Krikke luntede afsted i sløvt Trav.

Tre Uger igennem kom Fru de Marelle saaledes, hver anden eller hver tredie Dag, snart om Morgenen og snart om Aftenen, og besøgte Duroy.

En Eftermiddag, da han ventede hende, hørte han pludseligt et voldsomt Spektakel paa Trappen. Han gik hen til Døren. Et Barn hylede og en rasende Mandsstemme raabte:

„Hvad Satan brøler den forbandede Unge nu igen for?"

En ophidset, skrigende Kvindestemme svarede:

„Det er det skidt Fruentimmer, der kommer til Journalisten ovenpaa, som har rendt Nicolas omkuld paa Afsatsen. Det manglede bare, man skulde finde sig i, at saadan en Tøjte ikke en Gang kan passe paa andre Folks Børn paa Trapperne."

Duroy trak sig forfjamsket tilbage, thi han hørte en hastig Kjoleraslen og Lyden af hurtige Skridt, som kom op fra Etagen nedenunder.

Straks efter blev der banket paa hans Dør, som han havde skyndt sig at lukke. Han aabnede den

og Fru de Marelle styrtede aandeløs og helt ude af sig selv ind i Værelset.

„Hørte Du det?“ stammede hun.

Han lod, som om han intet vidste:

„Nej, hvilket?“

„Hvor de forhaanede mig.“

„Hvem da?“

„Det Pak, som bor her neden under.“

„Nej, jeg aner intet. Hvad er der sket? Skynd Dig at fortælle mig det.“

Hun gav sig til at hulke og kunde ikke faa et Ord frem.

Han maatte tage Hat og Overtøj af hende, lægge hende paa Sengen, løsne hendes Klæder og fugte hendes Tindinger med et vaadt Haandklæde; hun havde ondt ved at faa Vejret. Saa, da hun omsider var bleven lidt roligere, brød hele hendes Harme løs.

Hun vilde have, at han straks skulde gaa derned og prygle dem, at han skulde slaa dem ihjel.

Han gentog flere Gange for hende:

„Men Du maa jo huske paa, at det er Arbejdere, simple Mennesker. Tænk paa, at Sagen vilde komme for Retten, og at Du kunde blive genkendt, arresteret og styrtet i Ulykke. Man gør bedst i ikke at indlade sig med den Slags Folk.“

Hun gik over til en anden Tankegang:

„Hvad skal vi nu gøre? Jeg vil ikke sætte min Fod her mere."

Han svarede:

„Det er meget let at ordne, jeg flytter."

Hun mumlede:

„Ja, men det vil tage for lang Tid."

Saa pludselig fandt hun paa en Ordning og blev igen fuldstændig rolig:

„Nej, nu skal Du høre, jeg har faaet en Idé. Lad bare mig besørge det og bryd Dig ikke om nogetsomhelst. Jeg skal sende Dig en lille blaa i Morgen tidlig."

Ved en „lille blaa" forstod hun de lukkede Telegrammer, der sendes rundt i Paris.

Hun smilte og var ganske begejstret over sit Indfald, som hun ikke vilde røbe, og hun fandt paa Tusinde forelskede Daarskaber.

Hun var alligevel ikke saa lidt bevæget, da hun igen skulde ned ad Trappen; hun følte Benene svigte under sig og maatte med hele sin Vægt læne sig til sin Elskers Arm.

De mødte ingen.

Han plejede at staa sent op og laa endnu i Sengen,

da Telegrafbudet næste Formiddag henimod Klokken elleve bragte ham den lovede „lille blaa".

Duroy rev Telegrammet op og læste:

„Kom i Dag Klokken fem hen i Rue de Constantinople Nr. 127. Du lader Dig lukke ind i den Lejlighed, som Fru Duroy har lejet.

Et Kys fra din

Clo."

Paa Slaget fem henvendte han sig i Portnerlogen i et stort Hus med møblerede Lejligheder og spurgte:

„Er det ikke her, Fru Duroy har lejet en Lejlighed?"

„Jo, Herre."

„Vil De være saa god at vise mig derop."

Portneren, der lod til at være vant til den Slags delikate Situationer, hvor det er nødvendigt at være forsigtig, saa ham lige ind i Ansigtet og spurgte, medens han ledte blandt den lange Række Nøgler:

„Det er vel rigtigt? Det er vel Hr. Duroy selv?"

„Ja, De kan være ganske rolig."

Og han blev lukket ind i en lille Lejlighed, som laa i Stueetagen lige over for Portnerlogen og bestod af to Værelser.

Den forreste Stue var tapetseret med et temmelig rigt blomstret Tapet; Møblerne var af Mahogni og betrukne med grønligt Reps med gult Mønster. Paa

Gulvet laa et tarveligt storblomstret Tæppe, der var saa tyndt, at Foden mærkede Gulvbrædderne igennem det.

Soveværelset var saa lille, at Sengen fyldte de tre Fjerdedele af det. Det var en af de store Senge, som altid findes i de Lejligheder, der lejes møblerede ud; den naaede fra den ene Væg til den anden og var omgivet af tunge blaa Gardiner, ligeledes af Reps; ovenpaa den laa en Dyne af rødt Silke, der var oversaaet med Pletter.

Duroy blev urolig og misfornøjet og tænkte:

„Det bliver mig en dyr Historie dette her. Jeg kommer igen til at rejse et Laan. Det er ogsaa idiotisk, som hun bærer sig ad."

Døren gik op og Clotilde kom farende ind som en Stormvind med raslende Kjole og udbredte Arme. Hun var henrykt:

„Er her ikke nydeligt? Synes Du ikke, at her er nydeligt? Og saa slet ingen Trapper at gaa op ad, i Stuen og lige ud til Gaden! Man kan gaa ind og ud ad Vinduet uden at Portneren behøver at se En. Hvor vi vil holde af hinanden her!"

Han kyssede hende køligt uden at turde komme frem med det Spørgsmaal, der svævede ham paa Læberne.

Hun havde lagt en stor Pakke fra sig paa det lille

Bord midt i Værelset. Hun lukkede den op og fremtog et Stykke Sæbe, en Flaske Toiletvand, en Svamp, en Æske Haarnaale, en Støvleknapper og et lille Krøllejern til sit Forhaar, der hver Gang kom i Uorden.

Og hun gav sig til at lege, at hun flyttede ind; hun søgte en Plads frem til hver enkelt Ting og morede sig storartet.

Medens hun trak Skufferne ud sagde hun:

„Jeg maa have noget Linned her hen for at kunne skifte, naar det behøves. Det bliver meget bekvemt. Hvis jeg for Eksempel har Ærinder at besørge og kommer ud i en Byge, kan jeg bare gaa herhen og blive tørret. Vi skal hver have sin Nøgle, foruden den, der bliver liggende hos Portneren for det Tilfælde, at en af os skulde have glemt sin. Jeg har lejet for tre Maaneder, i dit Navn naturligvis, da jeg ikke godt kunde opgive mit eget.“

Han greb Øjeblikket og spurgte:

„Du sørger nok for at sige mig, naar der skal betales?“

Hun svarede ligefremt:

„Men jeg har betalt, min egen Ven.“

Han sagde:

„Saa er det altsaa Dig, jeg staar i Gæld til.“

„Vist ikke nej, min Skat, det kommer aldeles ikke Dig ved. Det er mig, der vil have Lov til at begaa denne lille Daarskab.“

Han lod, som om han blev vred:

„Nej, det manglede bare. Det tillader jeg aldrig.“

Hun gik bønfaldende hen til ham og lagde Hænderne paa hans Skuldre:

„Jeg beder Dig om det, Georges; det vilde være mig saadan en stor, stor Glæde at vide, at vor lille Rede tilhører mig, mig ganske alene. Det kan da ikke krænke Dig? Jeg vilde saa gerne bringe det med i vor Kærlighed. Sig, at Du ikke har noget imod det, lille, kære Geo, sig mig, at Du giver mig Lov? . . .“

Hun tiggede ham med sit Blik, med sine Læber, med hele sit Væsen.

Han lod sig bede og blev ved at sige Nej med en harmfuld Mine; til sidst gav han dog efter og fandt, at det i Grunden var ganske i sin Orden.

Da hun var gaaet, gned han sig i Hænderne og

mumlede, uden i sit Hjertes Kroge at søge efter, hvorfor denne Tanke netop den Dag dukkede op i ham:

„Hun er nu alligevel sød."

Nogle Dage senere fik han nok en „lille blaa", hvori der stod:

„Min Mand kommer hjem i Aften efter seks Ugers Inspektionstjeneste. Saa ses vi ikke i otte Dage. Hvor det er ærgerligt, Du elskede!

Din Clo."

Duroy blev som himmelfalden. Han havde ærlig talt slet ikke længere tænkt paa, at hun var gift. Han havde dog nok Lyst til at vide, hvorledes den Mand saa ud! Se ham bare en eneste Gang, for at kende ham.

Han afventede imidlertid taalmodig Ægtemandens Afrejse, og tilbragte to Aftener i Folies-Bergère; de endte begge i Selskab med Rachel.

Saa en Morgen kom et nyt Telegram, der kun indeholdt de fire Ord:

„I Dag Klokken fem.

Clo."

De kom begge til Stævnemødet før den fastsatte Tid. Hun kastede sig lidenskabeligt i hans Arme og bedækkede hans Ansigt med Kys. Saa sagde hun:

„Hvis Du har Lyst, saa kan vi siden gaa et eller andet Sted hen og spise til Middag sammen. Jeg har gjort mig fri."

Det var lige i Begyndelsen af Maaneden og Duroy havde tilfældigvis Penge, skønt han forlængst havde taget Forskud paa hele sin Gage og levede fra Haanden og i Munden af de Penge, han kunde skrabe sammen alle Vegne fra. Han blev derfor glad over at faa en Lejlighed til at give noget ud for hende.

Han svarede:

„Ja, kære lille Du, hvor Du vil."

Klokken var henimod syv, da de gik. De kom ud paa de ydre Boulevarder. Hun lænede sig kærligt til ham og hviskede ham i Øret:

„Hvis Du vidste, hvor jeg er glad for at gaa ved din Arm! Hvor jeg elsker at føle Dig imod mig."

Han spurgte:

„Skal vi gaa ind til Lathuille?"

Hun svarede:

„Nej, der er altfor elegant. Jeg vil hellere et Sted hen, hvor der er morsomt og mere tarveligt, for Eksempel et Sted, hvor der kommer Kommis'er og Arbejdersker; det holder jeg saa meget af. Aa, kunde vi bare have taget i Skoven sammen!"

Da han ikke kendte nogen Restaurant af den Art

i sit eget Kvarter, gik de paa Maa og Faa ned ad Boulevarden og endte med at gaa ind hos en Vinhandler, som i en særskilt Sal ogsaa serverede Mad. Gennem Vinduet havde hun set to Soldater sidde ved et Bord ligeoverfor to barhovede Pigebørn.

Tre Droskekuske spiste deres Middagsmad helt nede bagest i det lange, smalle Rum, og en Person, det var umuligt at indrangere i nogen bestemt Arbejdsklasse, sad lænet langt tilbage i en Stol med Hovedet hvilende paa Stoleryggen, Benene strakte frem og Hænderne stukne ned under Bukselinningen og røg paa en Pibe. Hans Frakke var et helt Musæum af Pletter og i hans Lommer, der bugnede som en velfyldt Mave, kunde man se en Flaskehals, et Stykke Brød, en Pakke, indsvøbt i Avispapir og et Stykke Sejlgarn, som hang ned. Hans tætte krøllede Haar var sammenfiltret og graat af Snavs; paa Gulvet under hans Stol laa hans Kasket.

Clotilde vakte Opsigt ved sit elegante Toilette. De to Par holdt inde med deres Hvisken, de tre Kuske glemte at snakke, og den rygende Kavallér tog sin Pibe ud af Munden, spyttede ud i Luften og drejede Hovedet lidt for at se paa hende.

Fru de Marelle hviskede:

„Her er meget morsomt! Her kan vi storartet

være. En anden Gang vil jeg klæde mig paa som Arbejderske."

Og uden Spor af Forlegenhed eller Afsky satte hun sig ved Bordet, der var fedtet af Madrester og klæbrigt efter Drikkevarer, som var blevne spildte, og som Opvarteren kun havde tørret halvt op med sin Serviet. Duroy søgte lidt genert og lidt skamfuld efter en Knage, hvor han kunde anbringe sin høje Hat. Da han ikke fandt nogen, satte han Hatten fra sig paa en Stol.

De spiste en Lammeragout, en Skive Bedekølle og noget Salat. Clotilde gentog:

„Jeg tilbeder den Slags Steder. Jeg har Smag for alt, hvad der er rigtig langt nede. Jeg morer mig meget bedre her end i *Café Anglais*."

Hun tilføjede:

„Hvis Du vil gøre mig rigtig glad, saa tager Du mig med hen paa en Dansebod. Lige her i Nærheden kender jeg en, der er forfærdelig grinagtig; den hedder *den hvide Dronning*."

Overrasket spurgte Duroy:

„Hvem har ført Dig derhen?"

Han saa paa hende og lagde Mærke til, at hun blev rød i Hovedet og lidt forvirret, som om dette pludselige Spørgsmaal havde vakt en eller anden intim

Erindring til Live. Men som alle Kvinder behøvede hun blot en Betænkningstid saa kort, at den næsten kun anedes, før hun svarede:

„Det har en Ven af mig . . .“

Saa, efter et Ophold, tilføjede hun:

„Han er død.“

Og hun slog Øjnene ned med et meget naturligt Udtryk af Bedrøvelse.

Men for første Gang kom Duroy til at tænke paa alt det, han intet vidste om, i denne Kvindes tidligere Liv, og han opstillede Gisninger. Sikkert havde hun allerede før ham haft Elskere; men af hvilken Slags? Fra hvilke Kredse? En ubestemt Skinsyge, en Slags Fjendskab mod hende vaagnede i ham, et Fjendskab rettet mod alt det, han ikke kendte, mod alt det, som ikke havde tilhørt ham i hendes Hjerte og i hendes Tilværelse. Han saa paa hende og følte sig irriteret over det Mysterium, der var gemt inde i det smukke og tause Hoved, som maaske nu i dette Øjeblik længtes tilbage mod den anden eller de andre. Hvad vilde han ikke give for at kunne læse, hvad der foregik i hende, rigtig gennemsøge hende og faa alt at vide og lære alt at kende.

Hun spurgte igen:

„Vil Du tage mig med hen i *den hvide Dronning?* Det vilde være storartet morsomt."

Han tænkte:

„Naa, Pokker i Vold med Fortiden. Jeg er godt dum, at jeg gør mig Bekymringer for den."

Og smilende svarede han:

„Ja, hjærtensgærne, min Skat."

Da de var kommen ud paa Gaden, sagde hun ganske sagte i den hemmelighedsfulde Tone, man anslaar, naar det er noget rigtigt fortroligt, man har paa Hjærte:

„Jeg har ikke turdet bede Dig om det før, men Du kan ikke tænke Dig, hvor jeg elsker at komme alle de Steder, vi Damer ellers ikke kommer. Til Karnevallet vil jeg forklæde mig som Skoledreng. Det er min Glansrolle at spille Skoledreng."

Da de traadte ind i Balsalen, trykkede hun sig forskrækket og tilfreds ind til ham og stirrede med henrykte Øjne paa Fruentimmerne og deres Sutenører. Fra Tid til anden, naar hun fik Øje paa en alvorlig og ubevægelig Politibetjent, sagde hun, som for at sikre sig mod en mulig Fare:

„Den Betjent ser da ud til at have gode Kræfter."

Efter et Kvarters Forløb havde hun set nok, og han fulgte hende til hendes Dør.

Hermed begyndte en Række Udflugter til alle de obskure Steder, hvor Folkets laveste Klasser morer sig; og Duroy opdagede hos sin Elskerinde en udpræget Lyst til, som en nybagt Student, at slaa sig rigtig løs.

Hun kom nu i Reglen til deres Stævnemøder, iført en Bomuldskjole; paa Hovedet havde hun en Kappe, der nærmest mindede om en Vaudeville-Soubrettes; men til Trods for den søgte, men alligevel elegante Tarvelighed i hendes Dragt, beholdt hun sine Ringe, sine Armbaand og sine Brillant-Ørenringe. Naar han bønfaldt hende om at tage dem af, forklarede hun:

„Aa pyt! De tror, det er almindelige Rhinstene."

Hun bildte sig ind, at hun var udmærket forklædt, og skønt hun i Virkeligheden ikke var mere skjult end en Struds, der stikker Hovedet ind i en Busk, vovede hun sig dristig ind i de mest berygtede Knejper.

Hun vilde have haft Duroy til at klæde sig paa som Arbejder; men han gjorde Modstand og beholdt sin korrekte Boulevard-Dragt; han vilde ikke en Gang ombytte sin høje Hat med en blød Filthat.

Hun havde trøstet sig over hans Halsstarrighed med dette Ræsonnement:

„Folk tror, at jeg er en Kammerpige, som har et lille Eventyr med en fin Herre."

Og hun fandt hele denne Komedie umaadelig tillokkende.

Saaledes udrustede besøgte de alle folkelige Knejper og satte

sig paa haltende Stole foran gamle Træborde i de værste Kipper. En Taage af ram Tobaksrøg, hvorigennem Duften fra Middagens stegte Fisk endnu sporedes, laa over Salen; bluseklædte Mænd sad og drak Smaasnapse og skraalede op; og Opvarteren stirrede forbauset paa det besynderlige Par, idet han satte de to Glas Brændevin med syltede Kirsebær foran dem.

Forskræmt, rystende og henrykt gav hun sig til i smaa Slurke at drikke den brændevinsmættede Frugtsaft, medens hun saa sig omkring med nysgerrige og ængstelige Blikke. Hvert Kirsebær, hun slugte, bibragte hende Fornemmelsen af at have begaaet noget forkert, og hver Draabe af den brændende og krydrede Drik forskaffede hende samme Glæde som en lastefuld og forbuden Nydelse.

Saa sagde hun med halv Stemme:

„Lad os gaa."

Og de gik. Med smaa, trippende Skridt som en Skuespillerinde, der forlader Scenen, snoede hun sig med sænket Hoved ud mellem Gæsterne, som med Albuerne paa Bordet sad og drak og skottede misfornøjede og mistænksomme efter hende. Naar hun endelig var naaet ud gennem Døren, aandede hun ud i et dybt Suk, som om hun var undsluppen fra en eller anden forfærdelig Fare.

Undertiden spurgte hun skælvende Duroy:

„Hvis de nu fandt paa at fornærme mig et af de Steder, hvad vilde Du saa gøre?“

Han svarede i en kæk Tone:

„Jeg vilde selvfølgelig forsvare Dig.“

Hun trykkede lyksalig hans Arm, maaske med et taaget Ønske om at blive fornærmet og forsvaret, om at se Mænd slaas for hendes Skyld, selv den Klasse Mænd, med hendes Elskede.

Men da disse Udflugter gentog sig to eller tre Gange om Ugen, begyndte de at trætte Duroy, som forøvrigt i den sidste Tid havde stort Besvær med at skaffe de ti Francs, der gik med til at betale Vognen og Fortæringen.

Han sad for Tiden ganske skrækkelig smaat i det, endnu daarligere end den Gang, da han var ansat ved Nordbanen, thi da han i den første Tid, han var Journalist, havde øst Penge ud i det stadige Haab næste Dag at skulle tjene store Summer, havde han udtømt alle sine Hjælpekilder og afskaaret sig fra enhver Mulighed til at skaffe sig Penge.

Den meget nærliggende Fremgangsmaade at laane Penge ved Kassen, var hurtig bleven misbrugt; han skyldte allerede Bladet fire Maaneders Gage foruden seks Hundrede Francs, som han havde faaet i Forskud

paa sin Linjebetaling. Desuden havde han laant Hundrede Francs af Forestier og tre Hundrede af Jacques Rival, der altid var villig til at lukke sin Pung op, og endelig havde han en Mængde forskellig Klatgjæld paa fem, ti eller tyve Francs.

Han raadspurgte Saint-Potin, der ellers var opfindsom nok, naar det gjaldt om at hitte paa en Udvej til at skaffe Penge, men ikke en Gang han kunde tænke sig et Middel, som ikke var brugt. Duroy blev mere og mere fortvivlet over sin evige Pengetrang, som han nu, da hans Fornødenheder var bleven større, følte langt mere end tidligere. En dump Vrede, en stadig Irritation, der hvert Øjeblik blot ved den ubetydeligste lille Anledning gav sig Luft, beherskede ham.

Undertiden spurgte han sig selv, hvorledes han bar sig ad med, uden nogen som helst Ekstravagance eller Flothed, at bruge gennemsnitlig Tusinde Francs om Maaneden. Han gjorde sit Regnskab op: med en Frokost til otte Francs og en Middag i en af de store Boulevardkaféer naaede han straks op til tyve, naar han saa dertil lagde sine Lommepenge, en halv Snes Francs, til alle de Smaa-Udgifter, der summer sig op, uden at man lægger Mærke til dem, blev det ialt tredive Francs. Men tredive Francs om Dagen giver ni Hundrede ved Maanedens Slutning. Og saa havde han endda ikke

medregnet, hvad der gik til Klæder, Fodtøj, Linned, Vask osv. Det stemte.

Den fjortende December var han kommen saa vidt, at han stod uden en Skilling i Lommen, og uden at kunne tænke sig nogen Mulighed til at rejse selv det mindste Laan.

Saa gjorde han, som han havde gjort mange Gange før: han spiste ingen Frokost og tilbragte hele Formiddagen paa Bladet med at arbejde. Han var gnaven og bekymret.

Henad Klokken fire fik han et Telegram fra sin Elskerinde. Der stod:

„Har Du Lyst, kan vi spise til Middag sammen og bagefter gaa lidt paa Eventyr?"

Han svarede straks:

„Kan umuligt spise med Dig."

Saa kom han til at tænke paa, at det vilde være dumt af ham at berøve sig selv de behagelige Øjeblikke, hun kunde forskaffe ham, og han tilføjede:

„Men jeg vil vente Dig som sædvanlig, Klokken ni."

Da han, for at spare Udgiften til et Telegram, havde sendt en af Bladets Drenge afsted med dette Svar, gav han sig til at overveje, hvorledes han skulde bære sig ad med at faa Middagsmad.

Klokken var bleven syv, uden at han endnu havde

fundet paa noget, og Tarmene skreg i Livet paa ham. Saa tog han sin Tilflugt til en fortvivlet Krigslist. Han lod alle sine Kammerater gaa, den ene efter den anden, og da han var bleven alene, ringede han stærkt. Redaktørens Tjener, som skulde blive for at holde Vagt i Kontorerne, kom ind.

Duroy stod midt i Værelset og søgte febrilsk i sine Lommer, saa sagde han ærgerlig:

„Aa hør, Foucart, jeg har glemt min Portemonnæ hjemme og jeg skal spise til Middag i Nærheden af Luxembourg. Kan De ikke laane mig halvtredie Francs til en Droske?"

Tjeneren tog tre Francs op af Vestelommen og spurgte:

„Vil Hr. Duroy ikke have mere?"

„Nej, mange Tak, det er tilstrækkeligt. Tak skal De have."

Duroy stak Pengene til sig og næsten løb ned ad Trappen for at skynde sig hen i en lille tarvelig Knejpe, hvor han plejede at havne de Dage, han ingen Penge havde.

Da Klokken var ni, sad han og varmede sine Fødder ved Kaminilden i den lille Dagligstue, medens han ventede paa sin Elskerinde.

Hun kom, livlig og straalende, oplivet af Kulden udenfor.

„Hvis Du synes om det," sagde hun, „gaar vi først en Tur, og saa kan vi komme her tilbage Klokken elleve. Det er et storartet Vejr til at spadsere i."

Han svarede i en gnaven Tone:

„Hvorfor skal vi gaa ud? Vi har det jo meget godt her."

Men hun vedblev uden at tage sin Hat af:

„Hvis Du vidste, hvad det er for et herligt Maaneskin. Det er en hel Fornøjelse at spadsere i Aften."

„Det er muligt, men jeg bryder mig aldeles ikke om at spadsere."

Han havde talt i en arrig Tone. Hun blev forbauset og krænket og spurgte:

„Hvad er der i Vejen med Dig? Hvad skal den Tone betyde? Jeg har Lyst til at gaa en Tur, jeg kan ikke indse, at det er nogen Grund til at blive vred paa mig."

Han rejste sig ude af sig selv:

„Jeg er ikke Spor af vred paa Dig. Du keder mig; det er det hele!"

Hun var af den Slags Mennesker, som Modsigelse fornærmer og Uhøflighed irriterer. Foragtelig og med kold Vrede svarede hun:

„Jeg er ikke vant til at blive tiltalt paa den Maade. Saa gaar jeg alene. Farvel!“

Han forstod, at det var hendes Alvor og skyndte sig efter hende; han greb begge hendes Hænder og kyssede dem, medens han stammede:

„Tilgiv mig, min Elskede, tilgiv mig. Jeg er meget nervøs i Aften, meget irritabel. Jeg har haft Fortrædeligheder, ser Du, min Stilling fører ofte Ærgrelser med sig.“

Lidt formildet, men endnu ikke helt rolig svarede hun:

„Det kommer ikke mig ved. Jeg vil ikke finde mig i, at dit daarlige Humør skal gaa ud over mig.“

Han lagde sin Arm om hende og drog hende hen imod Sofaen:

„Hør mig nu, min sødeste Ven, jeg vilde jo slet ikke fornærme, jeg tænkte ikke over, hvad jeg sagde.“

Han havde tvunget hende til at sætte sig, og selv knælede han foran hende:

„Har Du tilgivet mig? Sig mig, at Du har tilgivet mig.“

Hun mumlede koldt:

„Naa ja, lad gaa da. Men begynd ikke forfra.“

Hun rejste sig og tilføjede:

„Lad os saa gaa den Tur.“

Han var bleven liggende paa Knæ foran hende og slyngede sine Arme om hendes Hofter:

„Aa nej, jeg beder Dig, lad os blive her. Jeg bønfalder Dig om det. Bring mig det lille Offer. Jeg vilde saa gærne beholde Dig hele Aftenen, her foran Ilden, ganske for mig selv. Sig jo! Jeg beder Dig, sig jo."

Kort og haardt svarede hun:

„Nej. Jeg vil ud, jeg agter ikke at give efter for dine Luner."

Han trængte ind paa hende:

„Naar jeg nu bønfalder Dig . . . Jeg har en Grund, en meget alvorlig Grund . . ."

Hun svarede paany:

„Nej. Hvis Du ikke vil gaa ud med mig, saa gaar jeg min Vej. Farvel!"

Med et Ryk havde hun gjort sig fri og var naaet helt hen til Døren. Han fo'r efter hende og tog hende i sine Arme:

„Men saa hør da Clo, lille Clo, Du kan da i det mindste høre paa mig . . ."

Hun rystede paa Hovedet uden at svare, undgik hans Kys og søgte at vriste sig ud af hans Favntag og komme bort.

Han stammede:

„Clo, lille Clo, jeg har jo en Grund."

Hun standsede og saa ham lige ind i Ansigtet:

„Du lyver . . . Hvad er det for en Grund?"

Han blev rød i Hovedet og vidste ikke, hvad han skulde sige. Forbitret fortsatte hun:

„Der ser Du selv, Du lyver . . . Din Slyngel . . ."

Og med en rasende Bevægelse rev hun sig løs. Hendes Øjne stod fulde af Taarer.

Endnu en Gang tog han hende om Skulderen og trøstesløs og parat til at tilstaa alt for at undgaa dette Brud erklærede han i en fortvivlet Tone:

„Grunden er, at jeg ikke ejer en Skilling . . . Nu véd Du det."

Hun standsede brat og stirrede ham lige ind i Øjnene for at se, om han talte sandt:

„Hvad siger Du?"

Han var bleven rød lige op til Haarrødderne:

„Jeg siger, at jeg ikke ejer en Skilling. Forstaar Du? Ikke tyve Sous, ikke ti Sous, ikke saa meget, at jeg kunde betale et Glas Likør, hvis vi gik ind i en Kafé. Du tvinger mig til at tilstaa Ting, jeg skammer mig over. Det var mig da ikke muligt at gaa ud med Dig, naar jeg, efter at vi var gaaet ind og havde sat os ved et Bord og bestilt noget, ganske roligt maatte have fortalt Dig, at jeg intet havde at betale med . . .“

Hun saa ham stadig stift ind i Ansigtet:

„Det er . . . det er altsaa virkelig sandt?“

Paa et Øjeblik vendte han alle sine Lommer, i Benklæderne, Vesten, Jakken og han mumlede:

„Naa, . . . er Du tilfreds . . . nu?“

Hun bredte pludselig sine Arme ud og kastede sig lidenskabelig om hans Hals, idet hun stammede:

„Aah, min stakkels Ven . . . min stakkels Ven . . . Om jeg dog blot havde vidst det! Men hvorledes er det dog kommen?“

Hun fik ham til at sætte sig og satte sig selv paa hans Knæ; saa lagde hun sine Arme om hans Hals og medens hun kyssede ham Gang efter Gang paa hans Overskæg, hans Mund og hans Øjne, tvang hun ham til at fortælle, hvorledes han var kommen i den pinlige Forlegenhed.

Han opdigtede en rørende Historie. Han havde været nødt til at understøtte sin Fader, som det var gaaet tilbage for. Ikke blot alle sine Sparepenge havde han givet ham, men han havde endogsaa sat sig i en betydelig Gæld.

Han tilføjede:

„I de første seks Maaneder i det mindste kommer jeg næsten til at dø af Sult, thi jeg har udtømt alle mine Hjælpekilder. Men Herregud, det gaar vel nok; der gives jo kritiske Øjeblikke her i Livet. Naar alt kommer til alt, er Penge alligevel ikke saa meget værd, at det kan lønne sig at plage Livet af sig selv for deres Skyld."

Hun hviskede ham ind i Øret:

„Jeg skal laane Dig — vil Du?"

Han svarede værdigt:

„Du er meget sød, min Skat, men jeg beder Dig, lad os ikke tale mere om det. Du vilde kun saare mig."

Hun tav, trykkede ham ind til sig og mumlede:

„Aa, Du vil aldrig kunne forstaa, hvor højt jeg elsker Dig."

Det blev en af deres Kærligheds bedste Aftener.

Da hun var ved at gaa, sagde hun smilende:

„Hør Du, naar man er i din Situation, saa maa

det være morsomt at finde nogle Penge, som man har glemt i en Lomme, eller en Mønt, der er gledet ned i Foret."

Han svarede med Overbevisning:

„Ja, det har Du saamænd Ret i."

Hun gav det dejlige Maaneskin som Paaskud til at ville gaa hjem, jo mere hun saa paa Maanen, des mere begejstret blev hun.

Det var en kold og klar Vinternat. Baade Fodgængere og Heste skyndte sig afsted, jagede frem af den skarpe Frost. Hælene gav Genlyd mod Fortovene.

Da de skiltes, spurgte hun:

„Skal vi ses i Overmorgen?"

„Ja, hvis Du vil."

„Paa samme Tid?"

„Ja, samme Tid."

„Farvel, min elskede."

Og de kyssede ømt hinanden.

Saa gik han med lange Skridt hjem til sig selv og spurgte undervejs, hvad han skulde finde paa næste Dag for at slippe ud af sin Forlegenhed. Men da han havde lukket Døren op til sit Værelse og rodede i sin Vestelomme efter Tændstikker, blev han aldeles himmelfalden ved at føle et Pengestykke mellem sine Fingre.

Saa snart han havde faaet tændt Lys, tog han Mønten frem for at undersøge den. Det var et Tyvefrancsstykke!

Et Øjeblik troede han, at han var bleven gal.

Han vendte og drejede det, medens han grublede over, ved hvilket Mirakel disse Penge kunde være kommen i hans Lomme. De kunde dog ikke være faldet derned fra Himlen.

Med ét gik det op for ham, hvorledes det hang sammen, og en harmfuld Vrede skød op i ham. Hans Elskerinde havde jo netop talt om, at Penge kunde glide ind under Foret og at man kunde finde dem igen, naar man mest trængte til dem. Det var hende, som havde givet ham denne Almisse. Hvor nedværdigende for ham!

„Men hun skal ogsaa faa en Modtagelse derefter i Overmorgen," svor han, „hun skal komme til at tilbringe nogle alt andet end fornøjelige Minutter!"

Og oprørt og ydmyget gik han i Seng.

Han vaagnede sent. Han var sulten. Han prøvede paa igen at lægge sig til at sove for først at staa op Klokken to; men lidt efter sagde han til sig selv:

„Det nytter ikke noget, jeg maa dog tilsidst alligevel faa fat paa nogle Penge."

Han klædte sig paa og gik ud i Haab om, at han nede paa Gaden skulde faa en eller anden god Idé.

Men den gode Idé kom ikke, og ved hver Restaurant, han kom forbi, løb hans Tænder i Vand af en glubende Trang til at faa noget at spise. Da Klokken var bleven tolv og han endnu intet havde faaet udpønset, tog han en rask Beslutning:

„Aa hvad! Jeg laaner af Clotildes tyve Francs til at spise Frokost for. Derfor kan jeg jo godt give hende dem tilbage i Morgen."

Han gik altsaa ind i en Kafé og spiste Frokost for halvtredie Francs. Da han kom op paa Bladet, tog han yderligere tre Francs, som han gav til Tjeneren:

„Værsaagod, Foucart, her er de Penge, som De igaar Aftes laante mig til en Vogn."

Han arbejdede lige til Klokken syv. Saa gik han hen og spiste til Middag og tog atter tre Francs af de samme Penge. To Glas Øl om Aftenen bragte hans Udgifter for den Dag op til ni Francs og tredive Centimer.

Men da han hverken kunde skaffe sig ny Kredit eller skabe sig andre Hjælpekilder i Løbet af fire og tyve Timer, laante han næste Dag endnu seks og en halv Francs af de tyve, som han samme Aften skulde

betale tilbage, saa at han kom til det aftalte Stævnemøde med fire Francs og tyve i Lommen.

Han var ligesaa arrig som en gal Hund; han havde lovet sig selv straks at gøre Stillingen klar. Han vilde sige til sin Elskerinde:

„Jeg har fundet tyve Francs, som Du, da vi sidst var sammen, har stukket i min Lomme. Jeg kan ikke give Dig dem tilbage i Dag, fordi min Status ikke er bleven bedre, og jeg ikke har haft Tid til at beskæftige mig med Pengeanliggender. Men Du skal faa dem næste Gang, vi mødes."

Hun kom, øm, kærlig og meget ængstelig. Hvorledes vilde han tage imod hende? Og hun kyssede ham længe og indtrængende for at undgaa en Forklaring straks i de første Øjeblikke.

Han paa sin Side sagde til sig selv:

„Det er tidsnok om lidt at komme ind paa Spørgsmaalet. Jeg maa desuden først finde en passende Overgang."

Men han fandt ingen Overgang og sagde intet. Han havde ikke Mod til at gaa lige løs paa det pinlige Æmne.

Hun talte ikke om at gaa ud og var sød og elskværdig i alle Retninger.

Henimod Midnat skiltes de efter først at have af-

talt deres næste Sammenkomst; det kunde ikke blive før Onsdagen i den følgende Uge, da Fru de Marelle skulde i Middagsselskab flere Dage i Træk.

Da Duroy næste Dag skulde betale sin Frokost og søgte efter de fire Pengestykker; han skulde have i Behold, opdagede han, at der var fem, og at det ene af dem var af Guld.

I første Øjeblik troede han, at han Dagen før ved en Fejltagelse havde faaet et Tyvefrancsstykke tilbage for en Francs, men straks efter gik der et Lys op for ham, og hans Hjerte bankede heftigt af Harme over denne gentagne ydmygende Almisse.

Hvor han fortrød, at han intet havde sagt! Hvis han var optraadt bestemt overfor hende, var det ikke sket.

Fire Dage igennem gjorde han ligesaa talrige som unyttige Anstrængelser og Forsøg paa at rejse Hundrede Francs, og han spiste Clotildes andet Tyvefrancsstykke op.

Næste Gang de mødtes, lykkedes det hende, skønt han med en stræng og forbitret Mine havde sagt til hende: „Jeg raader Dig til ikke at gentage din Spøg fra de sidste Gange, ellers bliver jeg vred", atter at lade tyve Francs glide ned i hans Bukselomme.

Da han opdagede dem, mumlede han:

„Saa skulde da Satan staa i det!"

Og han flyttede Mønten over i sin Vestelomme for at have den nærmere ved Haanden; thi han havde ikke en eneste Centime hos sig.

Han dulmede sin Samvittighed med følgende Ræsonnement:

„Jeg vil hellere betale hende dem allesammen tilbage paa én Gang. I og for sig er det jo ikke andet end laante Penge."

Endelig samtykkede Bladets Kasserer paa hans fortvivlede Bønner i at give ham fem Francs om Dagen. Det var lige nok til at spise for, men ikke tilstrækkeligt til at afvikle tredsindstyve Francs.

Og da nu Clotilde paany blev grebet af sin Lidenskab for at aflægge natlige Besøg paa alle Paris' tvivlsomme Steder, endte han med ikke mere at føle nogen overdreven Forbitrelse, naar han Dagen efter en saadan eventyrlig Udflugt fandt et Guldstykke i en af sine Lommer; én Dag var det endogsaa gemt i hans Støvle og en anden Dag i hans Uhrkapsel.

Siden hun havde Tilbøjeligheder, som han i Øjeblikket ikke kunde tilfredsstille, var det saa ikke ganske naturligt, at hun selv betalte dem, eftersom det ikke lod til, at hun kunde give Afkald paa dem.

Desuden holdt han Regnskab over de Penge, han

paa denne Maade fik, for en Dag at betale hende dem tilbage.

En Aften sagde hun til ham:

„Kan Du tænke Dig, jeg har aldrig været i Folies-Bergère! Vil Du gaa med mig derhen?"

Han betænkte sig lidt af Frygt for Rachel. Saa tænkte han:

„Aa hvad! Jeg er jo, naar alt kommer til alt, ikke gift. Hvis den anden ser mig, forstaar hun nok Situationen og lader være med at tale til mig. Iøvrigt tager vi en Loge."

Der var desuden en Grund, som var afgørende for ham. Han var fornøjet over derved at faa Lejlighed til at byde Fru de Marelle en Loge uden at behøve at betale for den. Det var en Maade at gøre Gengæld paa.

Han lod Clotilde blive siddende i Vognen, medens han gik hen og hentede Nummeret, for at hun ikke skulde se, at han fik det gratis, saa kom han tilbage og hentede hende og de gik ind. Kontrollørerne ved Indgangen hilste ærbødigt paa dem.

En umaadelig Mængde Mennesker spærrede næsten Spadseregangen. Det var med stort Besvær, at de fik pressede sig gennem Mylret. Endelig naaede de deres Loge og satte sig til Rette med det rolige og ordnede

Parket foran sig og det urolige, bølgende Promenoir bag sig.

Fru de Marelle saa næsten slet ikke op paa Scenen, hun var udelukkende optaget af de „Damer", der spadserede omkring bag ved dem. Uafbrudt vendte hun sig om for at se paa dem, og hun havde forfærdelig Lyst til at røre ved dem, føle paa deres Kjoleliv, deres Kinder, deres Haar, for at faa at vide, hvorledes den Slags Væsener var skabte.

Pludselig sagde hun:

„Der er en svær Brunette, som hele Tiden staar og ser paa os. For lidt siden troede jeg, at hun vilde til at tale til os. Har Du lagt Mærke til hende?"

Han svarede:

„Nej, Du maa tage fejl."

Men han havde allerede for længe siden opdaget hende. Det var Rachel, der drev omkring dem med Skældsord paa Læben og Øjne, som funklede af Vrede.

Duroy havde strejfet hende, da de trængte sig frem gennem Mængden og ganske sagte, med en Blinken, der betød: „Jeg er med," havde hun hvisket: „God Aften". Men af Skræk for at blive opdaget af sin Elskerinde havde han ikke turdet svare paa hendes Hilsen og med et foragteligt Smil om Munden var han gaaet kold og knejsende forbi hende. En ubevidst

Skinsyge var straks vaagnet i Pigebarnet, hun vendte om, strøg atter saa tæt forbi ham, at hun rørte ved ham og gentog med stærkere Stemme:

„God Aften, Georges.“

Heller ikke denne Gang havde han svaret. Saa havde hun sat sig i Hovedet, at han skulde kendes ved hende og hilse paa hende, og hun blev ved at slentre op og ned udenfor deres Loge for at afvente det gunstige Øjeblik.

Saasnart hun saa, at Fru de Marelle havde lagt Mærke til hende, bankede hun med sin Finger paa Duroys Skulder:

„God Aften. Hvordan har Du det?“

Men han vendte sig ikke om.

Hun vedblev:

„Tænk, er Du bleven døv siden i Torsdags?“

Han svarede stadig ikke og anlagde en foragtelig Mine, der skulde vise, at han ikke agtede at spilde saa meget som et Ord paa det paatrængende Fruentimmer.

Hun slog en rasende Latter op og fortsatte:

„Naa, saa Du er ogsaa bleven stum? Fruen har maaske givet Dig Hængelaas for Munden?“

Han gjorde en forbitret Bevægelse og sagde opbragt:

„Hvem har givet Dem Lov til at tale til mig. Vil

De se til, De kommer afsted eller jeg lader Dem arrestere."

Det var hende for meget, med lynende Øjne og bølgende Barm gav hun sig til at skælde ud:

„Naa, saa det er paa den Maade! Nu har jeg aldrig kendt Mage til Flab! Naar man kan kysse og klappe en Kvinde, saa er det vel det mindste, at man kan hilse paa hende. Det er ikke nogen Grund, fordi Du i Dag er sammen med en anden, til ikke at ville kendes ved mig. Hvis Du blot havde givet mig et Nik før, da Du gik lige forbi, saa skulde jeg nok have ladet Dig være i Fred. Men Du vilde spille storsnudet, vilde Du! Men vent Du bare, Du skal nok faa det betalt! Naa, saa Du vil ikke en Gang sige Goddag til mig, naar Du møder mig . . ."

Hun vilde være bleven ved at skrige op længe endnu, hvis ikke Fru de Marelle havde stødt Logedøren op og styrtet sig ud i Trængslen, idet hun ude af sig selv søgte efter Udgangen.

Duroy skyndte sig efter hende og anstrængte sig for at bane sig Vej hen imod hende.

Da Rachel saa dem flygte, hylede hun triumferende:

„Stop hende! Stop hende! Hun har taget min Kæreste fra mig."

Folk omkring hende skoggerlo. To Herrer greb for Løjer den Flygtende om Skuldrene og

vilde føre hende bort, under Forsøg paa at kysse hende. Men Duroy, som havde indhentet hende, befriede hende med Magt og trak hende med sig ud paa Gaden.

Hun sprang op i en tom Droske, der holdt udenfor. Han steg op efter hende, og da Kusken spurgte:

„Hvorhen, gode Herre?“ svarede han:

„Det er ligemeget, hvor De selv vil.“

Vognen satte sig i Bevægelse og skumplede langsomt hen over Stenbroen. Clotilde havde faaet et fuldstændigt nervøst Anfald, hun holdt Hænderne for Ansigtet og hulkede, som om hun skulde kvæles. Duroy vidste hverken, hvad han skulde sige eller gøre.

Til sidst, da hun blev ved at græde, stammede han:

„Hør en Gang, Clo, min egen lille Clo, lad mig forklare Dig det! Det er ikke min Skyld . . . Jeg har kendt den Kvinde tidligere . . . i den første Tid . . .“

Hun tog pludselig Hænderne fra Ansigtet, hun var saa rasende, som kun en Kvinde, der elsker og er bleven bedraget, kan blive, og hendes Raseri gav hende Mælet tilbage; i hurtige, afbrudte og aandeløse Sætninger stammede hun:

„Aa! . . . Din Skurk . . . Din Skurk . . . Din Pjalt, Du er! . . . Er det muligt? . . . Hvor jeg skammer mig! . . . Aa, min Gud! . . . Hvor jeg skammer mig! . . .“

Saa, efterhaanden som hendes Tanker klaredes og hendes Dømmekraft vendte tilbage, blev hun mere og mere opbragt:

„Det var med mine Penge, Du betalte hende, ikke sandt! . . . At tænke sig, jeg gav ham Pengene . . . til den Tøs . . . Aa, den Skurk! . . .“

Hun syntes i nogle Sekunder at lede efter et andet endnu stærkere Ord, som hun ikke kunde finde. Og pludselig slængte hun ham som en Spytteklat lige i Ansigtet:

„. . . Aa! Sjover . . . Sjover . . . Sjover . . . Du betalte hende med mine Penge . . . Sjover . . . Sjover! . . .“

Hun kunde ikke mere finde andet at sige og blev ved at gentage:

„Sjover . . . Sjover! . . .“

Paa én Gang bøjede hun sig ud ad Vinduet og trak Kusken i Ærmet:

„Vil De holde her.“

Saa lukkede hun Døren op og sprang ud paa Gaden.

Georges vilde følge efter hende, men hun raabte: „Jeg forbyder Dig at staa ud!“ saa højt, at de forbigaaende stimlede sammen om hende. Duroy turde ikke røre sig af Frygt for en Skandale.

Saa trak hun sin Pung op af Lommen og søgte ved Skæret fra Vognlygten efter Smaapenge. Da hun havde fundet to Francs halvtreds frem, lagde hun dem i Haanden paa Kusken, og sagde med dirrende Stemme til ham:

„Vær saa god . . . Her har De for en Time . . . Det er mig, som betaler . . . Og kør saa Fyren derinde til Rue Boursault, i Batignolles."

Der lød Latter fra Hoben omkring hende. En Herre sagde:

„Bravo, lille Ven!"

Og en opløben Gadedreng stak Hovedet ind ad den aabne Vogndør og skreg med skingrende Røst:

„Godnat, Bibi!"

Saa satte Vognen sig atter i Bevægelse, fulgt af spottende Lattersalver.

VI

Georges Duroy vaagnede ikke glad næste Dag.

Han klædte sig langsomt paa, saa satte han sig ved Vinduet og gav sig til at tænke. Han var øm over hele Kroppen og alle hans Ledemod smertede, som om han den foregaaende Dag havde faaet en ordentlig Portion Stokkeprygl.

Endelig drev Nødvendigheden af at skaffe Penge ham ud, og han gik hen til Forestiers.

Hans Ven sad foran Kaminen i sit Arbejdsværelse og varmede sine Fødder:

„Hvad har faaet Dig til at staa saa tidlig op?“

„En meget alvorlig Sag. Jeg har en Æresgæld, der maa afgøres.“

„Spillegæld?“

Han betænkte sig lidt, saa indrømmede han:

„Ja, Spillegæld.“

„Hvor stor er den?“

„Fem Hundrede Francs!“

Han skyldte kun to Hundrede og firs.

Forestier blev mistænksom og spurgte:

„Hvem skylder Du de Penge?“

Duroy kunde ikke lige straks finde paa Svar:

„. . . Ja, det . . . det er til . . . til en Hr. de Carleville.“

„Naa! Og hvor bor han?“

„Han bor . . . han bor . . .“

Forestier gav sig til at le:

„Ja, i Rue Snærpe, Klokken fjorten, ikke sandt? Jo, den Herre kender jeg, Kære. Men det er lige meget, vil Du have tyve Francs, kan Du faa dem, men heller ikke mere.“

Duroy tog imod Guldstykket.

Derefter gik han fra Dør til Dør til alle de Mennesker,

han kendte, og henimod Klokken fem var det lykkedes ham at skrabe firsindstyve Francs sammen.

Men da han altsaa endnu manglede to Hundrede, tog han en rask Beslutning og bestemte sig til at beholde de Penge, han saaledes havde samlet, idet han sagde til sig selv:

„Det manglede bare, at jeg skulde lade mig sætte graa Haar i Hovedet for det Fruentimmers Skyld. Jeg betaler hende, naar jeg kan."

I fjorten Dage levede han et regelmæssigt, kyskt og sparsommeligt Liv, opfyldt af energiske Forsætter. Saa blev han greben af en stærk Elskovslængsel. Det forekom ham, som om der var gaaet flere Aar, siden han sidst havde holdt en Kvinde i sine Arme, og ligesom Matrosen, der bliver helt ude af sig selv, naar han kommer i Land, saaledes fik hvert Skørt, han mødte, ham til at dirre.

En Aften gik han atter hen i Folies-Bergère i Haab om at træffe Rachel. Han fik ogsaa ganske rigtig Øje paa hende, ligesom han var kommen indenfor, thi hun gik saa godt som ingen andre Steder.

Smilende og med fremstrakt Haand gik han hen imod hende. Men hun maalte ham fra øverst til nederst med et haanligt Blik:

„Hvad vil De mig?"

Han prøvede paa at le:

„Naa, spil nu ikke krænket."

Hun drejede sig om paa Hælen, idet hun erklærede:

„Jeg giver mig ikke af med Alfonser."

Det var den groveste Fornærmelse, hun havde udsøgt. Han følte, at han blev ildrød i Hovedet og han gik alene hjem.

Paa Bladet gjorde Forestier, der var syg og træt og altid hostede, ham Livet saa surt, han kunde. Han syntes ligefrem at lægge sit Hoved i Blød for at finde de mest kedelige og ubehagelige Hverv til ham. En Dag, da han var i en nervøs ophidset Stemning efter et langvarigt og kvælende Hosteanfald, og Duroy ikke bragte ham en Oplysning, han havde forlangt, brummede han:

„Du er min Salighed dummere, end jeg havde troet."

Duroy var lige ved at give ham en paa Øret, men han betvang sig og gik sin Vej, idet han sagde til sig selv:

„Vent Du bare, jeg skal nok ramme Dig."

En Tanke fo'r lynsnart gennem hans Hoved og han tilføjede:

„Jeg skal tage din Kone fra Dig, gamle Ven."

Og han gik bort, gnidende sig i Hænderne af Glæde over sin Plan.

Straks den næste Dag vilde han begynde paa at iværksætte den. For at sondere Terrænet aflagde han Fru Forestier et Besøg.

Han fandt hende liggende paa Sofaen med en Bog i Haanden.

Hun drejede Hovedet om mod ham og rakte ham Haanden uden at skifte Stilling:

„God Dag, Smukke-Ven!"

Han havde en Fornemmelse, som om han havde faaet en Ørefigen:

„Hvorfor kalder De mig det?"

Hun svarede smilende:

„Jeg var sammen med Fru de Marelle en Gang i forrige Uge, og hun fortalte mig, hvorledes De er bleven døbt hjemme hos hende."

Den unge Frues elskværdige Mine beroligede ham. Hvad var der i det hele taget at være bange for?

Hun vedblev:

„De forkæler hende! Mig kommer De kun og besøger, naar De tilfældigvis ikke har noget bedre, saadan den seks og tredivte i Maaneden eller noget nær da."

Han havde sat sig tæt ved hende og betragtede

hende fra et ganske nyt Synspunkt, med en Amatørs Interesse foran et Stykke, han tænker paa at indlemme i sin Samling. Hun var nydelig, lys og varm, som skabt til at blive kærtegnet; og han tænkte: „Hun er bedre end den anden, det er sikkert nok.“ Han tvivlede ikke om sin Sejr, han behøvede kun at strække Haanden ud, mente han, for at faa hende, ligesom man plukker en Frugt.

Han sagde dristigt:

„Hvis jeg ikke har besøgt Dem, saa er det, fordi det er det bedste.“

Hun forstod ham ikke og spurgte:

„Hvorledes det? Hvorfor?“

„Hvorfor? Kan De ikke gætte det?“

„Nej, aldeles ikke.“

„Fordi jeg er forelsket i Dem . . . Aa, blot en lille Smule, en ganske lille Smule . . . men jeg vil ikke blive det for Alvor . . .“

Hun syntes hverken at blive forundret, krænket eller smigret; hun blev ved at smile med sit ligegyldige Smil og svarede roligt:

„Aa, for den Sags Skyld kan De saamænd godt komme. Der er aldrig nogen, der er længe forelsket i mig.“

Han blev overrasket, mere over Tonen end over Ordene, og spurgte:

„Hvorfor ikke?“

„Fordi det er unyttigt og fordi jeg straks lader Vedkommende mærke det. Hvis De tidligere havde fortalt mig Deres Frygt, vilde jeg have beroliget Dem og tværtimod opfordret Dem til at komme saa meget som muligt.“

I en patethisk Tone udbrød han:

„Som om man kunde befale over sine Følelser!“

Hun havde vendt sig om imod ham:

„Kære Ven, i mine Øjne er en forelsket Mand strøget af de Levendes Tal. Han bliver fuldkommen Idiot og ikke blot Idiot, men farlig. Jeg afbryder enhver fortrolig Omgang med de Mennesker, der er forelskede i mig eller lader som de er det; for det første, fordi de keder mig, og for det andet, fordi jeg ser paa dem med Mistro, som paa en gal Hund, der kan faa et Anfald. Jeg sætter dem derfor i en Slags moralsk Karantæne, indtil deres Sygdom er overstaaet. Glem ikke det. Jeg ved godt, at Kær-

ligheden hos Dem kun er en Slags Appetit, medens den for mig derimod vilde være en . . . en Slags Kommunion i hinandens Sjæle, en Kommunion, der ikke kendes i Mændenes Religion. De elsker efter Bogstaven, jeg efter Aanden! Og . . . se mig nu lige i Ansigtet . . .“

Hun smilte ikke mere. Hendes Ansigt var koldt og roligt og hun lagde Eftertryk paa hvert Ord:

„. . . Jeg bliver aldrig, aldrig Deres Elskerinde, forstaar De. Det vilde derfor ikke være til nogensomhelst Nytte, ja det vilde snarere være uheldigt for Dem, om De blev ved at klamre Dem fast til et saadant Ønske . . . Og nu . . . nu da Operationen er overstaaet . . . skal vi saa være Venner, gode Venner, rigtige, ærlige Venner uden nogen Bagtanke?“

Han havde forstaaet, at ethvert Forsøg maatte falde til Jorden over for den uigenkaldelige Kendelse. Han tog straks frejdigt sit Parti, og glad ved at have sikret sig denne Forbundsfælle i Kampen for sin Fremtid, rakte han hende begge sine Hænder:

„Jeg er Deres, Frue, saaledes som De vil have mig.“

Hun kunde høre paa hans Stemme, at han var oprigtig og gav ham sine Hænder.

Han kyssede først den ene og saa den anden, saa sagde han aabenhjærtigt, idet han løftede Hovedet:

„Død og Pine, hvis jeg havde fundet en Kvinde som Dem, hvor vilde jeg saa ikke have været glad ved at gøre hende til min Hustru!“

Denne Gang blev hun rørt. Som alle Kvinder overfor en Kompliment, der finder Vej til Hjærtet, indaandede hun denne Sætning som et Kærtegn, og hun tilkastede ham et af de hastige og taknemlige Blikke, der gør os Mænd til Slaver.

Saa, da han ikke kunde finde nogen Overgang til at genoptage Samtalen, sagde hun mildt, idet hun lagde sin Haand paa hans Arm:

„Jeg vil straks begynde mit Veninde-Hverv. De bærer Dem ikke fiffigt ad, Kære . . .“

Hun betænkte sig lidt og spurgte:

„Maa jeg tale ligeud?“

„Ja.“

„Helt og holdent?“

„Ja, helt og holdent.“

„Naa, saa gaa op og besøg Fru Walter, der synes rigtig godt om Dem, og gør Dem Umage for at behage hende. Der kan De faa afsat Deres Komplimenter; men hun er en hæderlig Kvinde. De forstaar mig, ikke sandt? En fuldstændig hæderlig Kvinde. Heller ikke paa den Kant er der noget Haab om en Erobring for Dem. Men De kan vinde langt mere, hvis

De forstaar at indynde Dem hos hende. Jeg ved, at De endnu indtager en underordnet Stilling ved Bladet. Men De behøver ikke at være bange, de modtager alle deres Medarbejdere med samme Venlighed. Følg mit Raad og gaa derhen."

Han svarede smilende:

„Tak, det skal jeg . . . De er en Engel . . . en sand Skytsengel."

Saa passiarede de videre om løst og fast.

Han blev længe for at vise hende, at han var glad over at være i hendes Selskab, og da han forlod hende, spurgte han igen:

„Det er altsaa en Aftale, vi er Venner?"

„Det er et Ord."

Da han havde mærket den Virkning, hans Kompliment før havde frembragt, understregede han den ved at tilføje:

„Og hvis De bliver Enke, skriver jeg mig paa Listen."

Saa skyndte han sig bort, for at hun ikke skulde faa Tid til at blive vred.

Besøget hos Fru Walter satte Duroy lidt i Forlegenhed, da han aldrig havde modtaget nogensomhelst Opfordring fra hendes Side om at komme i hendes Hus, og han nødig vilde begaa en Taktløshed. Men paa

den anden Side viste Redaktøren ham altid megen Velvilje, satte Pris paa hans Arbejde og foretrak i Reglen ham, naar der var noget vanskeligt at besørge; hvorfor skulde han saa ikke benytte sig af disse Gunstbevisninger til at skaffe sig Adgang til hans Hjem.

En Dag stod han derfor tidlig op og gik ned til Hallerne i Udsalgstiden. For ti Francs købte han en Snes dejlige Pærer. Efter omhyggeligt at have pakket dem ned i en Spaanæske og bundet Seglgarn om den, for at det skulde se ud, som om den kom langvejs fra, bragte han den hen til Walters Bolig og afleverede den hos Portneren tilligemed sit Kort, hvorpaa han havde skrevet:

Georges Duroy

tager sig den Frihed at bede Fru Walter om at modtage nogle Frugter, han i Morges har faaet sendende fra Normandiet.

Næste Dag fandt han i sin Brevkasse oppe paa Kontoret en Konvolut, der til Svar indeholdt et Kort fra Fru Walter, som hjertelig takkede Hr. Georges Duroy og var hjemme hver Lørdag.

Næste Lørdag gik han derhen.

Walter boede paa Boulevard Malesherbes i en stor Dobbeltejendom, der tilhørte ham selv, og hvis ene

Halvdel han, som den praktiske Forretningsmand han var, havde lejet ud. En og samme Portner, der havde sin Loge midt imellem de to Porte, lukkede op baade for Ejeren og Lejerne og gav ved sit værdige Kirkesvejtser-Ydre, sine tykke Lægge i de hvide Strømper og sit pragtfulde Liberi med Guldknapperne og de skarlagenrøde Opslag, begge Indgangene et fornemt, rigt og herskabeligt Præg.

Modtagelsesværelserne laa paa første Sal; man kom derind gennem et Forværelse med vævede Tapeter og svære Portiérer for Dørene. To Tjenere sad og halvsov paa deres Stole. Den ene tog Duroys Overfrakke og den anden bemægtigede sig hans Stok, lukkede en Dør op, gik nogle Skridt i Forvejen og traadte saa til Side for at lade Journalisten gaa forbi, medens han raabte den besøgendes Navn ind i et tomt Værelse.

Den unge Mand saa sig forlegen om til alle Sider, til han i et Spejl fik Øje paa nogle Damer, der tilsyneladende sad langt borte. Først tog han fejl af Retningen, da han havde ladet sig narre af Spejlet, derefter maatte han gaa igennem to tomme Stuer for endelig at komme ind i et lille Boudoir, hvis Vægge var betrukne med lyseblaa Silke med Guldknapper, og hvor fire Damer sad og passiarede omkring et rundt Bord, hvorpaa der stod en Del Thekopper.

Trods den Sikkerhed, Duroy efterhaanden havde erhvervet sig ved sit Liv i Paris og i Særdeleshed ved sin Reporter-Virksomhed, der bestandig bragte ham i

Berøring med en Mængde fremragende Personligheder, følte han sig alligevel en Smule skræmmet ved hele den ceremonielle Ordning af dette Hjem og ved de øde Stuer, han havde vandret igennem.

Han stammede, medens hans Blik søgte Husets Værtinde.

„Frue, jeg har tilladt mig . . .“

Hun rakte ham sin Haand, som han bukkende tog imod, og sagde:

„Det er meget elskværdigt af Dem, Hr. Duroy, at De vil komme og besøge mig.“

Han vilde sætte sig i den Stol, hun bød ham, men næsten faldt ned i den, da den langtfra var saa høj, som han havde troet.

Samtalen var hørt op ved hans Komme. En af Damerne begyndte igen at snakke. Hun talte om Kulden, der var bleven skarp, men alligevel ikke stærk nok til at standse Øjeblikkets Tyfus-Epidemi eller gøre Isen tyk nok til at løbe paa Skøjter. Hver af Damerne fremkom derefter med sin Mening om det interessante Æmne; saa gik de over til at drøfte hvilken Aarstid, der var mest at foretrække, hver holdt paa sin og støttede sin Forkærlighed med alle de banale Grunde, der ligger lige saa overfladisk paa Hjernen som Støvet paa et Gulvtæppe.

En let Støj af en Dør, der gik, fik Duroy til at vende sig om, og i et Spejl fik han Øje paa en svær Dame, som var bleven lukket ind. Saasnart hun naaede ind i Boudoiret, rejste en af de andre sig,

trykkede de tilstedeværendes Hænder og gik. Den unge Mand fulgte med sit Blik den sorte, paillet-glimrende Ryg, efterhaanden som den forsvandt ned gennem Stuerne.

Da det Røre, denne Skiften Personer fremkaldte, havde lagt sig, blev der pludselig, uden nogensomhelst Overgang, talt om det marokkanske Spørgsmaal, om Krigen i Orienten og om Englands Forviklinger i det sydlige Afrika.

Disse politiske Vanskeligheder blev diskuterede paa en egen udenadslært Maade; Duroy havde Indtrykket af, at Damerne spillede et eller andet mondænt Salon-stykke, som de grundig havde haft Lejlighed til at indøve.

En ny besøgende kom ind, en lille Blondine med purret Haar; en høj, tør Dame, der var et godt Stykke ude over den første Ungdom, benyttede sig af hendes Ankomst til at rejse sig og tage Afsked.

Passiaren drejede sig nu om de Chancer, Linnet kunde have for at komme ind i Akademiet. Den sidst-ankomne var ganske overbevist om, at han vilde blive slaaet af Cabanon-Lebas, Forfatteren til den smukke versificerede Oversættelse af *Don Quichot*, en Oversættelse, hvori Originalen var stærkt omarbejdet, da den var foretaget med Scenen for Øje.

„De ved vel, at den skal gaa paa Odéon nu til Vinter?“

„Nej, virkelig. Det er et literært Forsøg, som jeg endelig maa hen og se.“

Fru Walters Svar faldt afrundede, rolige og ligegyldige. Hun betænkte sig aldrig paa, hvad hun skulde sige, hendes Domme og Meninger var paa Forhaand fuldt færdige.

Men hun opdagede, at det begyndte at blive mørkt og hun ringede efter Lampen, medens hun tilsyneladende blev ved at lytte til Samtalen, der ustandselig fortsattes som en rindende Strøm, og tænkte paa, at hun havde glemt at give Litografen Besked om Indbydelseskortene til den næste Middag.

Hun var lidt for fyldig, men saa endnu godt ud, skønt hun var i den farlige Alder, da Afblomstringen er nær forestaaende. Ved stadig Omhu, en systematisk Hygiejne og omfattende Brug af alle mulige Skønhedsmidler lykkedes det hende dog stadig at holde sig ung. Hun lod til i alle Retninger at være klog, dæmpet og behersket; kort sagt, en af de Kvinder, hvis Tankegang er skaaret efter lige saa rette Linier som et i fransk Havestil holdt Anlæg, hvor man spadserer omkring uden nogensinde at føle sig overrasket, men som man alligevel ikke kan frakende en vis Ynde.

Hun var ikke rig paa Indfald, men hun havde en skarp, besindig og sikker Dømmekraft og var paa samme Tid god, opofrende og i Besiddelse af en udstrakt, rolig Velvilje, der omfattede alt og alle.

Hun lagde Mærke til, at Duroy endnu ikke havde sagt noget, at ingen talte til ham, og at han syntes lidt tvungen; og da de andre Damer stadig ikke var færdige med at debattere Akademiet, et af deres Yndlingsæmner, som de altid bredte sig længe over, spurgte hun:

„Men De, Hr. Duroy, De maa jo vide bedre Besked end alle vi andre; hvem holder De paa?"

Han svarede uden at betænke sig:

„Hvad dette Spørgsmaal angaar, Frue, saa vilde jeg aldeles ikke beskæftige mig med Kandidaternes Fortjenester, som dog alligevel altid kan bestrides, men derimod med deres Alder og Helbred. Jeg vilde ikke spørge om deres Adkomst, men om deres Sygdom. Jeg vilde ikke give mig til at undersøge, om de havde foretaget en rimet Oversættelse af Lope de Vega, men jeg vilde sørge for at skaffe mig Kundskab om, i hvilken Tilstand deres Lever, deres Hjærte, deres Nyrer og deres Rygmarv befandt sig. I mine Øjne vilde en god Hypertrofi, en god Albuminurie og i Særdeleshed en god Begyndelse til en almindelig Ataxi hundrede Gange

opveje fyrre og tyve Bind Afhandlinger om Fædrelandsfølelsen i Berbernes Poesi."

En forundret Stilhed fulgte efter denne Udtalelse.

Smilende spurgte Fru Walter:

„Men hvorfor dog det?"

Han svarede:

„Fordi jeg altid i enhver Sag kun tænker paa, hvad der kan glæde Damerne. Og De maa indrømme, Frue, at De i Virkeligheden kun har Interesse for Akademiet, naar et af dets Medlemmer dør. Jo flere der dør, jo gladere bliver De. Men for at de skal dø i en Fart, maa de først udnævnes, naar de er gamle og svagelige."

Da den samme overraskede Stilhed vedvarede, tilføjede han:

„Jeg er forøvrigt aldeles som De, mine Damer, jeg holder meget af at læse i Bladene, at en af „de udødelige" er afgaaet ved Døden. Straks spørger jeg mig selv: „Hvem bliver hans Afløser?" Og saa sætter jeg min Liste sammen. Det er et Spil, et helt lille Spil, hvis Brikker ved ethvert saadant Dødsfald bliver omflyttede i alle Paris' Saloner: „Døden og de fyrre og tyve Oldinge."

Skønt Damerne endnu ikke rigtig vidste, hvorledes

de skulde optage hans Ord, kunde de dog ikke lade være at smile, saa rammende var hans Bemærkninger.

Han sluttede, idet han rejste sig:

„Det er Dem, mine Damer, som udnævner dem, og De udnævner dem kun for at se dem dø. Vælg dem derfor gamle, meget gamle, saa gamle som muligt og bryd Dem slet ikke om Resten."

Saa tog han Afsked med en elegant Hilsen.

Saasnart han var gaaet, erklærede en af Damerne:

„Han var morsom. Hvem er det?"

Fru Walter svarede:

„Det er en af vore Medarbejdere, som endnu kun skriver Smaating i Bladet, men jeg tvivler ikke om, at han hurtig vil komme frem."

Med lange dansende Skridt gik Duroy fornøjet ned ad Boulevard Malesherbes. Han var tilfreds med sig selv og mumlede:

„Brillant Sortie."

Om Aftenen blev han forsonet med Rachel.

Den følgende Uge bragte ham to Begivenheder. Han blev udnævnt til øverste Leder af Nyhedsrubriken og han blev indbudt til Middag hos Fru Walter. Han havde en bestemt Fornemmelse af, at disse to Ting maatte staa i Forbindelse med hinanden.

„*La Vie Française*“ var fremfor alt en Pengespekulation, da Udgiveren var en Pengemand, som benyttede Pressen og sin Stilling som Deputeret til Løftestang. Han havde gjort sin Godmodighed til et Vaaben og havde altid forstaaet at manøvrere under en brav Mands smilende Maske; men til alt, hvad han, ligegyldig af hvilken Art, ønskede udrettet, brugte han kun Folk, som han først havde følt paa Tænderne, sat paa Prøve og grundig udforsket, som han mærkede var snu, dristige og smidige. I Spidsen for Nyhedsrubriken syntes Duroy ham en værdifuld Støtte.

Den Rubrik havde været betroet Redaktionssekretæren, Boisrenard, en gammel Journalist, der var korrekt, punktlig og pedantisk som en Kontormand. I de sidste tredive Aar havde han været Redaktionssekretær ved elleve forskellige Aviser, uden at hans Arbejdsmethode eller Synsmaade havde undergaaet den fjerneste Forandring. Han gled fra den ene Redaktion ind i den anden, ligesom man skifter Restaurant, det var næppe nok, at han lagde Mærke til, at Maden ikke havde ganske den samme Smag. Alle politiske og religiøse Spørgsmaal var ham stadig lige fremmede. Saaledes som det Blad, han var ved, tænkte og dømte, saaledes tænkte og dømte han selv; han havde en klar Opfattelse af sit Arbejde og var paa Grund af sin store

Erfaring en nyttig Mand. Han arbejdede som en blind, der intet ser, som en døv, der intet hører, og som en stum, der aldrig taler om nogetsomhelst. Alligevel var han som Journalist fuldt ud loyal og vilde aldrig gaa med til noget, han fra et rent journalistisk Standpunkt ikke ansaa for fuldt ud honnet.

Selv om Walter satte megen Pris paa ham, saa havde han dog ofte ønsket at faa en anden til at overtage Nyhedsrubriken, der, som han sagde, var Bladets Marv. Det er gennem den, at Dagens Nyt bliver kastet ud, at Rygter sættes i Omløb, at der virkes paa Publikum og paa Børssvingningerne. Mellem to Referater af mondæne Fester gælder det om, tilsyneladende uden nogensomhelst bestemt Hensigt, at indskyde et eller andet af Betydning paa en saadan Maade, at det snarere forstaas end siges. Det gælder om at faa Folk til at læse mellem Linjerne, at faa dem til at gætte det, man ønsker, de skal vide, at dementere med saadanne Ord, at Sagen i Virkeligheden bekræftes, og at bekræfte saaledes, at ingen tror paa det. For at alle skal læse denne Rubrik maa enhver hver eneste Dag finde i det mindste én Linje, som interesserer ham. Det gælder om at tænke paa alt og alle, paa alle Klasser og paa alle Kredse, om at tage Hensyn til alle Læserne i Paris og i Provinserne, ved Universitetet og i Hæren,

blandt Malere og blandt Gejstlighed, blandt Øvrighed og blandt Kokotter.

Den Mand, som leder denne Rubrik, og som befaler over en hel Stab af Reportere, maa altid være paa Vagt, altid paa sin Post; han maa være mistænksom, forudseende, snu, smidig, hurtig i Vendingen, inde i alle Fif og i Besiddelse af et sikkert Instinkt til ved første Øjekast at vide, om en Nyhed er sand eller ikke, straks at have paa Følelsen, hvad der skal tages med og hvad der skal udelades, og øjeblikkelig at kunne sige, hvad der vil faa Publikum med sig; og han maa forstaa at præsentere det under en Form, der yderligere forhøjer Virkningen.

Boisrenard havde nok for sig sin aarelange Rutine, men han manglede Overblik og hans Stil havde ikke den fornødne Chic; men især manglede han den medfødte Fiffighed, der maatte til for daglig at handle i Overensstemmelse med Udgiverens hemmelige Tanker.

Duroy egnede sig fortrinligt til dette Hverv og han passede til Fuldkommenhed ind i den øvrige Redaktion af dette Blad, der „krydsede i Statens Vande og Politikens Lavvande", som Norbert de Varenne udtrykte sig.

„*La Vie Française*"s virkelige Ledere var en halv Snes Deputerede, som var interesserede i alle de Speku-

lationer, Redaktøren byggede op eller støttede. I Deputeretkammeret gik de under Navnet: „Walters Bande", og var Genstand for en hel Del Misundelse, fordi de formodedes ved ham og gennem ham at tjene Penge.

Forestier, Bladets første politiske Medarbejder, var kun en Straamand for disse Forretningsfolk; det var dem, der støbte Kuglerne, og ham, som skød dem ud. De inspirerede hans ledende Artikler, som han altid skrev hjemme for at arbejde mere i Ro, sagde han.

For at give Bladet et særlig parisisk og literært Anstrøg, var to Berømtheder, der hver havde sin Genre, bleven knyttet til det, Jacques Rival, som skrev Kroniker om Døgnets Begivenheder, og Norbert de Varenne, Digteren, der lavede mere fantastiske Kroniker eller snarere Fortællinger paa den moderne Skoles Manér.

Dernæst havde Redaktøren for en billig Pris anskaffet sig Anmeldere af Kunst, Musik og Theatre, en Politimedarbejder og en Sportsmedarbejder, alle valgte blandt den store Horde af Journalister, der uden at blinke paatager sig at skrive, hvad det skal være — naar de faar Penge for det. Endelig var der to kvindelige Medarbejdere, der hørte til de højere Klasser, „den røde Domino" og „den hvide Haand"; de gav Skildringer fra den fornemme Verden, behandlede Mode-

og Etikettespørgsmaal og kom med smaa pikante Indiskretioner om det gode Selskabs Damer.

Og manøvreret af alle disse forskellige Hænder krydsede „*La Vie Française*“ „i Vandene og Lavvandene“.

Duroy var endnu helt optaget af Glæden over sin Udnævnelse til Chef for Nyhedsrubriken, da han fik det lille trykte Kort, hvorpaa der stod:

„Hr. og Fru Walter beder Hr. Duroy om at gøre dem den Ære at spise til Middag hos dem Torsdag den 20. Januar.“

Denne nye Gunstbevisning, der kom lige ovenpaa den anden, fyldte ham med en saadan Glæde, at han kyssede Indbydelsen, som om den havde været et Kærlighedsbrev. Saa skyndte han sig hen til Kassereren for at faa det vigtige Pengespørgsmaal ordnet.

Lederen af „Nyhederne“ har i Almindelighed sit eget Budget, hvoraf han betaler sine Reportere og de gode eller tarveligere Nyheder, der bringes ind ad Døren, snart af den ene og snart af den anden, ligesom Gartnerne bringer deres Frugter til Grønthandlerne.

Til en Begyndelse var der anvist Duroy tolv Hundrede Francs om Maaneden; han foresatte sig at beholde en klækkelig Part af denne Sum for sin egen Mund.

Paa hans indtrængende Forestillinger havde Kas-

sereren til sidst givet ham et Forskud paa fire Hundrede Francs. I første Øjeblik havde han det bestemte Forsæt at sende Fru de Marelle de to Hundrede og firs Francs tilbage, som han skyldte hende, men næsten i samme Aandedræt betænkte han sig; hvis han betalte hende sin Gæld, vilde han kun have Hundrede og tyve Francs tilbage, og denne Sum vilde være aldeles utilstrækkelig, naar han i sin nye Stilling skulde optræde paa passende Maade, og han skød derfor foreløbig Afgørelsen af sit Mellemværende med hende længere ud i Tiden.

I to Dage havde han travlt med at indrette sig, thi han fik nu et eget Skrivebord med mange Brevrum inde i det store Fællesværelse, hvortil hele Redaktionen havde Adgang. Han sad nede i den ene Ende af Værelset, Boisrenard residerede i den anden, hvor han hele Dagen sad med sit trods hans Alder endnu ravnsorte Haar bøjet ned over et Ark Papir.

Det lange Bord midt i Værelset tilhørte de Medarbejdere, der kun var løsere knyttet til Bladet. I Almindelighed blev det brugt til at sidde paa enten med Benene hængende ned fra Kanten eller ogsaa lagte overkors paa Tyrkermanér. Ofte kunde der sidde en fire, fem Stykker ved Siden af hverandre paa Bordet og spille Bilboquet i Stillinger, som ledte Tanken hen paa kinesiske Metalguder.

Duroy havde efterhaanden selv faaet Smag for denne Adspredelse, og takket være sin Læremester, Saint-Potins Raad og Anvisninger begyndte han at blive dygtig.

Forestier, der blev mere og mere syg, havde betroet ham sin smukke Ibenholts-Bilboquet, den sidste, han havde købt; den var bleven ham for tung. Duroy manøvrerede med sin kraftige Arm let med den svære, sorte Kugle ved Enden af Snoren, medens han talte: „En — to — tre — fire — fem — seks."

Netop samme Dag, han skulde spise hos Walters, lykkedes det ham for første Gang at gøre tyve Kast i et Træk. „En heldig Dag!" tænkte han, „jeg har Lykken med mig i alle Retninger." Thi Færdighed i at spille Bilboquet skabte i „*La Vie Française*"s Kontorer ubetinget en Slags Overvægt.

Han gik tidlig fra Bladet for at faa god Tid til at klæde sig paa, og han var paa Vej op ad Rue de Londres, da han foran sig fik Øje paa en Dame, som havde samme Gang og Højde som Fru de Marelle. Han følte, at Blodet steg ham til Hovedet og hans Hjerte begyndte at slaa. Han skraaede tværs over Gaden for at se hende fra Siden. Det var ikke hende, han havde taget fejl. Og han aandede lettere.

Han havde ofte spurgt sig selv, hvorledes han skulde

bære sig ad, hvis han en Gang mødte hende. Skulde han hilse, eller skulde han lade, som om han ikke havde set hende.

„Nej, det vilde være bedst at lade, som om jeg ikke saa hende," bestemte han.

Det var koldt, et Islag dækkede over Rendestenene. Fortovene laa graa og tørre under Skæret fra Gaslygterne.

Da den unge Mand var kommen hjem, tænkte han:

„Jeg maa flytte. Dette Værelse passer ikke længere for mig."

Han følte sig nervøst oprømt, han kunde godt have givet sig til at springe omkring paa Tagene, og han gentog ganske højt, medens han gik frem og tilbage mellem Sengen og Vinduet:

„Det er Lykken, der kommer! Det er Lykken! Jeg maa skrive til Fa'r."

Fra Tid til anden plejede han at sende sin Fader et Brev, som altid vakte stor Glæde i det lille normanniske Værtshus ved Landevejen øverst oppe paa Højdedraget, hvorfra man har Udsigt ned over Rouen og den brede Seinedal.

Fra Tid til anden fik ogsaa han Brev, en stor blaa Konvolut, hvorpaa Adressen stod skrevet med ubehjælp-

som, rystende Skrift; hver eneste Gang uden Undtagelse begyndte den faderlige Skrivelse med disse Linjer:

„Kære Søn!

„Nærværende for at lade Dig vide, at baade din „Moder og jeg, vi har det godt. Her er ikke noget „videre nyt paa Egnen. Dog kan jeg berette Dig, „at . . .“

Og i sit Hjerte havde Duroy stadig bevaret Interessen for Landsbyens Begivenheder, for hvad der hændte hos Naboerne, for Jordernes Tilstand og for Høstudsigterne.

Medens han bandt sit hvide Slips foran Spejlet, gentog han endnu en Gang:

„Jeg maa skrive til Fa'r den Dag i Morgen. Naada, hvis han saa mig i Aften, i det Hus, hvor jeg skal hen, saa vilde han ordentlig spile Øjnene op, den Gamle. Saadan en Middag som den, jeg skal til, har han vist aldrig i sine Dage drømt om.“

Han saa pludselig for sig det sodede Køkken bag ved den tomme Skænkestue; Kasserollerne, der hang som gule Lysglimt langs Væggene; Katten foran Ildstedet, hvor den plejede at sidde sammenkrøbet som en Sfinks med Snuden tæt ind mod Ilden; midt paa Træbordet, som var bleven fedtet af Ælde og af spildte Drikkevarer, den dampende Terrin og Tællepraasen, der sendte

sit Skin ud over to Tallerkner. Og han saa ogsaa Manden og Konen for sig, hans Fader og Moder, to Bønderfolk, som i smaa Skefulde og med drævende Lader spiste deres Suppe. Han kendte hver lille Rynke i deres gamle Ansigter, hver lille Bevægelse, de gjorde med Armene eller Hovedet. Han vidste endogsaa hvert Ord, de sagde til hinanden, naar de om Aftenen sad og spiste lige overfor hinanden.

Han tænkte videre:

„Jeg maa dog en Gang se at rejse op og besøge dem."

Saa, da han var færdig med sin Paaklædning, slukkede han Lyset og gik ned ad Trapperne.

Paa de ydre Boulevarder kom det ene Pigebarn efter det andet hen til ham. Han svarede dem, idet han hæftig gjorde sin Arm fri: „Maa jeg være i Fred, for Fanden!" med en Ringeagt saa dyb, som om de havde fornærmet ham, taget fejl af ham . . . Hvem antog de ham for? Kunde de Fruentimmere da ikke kende Forskel paa Folk? Han havde en Fornemmelse af med den sorte Kjole, han havde trukket paa for at gaa til dette Middagsselskab hos meget rige, meget kendte og meget formuende Mennesker, at have iført sig en hel ny Personlighed; han havde en Følelse af, at han var

bleven en anden Mand, en Mand af det gode Selskab, af det virkelig gode Selskab.

Uden Forlegenhed traadte han ind i Forværelset, der oplystes fra høje Bronzekandelabre, og rakte med en utvungen Bevægelse sin Stok og sin Overfrakke til de to Tjenere, som var ilet ham til Hjælp.

Der var tændt i alle Stuerne. Fru Walter tog imod i den anden af dem, den største. Hun bød ham Velkommen med et indtagende Smil, og han vekslede Haandtryk med to Herrer, der var kommen før ham, Firmin og Laroche-Mathieu, begge Deputerede og i al Hemmelighed Medarbejdere ved „*La Vie Française*". Laroche-Mathieu nød en ganske særlig Anseelse paa Bladet, hvilket kom af, at han havde megen Indflydelse i Deputeretkammeret. Ingen tvivlede om, at han en Gang vilde blive Minister.

Saa kom Forestiers; Madeleine var i rosenrødt og tog sig henrivende ud. Duroy blev yderst forbauset ved at se, at hun stod paa en meget fortrolig Fod med de to Folkerepræsentanter. I et Hjørne henne ved Kaminen talte hun i over fem Minutter sagte med Laroche-Mathieu. Charles syntes at være ganske nedbrudt. Han var bleven meget mager i den sidste Maanedstid; han hostede hele Tiden og blev ved at gentage:

„Jeg burde alligevel beslutte mig til at tilbringe Resten af Vinteren i Syden."

Norbert de Varenne og Jacques Rival kom sammen. Saa blev en Dør ind til den øvrige Lejlighed lukket

op og Walter selv traadte ind sammen med to unge Piger i seksten til atten Aars Alderen; den ene var grim og den anden smuk.

Skønt Duroy nok vidste, at Redaktøren var Familiefader, blev han alligevel overrasket. Han havde aldrig

tænkt paa sin Chefs Døtre anderledes end som man tænker paa fjærne Lande, man aldrig vil faa at se. Desuden havde han forestillet sig dem ganske smaa, og nu saa han to voksne Damer for sig. Han følte den lette Forvirring, som en pludselig Forrykkelse af et Synspunkt altid frembringer.

Da han blev præsenteret for dem, rakte de ham Haanden, først den ene og saa den anden; derefter gik de hen og satte sig ved et lille Bord, der øjensynligt var deres eget, og gav sig til at lede mellem nogle Dukker Silke i en lille Kurv.

Der ventedes endnu nogen. Stemningen var tavs og trykket som altid før en Middag mellem Folk, der ikke hører til samme aandelige Sfære, og som hver kommer fra sit forskellige Dagværk.

I Mangel af anden Beskæftigelse havde Duroy ladet sine Øjne glide hen over Væggene. I Frastand havde Walter fulgt hans Blik og sagde højt med en synlig Trang til at stille sin Ejendom i Relief:

„De ser paa mine Billeder?“

Ordet mine rungede i Sætningen.

„Nu skal jeg vise Dem dem.“

Og han tog en Lampe for at Enkelthederne bedre kunde ses.

„Her er først Landskaberne,“ sagde han.

Midt paa Væggen hang et stort Lærred af Guillemet, en normannisk Strandbred under et Uvejr. Ovenover var en Skov af Harpignies, og derefter et Billede af Guillaumet, en Slette i Algier med en Kamel i Forgrunden, en stor, langbenet Kamel, der lignede et bisart Monument.

Walter gik videre til den næste Væg og kundgjorde i en Tone saa højtidelig som en Ceremonimesters:

„De store Malere."

Der var fire Billeder: Et „Besøg paa Hospitalet" af Gervex; en „Høstpige" af Bastien-Lepage; en „Enke" af Bouguereau og en „Eksekution" af Jean-Paul Laurens. Dette sidste Maleri forestillede en Scene fra Revolutionstiden, en royalistisk Præst, der er stillet op mod Muren til sin Kirke, medens en Afdeling republikanske Soldater sigter paa ham med deres Geværer.

Et Smil gled hen over Redaktørens Ansigt, idet han pegede paa den næste Væg:

„Der er de humoristiske."

Et lille Stykke af Jean Béraud faldt først i Øjnene; det havde Titlen „Oppe og nede". En smuk Pariserinde er i Færd med at stige op ovenpaa en Omnibus, der er i fuld Gang. Hendes Hoved er naaet op over Trappen, og Herrerne, som sidder deroppe, opdager med graadig Tilfredshed det unge, friske Ansigt, der dukker

op for dem, medens de Herrer, som staar bagpaa, med forskellige Udtryk af Begærlighed betragter hendes Ben.

Walter holdt Lampen ud i stiv Arm for at Skæret skulde falde bedre og spurgte med en sigende Latter:

„Hvad, er det ikke grinagtigt? Er det ikke grinagtigt?"

Han lyste videre:

„En Redning" af Lambert.

Midt paa et Bord, hvorfra Selskabet øjensynlig nylig har rejst sig, sidder en Kat og iagttager nysgerrig og forbauset en Flue, der er i Færd med at drukne i et Glas Vand. Den har løftet den ene Pote, parat til med en hurtig Bevægelse at fiske Fluen op. Men den ved ikke rigtig, om den ogsaa skulde gøre det. Den har ondt ved at tage en Bestemmelse. Den betænker sig. Hvad ender den med?

Saa viste Redaktøren paa en Detaille „En Lektion", som forestillede en Soldat, der sidder i Kasernegaarden og prøver paa at lære en Pudelhund at slaa paa Tromme, og erklærede:

„Det er min Salighed vittigt!"

Duroy lo bifaldende og udbrød høflig begejstret:

„Hvor det er ypperligt! Hvor det er ypperligt, ypper . . . ."

Han standsede pludselig, han havde hørt Fru de Marelles Stemme bag ved sig. Hun var lige kommen.

Walter blev ved at holde Lampen op foran Billederne og forklare dem.

Nu var han ved en Akvarel af Maurice Leloir: „Hindringen". Det var en Portechaise, der var bleven nødt til at standse, da Gaden var spærret ved et Slagsmaal mellem to Mænd, der hver var bygget som en Herkules. Ud af Bærestolens Vindue tittede et henrivende Kvindeansigt med store blaa Øjne, som nysgerrige og ivrige, uden Utaalmodighed og uden Frygt, men med et Udtryk af Beundring fulgte Slagets Gang.

Redaktøren snakkede stadig:

„Jeg har flere endnu i de andre Stuer, men de er af mindre ansete og mindre anerkendte Kunstnere. Her er det kun udsøgte Ting. For Øjeblikket køber jeg Billeder af de unge, de helt unge, og hænger dem op i Reserve i mine mere private Stuer, indtil det Tidspunkt kommer, da det Navn, der har signeret dem, er bleven berømt."

Og han tilføjede fortroligt hviskende:

„Nu skal der købes Malerier, skal jeg nemlig sige Dem. Det er det rette Øjeblik. Kunstnerne dør af Sult. De har ikke en Skilling, ikke en Skilling."

Men Duroy saa intet og hørte kun Ordene uden at opfatte dem. Fru de Marelle var i Stuen bagved ham. Hvad skulde han gøre? Hvis han hilste paa hende, vilde hun saa ikke vende ham Ryggen eller slynge ham en eller anden Fornærmelse i Ansigtet? Og hvis han ikke gik hen til hende, hvad vilde de andre saa tro?

Han sagde til sig selv:

„Det gælder først og fremmest om at vinde Tid."

Han var saa bevæget, at han et Øjeblik tænkte paa at foregive et pludseligt Ildebefindende, der kunde tillade ham at trække sig tilbage.

De var kommen alle Væggene rundt. Redaktøren satte Lampen fra sig for at hilse paa den Nyankomne, medens Duroy alene begyndte forfra paa Malerierne, som om han ikke kunde blive træt af at beundre dem.

Han havde aldeles mistet sin Sindsligevægt. Hvad skulde han dog gøre? Han hørte Stemmer, og opfangede Samtalen. Fru Forestier kaldte paa ham:

„Aa, hør lidt, Hr. Duroy."

Han skyndte sig hen til hende. Det var for at anbefale ham en af hendes Veninder, som gav en Fest og gerne vilde have en lille Notits om den i „*La Vie Française*"s Nyhedsrubrik.

Han stammede:

„Ja, selvfølgelig, Frue, selvfølgelig . . .“

Fru de Marelle var i dette Øjeblik ganske nær ved ham. Han turde ikke vende sig om.

Pludselig troede han, at han var bleven gal; meget højt havde hun sagt:

„Goddag, Smukke-Ven. Vil De slet ikke kende mig mere?“

Han drejede sig lynsnart omkring. Hun stod foran ham og smilede; i hendes Blik laa et muntert og kærligt Udtryk. Hun rakte Haanden ud imod ham.

Han tog skælvende imod den. Han frygtede en eller anden Fælde, en eller anden Hævn.

Men hun tilføjede med den mest ophøjede Ro:

„Hvor har De dog været henne? Man ser Dem jo aldrig mere.“

Han fremhakkede uden at det dog endnu var lykkedes ham at genvinde sin Koldblodighed:

„Jeg . . . jeg har haft saa meget at gøre, Frue, meget at gøre. Redaktøren har betroet mig et nyt Hverv, som giver mig uhyre meget Arbejde.“

Hun saa ham stadig lige ind i Ansigtet, uden at han i hendes Øjne kunde opdage andet end Velvilje, og svarede:

„Ja, det ved jeg. Men det er ikke en Grund til at glemme deres Venner.“

De blev skilte ved at en svær Dame kom ind. Hun var stærkt nedringet, havde røde Arme og røde Kinder; hele hendes Paaklædning og Frisure var meget udfordrende, og hun gik saa tungt, at man blot ved se hendes Gang syntes at føle Vægten og Tykkelsen af hendes Ben.

Da der aabenbart blev taget meget Hensyn til hende, spurgte Duroy Fru Forestier:

„Hvem er den Dame?“

„Det er Vikomtesse de Percemur, det er hende, som skriver under Mærket „Den hvide Haand“.“

Han blev ganske forbløffet og maatte bekæmpe en uimodstaaelig Trang til at le:

„Den hvide Haand! Den hvide Haand! Og jeg, som troede, at det var en ung Dame som Dem! Naa, det er altsaa „den hvide Haand.“ Aa, det er mageløst, det er mageløst!“

En Tjener viste sig i Døren og meldte:

„Der er serveret.“

Middagen var som saa mange andre, der blev talt om alt, men ikke sagt noget bestemt. Duroy havde faaet Plads imellem Redaktørens ældste og grimmeste Datter, Frøken Rose, og Fru de Marelle. Dette sidste Naboskab gjorde ham lidt forlegen, skønt hun saa ud til at være overordentlig vel til Mode og passiarede lige saa livligt, som hun plejede. Han var i Begyndelsen lidt forvirret, tvungen og usikker, som en Musiker, der ikke kan finde Tonen. Men lidt efter lidt fik han sin Sikkerhed tilbage, deres Øjne mødtes bestandig og gennem Blikket spurgte og svarede de hinanden, fortroligt og næsten sanseligt som i tidligere Tid.

Pludselig troede han at mærke, at der under Bordet var noget, som rørte ved hans Fod. Han flyttede sagte sit Ben til Siden og mødte sin Borddames, der ikke trak sig tilbage ved denne Berøring. De snakkede i dette Øjeblik ikke sammen, men talte hver for sig til den anden Side.

Med bankende Hjerte skød Duroy sit Knæ endnu lidt længere frem. Et let Tryk svarede ham. Saa forstod han, at deres Kærlighed begyndte igen.

Hvad sagde de saa videre? Ikke synderlig meget, men deres Læber dirrede, hver Gang de saa paa hinanden.

Den unge Mand, som vilde vise sig elskværdig, henvendte fra Tid til anden et Par Ord til sin Chefs Datter. Hun svarede ham aldeles som hendes Moder vilde have gjort, uden nogensinde at betænke sig paa, hvad hun skulde sige.

Paa Walters højre Side sad Vikomtesse de Percemur og kroede sig som en Prinsesse. Duroy, som blev i godt Humør bare ved at se paa hende, spurgte hviskende Fru de Marelle:

„Kender De den anden Dame, hun, som undertegner sig „den røde Domino"?"

„Ja, det gør jeg rigtignok, det er Baronesse Livar."

„Er hun af samme Slags?"

„Nej, men hun er ligesaa pudsig. Hun er høj og mager, er tredsindstyve Aar, gaar med forlorne Krøller og forlorne Tænder, taler som om hun var fra 1830 og klæder sig paa samme Maade."

„Hvor i Alverden har de fisket disse literære Fænomener?"

„Adelens Vragstumper bliver altid fisket op af de borgerlige Parvenuer."

„Er der ingen anden Grund?"

„Nej, ingensomhelst anden."

Saa begyndte en politisk Disput imellem Værten,

de to Deputerede, Norbert de Varenne og Jacques Rival, og den varede lige til Desserten.

Da de igen var kommen ind i den anden Stue, nærmede han sig atter Fru de Marelle og saa hende dybt i Øjnene, idet han spurgte:

„Maa jeg følge Dem hjem i Aften?"

„Nej."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi Laroche-Mathieu, som bor ved Siden af mig, altid ledsager mig til min Dør, naar vi har spist Middag her."

„Naar ser jeg Dem da igen?"

„Kom og spis Frokost hos mig i Morgen."

Og de skiltes uden at sige mere.

Duroy gik tidlig, da han ikke var fri for at kede sig.

Paa Trappen indhentede han Norbert de Varenne, der ligeledes havde foretrukket at gaa. Den gamle Digter tog hans Arm. Deres Arbejde ved Bladet var saa vidt forskelligt, at han ikke længere behøvede at være bange for, at den unge Mand skulde optræde som hans Rival, og derfor behandlede han ham nu med en ældre Kollegas Velvilje.

„Gider De følge mig et Stykke paa Vej?" spurgte han.

„Med Fornøjelse, kære Mester," svarede Duroy.

Med langsomme Skridt gav de sig til at gaa ned ad Boulevard Malesherbes.

Paris laa næsten øde; det var en af de kolde Nætter, der synes at eje mere Rum end de andre, en af de Nætter, hvor Stjernerne ser ud, som om de sad højere, og hvor iskolde Vindpust, der skærer gennem Luften, synes at bringe Bud fra noget, som ligger endnu fjernere end de glimtende Himmellegemer.

Der gik et Par Minutter, uden at de to Mænd talte. Saa sagde Duroy blot for at sige noget:

„Denne Laroche-Mathieu gør Indtryk af at være en meget intelligent og kundskabsrig Mand."

„Finder De?" mumlede den gamle Digter.

Den unge Mand blev overrasket og svarede tøvende:

„Ja . . . han gaar da ialfald for at være et af Kammerets dygtigste Medlemmer."

„Det er muligt. I de blindes Rige er den enøjede Konge. Alle de Mennesker er alle som én Middelmaadigheder, ser De, af den simple Grund, at deres Forstand er spærret inde mellem to Mure — Penge og Politik. Det er Umuligheder, med hvem man ikke kan tale om nogetsomhelst af det, vi andre sætter Pris paa. Bunden af deres Intelligens er kun aflejret

Dynd eller rettere Kloakaffald, som i Seinen ved Asnières.

„Nej, tro mig, det er ikke let at finde en Mand, som har Vidde i sine Tanker, en Mand, overfor hvem man faar den samme Følelse, som naar man staar paa en Strandbred og indaander den friske Luftning, Vinden bærer med sig fra Havet. Jeg har kendt enkelte saadanne Mænd; men de er døde."

Norbert de Varenne talte med en klar og tydelig Stemme, der, hvis han ikke havde dæmpet den, vilde have runget ud i Natten. Han syntes at være et Bytte for den Sørgmodighed, der til Tider kan sænke sig over en Sjæl og faa den til at klinge ligesom Jorden under Frost.

Han fortsatte:

„Og desuden — naar alt kommer til alt — hvad betyder saa lidt mere eller lidt mindre Geni; alt faar jo dog en Ende!"

Han tav. Duroy, som efter hvad der var foregaaet den Aften, følte sig let og glad, sagde smilende:

„De er i Deres sorte Hjørne i Dag, kære Mester."

Digteren svarede:

„Det er jeg altid, min unge Ven, og naar der er gaaet nogle Aar, vil det gaa Dem ligesaadan. Livet er en Bakke. Saalænge man gaar opad, ser man op

mod Toppen og føler sig lykkelig; men, naar man er kommen helt op, ser man pludselig ned ad den og helt nede ved Enden venter Døden. Det gaar langsomt, saalænge man stiger op, men det gaar hurtigt, naar man igen skal ned. I Deres Alder ser man endnu lyst paa alt. Man haaber saa meget, der forøvrigt aldrig kommer. I min venter man sig ikke længere noget . . . uden Døden."

Duroy gav sig til at le:

„Uha! De faar det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa mig."

Norbert de Varenne vedblev:

„Ja, nu forstaar De mig ikke, men senere vil De komme til at huske paa, hvad jeg i dette Øjeblik siger Dem.

„Der kommer en Dag, ser De, og for mange kommer den tidlig, hvor Latterens Tid er omme, fordi man bag alt, hvad man lader Øjet hvile paa, ser Døden stikke frem.

„De forstaar ikke en Gang selve Ordet: Døden. I Deres Alder betyder det intet, i min er det forfærdeligt.

„Ja, der kommer en Time, hvor man pludselig forstaar det; man ved ikke, hvorfor eller hvorledes det sker, men fra den Stund tager alt i Livet sig forskel-

ligt ud. I de sidste femten Aar har jeg følt Knokkelmanden gøre sit Værk hos mig, som om jeg i mit Indre gik om med et Dyr, der sad og gnavede. Lidt efter lidt, fra Maaned til Maaned, fra Time til Time har jeg set ham undergrave mig som et Hus, hvorunder Grunden smuldrer væk. Han har vansiret mig saa fuldstændig, at jeg ikke længere kan kende mig selv. Jeg har intet mere tilbage af mig selv, intet af den straalende, frejdige og kraftige Mand, jeg var i tredive Aars Alderen. Jeg har set ham med grusomt udregnet Langsomhed farve mine sorte Haar hvide; han har taget min friske Hud fra mig, mine Muskler, mine Tænder! Alt, hvad han har ladet mig beholde, er en fortvivlet Sjæl, og ogsaa den bemægtiger han sig snart.

„Ja, han kender ikke til Barmhjertighed, fra Sekund til Sekund har han blidt og rædselsfuldt arbejdet paa mit Væsens Tilintetgørelse. Og nu føler jeg Døden i alt, hvad jeg gør. Hvert Skridt bringer mig nærmere til den, hver Bevægelse, hvert Aandedræt fremskynder dens afskyelige Værk. At aande, sove, drikke, spise, arbejde, drømme, alt hvad vi gør, betyder i Virkeligheden det samme som at dø. Med andre Ord: at leve er at dø!

„Aah, De vil selv erfare det! Hvis De blot et Kvarter vilde tænke over det, vilde De se det.

„Hvad venter De Dem af Livet? Kærlighed? Endnu nogle Kys, og saa bliver De for gammel.

„Og hvad ellers? Penge? Til hvad Nytte? Til at skaffe sig Kvinder? En tarvelig Tilfredsstillelse! Til at købe sig god Mad, blive fed og besværet og ligge og skrige hele Nætter igennem under Gigtens Jernhaand?

„Og hvad saa mere? Ære og Berømmelse? Hvad tjener Hæderen til, naar man ikke længere kan plukke den i Form af Kærlighed?

„Og saa bagefter? Altid Døden til Slutning.

„Jeg er nu kommen saa vidt, at jeg ser den saa tæt ved mig, at jeg ofte har Lyst til at strække Armen ud for at støde den tilbage. Døden dækker over Jorden og opfylder Rummet. Jeg møder den overalt. Smaadyrene, som Hjulene knuser paa Landevejen, Bladene, der falder, et hvidt Haar i en Vens Skæg, alt knuger mit Hjerte sammen og raaber til mig: „Der er den!“

„Døden ødelægger alt for mig, alt hvad jeg ser, hvad jeg spiser, hvad jeg drikker, hvad jeg elsker, Maaneskinsnætterne, Solopgangen, det store Hav, de

skønne Floder og de lune Sommeraftens-Lufte, der er saa milde at indaande!"

Han gik meget langsomt, og en Smule forpustet. Han drømte højt, det saa ud, som om han rent havde glemt, at nogen hørte paa ham:

„Og aldrig vender noget Menneske tilbage fra Dødens Favntag, aldrig . . . En Statues Støbeform kan man gemme og igen lade den samme Form opstaa; men mit Legeme, mit Ansigt, mine Tanker, mine Drømme vil aldrig mere skabes til nyt Liv. Og dog vil der fødes Millioner, Milliarder af Væsener, som paa en faa Centimeters Firkant vil faa en Næse, Øjne, en Pande og en Mund ligesom jeg, og ogsaa en Sjæl, som jeg; og dog kommer mit Jeg aldrig tilbage. Aldrig vil den mindste Smule af mit Væsen dukke frem igen i en af de utallige Skabninger, der til Trods for, at de næsten er ens, alligevel er saa uendeligt forskellige.

„Hvad skal jeg klynge mig til? Mod hvem skal jeg rette mine Nødraab? Hvad kan vi tro paa?

„Alle Religioner er lige idiotiske og fuldkomment absurde med deres barnagtige Moral og egoistiske Løfter.

„Kun Døden alene staar fast."

Han standsede, tog fat i begge Opslagene paa Duroys Overfrakke og sagde langsomt og indprentende:

„Tænk paa alt det, unge Mand, tænk paa det i

Dage, Maaneder og Aar, og De vil komme til at se ganske anderledes paa Tilværelsen. Forsøg paa at gøre Dem fri for alt det, der stænger omkring Dem; gør

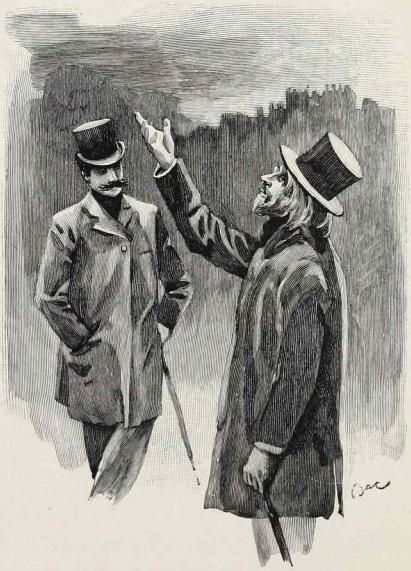

en overmenneskelig Anstrængelse for, nu da De lever, at løfte Dem ud over deres Legeme, deres Interesser, deres Tanker, ud over hele Menneskeheden og se andetsteds hen; saa vil De forstaa, hvor ringe Betydning

Striden mellem Romantikere og Naturalister og Drøftelsen af Finansbudgettet i Virkeligheden har."

Han gav sig igen til at gaa med hastige Skridt:

„Men saa vil De ogsaa føle de redningsløses forfærdelige Angst. Fortabt, druknet i Uvishedens Bølger vil De kæmpe som en fortvivlet. Til alle Sider vil De raabe: „Hjælp! Hjælp!" men ingen vil svare Dem. De vil strække Armene ud i Haab om at blive støttet, elsket, trøstet, reddet, men ingen vil komme.

„Hvorfor lider vi saaledes? Formodentlig var vi bestemt til at leve mere sammen med Materien og mindre med Aanden; men gennem vore overflødige Tanker har vi efterhaanden skabt et Misforhold mellem vor udvidede Intelligens og vore uforanderlige fysiske Livsbetingelser.

„Læg en Gang Mærke til alle middelmaadige Mennesker: naar ikke store Ulykker rammer dem, føler de sig tilfredse og føler intet til den store fælles Lidelse. Heller ikke Dyrene kender den."

Han standsede atter og grundede nogle Øjeblikke, saa sagde han med en træt og resigneret Mine:

„Jeg er et ulykkeligt Væsen. Jeg har hverken Fader eller Moder, hverken Broder eller Søster, hverken Kone eller Børn eller Gud."

Efter et Ophold tilføjede han:

„Jeg har kun mine Vers."

Han løftede Hovedet op mod Himlen, hvor Fuldmaanens blege Ansigt lyste, og deklamerede:

„Stum den blege Vogter skrider
„Fremad gennem Rum og Tider —
„Ingen dødelig kan raade
„Verdensrummets dybe Gaade.

De var naaet til Concordepladsen, skraaede i Taushed over den og gik langs med Deputeretkammeret.

Norbert de Varenne begyndte igen at tale:

„De skulde gifte Dem, min Ven; De ved ikke, hvad det vil sige at leve alene i min Alder. Ensomheden fylder mig med en skrækkelig Dødsangst, Ensomheden hjemme om Aftenen foran Kaminen. Jeg har da en Følelse af, at jeg er ene paa Jorden, frygtelig ene, men alligevel omgivet af lurende, ukendte og rædselsfulde Farer; og Væggen, der adskiller mig fra min Nabo, som jeg ikke kender, skaber en lige saa stor Afstand mellem os, som mellem mig og Stjernerne, jeg ser fra mit Vindue. En Slags Feber faar Magt over mig, en Feber fremkaldt af Smerte og Frygt, og Væggenes Stilhed faar Haarene til at rejse sig paa mit Hoved. Der er intet saa dybt og trist, som Stilheden i de Stuer, hvor man lever ene. Der er ikke alene Stilhed omkring éns Legeme, men der er Stilhed om-

kring ens Sjæl, og et Møbels Knagen trænger En til Marv og Ben, fordi ingen Lyd ventes i det glædeløse Hjem."

Han tav endnu en Gang, saa sagde han hen for sig selv:

„Naar man bliver gammel, vilde det alligevel være godt at have Børn!"

De var standsede udenfor et højt Hus midt i Rue de Bourgogne. Digteren ringede paa Portklokken, trykkede Duroys Haand og sagde til ham:

„Naa, glem nu alt mit Gammelmandssnak, unge Ven, og lev, som Deres Alder tilskynder Dem det. Farvel!"

Og han forsvandt i den mørke Port.

Duroy begyndte at gaa hjemad med sammensnøret Hjerte. Han havde en Fornemmelse, som om han havde set ned i et eller andet Hul fyldt med Dødningeben, et Hul, han ikke kunde slippe uden om, men hvori han en Dag uundgaaelig vilde falde. Han mumlede:

„Puh ha, der maa ikke være lystigt oppe hos ham. Jeg brød mig ikke om at sidde paa første Række og se hans sorte Tanker defilere forbi. Fy for Pokker!"

Han maatte standse for at lade en Dame, der steg ud af en Vogn og gik ind ad sin Gadedør, passere

forbi Han indaandede graadigt den Duft af Verveine og Iris, der blev liggende i Luften efter hende. Hans Lunger udvidede sig, hans Hjerte begyndte igen at banke af Glæde og Forhaabninger, og Tanken om Fru de Marelle, som han næste Morgen skulde gense, fyldte ham atter helt.

Alt smilede til ham, Livet aabnede sine Arme for ham. Hvor det var herligt at se sine Drømme gaa i Opfyldelse!

Han sov ind i en sand Lykkerus og stod næste Morgen tidlig op for at spadsere en Tur i Boulogneskoven inden Frokost.

Vinden var slaaet om og Vejret var i Nattens Løb blevet mildere; det var Solskin og varmt som i April. Alle Skovens Stamgæster var lokket derud af den rene, lune Himmel.

Duroy gik langsomt og indaandede Morgenluften, der var let og styrkende som Foraarets første Grøntsager. Han gik forbi Triumfbuen og ud ad den store Allé paa den modsatte Side af Ridestien. Han saa Herrer og Damer fra Rigdommens Verden ride forbi, snart i Trav og snart i Galop, men det var næppe nok, at han længere misundte dem. Han kendte dem næsten alle af Navn, vidste Besked om deres Formuesforhold og kunde deres hemmelige Æventyr udenad. Hans Stil-

ling havde gjort ham til en Slags Almanak over alle Paris' Berømtheder og Skandaler.

Slanke Ryttersker i ulastelige Ridedragter af mørkt Klæde fo'r forbi ham. De havde alle det samme hovmodige, utilnærmelige Præg, som næsten alle Kvinder faar til Hest. Men Duroy morede sig med, ligesom man fremsiger Litanier i en Kirke, med dæmpet Stemme at opremse Navnene og Titlerne paa de Elskere, de havde haft, eller som Rygtet tildelte dem:

„Baron de Tanquelet, Prins de la Tour-Enguerrand . . ."

Det voldte ham stor Fornøjelse, som om han derved fastslog den evige, dybe menneskelige Lavhed, der ulmer selv under det strængeste og mest korrekte Ydre, og det glædede, opmuntrede og trøstede ham.

Han sagde ganske højt:

„Hyklere alle tilhobe!" og hans Blik søgte de Ryttere, om hvem de største Skandalehistorier var i Omløb.

Han saa mange, der mistænktes for at spille falsk, og for hvem Klubberne i alle Tilfælde var den største, mange Gange den eneste og ganske sikkert lidt plumrede Indtægtskilde.

Andre levede af deres Kones Penge, det var officielt, og andre af deres Elskerindes, sagdes der. Mange

havde betalt deres Gæld, hvad der i og for sig var særdeles hæderligt, men ingen havde nogensinde kunnet begribe, hvorfra de havde faaet Pengene til det; at der stak noget forkert under, var sikkert nok. Han saa Finansmænd, hvis vældige Formuer stammede fra et ligefremt Tyveri, hvad der ikke forhindrede dem i at blive modtaget overalt, selv i de mest nøjeregnende Kredse; og han saa andre, for hvem alle Hoveder ærbødigt blottedes, Folk, hvis hensynsløse Udnytten af nationale Foretagender til deres egen Fordel ikke var nogen Hemmelighed for alle de, der kendte Pariserlivets Dobbeltbunde.

Men alle, hvad enten de havde Overskæg eller Bakkenbarter, havde det samme overlegne og haanlige Udtryk, med Læben trukket fornemt opad, Øjet lukket hovent halvt til.

Duroy blev ved at le og gentog for sig selv:

„Nette Herrer! Lutter Skurke og Krapyl!"

En lav, elegant Gig kom forbi, trukket i skarp Trav af to fintbyggede, hvide Heste med dansende Manker og Haler. En ung, nydelig lyshaaret Dame, en kendt Kokotte, styrede dem med sin lille behanskede Haand; paa Sædet bag ved hende sad to Tjenere. Duroy standsede, han havde Lyst til at hilse og applaudere denne Kærlighedens Parvenu, der ikke var bange

for at stille den skamløse Rigdom, hun havde tjent ved at aabne sin Sovekammerdør, til Skue paa et Sted og til en Tid, som ellers var forbeholdt Aristokratiets Skinhellighed. Han følte maaske ubevidst, at han og hun havde noget tilfælles, at der var et Baand, der knyttede dem sammen, at de hørte til samme Race og havde samme Sjæl, og at hans Sejre vilde blive vundne ved ligesaa frække Fremgangsmaader som hendes.

Han vendte om og gik langsommere tilbage, glad og veltilfreds. Lidt før Tiden ringede han paa Fru de Marelles Dør.

Hun modtog ham med Læberne budt frem til Kys, som om der aldrig havde fundet nogetsomhelst Brud Sted, og i de første Øjeblikke glemte hun den Forsigtighed, hvormed hun ellers i sit Hjem modsatte sig hans Kærtegn. Saa sagde hun til ham, medens hendes Fingre legede med Spidserne af hans Overskæg:

„Du kan ikke tænke Dig den Ærgrelse, jeg har haft, min egen Ven. Jeg havde saa sikkert haabet paa, at vi skulde have nogle nye Hvedebrødsdage sammen, og nu har jeg faaet min Mand paa Halsen. Han har taget Ferie og bliver her seks Uger. Men jeg kan ikke udholde at tilbringe seks Uger uden at se Dig, især ikke efter vor lille Adskillelse, og nu skal Du høre, hvorledes jeg har ordnet det. Du maa komme

og spise til Middag her paa Mandag, saa skal jeg forestille Dig for ham. Jeg har allerede talt til ham om Dig."

Duroy blev lidt forvirret og betænkte sig. Han havde endnu aldrig været sammen med en Mand, hvis Kone han stod i Forhold til. Han var bange for paa en eller anden Maade at komme til at forraade sig, ved et Blik, ved sin Forlegenhed, ligemeget ved hvad. Han stammede:

„Nej Tak, Du, jeg foretrækker ikke at gøre din Mands Bekendtskab."

Hun spilede forbauset Øjnene op:

„Men hvorfor ikke? Det var da en løjerlig Idé. Herregud, saadan noget hænder jo hver Dag! Jeg troede virkelig ikke, at Du var saa barnagtig."

Han blev lidt krænket:

„Naa ja, saa kommer jeg til Middag paa Mandag."

Hun tilføjede:

„For at det skal se ganske naturligt ud, vil jeg indbyde Forestiers, skønt det ellers ikke morer mig at holde Selskab hjemme."

Lige til om Mandagen tænkte Duroy ikke videre paa den forestaaende Sammenkomst, men da han gik op ad Fru de Marelles Trappe, følte han sig dog ubehagelig til Mode, ikke fordi det egentlig var ham imod

at trykke den Mands Haand eller drikke hans Vin og spise hans Brød, men fordi han var bange for noget, han vidste ikke selv hvad.

Han blev lukket ind i Dagligstuen og maatte vente som altid. Saa blev Døren ind til Sovekammeret lukket op og en høj, hvidskægget, dekoreret, alvorlig og korrekt Herre kom med udsøgt Høflighed hen imod ham:

„Min Hustru har ofte talt til mig om Dem, min Herre, og det glæder mig i høj Grad at gøre Deres Bekendtskab.“

Duroy havde rejst sig og søgte at lægge et Udtryk af Hjertelighed over sit Ansigt; han trykkede overdrevent stærkt sin Værts fremstrakte Haand. Saa satte han sig atter uden at kunne finde paa noget at sige til ham.

Hr. de Marelle lagde et Stykke Brænde paa Ilden og spurgte:

„Har De længe beskæftiget Dem med Journalistik?“

Duroy svarede:

„Nej, kun nogle Maaneder.“

„Virkelig? Saa er De kommen hurtigt frem.“

„Aa ja, temmelig hurtigt,“ og han gav sig til at snakke om løst og fast uden at tænke over, hvad han sagde, og kom med alle de almindelige Bemærkninger, Folk, som ikke kender hinanden, i Reglen tager deres Tilflugt til.

Han havde genvundet sin Sikkerhed og begyndte endogsaa at finde Situationen særdeles morsom. Han saa paa Hr. de Marelles alvorsfulde og værdige Ansigt og Smilet kildrede hans Læber, medens han tænkte:

„Jeg spiller Dig ordentlig paa Næsen, gamle Fyr!“

En underlig, pervers Tilfredshed strømmede igennem ham, han følte samme overstrømmende Fryd som en Tyv, der har gjort et godt Kup, og som ingen falder paa at mistænke. Han fik pludselig Lyst til at blive de Marelles Ven, til at vinde hans Tillid, til at faa ham til at fortælle sit Livs Hemmeligheder.

Fru de Marelle traadte hastig ind og lod sit Blik vandre smilende og uigennemtrængeligt fra den ene til den anden. Hun gik lige hen til Duroy og rakte ham sin Haand, som han i Ægtemandens Nærværelse ikke, som han plejede, turde kysse. Hun var rolig og munter,

der var i hendes Natur noget frejdigt usandt, som fik hende til at synes, at dette Møde var noget ganske ligetil og selvfølgeligt.

Laurine blev kaldt ind og gik hen og rakte Georges sin Pande til Kys. Hun var endnu artigere end ellers, Faderens Nærværelse skræmmede hende øjensynlig.

Hendes Moder sagde til hende:

„Naa, i Dag kalder Du ham ikke for Smukke-Ven?"

Barnet rødmede, som om Moderen havde begaaet en stor Indiskretion, som om hun havde røbet noget, der ikke maatte siges, afsløret en Hemmelighed, som burde have været skjult, fordi den var en lille Smule upassende.

Da Forestiers kom, blev der almindelig Forskrækkelse over Charles' Tilstand. I de sidste otte Dage var han bleven skrækkelig mager og bleg og han hostede uafbrudt. Han fortalte forøvrigt, at de den følgende Torsdag efter Lægens udtrykkelige Befaling skulde rejse til Cannes.

De gik tidlig hjem, og Duroy sagde, medens han rystede paa Hovedet:

„Jeg tror, det staar rent sløjt til med ham. Jeg er vis paa, at han ikke har langt igen."

„Ja, han er færdig," bekræftede Fru de Marelle

ligegyldig. „Det var saamænd et Held for ham, at han fik den Kone."

Duroy spurgte:

„Hjælper hun ham meget?"

„Ja, man kan snarere sige, at hun gør alt. Hun er inde i alt og kender Alverden, skønt hun lader, som om hun aldrig lægger Mærke til nogen. Hun opnaar alt, hvad hun vil, naar hun vil og saaledes, som hun vil. Hun er klog, behændig og intrigant som ingen anden. For en Mand, der vil frem, er hun en sand Skat."

„Saa gifter hun sig vel snart igen," spurgte Duroy videre.

Fru de Marelle svarede:

„Ja, sikkert. Det skulde ikke en Gang forundre mig, om hun allerede havde udset sig den næste . . . maaske en Deputeret . . . med mindre, at han ikke vil . . . for . . . for . . . det er muligt . . . at der er betydelige Hindringer . . . af moralsk Natur . . . Naa, jeg maa forresten tilstaa, at jeg ikke ved nogetsomhelst bestemt."

Hr. de Marelle skændte lidt utaalmodig paa hende:

„Du kommer altid med en Bunke løse Hentydninger, som jeg ikke holder af. Lad os aldrig blande os i andre Folks Sager. Vi har nok at gøre med vor

egen Samvittighed. Det burde alle Mennesker lægge sig paa Sinde."

Duroy tog Afsked og gik, med Hjertet fuldt af Uro og en Mængde taagede Planer og Beregninger i Hovedet.

Den næste Dag gik han op og besøgte Forestiers. De var lige blevne færdige med at pakke ind til Rejsen. Charles laa paa en Sofa og beklagede sig i overdrevne Udtryk over sin Aandenød; og han blev ved at gentage:

„Jeg skulde være rejst for en Maaned siden."

Han gav Duroy en Mængde Forskrifter med Hensyn til Bladet, skønt alt allerede var ordnet og aftalt med Walter.

Da Duroy gik, trykkede han kraftigt Forestiers Haand:

„Naa, saa Farvel, gamle Ven, og paa snarligt Gensyn!"

Men da han var kommen ud i Entréen, sagde han hastigt til Fru Forestier, som lukkede ham ud:

„De glemmer vel ikke vor Pagt? Vi er Venner og Allierede, ikke sandt? Hvis De derfor paa nogensomhelst Maade skulde faa Brug for mig, saa betænk Dem ikke. Et Telegram eller et Brev . . . og jeg adlyder."

Hun hviskede:

„Tak, jeg skal ikke glemme det."

Og hendes Blik sagde ogsaa Tak, men kærligere og inderligere.

Da Duroy gik ned ad Trappen, mødte han de Vaudrec, som han allerede en Gang havde set hos hende. Greven saa ud til at være nedslaaet — maaske paa Grund af Afrejsen.

For at vise sig som en Mand af det gode Selskab, hilste Journalisten udsøgt høfligt.

Den anden gengældte hans Hilsen, korrekt, men alligevel en Smule overlegent.

Ægteparret Forestier rejste Torsdag Aften.

VII

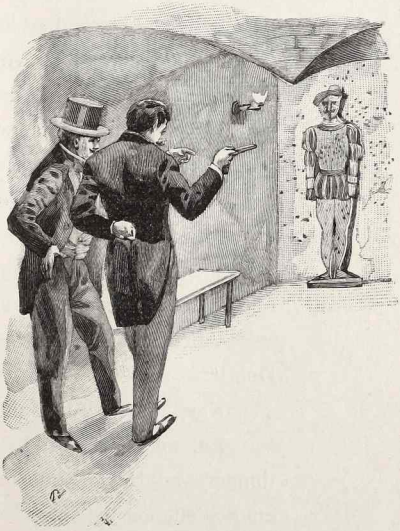

Forestiers Fraværelse skaffede Duroy mere og betydeligere Arbejde, end der hidtil var bleven tildelt ham i „*La Vie Française*“s Redaktion. Han skrev flere ledende Artikler med Navn under, ligesom han ogsaa signerede sin Nyhedsrubrik, thi Redaktøren forlangte, at hver Medarbejder skulde staa til Ansvar for, hvad han skrev. Han kom ind i et Par Polemiker og klarede sig godt; og gennem sin stadige Omgang med Statsmænd forberedtes han lidt efter lidt til selv med Tiden

at kunne blive en behændig og skarpsynet politisk Medarbejder.

Han saa kun én mørk Sky paa sin Himmel. Den stammede fra et lille udæskende Blad, der bestandig angreb ham eller rettere i ham angreb Lederen af „*La Vie Française*"s Nyhedsrubrik, af Walters Spekulationsnyheder, som den anonyme Medarbejder ved dette Blad, der hed „*La Plume*", udtrykte sig. Hver Dag stod der perfide Overfald, bidende Ondskabsfuldheder og Insinuationer af enhver Art.

Jacques Rival sagde en Dag til Duroy:

„De er saamænd taalmodig!"

Den anden stammede:

„Ja, hvad skal jeg gøre? Det er jo ikke noget direkte Angreb!"

En Eftermiddag, da han kom ind i Redaktionslokalet, rakte Boisrenard ham det sidste Nummer af „*La Plume*":

„Værsaagod, der er igen en lille Ubehagelighed til Dem!"

„Naa, i hvad Anledning?"

„Aa, en ren Bagatel. Det er angaaende et Fruentimmer ved Navn Aubert, der er blevet arresteret af en Sædelighedsbetjent."

Georges tog Bladet, som blev rakt ham, og læste under Overskriften:

„*Duroy morer sig!*“

„*La Vie Française*“s celebre Reporter oplyser os i Gaar om, at den Dame ved Navn Aubert, om hvem vi fortalte, at hun var blevet arresteret af en Betjent af den uhyggelige Sædelighedsbande, kun skulde existere i vor Fantasi. Uheldigvis kan den omtalte Dame findes i Montmartre Rue de l'Écureuil Nr. 18, hvor hun har sin Bopæl. Vi forstaar imidlertid altfor godt den Interesse, som „Banken“ Walters Agenter har af at støtte Politipræfekten, der til Gengæld ser gennem Fingre med dens Trafik. Hvad den paagældende Reporter angaar, havde han staaet sig bedre ved at servere os en af sine sædvanlige Sensationsnyheder, som han alene har Patent paa: Dødsfald, der bliver dementerede Dagen efter, Skildringer af Slagsmaal, der ikke har fundet Sted, betydningsfulde Udtalelser, lagte i Munden paa Suveræner, der ingenting har sagt, kort og godt: alle de Meddelelser, som danner Grundlaget for Walters Profit. Eller ogsaa kunde han opvarte os med smaa Indiskretioner fra Soiréer hos de Damer, der er „i Vælten“, eller om det fortræffelige ved visse Indtægter, som for nogle af vore Kolleger er en betydelig Resource.“

Den unge Mand blev mere forbløffet end harmfuld;

han forstod kun saa meget, at der i disse Linjer laa noget meget ubehageligt for ham.

Boisrenard spurgte:

„Hvem har bragt Dem den Nyhed?"

Duroy huskede det ikke mere og maatte tænke sig om. Pludselig gik det op for ham:

„Jo, det er sandt, det var Saint-Potin."

Han tog igen „*La Plume*", læste den perfide Passus endnu en Gang og rødmede stærkt, oprørt ved Beskyldningen om, at han skulde være tilfals.

„Hvad for noget! Paastaar de, at jeg skulde blive betalt for . . ." udbrød han.

„Ja, vist gør de saa," svarede Boisrenard. „Det er Fandens kedeligt for Dem. Redaktøren tager strengt fat paa saadan noget; det er jo en Fristelse i den Rubrik . . ."

I det samme kom Saint-Potin ind. Duroy fo'r ham i Møde:

„Har De læst Notitsen i „*La Plume*"?"

„Ja, og jeg kommer lige fra Damen selv. Hun eksisterer ganske vist, men hun har aldrig været arresteret! Det er fuldstændig løs Snak."

Duroy skyndte sig ind til Udgiveren, der modtog ham lidt køligt og saa mistænksomt paa ham. Da

Walter havde faaet Sammenhængen at vide, svarede han:

„Gaa selv op til dette Kvindemenneske og faa Historien dementeret paa en saadan Maade, at der ikke oftere bliver skrevet den Slags Ting om Dem. Jeg tænker paa Følgerne. Det er meget kedeligt, baade for Bladet, for mig og for Dem selv. Der maa lige saa lidt kunne rettes Skygge af Mistanke mod en Journalist som mod Cæsars Hustru."

Duroy steg sammen med Saint-Potin op i en Droske og raabte til Kusken:

„Rue de l'Écureuil Nr. 18, Montmartre!"

De maatte klatre op paa sjette Sal i en stor Kaserne. En gammel Kone i en ulden Nattrøje lukkede op for dem.

„Hvad vil De nu igen?" spurgte hun, da hun fik Øje paa Saint-Potin.

Han svarede:

„Det er ikke mig, der vil tale med Dem. Det er den Herre dér, som er Politiinspektør, og som gerne vil have lidt at vide om Deres Sag."

Hun lod dem komme indenfor, medens hun fortalte:

„Her har saamænd siden De været to fra en anden Avis, jeg ved ikke, hvad det var for en."

Saa vendte hun sig om mod Duroy:

„Det er altsaa den Herre, som vilde have noget at vide?"

„Ja. Har De været arresteret af en Sædelighedsbetjent?"

Hun løftede Armene mod Himlen:

„Aldrig i Evighed, go'e Herre, aldrig i Evighed! Nu skal De høre, hvordan det hænger sammen. Jeg har en Slagter, han har godt Kød, det har han, men han vejer daarligt. Jeg havde ofte lagt Mærke til det uden at sige noget om det; men da jeg forleden vilde have to Pund Koteletter, eftersom jeg skulde have min Datter og min Svigersøn til Middag, saa giver han sig til at veje Affaldet med. Det var nok Koteletben, Gudbevares, men det var ikke mine. Jeg havde naturligvis nok kunnet lave Ragout af det; men naar jeg forlanger Koteletter, saa er det ikke for at faa andres Affald. Saa sagde jeg, at jeg ikke vilde have det, og

saa begyndte han at skælde mig ud for en nederdrægtig Kælling, hvorpaa jeg lod ham vide, han var en gemen Bedrager; kort sagt: det endte med saadan en Ballade, at der var over Hundrede Mennesker, der stod udenfor Butikken og grinte! De lavede saadan et Spektakel, at en Betjent kom til og trak os paa Stationen, men da vi havde forklaret Assistenten Sagen, fik vi straks Lov til at gaa igen. Siden den Dag har jeg altid købt et andet Sted, og jeg gaar ikke en Gang mere forbi hans Butik for at undgaa Skandale."

Hun tav. Duroy spurgte:

„Og det er det hele?"

„Ja, go'e Herre, det er den reneste og skæreste Sandhed."

Og efter at have budt ham et Glas Solbærrom, som han dog ikke vilde drikke, trængte hun ind paa ham for at faa ham til at love, at han i sin Rapport vilde tale om Slagterens upaalidelige Vejning.

Saasnart Duroy var kommet tilbage til Bladet, affattede han sit Svar:

„En anonym Skribler i „*La Plume*" søger at yppe Strid med mig i Anledning af en gammel Kone, som han paastaar er blevet arresteret af en Sædelighedsbetjent, hvilket jeg benægter. Jeg har selv talt med Konen, der er mindst 60 Aar gammel, og hun har

meget omstændelig fortalt mig om sit Sammenstød med en Slagter, der havde vejet for lidt Kød af til hende; dette Sammenstød havde nødvendiggjort en Forklaring paa Politistationen.

„Dette er Sagens sande Sammenhæng.

„Hvad angaar de andre Insinuationer, som „*La Plume*" retter imod mig, da foragter jeg dem. Man svarer desuden ikke paa den Slags Ting, naar de ikke fremkommer under Navns Nævnelse.

Georges Duroy."

Walter og Jacques Rival, der lige var komne, fandt disse Linjer tilfredsstillende og det blev bestemt, at de skulde paa samme Dag sidst i Nyhedsrubrikken.

Duroy gik tidlig hjem; han var lidt ophidset og en Smule urolig. Hvad vilde den anden svare? Hvem var han? Hvad var Grunden til dette brutale Overfald? Som Forholdene var i Journalistverdenen, kunde de Dumheder faa ubehagelige Konsekvenser. Han sov daarligt.

Da han om Morgenen læste sin Notits i Bladet, syntes han, at den saa endnu mere udæskende ud paa Tryk end i Manuskript. Det forekom ham, at han godt kunde have mildnet nogle af Udtrykkene.

Han var febrilsk hele Dagen og sov ogsaa den følgende Nat meget daarligt. Saasnart Dagen begyndte

at gry, stod han op for hurtigst muligt at faa fat i „*La Plume*“, som han vidste maatte indeholde et Svar til ham.

Vejret var atter slaaet om til Kulde; det frøs stærkt. Rendestenene, der pludselig var blevne overraskede af Frosten, kantede Fortovene med to Isbaand.

Bladene var endnu ikke naaet ud til Forhandlerne, og Duroy kom til at mindes den Dag, da han havde ventet paa sin første Artikel: „En afrikansk Jægers Erindringer“. Hans Hænder og hans Fødder blev stive af Kulde og det sved i hans Fingerspidser. Han gav sig til at løbe rundt om Glaskiosken, hvori Aviskonen sad sammenkrøben over sit Varmebækken; gennem det lille Vindue kunde han se Næsen og et Par røde Kinder, der stak frem fra en ulden Kyse.

Endelig kom Avisbudet løbende forbi og kastede en Bunke ind gennem den firkantede Aabning. Konen rakte ham „*La Plume*“.

Han lod sit Blik glide ned gennem Spalterne, men kunde ikke straks finde sit Navn. Han aandede allerede lettere, men pludselig opdagede han Svaret mellem to tykke Streger:

„„*La Vie Française*“s Reporter, Hr. Duroy, dementerer os i Gaar og i sit Dementi lyver han. Han indrømmer dog, at den omtalte Kone eksisterer og er blevet ført paa Statíonen af en Betjent. Han behøvede

kun at indskyde Ordet „Sædelighed“ foran Betjent — saa vilde det stemme.

„Men visse Journalisters Samvittighed staar ganske i Niveau med deres Talent.

„Jeg undertegner mig

Louis Langremont.“

Georges' Hjerte gav sig til at banke voldsomt og han gik mekanisk hjem for at klæde sig paa uden at vide, hvad han gjorde. Han var blevet forhaanet paa en saadan Maade, at han ikke længere kunde betænke sig paa, hvad han havde at gøre. Og hvorfor? For ingen Verdens Ting. Fordi et gammelt Fruentimmer var kommet op at skændes med sin Slagter!

Han skyndte sig at gøre sig færdig og gik hen til Walter, skønt Klokken endnu ikke var helt otte.

Redaktøren var allerede oppe og sad og læste i „*La Plume*“.

„Naa,“ sagde han med et alvorligt Ansigt, da han fik Øje paa Duroy. „Nu kan De ikke længere holde Dem tilbage!“

Den unge Mand svarede intet. Walter fortsatte:

„Gaa med det samme hen at faa fat paa Rival, han vil tage sig af det og ordne det for Dem.“

Duroy fremstammede nogle ubestemmelige Ord og forlod Redaktøren for at gaa hen til sin Kollega, der

endnu laa og sov. Da Rival hørte, det ringede, sprang han ud af Sengen og efter at have læst Notitsen, sagde han:

„Det var Pokkers! Ja, der er ikke andet at gøre! Hvem har De tænkt Dem som Deres anden Sekundant?"

„Det ved jeg ikke endnu."

„Boisrenard? Hvad mener De om ham?"

„Javel, Boisrenard."

„Fægter De godt?"

„Jeg kan slet ikke."

„Det var Satans! Kan De haandtere en Pistol?"

„Ja, jeg kan skyde lidt."

„Godt, saa maa De straks begynde at øve Dem, medens jeg besørger Resten. Vent blot et Øjeblik."

Han gik ind i sit Toiletværelse og kom snart efter tilbage, vasket, barberet og korrekt fra Top til Taa.

„Kom med," sagde han.

Han boede i Stueetagen i et stort Hus og han førte Duroy ned i Kælderen, en vældig Kælder, der var lavet om til Fægte- og Skydesal. Vinduerne ud til Gaden var murede til. Han tændte en Række Gasblus, der fortsattes ind i den næste Kælder, mod hvis Baggrund der var opstillet en rød- og blaamalet Jærnfigur. Paa et Bord lagde han to Pistoler af nyeste

Bagladesystem og med en Stemme, som om han stod paa en Eksercerplads, begyndte han at kommandere:

„Er De færdig?“

„Fyr! — En — to — tre!“

Duroy adlød blindt, viljeløst; han løftede Armen, sigtede og skød. Da han i sin tidligste Ungdom ofte havde skudt med sin Faders gamle Rytterpistol efter Smaafugle, ramte han flere Gange Figuren midt i Maven.

„Det er godt . . . meget godt . . . rigtig godt . . . det skal nok gaa . . . det skal nok gaa,“ erklærede Jacques Rival tilfreds.

Saa forlod han ham.

„Bliv bare ved at skyde lige til Frokost. Der er Ammunition nok, De behøver ikke at være bange for at plaffe løs. Jeg kommer og henter Dem til Frokost, og saa skal De faa at vide, hvad jeg har faaet ordnet,“ sagde han og gik.

Da Duroy var bleven alene, affyrede han endnu nogle Skud; saa satte han sig ned og gav sig til at tænke.

Hvor var det i Grunden dumt, alt dette her? Hvad beviste det? Blev en Slyngel en mindre Slyngel, naar han havde duelleret? Hvad kunde en hæderlig Mand, som var bleven fornærmet, vinde ved at vove sit Liv

mod en foragtelig Persons? Og hans Tanker blev mørkere, han kom til at huske paa alle de Ting, Norbert de Varenne havde sagt ham om Menneskenes Aandsfattigdom, om deres Meningers og Anskuelsers Middelmaadighed og om det taabelige i deres Moral!

Og han erklærede ganske højt:

„Ja, min Sandten har han Ret!"

Saa mærkede han, at han var tørstig. Lyden af Vanddraaber, han hørte plaske bag ved sig, ledte ham hen til et Doucheapparat og han drak af Slangen. Saa sank han atter hen i sine Grublerier. Der var trist dernede i Kælderen, trist som i en Grav. Den fjerne og dumpe Vognrullen lød som en fjern Torden. Hvad kunde Klokken vel være? Timerne sneg sig hen, saaledes som de maa snige sig hen i et Fængsel, hvor intet Uhr slaar, hvor ingen Viser markerer Tiden, og hvor kun Slutterens regelmæssige Ankomst med Maden inddeler Dagen. Han ventede længe, længe.

Pludselig hørte han Fodtrin og Stemmer, og Jacques Rival kom ind, ledsaget af Boisrenard. Saasnart han fik Øje paa Duroy, udbrød han:

„Det er i Orden!"

Georges troede, at Sagen var endt med et eller andet undskyldende Brev; han blev let om Hjertet og stammede:

„Aa . . . Tak!“

Rival vedblev:

„Denne Langremont er en rigtig flink Fyr. Han gik ind paa alle vore Betingelser. Fem og tyve Skridts Afstand og en Kugle affyret paa Kommando, idet Armen løftes. Man er meget sikrere paa Haanden, naar man løfter Armen, end naar man sænker den. Se her, Boisrenard, nu skal De se, hvad jeg sagde Dem.“

Han tog en Pistol og skød, idet han udviklede, hvorledes man, naar Armen løftes, lettere holder Sigtelinjen.

Saa sagde han:

„Lad os saa komme hen og spise Frokost, Klokken er over tolv.“

De gik hen i en Restaurant lige i Nærheden. Duroy sagde ikke ret meget. Han spiste, for at det ikke skulde se ud, som om han var bange. Bag efter fulgte han med Boisrenard hen paa Bladet og besørgede adspredt og mekanisk sit sædvanlige Arbejde. De andre fandt, at han var meget koldblodig.

Nogle Timer senere kom Jacques Rival op til ham, og det blev aftalt, at hans Sekundanter næste Morgen Klokken syv skulde hente ham i en Landauer for at køre ud til Vésinetskoven, hvor Duellen skulde finde Sted.

Alt det var bleven ordnet, uden at han havde taget nogensomhelst Del i det, uden at det var faldet nogen ind at spørge ham om hans Mening, om han vilde gaa ind paa det eller ikke; og det var sket med en saadan Hurtighed, at han følte sig ganske bedøvet og forfjamsket og næppe nok rigtig forstod, hvad der hændte omkring ham.

Han kom hjem Klokken ni om Aftenen efter at have spist til Middag med Boisrenard, der, for at vise ham sin Hengivenhed, trolig havde fulgt ham hele Dagen igennem.

Saasnart han var bleven alene, gav han sig i nogle Minutter til med raske Skridt at gaa op og ned i sit Værelse. Han var altfor forvirret til at kunne samle sig. En eneste Tanke fyldte ham: I Morgen skulde han duellere — uden at denne Kendsgerning dog vakte andet hos ham end en ubestemmelig betagende Følelse. Han havde været Soldat, og han havde skudt paa Araberne, iøvrigt uden videre Fare for ham selv, omtrent som man paa en Jagt skyder paa et Vildsvin.

Alt i alt havde han gjort sin Pligt. Han havde vist sig saaledes, som han burde være. Der vilde blive talt om ham, han vilde høste Bifald og Lykønskninger. Og han sagde, uvilkaarlig højt, som altid naar man er under Indflydelse af en stærk Sindsbevægelse:

„Hvilken Idiot det Menneske maa være!"

Han satte sig og gav sig til at tænke. Paa sit Natbord havde han kastet sin Modstanders Kort, som Rival havde givet ham for Adressens Skyld. For vistnok tyvende Gang i Dagens Løb læste han, hvad der stod: *Louis Langremont, Rue Montmartre Nr. 176.* Det var alt.

Han stirrede længe paa denne Samling Bogstaver, der forekom ham at være hemmelighedsfulde og have en skæbnesvanger Betydning. „Louis Langremont", hvem var den Mand? Hvor gammel var han? Hvorledes saa han ud? Var han høj eller lille? Var det ikke oprørende, at en fremmed, en ukendt, saaledes kunde have Lov til at kaste sig ind i hans Liv, uden Grund, som Følge af et rent og skært Lune, blot fordi en gammel Kone var kommen op at skændes med sin Slagter?

Han gentog endnu en Gang med høj Røst:

„Hvilken Idiot det Menneske maa være!"

Og han blev siddende uden at røre sig, stadig med Blikket stift hæftet paa Kortet. En dump Vrede mod dette lille Stykke Pap arbejdede sig frem i ham, en hadefyldt Vrede, hvori der blandede sig en ejendommelig Følelse af Utilpashed. Hele den Historie var jo ganske sindssvag! Han tog en Saks, der laa og flød,

og jog dens Spidser lige igennem det trykte Navn, som om han gennemborede en anden med en Dolk.

Han skulde altsaa til at slaas? Slaas paa Pistoler? Hvorfor havde han ikke foretrukket Kaarder? Saa vilde han være sluppet med et Stik i Armen eller Haanden, medens man med Pistoler aldrig kunde beregne de mulige Følger.

Han sagde til sig selv:

„Naa, det gælder bare om at have friskt Mod."

Lyden af hans egen Stemme fik ham til at fare sammen, og han saa sig ængstelig omkring. Han begyndte at føle sig stærkt nervøs. Han drak et Glas Vand og gik til Ro.

Saasnart han var kommen i Seng, pustede han Lyset ud og lukkede Øjnene.

Skønt det var dygtig koldt i Værelset, var han alligevel saa varm under sine Tæpper, at han ikke kunde falde i Søvn. Han prøvede forgæves paa at finde Hvile, først laa han fem Minutter paa Ryggen, saa vendte han sig om paa venstre Side for et Øjeblik efter at dreje sig om paa højre.

Han var stadig tørstig. Han stod op for at drikke. Pludselig blev han greben af Uro:

„Skulde jeg være bange?" tænkte han.

Hvorfor gav hans Hjerte sig til at banke saa vildt

ved hver af de kendte Lyde i hans Værelse? Hver Gang hans Uhr skulde til at slaa, fik den lille forudgaaende Snurren i Fjedren ham til at fare rædselslagen op; og i nogle Sekunder maatte han sidde med aaben Mund for at faa Vejret, saa beklemt følte han sig.

Han gav sig til at filosofere over denne Mulighed: „Skulde jeg virkelig være bange?“

Nej, vist var han ikke bange, eftersom han var fuldt og fast bestemt paa at føre Sagen til Ende; eftersom det var hans ganske klare og tydelige Vilje, at han vilde slaas og at han ikke vilde skælve. Men alligevel følte han sig saa gennemrystet, at han spurgte sig selv:

„Kan man da være bange mod sin Vilje?“

Og denne Tvivl, denne Uro, denne Frygt overvældede ham! Hvis noget bydende, noget uimodstaaeligt, noget, der var stærkere end hans Vilje, fik Magt over ham, hvad kunde der saa ske? Ja, hvad kunde der ske?

At han mødte paa Pladsen var sikkert nok, eftersom det var hans faste Hensigt. Men hvis han kom til at ryste? Hvis han tabte Bevidstheden? Og han tænkte paa de Følger, det kunde have for hans Rygte, hans Stilling og hans Fremtid.

En pludselig Trang til at staa op og se sig i Spejlet vaagnede i ham. Han tændte Lyset. Da han saa

sit Ansigt afspejlet paa den glatte Glasflade, kunde han knapt kende det igen, det var ham, som om han aldrig før havde set sig selv. Hans Øjne forekom ham uhyggelig store; og han var bleg, ja, det kunde ikke nægtes, han var bleg, skrækkelig bleg.

Med ét jog den Tanke som en Pistolkugle igennem ham:

„I Morgen ved denne Tid er jeg maaske død."

Og hans Hjerte begyndte atter at slaa voldsomt.

Han vendte sig om mod sin Seng og saa uvilkaarlig sig selv ligge udstrakt paa Ryggen mellem de samme Lagener, han lige havde forladt. Hans Ansigt var indfaldent som de Dødes og hans Hænder hvide som Hænder, der aldrig mere skal røre sig.

Han blev angst for sin Seng og for ikke mere at se den, gik han hen og lukkede Vinduet op og saa ud.

En isnende Kulde, der sved igennem ham fra Hoved til Fod, slog ham i Møde, og han trak sig skyndsomst tilbage.

Det faldt ham ind, at han kunde gøre Ild paa. Han tændte langsomt op uden at vende sig om. Hans Hænder rystede i nervøs Skælven hver Gang, han rørte ved en eller anden Genstand. Hans Hoved blev uklart; hans Tanker svimlede, de løsnede sig i Stumper,

gled bort og smertede ham; en Rus, som om han havde drukket, lagde sig over hans Sind.

Og uophørlig spurgte han sig selv:

„Hvad skal jeg gøre? Hvad skal der blive af mig?"

Han gav sig paany til at gaa op og ned, medens han maskinmæssigt blev ved at gentage:

„Jeg maa være stærk, jeg maa være stærk, meget stærk."

Saa sagde han til sig selv:

„Jeg vil skrive til mine Forældre for det Tilfældes Skyld, at der skulde hænde noget."

Han satte sig igen, tog sin Æske Brevpapir frem og begyndte:

„Kære Fa'r og Mo'r! . . ."

Men saa fandt han, at denne Forkortelse var altfor almindelig til den tragiske Situation. Han rev det første Ark itu og begyndte forfra:

„Kære Fader og Moder!

„Ved Daggry skal jeg duellere, og da det kan ske, at . . ."

Han havde ikke Mod til at skrive mere og rejste sig med et Sæt.

Tanken om de kommende Timer knugede ham til Jorden.

Han skulde slaas, skulde duellere. Han kunde ikke

længere undgaa det. Hvad var det dog, som foregik i ham? Han vilde slaas, det var hans faste og urokkelige Beslutning, og alligevel forekom det ham, at han, trods al sin Viljestyrke, ikke vilde have Kraft nok til at tage hen til Mødestedet.

Med smaa Mellemrum klaprede Tænderne i hans Mund med en kort tør Lyd, og han spurgte sig selv:

„Mon min Modstander før har duelleret? Har han Øvelse i at skyde? Er han kendt? Regnes han for noget?"

Han havde aldrig hørt hans Navn nævne; men vilde denne Mand saaledes uden Betænkning og uden Indvendinger være gaaet ind paa Brugen af dette farlige Vaaben, hvis han ikke vidste, at han var en dygtig Pistolskytte?

Duroy udmalede sig deres Møde og søgte at forestille sig sin egen og sin Fjendes Holdning. Han trættede sine Tanker med at udpensle de mindste Enkeltheder ved Kampen; og pludselig saa han lige for sig Pistolløbet og det lille sorte og dybe Hul, hvorfra Kuglen vilde fare ud.

Han blev grebet af en grænseløs Fortvivlelse. Hele hans Legeme dirrede, gennemrystet af en stødvis Skælven. Han bed Tænderne sammen for ikke at

skrige, han følte en vanvittig Trang til at vælte sig om paa Gulvet, til at flaa et eller andet i Stykker, til at bide. Han fik Øje paa et Glas, der stod henne paa Kaminhylden, og kom til at huske paa, at han i sit Skab havde næsten en hel Flaske Brændevin, da han fra sin Soldatertid havde bevaret den Vane hver Morgen at tage sig en Snaps.

Han greb Flasken og drak graadigt og i lange Drag af selve Flaskehalsen uden at give sig Tid til at skænke op. Han satte den først fra sig, da han var lige ved at miste Vejret. Han havde tømt en Trediedel af den.

En brændende Hede flammede op i hans Mave, bredte sig ud i hans Lemmer og lagde sig styrkende og beroligende over hans Tanker.

Han sagde til sig selv:

„Nu ved jeg, hvor jeg skal tage Kræfterne fra."

Og da hans Hud brændte, lukkede han igen Vinduet op.

Dagen gryede, stille og kold. Efterhaanden som Himlen lysnede, syntes Stjernerne at dø bort, og nede i den dybe Jernbaneslugt blegnede de røde, grønne og hvide Signaler.

De første Lokomotiver dukkede frem af Remiserne og rullede fløjtende hen for at hente de første Tog. Andre, længere borte, udstødte deres gentagne og skæ-

rende Kalden, ligesom Haner, der udsender deres første vaagnende Gal.

Duroy tænkte:

„Alt det faar jeg maaske ikke at se oftere."

Men han følte, at han igen var paa Vej til at blive rørt over sig selv, og rettede sig op:

„Nej, jeg vil ikke tænke paa nogetsomhelst før det afgørende Øjeblik; det er den eneste Maade at bevare sin Ro paa."

Og han begyndte at klæde sig paa. Da han barberede sig, fik han endnu et Svaghedsanfald ved Tanken om, at det maaske var sidste Gang, han saa sit eget Ansigt.

Han drak nok en Slurk Brændevin og gjorde sig færdig.

Den paafølgende Time var svær at komme igennem. Han gik op og ned i Værelset og bestræbte sig for at fæstne sin Sindsligevægt. Da han hørte det banke paa Døren, var han lige ved at falde om, saa stærkt et Indtryk gjorde det paa ham. Det var hans Sekundanter — allerede!

De havde Pelse paa. Rival erklærede, efter at have trykket Duroys Haand:

„Det er en sand sibirisk Kulde."

Saa spurgte han:

„Har De det godt?“

„Ja, rigtig godt.“

„De er rolig?“

„Fuldkommen rolig.“

„Naa, saa gaar det nok. Har De faaet noget at spise og drikke?“

„Ja, jeg trænger ikke til noget.“

Boisrenard bar i Dagens Anledning et udenlandsk, grønt og gult Ordensbaand, som Duroy aldrig før havde set ham med.

De gik ned ad Trapperne. En Herre sad i Landaueren og ventede paa dem. Rival forestillede ham:

„Doktor Le Brument.“

Duroy trykkede Lægens Haand og stammede:

„Tak for Deres Elskværdighed.“

Saa vilde han tage Plads paa det forreste Sæde, men kom til at sidde paa noget haardt, der fik ham til at fare i Vejret, som om han var bleven rettet ud af en Fjeder. Det var Kassen med Pistolerne.

Rival gentog ivrig:

„Nej, Duellanten og Lægen sidder altid paa Bagsædet!“

Duroy forstod ham omsider og krøb sammen ved Siden af Doktoren.

De to Sekundanter steg sidst op og Vognen kørte.

Kusken havde forud faaet Besked om, hvor de skulde hen.

Men Pistolkassen generede dem allesammen og især Duroy, som vilde have foretrukket ikke at se den. De forsøgte paa at stille den op bag ved sig, men den var lige ved at knække deres Ryg; saa blev den stillet paa Højkant mellem Rival og Boisrenard. Endelig blev den anbragt under deres Fødder.

Samtalen gik trægt, skønt Lægen fortalte Anekdoter. Rival var den eneste, der svarede. Duroy vilde gerne have vist sin Overlegenhed, men han var bange for at forvrøvle sig og komme til at røbe sin Uro; hele Tiden sad han og pintes af Frygten for at komme til at ryste.

Vognen var snart udenfor Byen. Klokken var omtrent ni. Det var en af de barske Vintermorgener, hvor hele Naturen er lysende, skinger og haard som

Krystal. De rimklædte Træer saa ud, som om de var bedækkede med en Issved; Jorden gav Genlyd under Skridtene, og den mindste Støj naaede langt gennem den tørre Luft; den blaa Himmel hvælvede sig glat som et Spejl, og Solen gled blændende frem i Rummet og sendte sine Straaler, der ikke varmede, ned over den frosne Verden.

Rival sagde til Duroy:

„Jeg har købt Pistolerne hos Gastine-Renette. Han har selv ladet dem. Kassen er forseglet. For Resten bliver der trukket Lod om, hvilke der skal bruges, disse her eller Modstanderens."

Duroy svarede mekanisk:

„Tak, det var udmærket."

Saa gav Rival ham en Mængde omstændelige Raad og Anvisninger, da det var ham om at gøre, at hans Elev ikke skulde begaa nogen Fejl. Han gentog hver Ting flere Gange:

„Naar der bliver spurgt: Er De parate, mine Herrer? skal De svare Ja! med stærk Stemme. Og naar der bliver kommanderet „Fyr!" skal De hurtig løfte Armen og skyde, før der er bleven sagt tre."

Duroy gentog for sig selv:

„Naar der bliver sagt: Fyr! skal jeg løfte Armen

— naar der bliver sagt: Fyr! skal jeg løfte Armen — naar der bliver sagt: Fyr! skal jeg løfte Armen."

Han lærte sig det udenad, ligesom Børn læser Lektier ved at gentage det Gang efter Gang for rigtig at banke det ind i Hovedet:

„Naar der bliver sagt: Fyr! skal jeg løfte Armen."

Landaueren kom ind i en Skov, svingede tilhøjre ned ad en Allé og drejede endnu en Gang til højre. Pludselig slog Rival Vinduet ned og raabte op til Kusken:

„Det er ned ad den lille Vej dér."

Og Vognen kørte ned ad en smal Vej med dybe Hjulspor mellem to Stykker Kratskov, hvor visne, rimkantede Blade hang og skælvede.

Duroy sad stadig og mumlede:

„Naar der bliver sagt: Fyr! skal jeg løfte Armen."

Og han tænkte, at et Uheld med Vognen vilde klare hele Historien:

„Aa, hvis den bare vilde vælte, hvilket Held! Hvis jeg bare kunde brække et Ben!"

I det samme fik han paa den modsatte Side af en Lysning Øje paa en anden Vogn, der havde gjort Holdt, og han saa fire Herrer, som trippede op og ned for at prøve paa at faa Varme i Fødderne. Dette Syn

paavirkede ham saa stærkt, at han maatte spærre Munden op for at faa Vejret.

Sekundanterne steg først ud, derefter Lægen og til sidst Duellanten. Rival havde taget Pistolkassen og gik sammen med Boisrenard henimod to af de fremmede. Duroy saa, at de meget ceremonielt hilste paa hverandre, og at de derefter alle fire gik midt ud i Lysningen, hvor de snart saa ned paa Jorden og snart op i Træerne, som om de søgte efter et eller andet, de havde tabt, eller som var fløjet fra dem. Saa gav de sig til at aftælle Skridtene og borede med stort Besvær to Stokke ned i den frosne Jord. Derpaa stillede de sig i Klynge og begyndte at slaa Plat og Krone, ligesom Børn, der leger.

Doktor Le Brument spurgte Duroy:

„Befinder De Dem fuldstændig vel? Trænger De ikke til noget?"

„Nej Tak, jeg ønsker intet."

Han havde en Fornemmelse af, at han var gal, at han sov, at han drømte, at et eller andet overnaturligt havde sænket sig ned over ham og indhyllede ham.

Var han bange? Maaske? Han vidste det ikke selv. Alt omkring ham var ganske forandret.

Jacques Rival kom synlig tilfreds tilbage og meddelte ham sagte:

„Alting er parat. Loddet begunstigede os for Pistolernes Vedkommende."

Det forekom Duroy saa uendelig ligegyldigt.

De tog hans Overfrakke af ham. Han lod dem gøre, som de vilde. De klappede uden paa hans Lommer for at forvisse sig om, at han ikke havde Papirer eller en beskyttende Tegnebog paa sig.

Han gentog for sig selv, som om han bad:

„Naar der bliver sagt: Fyr! skal jeg løfte Armen."

Saa blev han ført hen til den ene af de nedplantede Stokke og Pistolen blev stukket ham i Haanden. Ligeover for sig, ganske nær, fik han Øje paa en lille tyk, sværmavet og skaldet Mand med Briller. Det var hans Modstander.

Han saa ham godt, men han havde ingen andre Tanker end den ene:

„Naar der bliver sagt: Fyr! skal jeg løfte Armen og skyde."

En Stemme hævede sig i Rummets dybe Stilhed, en Stemme, som syntes at komme langt borte fra, og som spurgte:

„Er De parate, mine Herrer?"

Georges raabte:

„Ja."

Saa befalede den samme Stemme:

„Fyr! . . .“

Han hørte intet mere, han saa intet mere, han gjorde sig ikke Rede for nogetsomhelst, han vidste kun, at han løftede Armen og at han med hele sin Kraft trykkede paa Aftrækkeren.

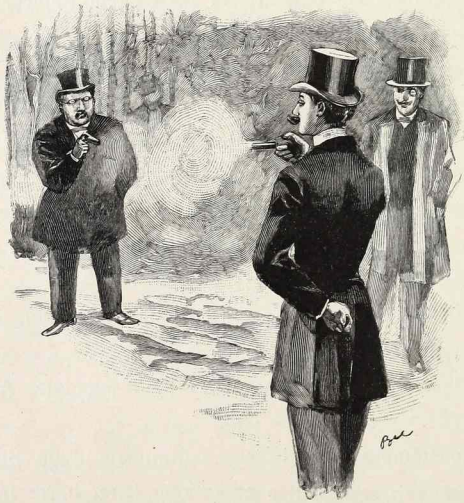

Han hørte intet, men han saa en lille Smule Røg ved Enden af sit Pistolløb; Manden lige overfor stod nøjagtig i samme Stilling som han selv og nu opdagede han en anden lille hvid Sky, der svævede bort ovenover hans Modstanders Vaaben.

De havde begge skudt. Det var forbi.

Hans Sekundanter og Lægen undersøgte og befølte ham; de knappede endogsaa hans Klæder op, idet de ængstelig spurgte:

„Er De ikke saaret?“

Han svarede hen i Vejret:

„Nej, det tror jeg ikke.“

Forresten var Langremont ligesaa uskadt som sin Fjende, og Jacques Rival mumlede i en misfornøjet Tone:

„Saaledes gaar det altid med de fordømte Pistoler, enten skyder man udenom eller ogsaa dræber man hinanden. Det er et umuligt Instrument!“

Duroy rørte sig ikke; han var lammet af Overraskelse og Glæde:

„Det var overstaaet!“

De andre maatte tage Vaabnet, som han stadig knugede i Haanden, fra ham. Det forekom ham nu, som om han kunde tage Kampen op med hele Verden. Det var overstaaet. Hvilken Lykke! Han følte pludselig Mod til at udfordre ligegyldig hvem.

De fire Sekundanter talte nogle Minutter sammen for at aftale, hvor de senere paa Dagen skulde mødes for at affatte Duel-Protokollen. Saa steg de igen til

Vogns. Kusken, der sad og grinte paa Bukken, knaldede med Pisken og kørte.

Duroy spiste sammen med sine Sekundanter og Lægen Frokost i en Restaurant paa Boulevarden. De drøftede Begivenheden. Duroy fortalte sine Indtryk:

„Det rørte mig aldeles ikke, ikke Spor. Det kunde De vel forøvrigt nok se?"

Rival svarede:

„Ja, De holdt Dem tappert."

Da Protokollen var affattet, blev den fremlagt for Duroy, der skulde sætte den i Bladet. Han blev forbauset ved at se, at han havde vekslet to Kugler med Louis Langremont og lidt urolig sagde han til Rival:

„Ja, men vi skød kun én Gang."

Den anden smilede:

„Ja, én Kugle hver . . . det bliver to Kugler."

Duroy fandt denne Forklaring tilfredsstillende og kom ikke med flere Indvendinger. Walter omfavnede ham begejstret:

„Bravo! Bravo! De har forsvaret „*La Vie Française*"s Fane! Bravo!"

I Aftenens Løb aflagde Georges Besøg paa alle de største Blade og sørgede for at vise sig i alle de større Boulevardkaféer. To Gange mødte han sin Modstander, som ligeledes var ude for at vise sig.

De hilste ikke paa hinanden. Hvis en af dem var bleven saaret, vilde de have trykket hinandens Hænder. De forsikrede forøvrigt hver med dyb Overbevisning at have hørt den andens Kugle hvisle forbi Øret.

Næste Formiddag henimod Klokken elleve fik Duroy et Telegram:

„Min Gud, hvor jeg har været angst! Kom straks hen i Rue Constantinople, for at jeg kan kysse Dig, min egen, elskede Ven. Hvor Du er modig! . . . Jeg tilbeder Dig. — Clo."

Han skyndte sig til Stævnemødet, og hun fór i hans Arme og bedækkede ham med Kys:

„Aa, min elskede, hvis Du vidste, hvor bevæget jeg blev, da jeg læste Morgenaviserne. Fortæl mig, hvorledes det er gaaet for sig! Du maa sige mig det altsammen! Jeg vil vide det hele!"

Han maatte gengive selv de mindste Enkeltheder. Hun sagde:

„Hvilken skrækkelig Nat Du maa have tilbragt før Duellen!"

„Aa nej, jeg sov udmærket."

„Jeg er vis paa, at jeg ikke vilde have lukket et Øje. Men da I saa var kommen derud, hvad saa?"

Han gav hende en meget dramatisk Skildring af selve Duellen:

„Saasnart vi var stillede op lige overfor hinanden, kun med tyve Skridts Afstand, saa meget som dette Værelses Længde, mellem os, spurgte Jacques, om vi var parate. Saa kommanderede han: Fyr! Jeg løftede i samme Nu Armen, tog hurtig Sigte og trykkede løs. Jeg havde imidlertid begaaet den Fejl at sigte efter Hovedet, og da det Vaaben, jeg havde, var af en sværere Mekanisme, end jeg ellers er vant til at have at gøre med, tvang Hanens Modstand Skuddet opad. Naa, det er ligemeget, synderlig for højt kan det ikke have været. Han skød ogsaa godt, Fyren. Hans Kugle strøg lige forbi min Tinding. Jeg følte Lufttrækket fra den."

Hun havde sat sig paa hans Knæ og slaaet sine Arme om ham, som for at tage Del i den Fare, han havde udstaaet. Hun stammede:

„Aa, min stakkels elskede, min stakkels elskede . . ."

Saa, da han havde endt sin Fortælling, sagde hun:

„Aa, Du ved ikke . . . jeg kan slet ikke længere undvære Dig! Jeg maa se Dig, men saalænge min Mand er i Paris, er det ikke saa nemt at arrangere. Jeg kunde bedst skaffe mig fri en Times Tid om Mor-

genen, inden Du endnu er staaet op, men jeg vil ikke mere gaa op i det frygtelige Hus. Hvad skal vi gøre?"

Han fik en pludselig Indskydelse og spurgte:

„Hvor meget betaler Du her?"

„Hundrede Francs om Maaneden."

„Godt. Saa tager jeg Lejligheden for min Regning og flytter helt og holdent herhen. Jeg kan desuden ikke længere blive, hvor jeg nu er, for min Stillings Skyld maa jeg bo anderledes."

Hun betænkte sig nogle Øjeblikke, saa svarede hun:

„Nej, det vil jeg ikke have."

Han blev forundret:

„Men hvorfor ikke?"

„Fordi . . ."

„Det er ingen Grund. Denne Lejlighed passer for mig. Nu er jeg her en Gang og nu bliver jeg her."

Og han tilføjede smilende:

„Forøvrigt er den jo lejet i mit Navn."

Men hun blev ved at sætte sig imod det:

„Nej, nej, jeg vil ikke have det . . ."

„Ja men, Herregud, saa sig mig da hvorfor."

Hun hviskede ømt og inderligt:

„Fordi Du vil lade andre Kvinder komme herind, og det vil jeg ikke have."

Han protesterede ivrigt:

„Nej, aldrig i Livet! Det kunde ikke falde mig ind. Det lover jeg Dig."

„Du gør det alligevel."

„Nej, det sværger jeg Dig til."

„Er det sandt?"

„Aldeles sandt. Jeg giver Dig mit Æresord paa det. Det er vort Hjem og vort alene."

Hun knugede ham lidenskabeligt ind til sig:

„Ja, saa maa Du gerne, min elskede. Men det vil jeg sige Dig, bedrager Du mig, blot én eneste Gang, saa er det forbi mellem os, forbi for bestandig."

Han gentog sine Forsikringer og Eder og det blev aftalt, at han skulde flytte ind samme Dag, for at hun kunde aflægge ham et lille Besøg, naar hun tilfældig gik forbi.

Saa sagde hun til ham:

„Kom i alle Tilfælde til Middag hos mig paa Søndag. Min Mand synes saa godt om Dig."

Han blev smigret:

„Virkelig? . . .“

„Ja, Du har ganske erobret ham. Og hør saa, Du har fortalt mig, at Du er blevet opdraget i et Slot paa Landet, ikke sandt?“

„Ja, hvorfor det?“

„Saa maa Du forstaa Dig lidt paa Landbrug?“

„Ja.“

„Det er storartet. Saa tal til ham om Havedyrkning og om Høstudsigterne. Det interesserer ham meget.“

„Godt, det skal jeg ikke glemme.“

Hun forlod ham efter at have kysset ham i det uendelige. Duellen havde forstærket hendes Kærlighed.

Paa Vejen til Bladet tænkte Duroy:

„Hvad hun dog er for en underlig lille Skabning! Hvilket letsindigt Brushoved! Gud ved hvad hun ønsker og hvad hun bryder sig om? Og hvilket løjerligt Ægteskab! Ved hvilket lunefuldt Spil har Skæbnen vel fundet paa at knytte den gamle Mand sammen med saadan en Vildkat? Hvilke Grunde har faaet dette Kontormenneske til at gifte sig med denne Bohêmetype? Mysterium! Hvem ved? Kærlighed maaske?“

Og han sluttede sine Betragtninger:

„I hvert Fald er hun en bedaarende Elskerinde. Jeg vilde være godt dum, om jeg gav slip paa hende.“

VIII

Duellen bragte Duroy frem i Linie med „*La Vie Française*“s første Kronikører. Men da det altid voldte ham et utroligt Besvær at finde paa Idéer, gjorde han sig til Specialitet at deklamere om Sædernes Forfald, om Karakterernes tiltagende Lavhed, om den dalende Fædrelandskærlighed og om den franske Æres Anæmi. Han havde selv fundet paa dette Ord „Anæmi“ og var meget stolt over det.

Og naar Fru de Marelle, hvis Vid var ægte parisisk,

drilsk, skeptisk og nærgaaende, gjorde Nar ad hans Tirader, som hun latterliggjorde med et Ordspil, svarede han smilende:

„Hvad saa? Det hjælper paa mit Ry i Fremtiden."

Han boede nu i Rue de Constantinople, hvor han var flyttet hen med hele sit Jordegods: sin Kuffert, sin Børste, sin Barberkniv og sin Sæbe. To eller tre Gange om Ugen kom den unge Frue til ham, før han endnu var staaet op; paa et Minut klædte hun sig af og lagde sig ind til ham, endnu skælvende af Kulden udenfor.

Til Gengæld spiste Duroy hver Torsdag til Middag i hendes Hjem og gjorde sig behagelig for Manden ved at tale til ham om Landvæsen. Da han selv interesserede sig varmt for alt, hvad der vedrørte Livet paa Landet, kom de undertiden saa dybt ind i deres Passiar, at de ganske glemte Clotilde, der sad og smaasov paa Sofaen.

Ogsaa Laurine faldt i Reglen i Søvn, snart paa sin Faders, snart paa Smukke-Vens Knæ.

Naar Journalisten var gaaet, undlod de Marelle sjældent at erklære i den doktrinære Tone, hvori han sagde de ubetydeligste Ting:

„Det er virkelig et overordentlig behageligt ungt Menneske. Han har mange Kundskaber."

Det var henimod Slutningen af Februar. Man begyndte at mærke Violduften over Gaderne, naar man om Morgenen gik forbi Blomsterhandlernes Trækkevogne.

Duroy levede uden en Sky paa sin Himmel.

En Aften sent, da han kom hjem, fandt han et Brev, som var stukket ind under hans Dør. Han undersøgte Poststemplet og saa, at det kom fra Cannes. Han brød Konvolutten og læste:

Cannes, Villa „Jolie."

„Kære Ven!

„De sagde jo til mig, ikke sandt, at jeg kunde gøre Regning paa Dem i alle Retninger? Derfor beder jeg Dem om at gøre mig en sørgelig Tjeneste. Vil De komme ned til mig for ikke at lade mig være de sidste Øjeblikke alene med Charles, der ligger for Døden? Skønt han endnu er oven Senge, har Lægen forberedt mig paa, at han maaske ikke vil leve Ugen ud.

„Jeg har ikke længere Mod og Styrke til Dag og Nat at være Vidne til denne Dødskamp. Og med Rædsel tænker jeg paa de sidste Timer, som nærmer sig. De er den eneste, som jeg kan bede derom; thi min Mand har ingen Slægtninge. De var hans Kammerat. Det var ham, der indførte Dem

paa Bladet. Jeg bønfalder Dem om at komme, jeg ved ingen anden, jeg kan henvende mig til.

Deres hengivne Kammerat

Madeleine Forestier."

En ejendommelig Følelse trængte som et Vindpust ind i Georges' Hjerte, en Følelse af Befrielse, som om en Dør pludselig blev lukket op for ham, og han mumlede:

„Naturligvis tager jeg derned. Stakkels Charles! Ja, hvad er vi Mennesker dog i Grunden!"

Han meddelte Indholdet af den unge Frues Brev til Redaktøren, der brummende gav ham Tilladelse til at tage bort:

„Men kom hurtigst muligt igen; De er uundværlig."

Næste Morgen rejste Georges Duroy med Iltoget Klokken syv til Cannes efter først ved et Telegram at have underrettet de Marelles om sin Afrejse.

Den næste Dag henimod Klokken fire om Eftermiddagen ankom han dertil.

Han fik et Bybud til at vise sig Vej til Villa „Jolie", der laa temmelig højt, midt i den med hvide Huse befolkede Fyrreskov, der strækker sig fra Cannes til Juanbugten.

Villaen var lille og lav, holdt i italiensk Stil; den

var bygget lige ud til Vejen, der i Zigzag snor sig op gennem Træerne og ved hver Omdrejning danner et vidunderlig skønt Udsigtspunkt.

Tjeneren, som lukkede op for ham, udbrød:

„Aa, er det Hr. Duroy, Fruen venter Dem med den største Utaalmodighed."

Duroy spurgte:

„Hvorledes har Deres Herre det?"

„Slet ikke godt, Herre. Han har vist ikke langt igen."

Stuen, som den unge Mand blev vist ind i, var betrukket med rosenrødt Cretonne med blaat Mønster. Gennem det høje og brede Vindue saa man ud over Byen og Havet.

Duroy mumlede:

„Det er ganske flot at kunne bo paa Landet her. Hvor i al Verden tager de alle de Penge fra?"

En Kjoles Raslen fik ham til at vende sig om.

Fru Forestier rakte ham begge sine Hænder:

„Hvor det er smukt af Dem at komme! Hvorledes skal jeg takke Dem, fordi De kom!"

Og pludselig rakte hun ham sin Kind. Han trykkede et ærbødigt Kys paa den. Saa saa' de paa hinanden.

Hun var bleven lidt blegere og magrere, men var

næsten endnu smukkere med det lidt matte Udseende. Hun hviskede:

„Han er forfærdelig, ser De. Han ved, at han er opgivet og han tyranniserer mig ganske frygteligt. Jeg har fortalt ham om Deres Ankomst. Men hvor er Deres Kuffert?“

Duroy svarede:

„Jeg har ladet den blive staaende paa Jernbanen, da jeg ikke vidste, hvilket Hotel De vilde raade mig til at tage ind paa; jeg skulde jo helst være i Nærheden af Dem.“

Hun betænkte sig lidt, saa svarede hun:

„De kan bo her i Villaen. Deres Værelse er forresten allerede i Stand. Han kan dø, hvad Øjeblik det skal være, og skulde det ske om Natten, vilde jeg være ganske alene. Jeg skal sende Bud efter Deres Bagage.“

Han bukkede:

„Som De ønsker, Frue.“

„Lad os saa gaa ovenpaa,“ sagde hun.

Han fulgte efter hende. Hun aabnede en Dør paa første Sal og Duroy fik Øje paa et Slags levende Lig, der, indhyllet i Tæpper og ganske gusten i Solnedgangens røde Skær, sad henne ved Vinduet og stirrede

ham i Møde. Han kunde knapt kende ham igen; han snarere gættede, at det var hans Ven.

En Lugt af Feber, Draaber, Æther og Tjære, den Lugt, som altid fylder den Stue, hvori en Brystsyg lever, slog imod ham.

Forestier løftede langsomt og besværligt Haanden:

„Naa, er Du der," sagde han, „Du kommer for at se mig dø. Tak skal Du have."

Duroy gjorde sig Umage for at le:

„Komme for at se Dig dø! Det vilde ikke være noget meget fornøjeligt Syn, og jeg vilde da ikke vælge den Lejlighed til at se Cannes. Jeg er kun kommen for at hilse paa Dig og samtidig hvile lidt ud."

Den anden hviskede:

„Sæt Dig," — og han bøjede Hovedet, som om han begravede sig i Tanker uden Trøst.

Han trak Vejret hurtigt og vanskeligt og nu og da udstødte han en Slags Klagen, som om han vilde minde sine Omgivelser om, hvor syg han var.

Da det lod til, at han ikke vilde tale, gik hans Kone hen til Vinduet og henledte med et Nik Duroys Opmærksomhed paa Udsigten:

„Se en Gang! Er det ikke smukt?"

Lige overfor dem sænkede Bjergskraaningen, som var oversaaet med Villaer, sig helt ned til Byen,

der indrammede Bugten i en Halvcirkel, hvis øverste Ende afsluttedes af Molen, der beherskede den gamle Stad, hvorfra det gamle Vagttaarn hævede sig; Cirklens nederste Del naaede hen til Landtungen La Croisette, som skyder sig ud i Vandet lige overfor Lérin-Øerne. De to Øer laa som to grønne Pletter paa det ganske blaa Vand. Man kunde godt tro, at det var to uhyre Blade, der flød paa Havfladen, saa flade saa de ud deroppe fra.

Og længst borte, paa den modsatte Side af Bugten bag ved Dæmningen og Taarnet, lukkedes Horisonten af en lang Række blaanende Bjerge, der mod den blændende klare Himmel tegnede en ejendommelig og henrivende Linje af Tinder, som snart var runde, snart brudte og snart spidse, og som endte med et højt pyramideformet Bjerg, hvis Fod beskylledes af selve det aabne Hav.

Fru Forestier pegede paa det:

„Det er Esterel."

Bag de mørke Toppe hvælvede Himmelen sig saa blodigrød og gylden, at Øjet ikke kunde taale at se paa den.

Uvilkaarlig følte Duroy sig opfyldt af Ærefrygt ved denne Solnedgangs majestætiske Pragt.

Han kunde ikke finde et Udtryk, som var malende

nok til at svare til hans Beundring, og han indskrænkede sig til at mumle:

„Ja, det er ganske storartet!"

Forestier løftede Hovedet og sagde til sin Kone:

„Lad mig faa lidt frisk Luft."

Hun svarede:

„Vær forsigtig, det er sent, Solen er i Færd med at gaa ned, Du forkøler Dig igen, og Du ved, at Du i den Tilstand, Du er, ikke kan taale det."

Han gjorde med sin højre Arm en mat og febrilsk Bevægelse, der skulde have været et Slag mod Stolen, og sagde med et Udtryk af Vrede, der var som en Døendes Grimace og uhyggeligt viste, hvor hans Læber var tynde, hans Kinder magre, og hvor alle Knoglerne stak frem:

„Jeg siger Dig, at jeg kvæles. Hvad gør det, om jeg dør en Dag før eller senere, naar det dog er ude med mig . . ."

Hun slog Vinduet op paa vid Gab.

Luftstrømmen, der trængte ind, overraskede dem alle tre som et Kærtegn. Det var en mild, lun, fredelig Brise, en ægte Foraarsluftning, som allerede var svanger med en harpixagtig, skarp Duft fra de vellystige Planter og Blomster, der vokser paa denne solrige Kyst.

Forestier inddrak Luftbølgerne med korte, febrilske

Aandedrag. Han borede krampagtig sine Negle ned i Lænestolens Arme og sagde med lav, pibende og forbitret Stemme:

„Luk Vinduet. Det gør mig altfor ondt. Jeg vilde hellere krepere i en Kælder."

Hans Kone lukkede langsomt Vinduet, saa støttede hun Panden mod Ruden og lod sit Blik vandre ud mod det Fjerne.

Duroy følte sig ilde tilpas. Han vilde gerne have snakket med den Syge for at prøve paa at berolige ham. Men han kunde ikke finde paa noget, som var egnet til at opmuntre ham.

Han stammede:

„Du har det altsaa slet ikke bedre, siden Du er kommen herned?"

Den anden trak med forpint Utaalmodighed paa Skulderen:

„Det ser Du jo."

Og han bøjede atter Hovedet.

Duroy fortsatte:

„Det er minsandten noget andet at være hernede end hjemme. I Paris er vi endnu lige midt i Vinteren. Der sner, hagler og regner det og der er saa mørkt, at vi maa tænde Lamper Klokken tre om Eftermiddagen."

Forestier spurgte:

„Er der ikke noget nyt paa Bladet?“

„Nej, det er ved det gamle. De har taget den lille Lacrin, som tidligere var ved „*Voltaire*“ til at afløse Dig; men han er altfor grøn. Det er paa Tiden, at Du kommer tilbage!“

Den syge stammede:

„Jeg? Nej, det bliver tre Alen under Jorden, at jeg kommer til at skrive mine næste Artikler!“

Det var som en fiks Idé, der stadig vendte tilbage, der som et Klokkeklemt klang igennem hver Tanke, hver Sætning.

Der blev en lang Pause, en dyb og smertelig Stilhed. Solnedgangens Glød slukkedes langsomt, og Bjergene traadte sorte frem mod den røde Himmel, der lidt efter lidt mørknedes. En farvet Skygge, hvori det gyldne Flammeskær døde, sænkede sig som en Begyndelse til Natten over Værelset og syntes at male Møblerne, Væggene, Tæpperne og Krogene med Toner af Blæk og Purpur. Inde i Spejlet lyste Horisonten som en stor Blodplet frem i Mørket.

Fru Forestier rørte sig ikke, hun stod stadig med Ryggen til Stuen og Ansigtet mod Ruden.

Forestier gav sig til at tale med en brudt, gispende, møjsommelig Stemme, der var pinlig at høre:

„Hvormange Solnedgange mon jeg endnu faar at

se? . . . Otte . . . ti . . . femten eller tyve . . . maaske tredive, flere ikke . . . I har Tiden for Jer, I andre . . . for mig er det forbi . . . Og naar jeg er borte, vil det blive ved altsammen, som den Gang jeg levede . . .“

Han tav nogle Minutter, saa fortsatte han:

„Alt, hvad jeg ser, faar mig til at tænke paa, at jeg om nogle Dage ikke mere skal se det . . . Det er forfærdeligt . . . Jeg skal ikke mere se noget . . . intet af alt det, der er til . . . ikke en eneste af alle de Genstande, der daglig omgiver mig . . . ikke Glassene . . . Tallerkenerne . . . min Seng, hvor jeg hviler saa godt . . . eller de Vogne, jeg kører i. Der er intet saa dejligt som en Køretur om Aftenen . . . Hvor jeg elskede det altsammen.“

Med en let og nervøs Bevægelse trommede han med sine Fingre paa Lænestolens Arme, som om han spillede Klaver. Stilheden mellem hans Ord var endnu uhyggeligere end Ordene selv, fordi de andre følte, at han under den tænkte paa noget forfærdeligt.

Og pludselig kom Duroy i Tanker om, hvad Norbert de Varenne nogle Uger forud havde sagt til ham: „Jeg er nu kommen saa vidt, at jeg ser Døden saa tæt ved mig, at jeg ofte har Lyst til at strække Armene ud for at støde den tilbage . . . Jeg møder den overalt, Smaadyrene, som Hjulene knuser paa Landevejen, Bla-

dene, der falder, et hvidt Haar i en Vens Skæg, alt knuger mit Hjerte sammen og raaber til mig: „Der er den!“ “

Den Dag havde han ikke forstaaet, nu da han saa Forestier forstod han. Og en ukendt frygtelig Angst skød op i ham, som om han ganske nær indenfor sin Rækkevidde, i Lænestolen, hvor Vennen klagede sig, havde set den hæslige Død. Han havde Lyst til at rejse sig, til at gaa sin Vej, til at flygte bort, til straks at rejse tilbage til Paris. Hvis han havde vidst, at det var saaledes, vilde han ikke være kommen.

Det var nu blevet helt mørkt i Værelset, som om et tidligt Sørgeklæde havde svøbt sig om den døende. Kun Vinduet var endnu synligt; den unge Kones ubevægelige Silhouet tegnede sig skarpt mod den lysere Firkant.

Forestier spurgte irriteret:

„Naa, skal vi ingen Lampe have i Dag? Det er det, man kalder at pleje en Syg?“

Skyggen af Skikkelsen, som ridsedes op mod Ruden, forsvandt og Lyden af en elektrisk Klokke skar gennem det stille Hus.

Et Øjeblik efter kom en Tjener ind og stillede en Lampe paa Kaminen. Fru Forestier spurgte sin Mand:

„Vil Du i Seng? Eller gaar Du med ned og spiser?“

Han mumlede:

„Jeg gaar med ned."

Og de blev alle tre siddende ubevægelige næsten endnu en hel Time for at vente paa Middagen; nu og da vekslede de et Par Ord, ligegyldige, unyttige, intetsigende Ord, som om de var bange for en eller anden hemmelighedsfuld Fare ved at lade Stilheden vare for længe, saa at den fæstnede sig i den tavse Luft i denne Stue, hvor Døden laa paa Lur.

Endelig blev der meldt, at Middagen var serveret. Den forekom Duroy uendelig lang. De talte ikke; de spiste uden Støj og pillede med Fingerspidserne Brødet i Smaakrummer for at udfylde Mellemrummene mellem Retterne. Tjeneren, som opvartede dem, gik og kom, uden at man hørte hans Trin, thi Charles havde ikke kunnet taale Lyden af hans Støvler og havde Ordre til at gaa med Filtsko. Kun det store Uhrs dumpe Tik-Tak brød Væggenes Ro med sin mekaniske og regelmæssige Dikken.

Saasnart de var færdige med at spise, trak Duroy sig under Paaskud af Træthed tilbage til sit Værelse. Han lænede sig ud ad sit Vindue og saa op mod Fuldmaanen, der som en vældig Lampekuppel stod højt paa Himlen; den kastede sit dæmpede, slørede Skær

ned over Villaernes hvide Mure og saaede smaa blide, glitrende Lysskæl ud over Havet.

Han ledte efter en Grund til hurtigst muligt at slippe bort, han fandt paa forskellige Udveje, Telegrammer, han kunde modtage, eller Bud fra Walter om øjeblikkelig at komme tilbage.

Men da han næste Morgen vaagnede, forekom hans Beslutning om at flygte ham betydelig vanskeligere at udføre. Fru Forestier var for klog til at lade sig narre af hans Udflugter, og ved sin Fejghed vilde han forspilde alt, hvad han havde opnaaet ved sin redebonne Opofrelse. Han sagde til sig selv:

„Ja, det er slemt; men hvad Herregud, der er nu en Gang ubehagelige Overgange her i Livet. Desuden varer det maaske ikke saa længe."

Himlen straalede i blaat, Sydens blaa, der fylder Hjertet med Glæde. Duroy spadserede ned til Havet, da han mente, at det var tidsnok at se til Forestier op ad Dagen.

Da han kom tilbage til Frokosten, sagde Tjeneren til ham:

„Herren har allerede spurgt to eller tre Gange efter Hr. Duroy. Hvis Hr. Duroy vilde være saa god straks at gaa ovenpaa."

Forestier lod til at sove i sin Lænestol. Hans Kone laa paa Chaiselonguen og læste.

Den syge løftede Hovedet. Duroy spurgte:

„Naa, hvorledes gaar det? Du ser jo helt flink ud i Dag."

Den anden svarede:

„Ja, jeg har det bedre; jeg har faaet flere Kræfter. Skynd Dig at spise Frokost sammen med Madeleine; vi skal ud at køre."

Saasnart den unge Kone var bleven alene med Duroy, sagde hun:

„Saaledes er han. I Dag tror han, at han kan leve og lægger alle mulige Planer for Fremtiden. Nu om lidt skal vi ned til Juanbugten for at købe Porcellæn til Lejligheden i Paris. Han vil absolut ud, men jeg er meget bange for, at det skal gaa galt. Han vil ikke kunne udholde Vognens Rysten."

Da Landaueren var kommen, slæbte Forestier sig Trin for Trin ned ad Trappen, understøttet af sin Tjener.

Saa snart han fik Øje paa Vognen, forlangte han, at den skulde slaas ned.

Hans Kone gjorde Indvendinger:

„Du bliver forkølet. Det er Vanvid."

De kørte først ad de skyggefulde Veje, som alle løber mellem to Haver, og giver hele Cannes Lighed med en engelsk Park. Saa kom de ud paa Antibes-vejen, langs med Havet.

Forestier holdt Foredrag om Egnen. Han udpegede først den Villa, der tilhørte Greven af Paris, og bagefter andre. Han var forceret munter, men hans Munterhed var kunstig og skrøbelig som en Dødsdømts. Han pegede med Fingeren, da han ikke havde Kræfter til at løfte Armen:

„Se, der ligger Sainte-Marguerite Øen og det Slot, hvorfra Bazaine undveg. Den gav os saamænd noget at bestille, hele den Affære!"

Saa begyndte han at fortælle Erindringer fra sin Soldatertid; han nævnede Navne, som mindede dem om halvglemte Historier. Men pludselig ved en Drejning af Vejen laa Juanbugten for dem med sin hvide By i Baggrunden og Antibes-Grenen ved den anden Ende.

Forestier opfyldtes af barnlig Glæde og stammede:

„Aa, Eskadren! Du maa se Eskadren!"

Midt i den uhyre Bugt laa et halvt Dusin store Skibe; de var underlige, uformelige, uhyre, med Gevækster, Taarne, fremspringende Partier, og gik dybt ned under Vandfladen som for at slaa Rod under Havet.

De saa ud til at være saa tunge, saa fastvoksede til Bunden, at man havde ondt ved at forstaa, at de kunde flytte sig. Et rundt, højt, flydende Batteri af Form som et Observatorium lignede de Fyrtaarne, der bygges ude paa Skærene.

En stor tremastet Skonnert gled forbi, ud mod det aabne Hav; de udfoldede Sejl lyste hvidt og muntert i Solskinnet. Den saa yndefuld og elegant ud ved Siden af Krigsuhyrerne, Jærnuhyrerne, de hæslige Uhyrer, der laa sammenklumpet paa Vandet.

Forestier anstrængte sig for at genkende nogle af dem. Han nævnede dem: „Colbert", „Suffren", „Admiral Duperré", „Skræmmeren", „Ødelæggeren", saa tog han sig i det:

„Nej, jeg tager fejl, det er ikke den, det er den derhenne, som er „Ødelæggeren"."

De var komne ud foran en Slags stor Pavillon, der bar et Skilt, hvorpaa der stod skrevet: „Juan-Bugtens Kunstporcellæn." Vognen drejede omkring en Plæne og holdt foran Døren.

Forestier vilde købe to Vaser, som skulde stilles op

i hans Bibliotek. Da det var ham for besværligt at stige ud af Vognen, blev Prøverne en efter en bragt ud til ham. Han var længe om at træffe sit Valg og spurgte baade sin Kone og Duroy til Raads:

„Du ved, de skal staa paa Bordet, der staar i Baggrunden af mit Arbejdsværelse. Fra min Lænestol kan jeg hele Tiden se dem. Formen skal være antik, ren græsk."

Han undersøgte Vaserne, lod andre bringe ud og forlangte saa de første frem igen. Endelig bestemte han sig; og efter at have betalt forlangte han, at de straks skulde sendes til ham.

„Jeg tager hjem til Paris om nogle Dage," sagde han.

De kørte tilbage langs med Bugten; pludselig slog en kold Luftstrøm, der havde gemt sig i en Dalsænkning, dem i Møde og den syge begyndte at hoste.

Først var det ikke noget videre, kun et lille Anfald. Men det tog til, kunde ikke længere høre op, blev en Slags Hikken, en Rallen.

Forestier var lige ved at kvæles; hver Gang, han vilde trække Vejret, arbejdede Hosten sig frem dybt nede fra hans Bryst og søndersled hans Hals. Intet kunde berolige ham, intet skaffe ham Lindring. De maatte bære ham fra Landaueren op til Værelset, og

Duroy, som holdt hans Ben, følte de Ryk, der gik igennem hans Legeme ved Lungernes Krampetrækninger.

Ikke en Gang Sengevarmen kunde stanse Anfaldet, der varede lige til Midnat; saa lykkedes det endelig ved narkotiske Midler at faa Bugt med den uhyggelige Hoste. Men lige til Daggry blev den syge siddende oprejst i Sengen med vidtaabne Øjne.

De første Ord, han sagde, var et Forlangende om at faa hentet en Barber; thi han holdt bestemt paa at blive barberet hver Morgen. Da Barberen kom, stod han op og satte sig tilrette i Stolen; men han maatte straks gaa i Seng igen, og han begyndte at aande saa kort, saa pibende, saa anstrængt, at Fru Forestier i sin Angst lod Duroy, der lige var gaaet i Seng, vække for at bede ham gaa efter Lægen.

Han kom næsten øjeblikkelig tilbage med Dr. Gavaut, som skrev en Recept paa en beroligende Drik og gav nogle Raad. Journalisten fulgte ham ud for at høre hans Mening:

„Det er Dødskampen," sagde han. „I Morgen tidlig er han død. De maa forberede den stakkels unge Kone og sende Bud efter en Præst. Jeg kan intet mere udrette. Men forøvrigt er jeg naturligvis ganske til Deres Tjeneste."

Duroy lod Tjeneren hente Fru Forestier ud fra Sygeværelset:

„Han dør. Doktoren raadede mig til at lade en Præst hente. Hvad synes De, vi skal gøre?“

Hun betænkte sig længe; saa svarede hun langsomt efter at have overvejet alt:

„Ja, det er det bedste . . . af mange Grunde . . . Jeg skal forberede ham paa det, jeg kan sige til ham, at Præsten er kommet for at besøge ham . . . eller hvad jeg nu kan finde paa. De kunde gøre mig en stor Tjeneste ved at gaa hen og finde en Præst, som vi kan bruge. Tag en, der ikke gør for mange Omstændigheder. Sørg for at faa ham til at lade sig nøje med Skriftemaalet og spare os for Resten.“

Den unge Mand kom tilbage med en gammel, velvillig Præst, der beredvillig læmpede sig efter Forholdene. Saasnart han var gaaet ind til den døende, kom Fru Forestier ud og satte sig sammen med Duroy i det tilstødende Værelse.

„Det gjorde et frygteligt Indtryk paa ham,“ sagde hun. „Da jeg talte om Præsten, fortrak hans Ansigt sig i Rædsel . . . som om han havde følt . . . følt . . . et Aandepust . . . De forstaar . . . Han vidste, at det var forbi, uigenkaldelig forbi, at det kun gjaldt om Timer . . .“

Hun var meget bleg. Hun fortsatte:

„Jeg vil aldrig kunne glemme Udtrykket i hans Ansigt. Jeg er vis paa, at han i det Øjeblik saa Døden for sig. Ja, han saa den . . .“

De kunde høre Præstens Stemme. Han var en Smule tunghør og talte temmelig højt:

„Nej, vist ikke nej, vist ikke nej. Det staar slet ikke saa slemt til med Dem. De er nok syg, men paa ingen Maade livsfarligt. Det bedste Bevis er, at jeg kun kommer for som Deres Nabo at aflægge Dem et venskabeligt Besøg.“

De kunde ikke opfange, hvad Forestier sagde Den gamle Præst svarede:

„Nej, jeg vil ikke tage Dem til Alters. Det kan vi altid tale om, naar De igen er blevet bedre. Hvis De derimod vil benytte Dem af mit Besøg til at skrifte, er jeg rede. Kirken har indsat mig til Hyrde og jeg griber enhver Lejlighed til at føre mine Faar tilbage til Folden.“

En lang Stilhed paafulgte. Rimeligvis talte Forestier med sin stakaandede klangløse Stemme.

Saa sagde pludselig Præsten i en helt anden Tone, i en Tone som om han stod foran Alteret:

„Guds Barmhjertighed er uendelig. Fremsig Syndsbekendelsen, mit Barn — De kan maaske ikke rigtig

huske den — gentag efter mig: *Confiteor Deo omnipotenti . . . Beatæ Mariæ semper virgini . . .*"

Fra Tid til anden gjorde han en Stansning mellem Ordene for at den døende skulde kunne følge ham. Saa sagde han:

„Begynd saa . . ."

Den unge Frue og Duroy rørte sig ikke. De var grebne af en underlig forvirret Følelse, betagne af angstfyldt Venten.

Den syge havde mumlet noget utydeligt. Præsten gentog:

„De har hengivet Dem til syndige Glæder . . . af hvilken Art, mit Barn?"

Den unge Kone rejste sig og sagde stilfærdigt:

„Lad os gaa lidt ned i Haven. Vi bør ikke høre hans Hemmeligheder."

De gik ned og satte sig paa en Bænk foran Døren under et Rosentræ og bagved et Bed Nelliker, der fyldte den rene Luft med sin stærke, krydrede Vellugt.

Efter nogle Minutters Tavshed spurgte Duroy:

„Varer det længe, inden De kommer tilbage til Paris?"

Hun svarede:

„Aa nej. Saasnart det hele er forbi, tager jeg hjem."

„Om en halv Snes Dage?“

„Ja, i det højeste.“

Han vedblev:

„Han har altsaa slet ingen Slægtninge?“

„Nej, kun et Par Fætre, der staar ham meget fjærnt. Baade hans Fader og Moder døde, da han var ganske ung.“

De fulgte begge med Øjnene en Sommerfugl, der fløj fra Nellike til Nellike for at søge sin Føde; dens Vingers hastige Bevægelser sagtnede først lidt efter, at den havde sat sig tilrette paa en Blomst.

De sad tavse indtil Tjeneren kom og meldte dem, at „Hr. Pastoren var færdig.“ Saa gik de sammen op i Sygeværelset.

Forestier syntes at være bleven endnu magrere end den foregaaende Dag. Præsten stod med hans Haand i sin:

„Paa Gensyn, mit Barn, jeg kommer igen i Morgen tidlig.“

Og han gik.

Saasnart han var ude af Stuen, forsøgte den døende, som stønnede for at faa Luft, at strække Hænderne ud imod sin Kone og stammede:

„Frels mig . . . frels mig . . . min egen Ven . . . Jeg vil ikke dø . . . jeg vil ikke dø . . . Aa, frels

mig . . . sig mig, hvad jeg skal gøre, send Bud efter Lægen . . . jeg skal tage alt, hvad han vil tylle i mig . . . Jeg vil ikke . . . Jeg vil ikke . . .“

Han græd. Store Taarer piblede frem fra hans Øjne og randt ned over hans udmagrede Kinder; og hans indfaldne Mundvige trak sig nedefter, ligesom hos smaa Børn, der er bedrøvede.

Saa faldt hans Hænder atter matte ned og begyndte en langsom, vedholdende og regelmæssig Famlen hen over Tæppet, som om der var et eller andet, han vilde samle op fra Lagenet.

Hans Kone havde ogsaa givet sig til at græde. Alligevel prøvede hun paa at berolige ham:

„Vist ikke nej, det betyder intet. Det er kun et forbigaaende Anfald, i Morgen har Du det igen bedre. Du er blot bleven overanstrængt af Køreturen igaar.“

Forestiers Aandedræt var hurtigere end hos en Hund, som lige har løbet, saa hurtigt, at man ikke kunde følge det, og saa svagt, at det næsten var uhørligt.

Han blev ved at gentage:

„Jeg vil ikke dø! . . . Aah! Min Gud . . . min Gud . . . min Gud! . . . Hvad vil der ske med mig? Jeg skal bort fra det altsammen . . . bort . . . bort . . . Aah! Min Gud!“

Han stirrede hen for sig, som om han saa noget forfærdeligt, der var usynligt for de andre, et Udtryk af Gru afspejlede sig i hans Øjne. Uafbrudt fortsatte hans Hænder deres frygtelige og trættende Famlen.

Pludselig gennemrystedes han fra Hoved til Fod af en voldsom Skælven og han fremstødte:

„Kirkegaarden . . . jeg . . . min Gud! . . .“

Saa talte han ikke mere. Han blev liggende ubevægelig med flakkende Blik og rallende Aandedræt.

Tiden gik; Uhret paa det nærliggende Kloster slog tolv. Duroy forlod Værelset for at gaa ned og faa lidt at spise. Han kom tilbage en Time senere. Fru Forestier vægrede sig ved at nyde noget som helst. Den syge havde ikke rørt sig. Han famlede stadig med sine magre Hænder hen over Lagenet, som om han vilde trække det op mod sit Ansigt.

Den unge Kone havde sat sig i en Lænestol ved Fodenden af Sengen. Duroy tog en anden og satte sig ved Siden af hende; og de ventede i Tavshed.

Lægen havde sendt en Sygeplejerske; hun sad og halvsov henne ved Vinduet.

Duroy begyndte ogsaa at blive søvnig, da han pludselig fik en Fornemmelse af, at der skete noget. Han aabnede Øjnene lige tidsnok til at se Forestier lukke sine som to Lys, der slukkes. En svag Rallen trængte sig

gennem den døendes Hals, og to tynde Blodstriber traadte frem i hans Mundvige og randt ned paa hans

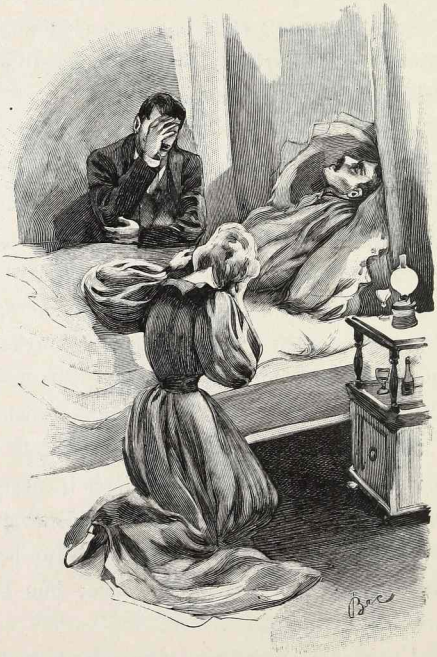

Skjorte. Hans Hænder stansede deres uhyggelige Vandring. Han aandede ikke mere.

Hans Kone forstod, hun udstødte et Slags Skrig,

kastede sig paa Knæ og skjulte hulkende sit Ansigt. Overrasket og forvirret gjorde Georges uvilkaarlig Korsets Tegn. Sygeplejersken var vaagnet og kom hen til Sengen:

„Det er forbi," sagde hun.

Og Duroy, som genvandt sin Fatning, mumlede med et Lettelsens Suk:

„Det varede ikke saa længe, som jeg havde troet."

Da den første Bestyrtelse var mildnet og den første Graad stilnet, blev der straks gjort Skridt til at træffe alle de materielle Ordninger, som et Dødsfald gør nødvendig. Duroy maatte løbe omkring, lige til det blev mørkt.

Han var meget sulten, da han kom tilbage. Fru Forestier spiste kun ganske lidt. Efter Maaltidet satte de sig begge ind i Dødsværelset for at vaage over den døde.

To Lys brændte paa Natbordet ved Siden af en Tallerken, paa hvilken der laa en Mimosegren i lidt Vand, da de ikke havde kunnet skaffe den indviede symbolske Buksbomgren.

De var alene, den unge Mand og den unge Kvinde, tæt ved ham, der ikke var mere. De blev siddende uden at tale hensunken i Tanker og saa paa ham.

Georges, som ængstedes af Skyggen, der faldt over

Liget, kunde ikke tvinge sit Blik fra den døde. Hans Øjne og hans Tanker droges med Magt henimod det udtærede Ansigt, som det blaffende Lys gav et endnu mere indfaldent Udseende. Det var hans Ven, som laa dér, Charles Forestier, der endnu igaar havde talt til ham! Hvor var ikke denne fuldstændige Tilintetgørelse af et Væsen forfærdelig og uudgrundelig! Aah! nu huskede han de Ord, som Norbert de Varenne, der var kommen saa vidt, at han ikke længere kunde slippe Tanken om Døden, havde sagt til ham: „Aldrig vender noget Menneske tilbage fra Dødens Favntag.“ Der vilde fødes Millioner og Milliarder, som alle ligesom den døde havde Øjne, en Næse, en Mund, en Isse og bag Issen en Tanke, uden at han, der laa i denne Seng, nogensinde vilde komme tilbage.

I nogle Aar havde han levet, spist, lét, elsket og haabet som alle andre Mennesker. Og nu var det altsammen forbi for ham, forbi for bestandig. Et Liv! Nogle faa Dage, og saa intet mere! Mennesket fødes, vokser til, bliver lykkeligt, venter og dør. Farvel! Mand eller Kvinde, aldrig mere vil Du vende tilbage til denne Jord! Og dog bærer enhver af os i sig et brændende og ugribeligt Ønske om en Evighed, vi er som et lille Univers i Universet, og dog skal vi om en stakket Stund forsvinde for kun at blive til Gødning

for nye Spirer. Planter, Dyr, Mennesker, Stjerner, Verdner, alt faar Liv og dør igen for at omformes, men aldrig kommer et Væsen tilbage, Insekt, Menneske eller Planet!

En ubestemmelig, umaadelig, knugende Rædsel lagde sig tungt over Duroys Sjæl, en Rædsel for dette ubegrænsede, uundgaaelige, ødelæggende Intet, der udsletter den altfor hastige Tilværelse. Han bøjede allerede Hovedet under dets Trudsel. Han tænkte paa Fluerne, der lever nogle Timer, paa Dyrene, der lever nogle Dage, paa Menneskene, der lever nogle Aar, og paa Kloderne, der lever nogle Aarhundreder. Hvad var Forskellen mellem dem? Nogle Dagninger flere, det var alt!

Han vendte Blikket bort for ikke mere at se Liget. Fru Forestier sad med sænket Hoved og syntes ogsaa at tænke paa de samme smertefyldte Ting. Hendes blonde Haar indrammede saa smukt hendes bedrøvede Ansigt, at en mild Følelse, som om et Haab havde strejfet ham, dukkede frem i den unge Mands Hjerte. Hvorfor skulde han tabe Modet, naar han endnu havde saa mange Aar for sig?

Han gav sig til at betragte hende. Hun lagde slet ikke Mærke til ham, saa fordybet var hun i sine Tanker. Han sagde til sig selv:

„Der er dog kun en eneste Ting, der har Værd her i Livet. Kærligheden! At holde en elsket Kvinde i sine Arme! Det er Grænsen for menneskelig Lykke."

Hvilket Held havde den døde ikke haft med sig ved at møde en saa bedaarende og saa klog Kvinde. Hvorledes havde de lært hinanden at kende? Hvorledes var det gaaet til, at hun havde indvilget i at gifte sig med den fattige og ret middelmaadigt begavede Mand? Hvorledes havde hun baaret sig ad med tilsidst at faa noget bragt ud af ham?

Saa tænkte han paa alle de gaadefulde Dobbeltbunde i enhver Tilværelse. Han mindedes, hvad han havde hørt hviske: at Rygtet gik, at Grev de Vaudrec havde givet hende Medgift og faaet hende anbragt.

Hvad vilde hun nu gøre? Hvem vilde hun gifte sig med? Med en Deputeret, saaledes som Fru de Marelle mente, eller med en eller anden ung dristig Mand med Fremtiden for sig, en Forestier i forbedret Udgave? Havde hun allerede bygget Luftslotte eller lagt bestemte Planer? Hvad vilde han ikke give for at vide noget om det! Men hvorfor bekymrede han sig i Grunden saa meget om, hvad hun vilde foretage sig? Han spurgte sig selv derom og opdagede, at hans Uro stammede fra en af de ubestemte og hemmelige Bagtanker, som man skjuler for sig selv og som man først

faar lagt blot, naar man gaar helt til Bunds i sin Sjæl.

Ja, hvorfor skulde han ikke selv forsøge at gøre denne Erobring? Hvor vilde han ikke sammen med hende faa Styrke og Magt! Hvor hurtig og langt kunde han ikke ved Siden af hende være sikker paa at naa frem!

Og hvorfor skulde det ikke kunne lykkes ham? Han mærkede godt, at hun syntes om ham, at det, hun følte for ham, var mere end Sympathi, det var den Tilbøjelighed, der uvilkaarlig opstaar mellem to beslægtede Naturer, en Tilbøjelighed, som ikke alene hviler paa den gensidige Tiltrækning, men ogsaa paa en uudtalt Forstaaelse. Hun vidste, at han var intelligent, raadsnar, udholdende, at hun kunde stole paa ham.

Havde hun ikke kaldt ham til sig under disse alvorlige Forhold? Og hvorfor havde hun skrevet efter ham? Havde han ikke Lov til deri at se et Slags Valg, en Slags Tilstaaelse, en Slags Udpegen. Naar hun havde tænkt paa ham lige i det Øjeblik, hun var ved at blive Enke, var det saa ikke muligt, at det var, fordi hun havde tænkt over, hvem der skulde blive hendes næste Ledsager og Forbundsfælle i Livet.

Han følte en utaalmodig Trang til at vide Besked, til at give sig til at udspørge hende for at lære hendes

Planer at kende. Saasnart Begravelsen var overstaaet, maatte han tage bort, da det ikke gik an, at han boede alene i Hus sammen med den unge Enke. Han maatte altsaa skynde sig; inden sin Tilbagerejse til Paris maatte han fint og behændigt faa lokket ud af hende, hvad hun tænkte paa, for at hun ikke, uden at noget var afgjort, skulde komme hjem til Paris og der muligvis give efter for andre Bønner og uigenkaldeligt binde sig til en anden Mand.

Der laa dyb Stilhed over Værelset; der hørtes intet andet end Uhrets regelmæssige, metalliske Tik-Tak henne fra Kaminen.

Han sagde dæmpet:

„De maa være meget træt?"

Hun svarede:

„Ja, men jeg er dog endnu mere bedrøvet."

Lyden af deres Stemmer overraskede dem; den lød saa besynderligt i det uhyggeligt tavse Værelse. Uvilkaarlig saa de hen paa den dødes Ansigt, som om de ventede sig, at han skulde begynde at bevæge sig og tale til dem, saaledes som han havde gjort nogle Timer i Forvejen.

Duroy tog atter Ordet:

„Ja, det er et tungt Slag for Dem, en saa fuldstændig Forandring i hele Deres Liv, en saa betydelig

Omvæltning baade i Deres Hjerte og i hele Deres Tilværelse."

Hun sukkede dybt uden at svare.

Han vedblev:

„Det er saa sørgeligt for en ung Kvinde at komme til at staa alene, saaledes som De nu."

Saa tav han.

Hun sagde intet. Han stammede:

„Men hvorledes det saa gaar, maa De ikke glemme den Pagt, vi har sluttet. De kan raade over mig, som De vil. Jeg tilhører Dem."

Hun rakte ham Haanden og saa paa ham med et blidt og inderligt sørgmodigt Blik, der trængte dybt ned i hans Sjæl:

„Tak, De er god, De er en fortræffelig Ven. Hvis jeg turde og hvis jeg kunde gøre noget for Dem, vilde ogsaa jeg sige: Stol paa mig."

Han havde taget den Haand, hun rakte ham, han beholdt den i sin og trykkede den med en brændende Lyst til at kysse den. Endelig bestemte han sig til det. Han nærmede den langsomt til sin Mund og pressede længe sine Læber mod den fine, lidt febervarme og duftende Hud.

Saa da han mærkede, at dette Venne-Kærtegn var lige ved at blive for langt, overvandt han sig til at

slippe den lille Haand. Den faldt blødt ned i den unge Kvindes Skød. Alvorlig sagde hun:

„Ja, jeg bliver meget ene, men jeg skal bestræbe mig for at være modig.“

Han vidste ikke, hvorledes han skulde faa hende til at forstaa, at han vilde være lykkelig, meget lykkelig, hvis hun nu vilde blive hans Hustru. Naturligvis gik det ikke an at sige det lige ud til hende i dette Øjeblik, paa dette Sted, her foran den døde; alligevel forekom det ham, at han maatte kunne finde passende, dobbeltbundede Ord, der kun som et gennemsigtigt Slør skjulte hans Mening, og som netop ved deres velberegnede, forsætlige Fortielser udtrykte, hvad han vilde sige hende.

Men den døde gjorde ham forlegen, den døde, som stiv og kold laa udstrakt foran dem, og som han følte imellem dem. Den sidste halve Time havde han forøvrigt syntes i Værelsets indelukkede Luft at mærke en mistænkelig Lugt, et raaddent Aandepust, der kom fra Ligets Bryst, den første Aadselsstank, som de stakkels døde fra deres sidste Leje sender ud mod de vaagende Slægtninge, den skrækkelige Stank, hvormed de snart skal fylde deres hule Kiste.

Duroy spurgte:

„Skal vi ikke lukke Vinduet lidt op? Det forekommer mig, at Luften ikke er rigtig god herinde."

Hun svarede:

„Ja, gør det. Jeg har ogsaa selv lagt Mærke til det."

Han gik hen til Vinduet og aabnede det. Al Nattens vellugtende Kølighed trængte ind i Stuen og fik de to Lys, der var tændte ved Siden af Sengen, til at flakke. Ligesom den foregaaende Aften bredte Maanen sit Væld af roligt Lys ud over Villaernes hvide Mure og Havets blanke Flade. Duroy trak Vejret dybt og følte sig pludselig gennemstrømmet af Forhaabninger, og saa bævende forventningsfuld, som om Lykken skælvende traadte ham i Møde.

Han vendte sig om:

„Kom dog hen og faa lidt frisk Luft," sagde han, „det er det dejligste Vejr."

Hun gik stille hen og lænede sig ud ad Vinduet ved Siden af ham.

Saa sagde han med dæmpet Stemme:

„Hør paa mig og misforstaa ikke, hvad jeg nu vil sige. Bliv især ikke vred, fordi jeg i et Øjeblik som dette taler til Dem om noget saadant, men husk, at jeg i Overmorgen maa forlade Dem, og at det, naar De kommer tilbage til Paris, maaske vilde være for

sent . . . Altsaa . . . jeg er kun fattig, jeg har ingen Formue og De ved, at jeg først skal skabe mig en Stilling. Men jeg vil noget, jeg tror nok, jeg tør sige, at jeg er i Besiddelse af en jævn god Forstand, og jeg er i Færd med at arbejde mig frem, godt i Færd med det. Med en Mand, der har naaet sit Maal, ved man, hvad man faar; med en Mand, der begynder, ved man ikke, hvor langt man kan komme. Saa meget desto værre eller saa meget desto bedre. Kort sagt, jeg lod en Dag hjemme hos Dem falde en Ytring om, at det vilde have været min kæreste Drøm at kunne faa en Kvinde som De til Hustru. Nu gentager jeg dette Ønske for Dem. Svar mig ikke. Lad mig tale ud. Det er ikke en Bøn, jeg retter til Dem. Stedet og Øjeblikket forbyder et saadant Spørgsmaal. Jeg vil kun have, at De skal vide, at De med et eneste Ord kan gøre mig lykkelig; at De i mig kan faa en broderlig Ven eller en trofast Ægtefælle, aldeles som De vil, at mit Hjerte og jeg selv tilhører Dem. Jeg vil ikke have, at De skal give mig Svar nu; jeg ønsker ikke, at vi taler mere om det her. Naar vi igen ser hinanden i Paris, kan De lade mig forstaa, hvad De har besluttet. Men indtil da ikke et Ord mere, ikke sandt?"

Han havde opremset alt dette uden at se paa hende,

som om han havde saaet sine Ord ud i Natten derude. Og hun syntes slet ikke at have hørt, hvad han sagde; hun var bleven staaende ganske ubevægelig og havde hele Tiden med et fraværende Blik stirret stift ud i det stille, blege Landskab, hvorover Maanen sænkede sit hvide Lys.

Tavse og tankefulde stod de endnu nogen Tid ved Siden af hinanden, Albu mod Albu.

Saa mumlede hun:

„Det er lidt køligt."

Hun vendte sig om og gik tilbage henimod Sengen. Han fulgte efter hende.

Da han var kommen helt hen til den dødes Leje, mærkede han, at han ikke havde taget fejl, Liglugten var bleven stærkere. Han skød sin Lænestol længere bort fra Sengen, da han ikke kunde udholde at sidde lige over den uhyggelige Stank. Han sagde:

„Han maa lægges i Kiste straks i Morgen tidlig."

Hun svarede:

„Ja, det er ogsaa en Aftale; Snedkeren kommer henad Klokken otte."

Og da Duroy sukkede: „Stakkels Fyr!" udstødte ogsaa hun et langt, smærteligt resigneret Suk.

De saa' ikke længere saa ofte paa ham, de havde allerede vænnet sig til Tanken om, at han var død, og

begyndte ligesom at forsone sig med denne Afslutning, der endnu for lidt siden havde oprørt og skræmmet dem i Bevidstheden om, at ogsaa de var dødelige.

De talte ikke mere, men fortsatte tavse og korrekte deres Vaagen, idet de gjorde sig Umage for ikke at komme til at sove. Men henimod Midnat faldt Duroy alligevel i Søvn. Da han igen vaagnede, saa han, at Fru Forestier ogsaa havde maattet give efter for Trætheden. Han satte sig bekvemmere tilrette, lukkede atter Øjnene og mumlede gnavent:

„Man har det minsandten bedre i sin Seng."

En pludselig Støj fik ham til at fare op. Sygeplejersken var kommen ind. Det var højlys Dag. Den unge Frue i Lænestolen lige overfor syntes ligesaa overrasket som han. Hun var lidt bleg, men stadig lige smuk, frisk og indtagende, tiltrods for, at hun havde tilbragt Natten paa en Stol.

Duroy, der havde kastet et Blik paa Liget, skælvede og udbrød:

„Aa — hans Skæg!"

Paa nogle Timer var Skægget vokset lige saa langt paa den døde som ellers paa den levende i nogle Dage. Og dette Liv, der spirede frem paa et Lig i Opløsning, forfærdede dem, som om de stod overfor et frygteligt Under, en overnaturlig Trudsel om Opstandelse, en af

de ufattelige og rædselsindgydende Hændelser, der forvirrer Hjernen og faar Forstanden til at staa stille.

De trak sig begge tilbage til deres Værelser for at hvile til Klokken elleve. Saa lagde de Charles i Kisten og følte sig straks lettede og mere rolige.

De satte sig lige overfor hinanden for at spise Frokost, og begge følte en uvilkaarlig Trang til at tale om lysere og trøstende Ting, til atter at vende tilbage til Livet, efter at de nu havde gjort deres Pligt overfor Døden.

Gennem det vidt aabne Vindue strømmede Foraarets milde Varme ind til dem, svanger med krydret Vellugt fra Nellikerne foran Døren.

Fru Forestier foreslog Duroy at gaa lidt ud i Haven. De gav sig til at drive langsomt rundt om den lille Græsplæne og indaandede med Velbehag den lune Luft, der var fyldt af Blomsternes og Planternes Duft.

Pludselig begyndte hun at tale til ham, men uden at se paa ham og uden at dreje Hovedet om imod ham, paa samme Maade, som han om Natten havde talt til hende. Hendes Stemme var dæmpet og alvorlig og Ordene faldt langsomt og tydeligt:

„Se, kære Ven, jeg har . . . allerede . . . tænkt over det, De foreslog mig, og jeg vil ikke lade Dem rejse uden først at have sagt Dem et Ord. Men jeg

vil hverken svare ja eller nej. Vi maa vente, vi maa se Tiden lidt an, vi maa lære hinanden bedre at kende. Ogsaa De maa overveje Sagen meget nøje. De maa ikke lade Dem lede af en flygtig Stemning . . . Naar jeg taler til Dem om dette, endnu førend Jorden har lukket sig over stakkels Charles, saa er det, fordi jeg, efter hvad De har sagt mig, vil have, at De skal vide, hvem jeg er, for at De ikke længere skal nære det Ønske, De udtrykte for mig, hvis De ikke er i Besiddelse af en . . . en . . . Karakter, der kan forstaa mig og forliges med mig.

„Forstaa mig ret. Ægteskabet er for mig ikke en Lænke, men et Kompagniskab. Jeg vil vedblive at være fri, jeg vil have fuldstændig Frihed i alle mine Handlinger og i alle mine Skridt . . . altid. Jeg kunde aldrig finde mig i hverken Kontrol, Skinsyge eller den mindste Bemærkning om min Opførsel. Naturligvis vilde jeg forpligte mig til aldrig at kaste Skam over min Mands Navn og aldrig gøre ham latterlig eller stille ham i et grimt Lys. Men saa maatte han paa sin Side ogsaa forpligte sig til at betragte mig som sin Lige, som sin Forbundsfælle og ikke som en lydig og underkastet Hustru, der staar langt under ham. Jeg ved godt, at mine Ideer ikke er de samme som andres, men jeg kan ikke forandre dem . . .

„Ogsaa jeg tilføjer: Svar mig ikke, det vilde baade være unyttigt og upassende. Vi ses igen og kan maaske saa tale nærmere om alt dette.

„Gaa De Dem nu en Tur. Jeg gaar op til ham. Farvel saa længe."

Han trykkede et langt Kys paa hendes Haand og forlod hende uden at sige et Ord.

De saas ikke før ved Middagsbordet. Saa gik de hver til sit, ødelagte af Træthed.

Den næste Morgen blev Charles Forestier i al Stilhed begravet paa Kirkegaarden i Cannes. Georges Duroy vilde rejse med Toget, der gaar til Paris Klokken halv et.

Fru Forestier fulgte ham til Banegaarden. De spadserede rolig op og ned ad Perronen og talte om ligegyldige Ting, medens de ventede paa Togets Afgang.

Toget kom, det var ganske kort, et rigtigt Iltog med kun fem Vogne i det hele.

Journalisten gik ind og udsøgte sig en Plads, saa steg han atter ud for at passiare endnu nogle Øjeblikke med hende. Han var pludselig bleven vemodig stemt ved Tanken om, at han skulde forlade hende; det var, som om han skulde miste hende for bestandig.

En Konduktør raabte:

„Marseille, Lyon, Paris, de rejsende maa stige ind!"

Duroy gik op i Vognen, slog Vinduet ned og lænede sig ud for endnu at sige hende nogle Ord. Lokomotivet fløjtede og Toget satte sig langsomt i Bevægelse.

Den unge Mand bøjede sig ud ad Vinduet, lige saa længe han kunde øjne den unge Frue, der blev staaende ubevægelig paa Perronen og saa efter ham. Og pludselig, ligesom han var ved at tabe hende af Syne, førte han begge sine Hænder op til Munden og kastede et Kys til hende.

Hun sendte ham det tilbage med en diskret tøvende Bevægelse, der næsten kun var en Antydning.

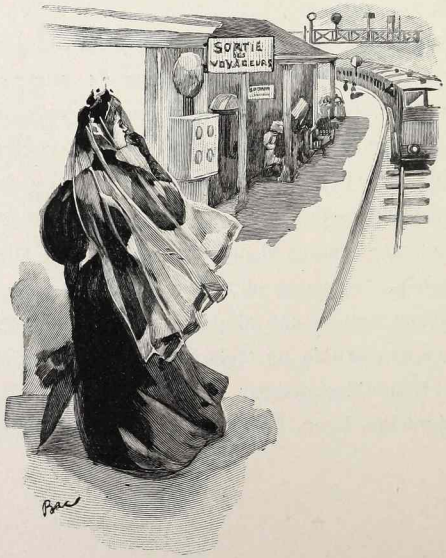

Anden Del

I

Duroy havde genoptaget alle sine gamle Vaner.

Han boede igen i den lille Stuelejlighed i Rue Constantinople og førte en rolig og fornuftig Tilværelse, saaledes som det sømmer sig for en Mand, der forbereder sig til et helt nyt Liv. Hans Forhold til Fru de Marelle havde endogsaa faaet et helt ægteskabeligt Anstrøg, som om han paa Forhaand vilde øve sig i Anledning af den forestaaende Begivenhed. Hans Elskerinde forundrede sig ofte over den ordnede Regel-

mæssighed, der prægede deres Sammenkomster, og sagde flere Gange:

„Du er endnu mere spidsborgerlig end min Mand. Det er knapt Umagen værd at foretage den lille Variation."

Fru Forestier var ikke kommen tilbage. Hun havde forlænget sit Ophold i Cannes. Han fik et Brev fra hende, hvori hun bebudede sin Ankomst til Midten af April; der var ikke en eneste Hentydning til de Ord, som var bleven vekslet imellem dem. Han ventede. Han var fuldt og fast bestemt paa ved alle mulige Midler at søge at faa hende til Hustru, hvis hun skulde synes at betænke sig. Men han stolede paa sit Held og paa den forføreriske Evne, han følte, han var i Besiddelse af, en ubestemmelig, men uimodstaaelig Evne til at faa alle Kvinder for sine Fødder.

En lille, kort Billet underrettede ham om, at den afgørende Time var oprunden:

„Jeg er i Paris. Kom og besøg mig.

Madeleine Forestier."

Mere stod der ikke.

Han havde faaet Brevet med Posten Klokken ni om Morgenen. Samme Dag Klokken tre gik han op til hende. Hun rakte ham begge sine Hænder og

smilede til ham med sit indtagende, elskværdige Smil; i nogle Sekunder saa de hinanden dybt i Øjnene.

Saa mumlede hun:

„Hvor det var smukt af Dem, at De rejste ned til mig under de forfærdelige Forhold."

Han svarede:

„Jeg vilde have gjort alt, hvad De havde befalet mig."

De satte sig. Hun spurgte, om der var hændet noget nyt, og vilde have at vide, hvorledes det stod til med Walter, med alle Kollegerne og med Bladet. Hun tænkte ofte paa Bladet.

„Jeg savner det meget," sagde hun, „mere, end De vist tror. Jeg var bleven Journalist med Liv og Sjæl. Hvad skal man sige til det, jeg holder nu en Gang af den Virksomhed."

Saa tav hun. I hendes Smil, i hendes Stemmeklang, ja i selve hendes Ord mente han at finde en Slags Opfordring; og skønt han havde lovet sig selv ikke at gaa forhastet til Værks, vovede han sig frem:

„Ja, men . . . hvorfor . . . hvorfor skulde De saa ikke genoptage den . . . den samme Virksomhed, mener jeg . . . under . . . under Navnet Duroy?"

Hun blev straks alvorlig og lagde sin Haand paa hans Arm, idet hun sagte sagde:

„Lad os ikke tale om det endnu.“

Men han gættede, at hun indvilligede; han kastede sig paa Knæ foran hende, greb begge hendes Hænder og kyssede dem lidenskabeligt, medens han stammede: „Tak, Tak . . . hvor jeg dog elsker Dem!“

Hun rejste sig. Han gjorde det samme og lagde Mærke til, at hun var meget bleg. Og han forstod paa en Gang, at hun maaske allerede længe havde syntes om ham. De stod lige overfor hinanden, med en brat og voldsom Bevægelse slyngede han sine Arme

om hende, drog hende ind til sig og kyssede hende ømt, inderligt og næsten højtideligt paa Panden.

Hun gjorde sig behændigt fri og tilføjede i en alvorlig Tone:

„Hør nu, min Ven, jeg har endnu ikke taget nogen Bestemmelse. Det er alligevel sandsynligt, at mit Svar bliver ja. Men De maa love mig at holde det fuldstændig hemmeligt, indtil jeg selv giver Dem Lov til at tale."

Han lovede det og gik med Hjærtet svulmende af Glæde.

For Fremtiden var han meget forsigtig med sine Besøg hos hende, og han plagede hende aldrig om et mere bestemt Samtykke, da hun bestandig talte om Fremtiden og om „senere" og udkastede Planer for dem begge i Fællesskab paa en Maade, der svarede ham tydeligere og finere end et formelt: Ja.

Duroy arbejdede energisk og gav kun lidt ud; han vilde forsøge at spare nogle Penge sammen for ikke at staa uden en Skilling, naar det Øjeblik kom, da han skulde giftes. Han blev ligesaa gerrig, som han før havde været ødsel.

Sommeren og det meste af Efteraaret gik hen, uden at nogen anede det mindste, thi de saas kun sjældent,

og naar de var sammen, var de aldeles naturlige og utvungne overfor hinanden.

En Aften saa Madeleine ham lige ind i Ansigtet og sagde:

„Har De endnu ikke meddelt Fru de Marelle noget om vore Planer?“

„Nej, kære Veninde. Da jeg havde lovet Dem Tavshed, kunde det aldrig falde mig ind at lukke min Mund op om det til nogensomhelst.“

„Naa, saa er det paa Tide, at hun faar det at vide. Jeg skal nok sige det til Walters. De underretter hende altsaa om det endnu i denne Uge, ikke sandt?“

Han var bleven rød i Hovedet:

„Ja, i Morgen, om De vil.“

Hun tog blidt Øjnene til sig som for at undgaa at lægge Mærke til hans Forvirring og fortsatte:

„Hvis De synes om det, saa kunde vi gifte os i Begyndelsen af Maj. Saa vil der ikke længere kunne være noget at indvende for Sorgens Skyld.“

„Jeg adlyder Dem med Glæde i et og alt.“

„Jeg vilde foretrække den tiende Maj, fordi det er min Fødselsdag. Det bliver en Lørdag.“

„Ja, lad os saa fastsætte den tiende Maj.“

„Bor Deres Forældre ikke i Nærheden af Rouen? Det synes jeg i det mindste, De har fortalt mig.“

„Jo, ikke langt fra Rouen, i Canteleu."

„Hvad er de?"

„De er . . . de lever af lidt Penge, de har skrabet sammen."

„Jeg har stor Lyst til at gøre deres Bekendtskab."

Han blev meget forvirret og betænkte sig paa, hvad han skulde sige:

„Men . . . Sagen er . . . at de . . . at de . . ."

Saa tog han en rask og mandig Beslutning:

„De er Bønder . . . tarvelige Krofolk, der har pint Sjælen ud af Livet paa sig for at lade mig studere. Jeg skammer mig ikke over dem . . . men deres . . . Jævnhed . . . deres . . . Landlighed vilde maaske støde Dem."

Hun smilede kærligt og hendes Ansigt lyste af mild Godhed:

„Nej, jeg vil tværtimod holde meget af dem. Vi tager ned og ser til dem. Jeg skal nok minde Dem om det. Mine Forældre var ogsaa Smaafolk . . . men jeg har mistet dem . . . de er begge døde . . . Jeg har slet ingen mere her i Verden . . ."

Hun rakte ham sin Haand og tilføjede:

„ . . . Uden Dem."

Han blev rørt og bevæget, en Følelse, som ingen

anden Kvinde nogensinde havde kunnet vække hos ham, dukkede op i ham.

„Der er noget, jeg har tænkt paa," sagde hun, „men det er lidt vanskeligt at komme frem med."

Han spurgte:

„Hvad er det?"

„Jo, ser De, jeg er som alle andre Kvinder . . . jeg har mine Svagheder, mine smaa Skavanker, jeg sætter Pris paa alt, hvad der skinner og klinger. Jeg vilde have været henrykt over at bære et adeligt Navn. Kunde De ikke i Anledning af vort Giftermaal give Deres . . . saadan et lidt adeligt Sving?"

Nu var det hende, der var bleven rød, som om hun havde foreslaaet noget, der var lidt ufint.

Han svarede ligefremt:

„Det har jeg selv ofte tænkt paa, men det forekommer mig ikke at være saa let."

„Hvorfor ikke?"

Han gav sig til at le:

„Fordi jeg er bange for at gøre mig latterlig."

Hun trak paa Skulderen:

„Nej, paa ingen Maade, paa ingen Maade. Det gør alle Mennesker, og det falder ingen ind at le af det. Del Deres Navn i to Dele: „du Roy". Det gaar udmærket."

Han svarede straks som en Mand, der allerede har gennemtænkt Sagen:

„Nej, det gaar ikke. Det er en Fremgangsmaade, som er altfor ligefrem, altfor almindelig, altfor kendt. Jeg havde tænkt paa at antage Navnet paa mit Fødested; i Begyndelsen som et rent literært Pseudonym for saa lidt efter lidt at føje det til mit. Tilsidst, senere hen, vilde jeg saa dele mit Navn i to Dele, saaledes som De foreslog det."

Hun spurgte:

„De er jo født i Canteleu, ikke sandt?"

„Jo."

Hun betænkte sig lidt:

„Nej, jeg kan ikke lide Endestavelsen. Men lad os se, kunde vi ikke lave en lille Smule om paa det Navn . . . Canteleu? . . ."

Hun havde taget en Pen paa Bordet og kradsede det ene Navn ned efter det andet for at se, hvorledes de tog sig ud. Med ét udbrød hun:

„Nu har jeg det, nu har jeg det. Se her!"

Og hun rakte ham et Stykke Papir, hvorpaa han læste:

„Fru Duroy de Cantel."

Han grundede nogle Sekunder, saa erklærede han med dyb Alvor:

„Ja, det er meget godt.“

Hun var henrykt og gentog:

„Duroy de Cantel, Duroy de Cantel, Fru Duroy de Cantel. Det er storartet, storartet!“

Og hun tilføjede med en overbevist Mine:

„De skal se, hvor let det bliver at faa Folk til at gaa ind paa det. Men det gælder om at gribe Øjeblikket, ellers kan det nemt blive for sent. Allerede fra i Morgen maa De undertegne Deres Artikler D. de Cantel og Deres Nyhedsrubrik slet og ret Duroy. Det sker hver eneste Dag i Pressen, og ingen vil falde paa at forundre sig over, at De vælger Dem et bestemt bladligt Mærke. Naar vi saa skal giftes, forandrer vi endnu lidt mere om paa det; vi kan jo sige til vore Venner, at De paa Grund af deres Stilling af Beskedenhed havde givet Afkald paa Deres „du“, eller ogsaa siger vi simpelthen slet ingen Ting. Hvad er Deres Faders Fornavn?“

„Alexandre.“

Hun mumlede et Par Gange i Træk: „Alexandre, Alexandre,“ som for at dømme om Klangen i Stavelserne; saa skrev hun paa et helt nyt Ark Papir:

„Hr. og Fru Alexandre du Roy de Cantel har den Ære at underrette Dem om Deres Søn, Hr. Georges du Roy de Cantels Bryllup med Fru Madeleine Forestier.“

Hun holdt Papiret lidt ud fra sig for at iagttage Virkningen og erklærede begejstret:

„Der ser De, med en lille Smule System opnaar man til sidst alt, hvad man vil."

Da han atter stod nede paa Gaden, fuldt og fast bestemt paa for Fremtiden at kalde sig du Roy, ja, endogsaa du Roy de Cantel, forekom det ham, at han var kommen til at betyde langt mere end før. Han gik rankere end ellers, med løftet Pande og Overskægget snoet stolt opad, saaledes som det sømmer sig for en Adelsmand. Han følte en Slags tilfreds Lyst til at fortælle alle, han mødte:

„Jeg hedder du Roy de Cantel."

Men næppe var han kommen hjem, før Tanken om Fru de Marelle begyndte at ængste ham, og han skrev straks til hende for at bede hende om et Stævnemøde næste Dag.

„Det bliver drøjt," tænkte han, „jeg faar nok en første Klasses Scene."

Saa tog han sit Parti med den medfødte Ubekymrethed, der hjalp ham til at glide let hen over Livets Ubehageligheder, og satte sig til at skrive en Artikel om de nye Skatter, som maatte paalægges for at sikre Budgettets Balance.

Han foreslog, at Indehaveren af et adeligt Navn

skulde betale en aarlig Afgift af Hundrede Francs, for Titler fra Baroner til Prinser, fra fem Hundrede til Tusinde Francs.

Han undertegnede Artiklen: D. de Cantel.

Næste Morgen fik han fra sin Elskerinde et Telegram, hvori hun lovede ham at komme Klokken et.

Han var ikke fri for at have lidt Feber, da han sad og ventede paa hende. Iøvrigt var han fast besluttet paa at gaa lige løs paa Sagen og straks til at begynde med sige hende det hele. Naar saa den første Sindsbevægelse havde sat sig, vilde han komme med Fornuftgrunde, forestille hende, at han ikke til evige Tider kunde blive ved at leve som Ungkarl; og da Hr. de Marelle ikke lod til at have Lyst til at lægge sig til at dø, havde han set sig nødsaget til at tænke paa at gøre en anden end hende til sin officielle Hustru.

Han følte sig alligevel urolig. Da han hørte hendes Ringen, gav hans Hjærte sig til at banke.

Hun kastede sig i hans Arme:

„God Dag, Smukke-Ven.“

Men da hun fandt hans Favntag køligere end ellers, saa hun opmærksomt paa ham og spurgte:

„Hvad gaar der af Dig?“

„Sæt Dig,“ svarede han, „vi skal tale alvorligt sammen.“

Hun satte sig uden at tage sin Hat af, hun løftede kun Sløret op over Panden og ventede.

Han havde slaaet Øjnene ned. Han forberedte sin Indledning. Med langsom Stemme begyndte han:

„Kære Clothilde, Du kan selv se, at jeg er meget urolig, meget bedrøvet og meget forlegen over det, jeg har at tilstaa for Dig. Jeg elsker Dig højt, jeg elsker Dig virkelig af mit inderste Hjærte, derfor gør Frygten for at berede Dig Sorg mig endnu mere ondt end selve den Nyhed, jeg maa fortælle Dig."

Hun blegnede og følte, at hun kom til at ryste. Hun stammede:

„Hvad er der i Vejen. Skynd Dig at sige mig det!"

Han svarede i en sørgmodig, men besluttet Tone og med den forstilte Nedslaaethed, man fremhykler for at meddele en Ulykke, man i sit Hjærte betragter som en Lykke:

„Der er det i Vejen, at jeg gifter mig."

Hun sukkede, saaledes som en Kvinde, der er lige ved at besvime, sukker, et smertefuldt Suk, som kom dybt nede fra hendes Bryst. Saa gav hun sig til at stønne, altfor bevæget til at sige noget, og snappede efter Vejret for at faa Luft.

Da han saa, at hun ikke kunde tale, fortsatte han:

„Du kan ikke tænke Dig, hvor meget jeg har

maattet lide, inden jeg kom til denne Beslutning. Men jeg har hverken Stilling eller Penge. Jeg staar ganske ene og isoleret i Paris. Jeg maa ved Siden af mig have en, som fremfor alt kan give mig Raad og yde mig Trøst og Støtte. Det er en Kompagnon, en Forbundsfælle, jeg søgte, og jeg har fundet, hvad jeg ledte efter!"

Han tav i Haab om, at hun vilde svare ham. Han ventede sig et rasende Vredesudbrud, Skældsord og Forhaanelser.

Hun havde presset sin ene Haand ind mod Brystet som for at dæmpe sit Hjærtes Slag og hun aandede stadig i stødvise og anstrængte Drag, der fik hendes Barm til at svulme og hendes Hoved til at sitre.

Han vilde tage den Haand, der var bleven liggende paa Lænestolens Arm, men hun trak den til sig med et Ryk. Saa mumlede hun i en Tone, der lød underlig sløv og aandsfraværende:

„Aah! . . . min Gud . . ."

Han lagde sig paa Knæ foran hende uden dog at turde røre ved hende, og mere bevæget ved denne Tavshed end ved den mest overstrømmende Hidsighed stammede han:

„Clo, lille Clo, prøv at forstaa min Stilling, prøv at gøre Dig klart, hvad jeg er. Ja, hvis det var Dig,

jeg kunde have ægtet, Dig, hvilken Lykke! Men Du er gift. Hvad kunde jeg gøre? Betænk det, hører Du, betænk det! Jeg maa skaffe mig en virkelig Stilling nu, og det kan jeg ikke gøre uden at have et Hjem. Hvis Du vidste! . . . Der er Dage, hvor jeg har været lige ved at dræbe din Mand . . .“

Han talte med sin blide, tilslørede, daarende Stemme, der naaede Øret ligesom Musik.

Han saa to store Taarer vokse langsomt frem i sin Elskerindes stift stirrende Øjne for derefter at rulle ned ad hendes Kinder, medens to nye allerede dannede sig ved Øjenlaagenes Rand.

Han mumlede:

„Aah! Græd ikke, Clo, græd ikke, jeg bønfalder Dig. Du faar mit Hjærte til at briste.“

Hun gjorde en Anstrængelse, en voldsom Anstrængelse for at være værdig og stolt; og med det dirrende Tonefald, der hos Kvinder er en Forløber for Graaden, spurgte hun:

„Hvem er det?“

Han tøvede et Øjeblik, saa forstod han, at han ikke kunde slippe for at sige det:

„Madeleine Forestier.“

Fru de Marelle skælvede over hele Legemet, men hun blev siddende tavs med Tankerne saa anspændte,

at hun helt syntes at have glemt, at han knælede ved hendes Fødder.

Og to gennemsigtige Draaber vedblev at danne sig og pible frem og danne sig paany.

Hun rejste sig. Duroy anede, at hun vilde gaa fra ham uden at sige et Ord, uden Bebrejdelse og uden Tilgivelse; og han følte sig saaret og ydmyget helt ind i Sjælen. For at holde hende tilbage, slyngede han sine Arme om hendes Kjole; gennem Stoffet følte han hendes runde Ben, der gjorde sig ganske stive for at staa imod.

„Jeg besværger Dig, gaa ikke saaledes fra mig," tiggede han.

Hun saa ned paa ham med et Blik saa taarevædet, fortvivlet, saa smukt og saa sørgmodigt, at et Kvindehjærtes hele dybe Kummer laa gemt i det; og hun stammede:

„Jeg . . . jeg har intet . . . intet at sige Dig . . . Jeg har . . . intet . . . intet at gøre . . . Du . . . Du har Ret . . . Du . . . Du . . . Du har forstaaet at træffe netop det Valg . . . Du skulde . . .“

Med et Sæt rev hun sig løs og gik, uden at han længere forsøgte at holde hende tilbage.

Da Duroy var bleven alene, rejste han sig op, det svimlede lidt for ham, som om han havde faaet et voldsomt Slag i Hovedet. Saa trak han paa Skulderen og mumlede:

„Naa ja, det maa hun jo om. Nu er det overstaaet . . . uden Scener. Det er i Grunden nok saa rart.“

Han følte sig pludselig fri, lettet for en uhyre Byrde, løst fra alle Baand, glad og frejdig til at gaa sit nye Liv i Møde; og i en Slags Rus af Kraft og Sejr stillede han sig i Boksestilling og gav sig til at slaa løs paa Væggen, som om han tog Kampen op mod selve Skæbnen.

Fru Forestier spurgte ham næste Dag:

„Har De fortalt det til Fru de Marelle?“

Han svarede fuldkommen rolig:

„Ja, jeg har.“

Hun saa forskende paa ham med sit klare Blik:

„Gjorde det ikke et stærkt Indtryk paa hende?“

„Nej, aldeles ikke. Hun syntes tværtimod, at det var udmærket."

Nyheden var ikke længe om at komme ud. Nogle blev forundrede, andre paastod, at det havde de kunnet sige for længe siden, og atter andre lod smilende forstaa, at det ikke paa nogen Maade overraskede dem.

Den unge Mand, der nu skrev D. de Cantel under sine almindelige Artikler, Duroy under sine Nyheder og du Roy under de politiske Ledere, som han af og til fik i Bladet, tilbragte den halve Del af Dagen hos sin Forlovede. Hun behandlede ham med en søsterlig Fortrolighed, hvorigennem der dog skinnede en ægte, men skjult Ømhed og en Slags Attraa, der blev trængt tilbage som en Svaghed.

Hun havde bestemt, at Brylluppet skulde foregaa i dybeste Hemmelighed, kun i Overværelse af Forloverne, og at de samme Aften skulde tage til Rouen. Næste Dag skulde de saa besøge Journalistens gamle Forældre, hos hvem de skulde blive nogle Dage.

Duroy havde bestræbt sig for at faa hende til at give Afkald paa denne Plan, men da det ikke havde kunnet lykkes ham, fandt han sig til sidst deri.

Omsider oprandt den tiende Maj. De Nygifte, der havde anset den kirkelige Højtidelighed for overflødig, eftersom de ingen havde indbudt, kom efter et kort

Besøg hos Mairen et Øjeblik hjem for at lukke deres Kufferter; saa kørte de til Saint-Lazare Banegaarden og tog med Toget, der Klokken seks dampede af Sted mod Normandiet.

De havde knapt vekslet tyve Ord lige til det Øjeblik, de sad alene i Kupeen. Saasnart de følte sig under Vejs, saa de paa hinanden og gav sig til at le for at skjule en vis Forlegenhed, som de ikke vilde vise.

Toget passerede sagte langs med Batignolles langstrakte Stationsperron og kørte over den bare Strækning, som ligger mellem Fæstningsværkerne og Seinen.

Nu og da kom Duroy eller hans Kone med et Par ligegyldige Ord, saa vendte de sig igen om imod Vinduet.

Da de rullede over Broen ved Asnières, kom de i en glad Stemning ved Synet af Floden, der var bedækket med Baade, Fiskere og Roere. Solen, en glødende Majsol, sendte sine Straaler skraat ned over de smaa Fartøjer paa den rolige Flod, der laa ganske ubevægelig uden Strømninger og uden Hvirvler, stivnet under Varmen og den svindende Dags Klarhed. En Baad, som laa midt ude paa Floden og havde udspændt sine to trekantede hvide Sejl for at opfange Vindens

mindste Pust, lignede en mægtig Fugl, der havde udfoldet sine Vinger, rede til at flyve bort.

Duroy sagde:

„Jeg sætter megen Pris paa Paris' Omegn, dér har jeg faaet stegte Smaafisk, som smagte mig bedre end noget andet Sted i hele Verden."

Hun svarede:

„Og Baadene! Hvor er det ikke herligt at glide henover Vandet, medens Solen gaar ned!"

Saa tav de, som om de ikke turde fortsætte disse Udgydelser fra deres tidligere Liv; maaske tænkte de allerede med mild Vemod tilbage paa det forbigangne.

Duroy, der sad ligeoverfor sin Hustru, tog hendes Haand og kyssede den langsomt.

„Naar vi er kommen tilbage," sagde han, „skal vi af og til tage ud og spise til Middag i Chatou."

Hun mumlede:

„Naar vi kommer tilbage, faar vi meget at gøre." Og der var noget i hendes Tonefald, som syntes at sige:

„Det behagelige maa ofres for det nyttige."

Han havde beholdt hendes Haand i sin og spurgte ængstelig sig selv, hvorledes han skulde finde en Overgang til at kærtegne hende. Han vilde ikke have været saa forlegen overfor en uskyldig ung Pige; men

Madeleines overlegne og skarpe Forstand gjorde hans Holdning usikker og forvirret. Han var ængstelig for enten at synes for kejtet og for frygtsom eller ogsaa for brutal, og han var bange for at handle for langsomt eller for hurtigt.

Han trykkede læmpeligt hendes Haand, uden at hun i mindste Maade lod til at lægge Mærke til det. Tilsidst sagde han:

„Det forekommer mig saa underligt, at De er min Hustru."

Hun blev øjensynlig overrasket:

„Hvorfor det?"

„Det ved jeg ikke. Jeg har Lyst til at kysse Dem og jeg er helt forundret over, at jeg har Ret til det."

Hun rakte ham roligt sin Kind og han kyssede den, saaledes som han vilde have kysset en Søsters.

Han vedblev:

„Den allerførste Gang jeg saa Dem — kan De huske det var ved den Middag, hvortil Forestier havde indbudt mig — da tænkte jeg ved mig selv: „Kunde Du bare finde saadan en Hustru!" Nu er det sket! Nu har jeg hende selv."

Hun hviskede:

„Det glæder mig at høre."

Og hun saa stadig lige paa ham med sit rolige, klare, smilende Blik.

Han tænkte:

„Jeg er altfor kold. Jeg bærer mig ad som en Idiot. Jeg skulde gaa meget raskere til Værks."

Og han spurgte:

„Hvorledes lærte De egentlig Forestier at kende?"

Hun svarede skælmsk udfordrende:

„Rejser vi til Rouen for at tale om ham?"

Han blev rød i Hovedet:

„Jeg er et Fæ. Det er Dem, der gør mig rent bange."

Hun blev henrykt:

„Gør jeg? Det er da ikke muligt? Hvor kan det være?"

Han havde sat sig over paa det andet Sæde tæt ved Siden af hende. Pludselig udbrød hun:

„Nej se, en Hjort!"

Toget kørte igennem Saint-Germain Skoven, og hun havde faaet Øje paa en forskræmt Hjort, der i et langt Spring satte over en Vej.

Medens hun stirrede efter den ud gennem det aabne Vindue, havde Duroy bøjet sig hen over hende og trykkede et langt Kys, et elskovsglødende Kys paa de fine smaa Haar, som krusede sig i hendes Nakke.

Hun blev siddende nogle Sekunder uden at røre sig, saa løftede hun Hovedet:

„Hold op, det faar mig til at gyse."

Men han holdt ikke op, i et langt, hidsende Kær-

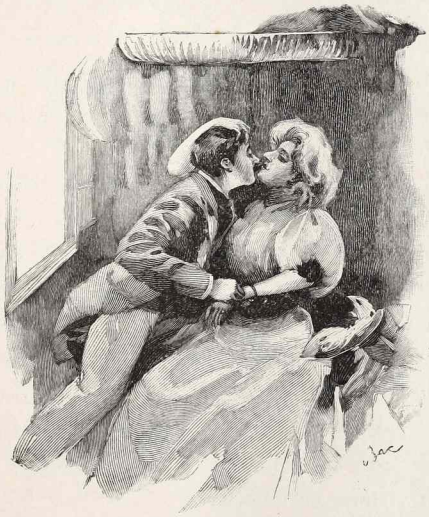

tegn lod han sit Overskæg glide hen over den hvide Hud.

Hun rystede sig fri:

„Men saa hold dog op."

Han havde listet sin højre Haand om bag hendes Hoved og tvang hende til at vende Ansigtet om imod

ham. Saa kastede han sig over hendes Mund som en Høg over sit Bytte.

Hun søgte at støde ham tilbage og kæmpede for at blive fri. Omsider lykkedes det hende, og hun gentog:

„Men saa hold dog op."

Han lystrede hende ikke, han trak hende igen ind mod sig og kyssede hende atter og atter, medens han skælvede af Lidenskab.

Med en Kraftanstrængelse sled hun sig løs og rejste sig hastig op:

„Hør nu, Georges, hold saa op. Vi er jo dog ikke Børn, vi kan vel nok vente, til vi kommer til Rouen."

Han var bleven siddende, ildrød i Hovedet og gennemisnet af disse fornuftige Ord. Han kom imidlertid hurtig til Besindelse og sagde i en munter Tone:

„Lad gaa. Men saa er det mig ikke muligt at sige saa meget som tyve Ord, før vi kommer dertil; og betænk, at vi først er i Poissy.

„Jeg skal nok tale," sagde hun.

Hun satte sig atter rolig ved Siden af ham.

Klart og grundigt begyndte hun at udvikle, hvorledes de skulde indrette sig, naar de kom tilbage. De skulde beholde den Lejlighed, som hun havde boet i sammen med sin første Mand, og Duroy skulde lige-

ledes overtage Forestiers Arbejde ved „*La Vie Française*“ for samme Gage som sin Forgænger.

Inden deres Bryllup havde hun iøvrigt med en Forretningsmands Sikkerhed ordnet hele den finansielle Side af deres Ægteskab.

De skulde have Særeje, og ethvert Tilfælde, som kunde tænkes at indtræffe, var forudset: Død, Skilsmisse, et eller flere Børns Fødsel. Den unge Mand medbragte fire Tusinde Francs, opgav han, men af disse fire Tusinde var de femten Hundrede et Laan. Resten var, hvad han i Aarets Løb havde sparet sig sammen med den forestaaende Begivenhed for Øje. Den unge Frue ejede fyrretyve Tusinde Francs, som hun sagde, at Forestier havde efterladt hende.

Hun kom tilbage til ham og fremhævede ham som et Eksempel:

„Det var et Menneske, som forstod sig paa Penge, som var fornuftig og flittig. Han vilde ikke have været længe om at tjene sig en Formue.“

Duroy hørte ikke mere efter; han var optaget af andre Tanker.

Hun tav lidt for at tænke en eller anden intim Tanke videre; saa fortsatte hun:

„Naar der er gaaet tre eller fire Aar, kan De meget nemt tjene mellem tredive og fyrretyve Tusind

om Aaret. Det vilde Charles have haft, hvis han havde levet."

Georges begyndte at finde hendes Udvikling lidt lang og svarede:

„Det forekom mig, at vi ikke tog til Rouen for at tale om ham."

Hun gav ham et let Slag paa Kinden:

„Det er sandt; De har Ret."

Hun lo.

Han sad med Hænderne artigt foldede paa sine Knæ og gjorde sig Umage for at ligne en velopdragen lille Dreng.

„Lad dog være at se saa fjantet ud," sagde hun.

Han svarede:

„Det er min Rolle; De har selv mindet mig om den, og jeg skal nok passe paa, at jeg ikke mere falder ud af den."

Hun spurgte:

„Hvad skal det betyde?"

„De overtager jo hele Ledelsen baade over Huset og over min Person. Det har De ganske vist ogsaa Ret til, eftersom De er Enke."

Hun saa forundret paa ham:

„Hvad mener De egentlig?"

„Jeg mener, at De sidder inde med en Erfaring,

der skal sprede min Uvidenhed; De kender Ægteskabets praktiske Side, derfor tilkommer det Dem at optø min Ungkarle-Uskyldighed. Er De nu med?"

„Hør, det er virkelig for galt," udbrød hun.

Han svarede:

„Maaske, men saaledes er det nu. Jeg kender ikke nogetsomhelst til Kvinder — naa — men De kender Mændene, fordi De er Enke — naa — og saa er det Dem, der maa undervise mig . . . i Aften — naa — og De kan ogsaa gerne begynde med det samme, hvis De vil — naa."

Hun begyndte at more sig:

„Nej, ved De hvad, hvis De vil have, at jeg . . . jeg! . . ."

Han fortsatte paa samme Maade som en Skoledreng, der stammer i sin Lektie:

„Jo, det vil jeg netop — naa — og jeg stoler paa, at De vil give mig en grundig Undervisning . . . tyve Timer i det hele . . . ti til Begyndelsesgrundene . . . Grammatik og Højlæsning . . . ti til videre Uddannelse og Talefærdighed . . . Jeg kan slet ikke noget af det . . ."

Hun lo højt:

„Aa, din Dumrian!"

Han benyttede sig straks af hendes Udbrud:

„Eftersom Du begynder med at sige Du til mig, saa vil jeg lærvilligt følge dette Eksempel, og sige til Dig, min Elskede, at jeg tilbeder Dig højere og højere fra Sekund til Sekund, og at jeg synes, at Rouen ligger meget langt borte!“

Nu talte han med Skuespiller-Pathos og med en højtidsfuld, opstyltet Mine, der frydede den unge Frue, som var vant til det literære Bohêmelivs Fagter og muntre Paafund.

Hun saa paa ham fra Siden og fandt, at han var uimodstaaelig, hun maatte udkæmpe den samme Strid, som naar man har Lyst at plukke en Frugt ned fra Træet, og Forstanden siger En, at man hellere skal vente til Middag og spise den, naar dens Tid er kommen.

Hun rødmede lidt over de Tanker, der stormede ind paa hende, og sagde:

„Min lille Elev maa tro min Erfaring, min store Erfaring. Kys i en Jærnbanekupé duer ikke. De skader Fordøjelsen.“

Saa rødmede hun endnu stærkere og tilføjede sagte:

„Man skal aldrig høste, før Kornet er modent.“

Han smilte, oprømt ved den dobbelte Betydning, der laa i de Ord, som den smukke Mund udtalte. Han

gjorde Korsets Tegn og bevægede hastigt Læberne, som om han mumlede en Bøn. Saa erklærede han:

„Nu har jeg givet mig under den hellige Antonius' Beskyttelse; han skal jo kunne give En Styrke mod Fristelserne. Fra dette Øjeblik er jeg af Sten."

Næsten umærkeligt var det blevet mørkt, som et gennemsigtigt Slør sænkede Natten sig over det udstrakte Landskab til højre for dem. Toget kørte langs med Seinen, de to unge Mennesker fulgte med Blikket Floden, der som et blankt Metalbaand rullede sig op langs Banelinien; hist og her lyste Baandet rødt, det var et Genskin fra Himlen, som Solen, idet den gik ned, farvede med Ild og Purpur. Lidt efter lidt blegnede Skæret, det blev mørkere og mørkere og sluktes i Sorg. Og Marker og Træer svandt ind i det sorte, skælvende i den uhyggelige Dødsskælven, som Tusmørket sender ud over Jorden.

Aftenens Vemod trængte ind gennem de aabne Kupévinduer, og Stilheden afløste de to Ægtefællers nylige Munterhed.

De havde sat sig nærmere sammen for at betragte den smukke, klare Majdags Dødskamp.

Den lille Olielampe, som var bleven tændt i Mantes, oplyste med sit gullige og flakkende Skin det graa Klæde, der var spændt ud over de polstrede Sæder.

Duroy lagde Armen om sin Hustrus Liv og trykkede hende ind til sig. Hans Attraa var veget Pladsen for en slap Ømhed, en mild Trang til smaa trøstende Kærtegn som dem, hvormed man dysser Børn til Hvile.

Han hviskede ganske sagte:

„Jeg vil holde meget af Dig, lille Made," og lagde sin Kind ind mod hendes Bryst.

Hans Stemmes Blidhed greb den unge Kone, en hastig Skælven fo'r igennem hendes Legeme; hun bøjede sig ned mod ham og deres Læber mødtes i et langt, inderligt og taust Kys. Og de blev siddende tæt omslyngede, indtil Lokomotivets skingrende Fløjten forkyndte, at de nærmede sig en Station.

Hun rettede sig op, strøg Haaret, der var kommen i Uorden, tilbage fra Tindingerne og erklærede:

„Det er altfor dumt. Vi opfører os som rene Børn."

Men han tog begge hendes Hænder, bedækkede den ene efter den anden med febrilske og lidenskabelige Kys, og svarede:

„Jeg tilbeder Dig, lille kære Made."

Lige til Rouen blev de siddende næsten uden at røre sig med Kind imod Kind og saa igennem Vinduet ud i Natten, hvor af og til Lyspunkter fra Husene derude gled forbi. Og de drømte lyse Drømme, glade

over at føle hinanden saa nær og lykkelige i Forventningen om et endnu friere og inderligere Favntag.

De tog ind i et Hotel, hvis Vinduer vendte ud imod Kajen. De spiste kun ganske lidt til Aften og gik straks

til Ro. Opvartningspigen vækkede dem næste Morgen, da Klokken slog otte.

Da de havde drukket Theen, som hun havde sat paa Natbordet, saa Duroy paa sin Hustru, tog hende i et pludseligt, begejstret Udbrud i sine Arme og stammede, saa lykkelig som en Mand, der har fundet en Skat:

„Lille Made . . . jeg føler, at jeg holder meget . . . meget . . . meget af Dig."

Hun smilede med sit tilfredse og tillidsfulde Smil og hviskede, idet hun gengældte hans Kys:

„Ogsaa jeg . . . maaske."

Han var imidlertid stadig ængstelig for, hvorledes det vilde gaa med Besøget hos hans Forældre. Han havde allerede mange Gange før talt til sin Hustru om dem, og for at forberede hende holdt lange Foredrag for hende. Han ansaa det for hensigtsmæssigt at begynde forfra:

„Du ved altsaa, de er Bønder, rigtige Bønder, ikke saaledes som de er paa Scenen, men saaledes som de er i Virkeligheden ude paa Landet."

Hun lo:

„Ja, vist ved jeg det, Du har sagt mig det tidt nok. Men staa nu op og lad ogsaa mig komme op."

Han sprang ud af Sengen og gav sig til at trække Strømper paa.

„Vi faar det meget ubekvemt hjemme," fortsatte han, „meget ubekvemt. Der er kun en gammel Seng med Halmmadrats i mit Værelse. I Canteleu kender de ikke til Krølhaar."

Hun saa fornøjet ud:

„Saa meget desto bedre. Det bliver morsomt at sove daarlig . . . ved Siden af . . . ved Siden af Dig . . . og om Morgenen blive vækket ved Hanernes Galen."

Hun havde taget sin Morgenkjole paa, en vid Morgenkjole af hvidt Flonel. Duroy genkendte den straks og Synet af den var ham ubehageligt. Hvorfor? Han vidste, at hans Hustru havde et helt Dusin af de samme Morgenkjoler. Han kunde dog ikke forlange, at hun skulde have tilintetgjort hele sit Udstyr for at købe sig et nyt? Alligevel kunde han have ønsket, at hendes Linned, hendes Natlinned, hendes Elskovslinned ikke var det samme som i hendes første Mands Tid. Det forekom ham, at det bløde og lune Stof maatte have beholdt noget af Forestiers Berøring.

Han tændte en Cigaret og gik hen til Vinduet.

Synet af Havnen og den brede Flod, der var fuld af Skibe med slanke Master og sværtbyggede Dampere,

som ved Hjælp af drejende Kraner med stor Larm lossede paa Kajerne, gjorde stærkt Indtryk paa ham, skønt han kendte det altsammen fra tidligere Tid. Og han udbrød:

„Ja, minsandten er det smukt!“

Madeleine kom hen til ham. Hun lagde begge sine Hænder paa sin Mands ene Skulder og lænet ind til ham i en øm hengiven Stilling, blev hun staaende begejstret og bevæget.

„Aa, hvor det er smukt! Hvor det er smukt!“ blev hun ved at gentage. „Jeg vidste slet ikke, at her kunde være saa mange Skibe?“

En Time senere tog de af Sted, thi de skulde spise Frokost hos de gamle, som for flere Dage siden var bleven underrettede om deres Ankomst. En gammel og forslidt aaben Droske, hvis Hjul klirrede og raslede, som om en Bunke Kobbertøj blev rystet sammen, kørte dem ud gennem en lang, temmelig grøn Boulevard; derfra kom de over nogle Enge, hvorigennem der slyngede sig en Flod, og Vognen begyndte saa at arbejde sig opad Højdedraget.

Madeleine var træt falden i Søvn under glødende Kærtegn af Solen, der varmede hende saa dejligt i Hjørnet af det gamle Køretøj, som om hun hvilede i et lunt Bad af Lys og Landluft.

Hendes Mand vækkede hende:

„Se!“ sagde han.

Vognen havde gjort Holdt to Tredjedel op ad Skraaningen, paa et Sted, som er berømt for sin Udsigt, og hvor alle fremmede bliver kørt hen.

De kunde se frit ud over den vældige, lange og brede Dal, som den klare Flod med store Bøjninger snoede sig igennem. De saa den komme langt borte fra, plettet med talrige Øer og beskrivende en Kurve, inden den naaede Rouen. Saa dukkede Byen, lidt sløret af Morgentaagen, frem paa dens højre Bred; der laa Solskinsspil over dens Tage og over dens tusinde lette Taarne, spidse eller stumpe, spinkle og gennembrudte som kæmpemæssige Juveler, firkantede eller runde, prydet med vaabensmykkede Kroner, Udsigtstaarne, Vagttaarne og Klokketaarne, et helt gotisk Folk af Kirketinder, hvorover Domens spidse Spir, det højeste i Verden, ragede op som en sælsom, hæslig, uhyre og overraskende Bronzenaal.

Lige overfor, paa den anden Side af Floden, hævede sig, runde og udbulnede foroven, Forstaden Saint-Severs slanke Fabriksskorstene.

Endnu talrigere end deres Brødre, Kirketaarnene, voksede de lange Murstenssøjler frem helt langt ud i

Landet og sendte deres sorte, kulsvangre Aande ud over den blaa Himmel.

Og som den største af dem alle, ligesaa høj som Cheops Pyramide, den anden i Rækken af de Højder, der er skabt ved menneskeligt Arbejde, rankede sig, næsten som det stolte Domkirkespirs Lige, „Lynet"s mægtige Ildpumpe; den syntes Dronningen blandt Fabrikernes røgspyende og arbejdende Folk ligesom Spiret var Dronningen for de hellige Bygningers spidse Skare.

Nede bag Arbejderbyen strakte sig en Fyrreskov; uden for Byen fortsatte Seinen sit Løb langs med et stort bølgeformet Højdedrag, som foroven var skovbevokset og som hist og her blottede sit hvide Stenskelet. Saa forsvandt Floden i Horisonten efter endnu en Gang at have beskrevet en lang Bue. Fartøjer sejlede op og ned ad Floden, trukne af Dampbaade, som ikke saa ud til at være større end Fluer og som udsendte en tæt Røg. Øerne, der hvilede paa Vandet, laa enten i snorlige Rækker, den ene lige ved Enden af den anden, eller ogsaa var de adskilte ved store Mellemrum, ligesom de uens Perler i en grøn Rosenkrans.

Droskekusken ventede taalmodigt indtil de rejsende havde udtømt deres Begejstring. Han vidste af Erfaring, hvor længe Beundringen varede hos de forskellige Slags Turister.

Men da Vognen atter satte sig i Bevægelse, fik Duroy pludselig i nogen Afstand Øje paa to gamle Mennesker, der kom henimod dem.

„Det er dem. Jeg kan kende dem," raabte han og sprang ud af Vognen.

Det var to Bønderfolk, Mand og Kone; de gik med uregelmæssig, rokkende Gang og puffede hvert Øjeblik til hinanden med Skulderen. Manden var lille, undersætsig, lidt svær og endnu kraftig tiltrods for sin Alder; Konen var høj, tør, bøjet og udslidt, man saa straks det var en Kvinde, som havde arbejdet fra hun var ganske lille og aldrig lét, medens Manden snakkede Tiden hen og drak med Kunderne.

Ogsaa Madeleine var steget ud af Vognen. Da hun saa disse to stakkels Væsener nærme sig, snøredes hendes Hjærte sammen og en beklemt Sørgmodighed, som hun ikke havde ventet, bemægtigede sig hende. De genkendte slet ikke deres Søn i den elegante Herre, og de vilde aldrig have gættet, at den smukke Dame i den lyse Kjole var deres Svigerdatter.

Uden at tale sammen vandrede de rask afsted til Mødet med den ventede Søn; det faldt dem ikke ind at se paa det fine Par fra Byen, som gik der foran Vognen.

De var lige ved at gaa forbi, da Georges leende raabte:

„God Dag, Fa'r Duroy!"

De stansede begge to med et Ryk, først forbløffede, derefter aldeles maalløse af Overraskelse. Den gamle Kone kom først til sig selv og uden at røre sig af Stedet stammede hun:

„Er det virkelig Dig, der er vores Søn?"

Den unge Mand svarede:

„Ja, vist er det mig, Mo'r Duroy!"

Og han gik lige hen til hende og trykkede et sønligt Kys paa begge hendes Kinder. Saa gjorde han det samme ved Faderen, der uvilkaarlig havde taget sin Hue af, en meget høj Hue af sort Silke, som den bruges i Rouens Omegn, men som alle andre Steder kun bæres af Studeprangere.

Saa forestillede Georges:

„Det er min Kone."

Og de to Bønder gav sig til at betragte Madeleine. De stirrede paa hende, saaledes som man stirrer paa et Fænomen, med en urolig Frygt, der hos Faderen gik over til en Slags tilfreds Billigelse, hos Moderen til et skinsygt Fjendskab.

Manden, som af Naturen havde et godt Humør og som yderligere havde næret det med sød Æblemost

og Alkohol, tog Mod til sig og spurgte med en Skælm i Øjet:

„Kan man forresten ellers faa Lov til at kysse hende?“

Sønnen svarede:

„Ja, vist kan man saa.“

Ilde tilpas rakte Madeleine sine Kinder frem til Bonden, som plantede to smaskende Kys paa dem og derefter tørrede Munden med Bagen af sin Haand.

Ogsaa den gamle Kone kyssede sin Svigerdatter, men med fjendtlig Tilbageholdenhed. Nej, det var rigtignok ikke den Svigerdatter, hun havde tænkt sig, en stor, frisk Landsbypige, rødmosset som et Æble og trind som en Hoppe. Den fremmede lignede et daarligt Fruentimmer med alle sine Falbelader og al sin Moskus. Thi for den gamle var al Parfume Moskus.

De begav sig paa Vej bag efter Vognen, som kørte foran med de unge Ægtefolks Kuffert.

Faderen tog Sønnen under Armen og spurgte ham interesseret, idet han holdt ham lidt tilbage:

„Naa, og Forretningerne, gaar det godt med dem?"

„Ja, det gaar rigtig godt."

„Saa er jo det, som det skal være, saa meget bedre! Sig mig, har hun noget paa Kistebunden?"

Georges svarede:

„Fyrretyve Tusind Francs."

Faderen udstødte en sagte Fløjten som Tegn paa sin Beundring og indskrænkede sig til at mumle:

„Det var Satans."

Han var altfor overvældet af Summen til at kunne

sige mere. Først lidt efter tilføjede han med dyb Overbevisning:

„Hun er Fanden hente mig en køn Kone."

Thi hun var aldeles efter hans Smag; og han havde i sin Tid været anset for en Kender.

Madeleine og Moderen gik Side om Side uden at sige et Ord. De to Mænd indhentede dem.

De naaede til Landsbyen, en lille Landsby, som laa ved den store Landevej. Den bestod af ti Huse paa hver Side, straatækte Husmandshytter, klinet op af Ler, og solide skiferklædte Gaardmandshuse, bygget af Mursten. Fa'r Duroys Værtshus, „Den smukke Udsigt", laa til venstre ved Indgangen til Byen. Det var en tarvelig Rønne med kun Stueetage og Kvistkammer. En Grankvist, som var fastgjort over Døren, betegnede efter gammeldags Skik, at her kunde trætte og tørstige søge ind.

Frokostbordet stod færdigt i Krostuen; to Borde var satte sammen og dækkede med to Servietter. En Naboerske, der havde indfundet sig for at hjælpe med Opvartningen, nejede dybt, da hun saa en saa smuk Dame komme ind. Saa genkendte hun Georges og udbrød:

„Herre Jesus, er det Drengen?"

Han svarede muntert:

„Ja, vist er det mig, Mo'r Brulin!"

Og han kyssede hende, ligesom han havde kysset sin Fader og sin Moder.

Saa vendte han sig om imod sin Hustru:

„Kom med ind i vort Værelse," sagde han, „at Du kan faa din Hat af."

Gennem Døren til højre førte han hende ind i et koldt Værelse, som havde Stengulv og som var ganske hvidt med sine kalkede Vægge og det hvide Bomuldsomhæng om Sengen. Den propre, men sørgeligt nøgne Stues eneste Prydelser var et Krucifiks, som hang oven over et Vievandskar, to Farvetryk, hvoraf det ene fremstillede Paul og Virginie under et blaat Palmetræ og det andet Napoleon den første paa en gul Hest.

Saasnart de var alene, kyssede han Madeleine:

„Velkommen, Made. Jeg er glad over at se de gamle igen. Inde i Paris tænker man slet ikke paa det, men naar man saa atter kommer sammen, glæder det En alligevel."

Men Faderen bankede med sine Knoer paa Væggen og raabte:

„Naa, kom saa, kom saa, Suppen er færdig."

Og de maatte sætte sig til Bords.

Som altid hos Bønder blev Frokosten langtrukken med en Række slet sammenpassede Retter, først en

Bedekølle, saa en Pølse og efter Pølsen en Omelet. Fa'r Duroy, der blev i godt Humør af Æblemosten og et Par Glas Vin, lod Munden løbe og fortalte sine mest udsøgte Morsomheder, som han kun gav til Bedste ved særlig højtidelige Lejligheder, slibrige og plumpe Historier, han paastod var hændte hans Venner. Georges lo, skønt han kendte dem alle; han var beruset af atter at indaande den hjemlige Luft, revet med af sin medfødte Kærlighed til den Egn og de Steder, han fra Barnsben var fortrolig med, grebet af alle de Minder, som nu dukkede lyslevende frem for ham, alle de mange Smaating, han genfandt uforandrede, rene Ubetydeligheder, et Knivsmærke i en Dør, en trebenet Stol, som kaldte en lille halvglemt Begivenhed frem i hans Erindring, Jordbundens Duft, det friske harpiksvangre Pust fra den nære Skov, Lugten fra Rendestenen, fra Møddingen.

Mo'r Duroy talte slet ikke; hun sad alvorlig og fulgte sin Svigerdatter med Blikket. Der var vaagnet Had i hendes Hjerte, det Had, som den gamle udslidte Kone med de trætte knoglede Fingre og arbejdskrogede Lemmer maatte føle mod denne Hovedstadsdame, som indgød hende Afsky og Modbydelighed, fordi hun stod for hende som et fordømt Væsen, en uren Skabning, der levede sit Liv i Lediggang og Synd.

Hvert Øjeblik rejste hun sig for at hente Retterne og for at skænke Glassene fulde af den gule, syrlige Drik i Kanden eller af den røde, skummende søde Most i Flaskerne, hvis Propper sprang højt i Vejret.

Madeleine spiste ikke noget videre og talte heller ikke meget; hun var i daarligt Humør, det sædvanlige Smil var nok kunstlet frem paa hendes Læber, men det var bedrøvet og resigneret. Hun var skuffet og beklemt. Hvorfor? Det var hende selv, som havde villet komme. Hun vidste paa Forhaand, at hun skulde til Bønder, fattige Bønder. Hvorledes havde hun da i sine Tanker forestillet sig dem, hun, som ellers ikke plejede at lade Fantasien løbe af med sig?

Vidste hun det selv? Haaber og drømmer Kvinder ikke altid noget andet end det, Virkeligheden kan give? Havde hun i Afstand tænkt sig dem mere poetiske? Nej, men mere udviklede maaske, mere finttænkende, rigere paa Følelse, mere præsentable. Alligevel havde hun ikke ønsket sig dem saa idealiserede som i Romanerne. Hvoraf kom det da, at de stødte hende ved tusinde smaa Ubetydeligheder, ved det plumpe i deres Tankegang, ved alt, hvad de sagde, ved deres Bevægelser og deres Lystighed.

Hun kom til at tænke paa sin egen Moder, om hvem hun aldrig talte til nogen, en forført Lærerinde,

som var opdraget i Saint-Denis, og som var død af Sult og Sorg, da Madeleine var tolv Aar gammel. En ubekendt havde ladet den lille Pige opdrage. Rimeligvis havde det været hendes Fader! Hvem var han? Hun havde aldrig faaet det bestemt at vide, skønt hun havde løse Formodninger om det.

Frokosten fik aldrig Ende. Nu kom der Gæster ind i Stuen; de trykkede Fa'r Duroys Haand, kom med forbausede Udbrud ved at se Sønnen og kastede et Sideblik hen mod den unge Kone, idet de blinkede skælmsk med Øjnene med et Udtryk, der vilde sige saa meget som:

„Det er minsandten et flot Stykke Fruentimmer, Georges Duroys Kone."

Andre Kunder, som ikke var saa kendte med Krofolkene, satte sig foran Træbordene og raabte:

„En Øl!"

„En Genever!"

„To Cognac'er!"

Og de gav sig til at spille Domino og dunkede støjende i Bordet med de smaa, sorte og hvide firkantede Brikker.

Mo'r Duroy maatte uafbrudt gaa frem og tilbage og servere for Gæsterne; med klynkende Mine tog hun

imod Pengene og tørrede Bordene af med Fligen af sit blaa Forklæde.

Røgen fra Lerpiberne og Skillingscigarerne fyldte Stuen. Madeleine gav sig til at hoste og spurgte:

„Skal vi ikke gaa lidt udenfor? Jeg kan ikke holde ud at være herinde længere."

De andre var endnu ikke færdige. Den gamle Duroy blev misfornøjet. Saa rejste hun sig og gik hen og satte sig paa en Stol ude paa Vejen, lige foran Døren for at vente, indtil hendes Svigerfader og hendes Mand havde drukket deres Kaffe og Cognac ud.

Georges kom hurtigt ud til hende.

„Har Du Lyst til at gaa lidt ned til Seinen?" spurgte han.

Hun samtykkede med Glæde:

„Aa, ja, lad os det."

De gik ned ad Bakkedraget, lejede en Baad i Croisset og tilbragte Resten af Dagen med at døse i den milde Foraarsvarme under Piletræerne ved Bredden af en Ø, vugget af Flodens sagte Skvulpen.

Da Mørket begyndte at falde paa, vendte de tilbage.

Aftensmaaltidet, som spistes ved Skæret fra en Tællepraas, var endnu pinligere for Madeleine end Frokosten. Fa'r Duroy, der var halvt beruset, talte ikke mere. Moderen saa stadig lige tvær ud.

Paa de graa Vægge kastede det fattige Lys Hovedernes Skygge med vældige Næser og unaturlig store Bevægelser. Nu og da saas en Kæmpehaand løfte en Gaffel af Størrelse som en Fork og rette den mod en Mund, der lignede et Uhyres Gab, naar den spisende kom til at dreje sig lidt og byde sin Profil frem for den gule, flimrende Flamme.

Saasnart de havde spist, trak Madeleine sin Mand med sig for ikke at blive inde i den skumle Stue, hvorover der altid hvilede en ram Lugt af gamle Piber og spildte Drikkevarer.

Da de var kommen udenfor, sagde han:

„Du keder Dig nok allerede?"

Hun vilde benægte det, men han afbrød hende:

„Jo, vist saa. Jeg kan godt se det. Hvis Du ønsker det, kan vi godt rejse igen i Morgen?"

Hun sagde dæmpet:

„Ja, det vil jeg helst."

De gik langsomt lige ud ad Vejen. Det var en lun Aften, hvis dybe og kærtegnende Mørke syntes fyldt med svage Lyde, Raslen og tyste Aandedræt. De var kommen ind i en smal Allé under meget høje Træer og med et uigennemtrængeligt sort Krat til begge Sider.

Hun spurgte:

„Hvor er vi?“

Han svarede:

„I Skoven.“

„Er den stor?“

„Ja, meget stor; det er en af de største i Frankrig.“

En Lugt af Jord, Træer og Mos, Skovens friske Vellugt, sammensat af Spirernes Saft og Duften af det visnende Græs inde under Krattet, syntes at slumre i Alléen. Naar Madeleine løftede Hovedet, kunde hun skimte Stjernerne gennem Træernes Toppe, og skønt ingen Vind bevægede Grenene, følte hun dog om sig den sagte Skælven fra dette Hav af Blade.

En sælsom Gysen gled hen over hendes Hud og trængte ind i hendes Sjæl; en ubestemmelig Angst snørede hendes Hjærte sammen. Hvorfor? Hun forstod det ikke. Men det forekom hende, at hun var fortabt, druknet, omringet af Farer, forladt af alle, ene, ganske ene i Verden under den levende Hvælving, som bævede oppe over hendes Hoved.

Hun hviskede:

„Jeg er lidt bange. Skal vi ikke hellere vende om?“

„Jo, vi kan godt gaa tilbage.“

„Og . . . saa rejser vi hjem til Paris i Morgen?“

„Ja, i Morgen."

„I Morgen tidlig?"

„I Morgen tidlig, hvis Du vil."

De gik tilbage til Kroen. De to gamle var gaaet i Seng. Madeleine sov daarligt, hvert Øjeblik blev hun vækket af Landets ukendte Lyde, snart var det en Ugle, der skreg, snart et Svin, som gryntede bag Væggen, hvortil Svinestien stødte op, og endelig begyndte en Hane at gale straks efter Midnat.

Saasnart Dagen begyndte at gry, stod hun op og gjorde sig færdig til Rejsen.

Da Georges meddelte Forældrene, at de vilde tage bort, blev de et Øjeblik aldeles maalløse, saa forstod de, hvorfra denne Bestemmelse var kommen.

Faderen nøjedes med at spørge:

„Ser vi Dig snart igen?"

„Ja vist saa, en Gang i Løbet af Sommeren."

„Naa, saa er det godt."

Moderen sagde strængt:

„Jeg vil haabe, at Du ikke kommer til at fortryde, hvad Du har gjort."

Han efterlod dem som en Gave to Hundrede Francs for at mildne deres Misfornøjelse; og da Vognen, som de havde ladet en Dreng hente, henimod Klokken ti

kørte op foran Døren, kyssede de de to gamle Bønderfolk og tog af Sted.

Da de kørte ned ad Bakken, gav Duroy sig til at le:

„Der kan Du selv se; jeg havde sagt det til Dig i Forvejen. Jeg burde ikke have ladet Dig gøre Bekendtskab med Hr. og Fru du Roy de Cantel senior."

Hun gav sig ogsaa til at le og svarede:

„Jeg er rigtig glad nu. Det er to brave Mennesker, som jeg kom til at holde meget af. Jeg vil sende dem lidt Lækkerier fra Paris."

Saa mumlede hun:

„Du Roy de Cantel . . . Du skal faa at se, at ingen vil blive forbauset over vore Bryllupskort. Vi kan fortælle, at vi har tilbragt otte Dage paa dine Forældres Ejendom."

Hun rykkede nærmere ind til ham og strejfede med et Kys Spidsen af hans Overskæg:

„Min egen Geo!"

Han svarede:

„Min egen Made!"

Og han lagde Armen om hendes Liv.

Langt borte, helt nede i Bunden af Dalen lyste

den store Flod som et Sølvbaand i Morgensolen, og alle Fabriksskorstenene sendte deres Kulskyer op mod Himlen, og alle de spidse Kirketaarne løftede sig over den gamle Stad.

II

Duroys havde i to Dage været i Paris og Journalisten havde genoptaget sit tidligere Arbejde saa længe, indtil han kunde forlade Nyhedsrubriken for definitivt at overtage Forestiers Plads og fuldstændig vie sig til Politiken.

Han var den Eftermiddag undervejs hjem til sin Forgængers Bolig for at spise til Middag; han følte sig glad og vel til Mode og længtes efter at kysse sin Kone,

som stærkt betog ham ved sine legemlige Ynder, ligesom hun umærkelig beherskede ham i Kraft af sin Aandsoverlegenhed. Da han kom forbi en Blomsterhandel i Rue Notre-Dame-de-Lorette, fik han Lyst til at købe en Buket til Madeleine og han valgte et stort Bundt halvtudsprungne Roser, næsten i Knopper.

Ved hver Afsats paa sin nye Trappe saa han sig med Velbehag i Spejlet, der stadig mindede ham om hans første Besøg der i Huset.

Da han havde glemt sin Nøgle, ringede han, og den samme Tjener — som han efter sin Hustrus Raad havde beholdt — kom og lukkede op.

Georges spurgte:

„Er Fruen kommen hjem?"

„Ja, Herre."

Men da han gik igennem Spisestuen, blev han meget overrasket ved at se, at der var dækket til tre; og da han løftede Portièren ind til Dagligstuen, saa han Madeleine staa foran Kaminen og ordne et Bundt Roser, Mage til hans, i en Vase. Han følte sig stødt og pinlig berørt, som om hans Tanke og hele den Fornøjelse, han ventede sig af sit Galanteri, var bleven stjaalet fra ham.

Han spurgte, idet han traadte ind:

„Har Du indbudt nogen?"

Hun vendte sig ikke om, men blev ved at ordne sine Blomster og svarede:

„Ja og nej. Min gamle Ven Grev de Vaudrec plejede at spise til Middag her hver Mandag, og jeg har sagt, at jeg venter ham som sædvanlig.“

Georges mumlede:

„Det var udmærket.“

Han var bleven staaende bag ved hende med sin Buket i Haanden, han havde mest Lyst til at skjule den eller kaste den bort. Ikke desto mindre sagde han:

„Se her, jeg har bragt Roser med hjem til Dig.“

Hun drejede sig hastigt om og udbrød smilende:

„Aa, hvor det er pænt af Dig at have tænkt paa det.“

Og hun bredte sine Arme ud og rakte ham sin Mund med en saa oprigtig Glæde, at han følte sig trøstet.

Hun tog Blomsterne, indaandede deres Duft og anbragte dem, ivrig som et fornøjet Barn, i den tomme Vase lige overfor den anden. Saa sagde hun, idet hun bedømte Virkningen:

„Hvor jeg er glad! Nu er min Kamin da rigtig pyntet.“

Næsten i samme Aandedræt tilføjede hun i en dyb overbevist Tone:

„Du ved ikke, hvor han er elskværdig, Vaudrec. I bliver nok straks gode Venner."

Lyden af Dørklokken meldte Grevens Ankomst. Han traadte ind, rolig og utvungen, som om han var hjemme hos sig selv. Efter ridderligt at have kysset den unge Frue paa Haanden, vendte han sig om mod hendes Mand og rakte ham hjertelig Haanden, idet han spurgte:

„Hvorledes gaar det, kære du Roy?"

Han havde ikke længere den stive, overlegne Holdning som i gamle Dage, der var i hele hans Væsen en Elskværdighed, som tydelig viste, at Forholdene ikke længere var de samme. Journalisten blev overrasket, men gjorde sig Umage for at gengælde den andens Imødekommenhed. Efter fem Minutters Forløb skulde man have troet, at de i den sidste halve Snes Aar havde kendt og sat Pris paa hinanden.

Saa sagde Madeleine, der saa straalende fornøjet ud, til dem:

„Undskyld, at jeg fjerner mig et Øjeblik. Jeg maa se, hvorledes det staar til ude i Køkkenet."

Hun gik, fulgt af de to Mænds Blikke.

Da hun kom tilbage, fandt hun dem fordybet i en

Samtale om Theatrene i Anledning af et nyt Stykke; de var saa fuldstændig af samme Mening, at et Slags pludseligt Venskab vaagnede i deres Øjne ved Opdagelsen af, at deres Tankegang var saa ubetinget beslægtet.

Middagsmaaltidet gik udmærket i den bedste og hjerteligste Stemning. Greven blev til langt ud paa Aftenen, saa vel befandt han sig hos de to Nygifte.

Da han var gaaet, sagde Madeleine til sin Mand:

„Er han saa ikke storartet? Og jo længere man kender ham, des bedre kommer man til at synes om ham. Se, det er en god, sikker, hengiven og trofast Ven! Aa, uden ham . . .“

Hun fuldførte ikke sin Tanke og Georges svarede:

„Ja, jeg finder ham overordentlig behagelig. Jeg tror, at vi vil komme godt ud af det med hinanden.“

Men hun gik straks over til noget andet:

„Ved Du, at vi maa arbejde i Aften, inden vi gaar til Ro? Jeg fik ikke Tid til at tale til Dig om det inden Middag, fordi Vaudrec kom saa tidlig. Nu skal Du høre. Jeg har vigtige Nyheder, Nyheder angaaende Marokko. Det er Laroche-Mathieu, den Deputerede og fremtidige Minister, som har givet mig dem. Vi maa skrive en stor Artikel, en Artikel, som kan vække

Sensation. Jeg har de nødvendige Fakta og Tal. Vi maa begynde lige med det samme. Tag Lampen dér."

Han tog den og gik ind i Arbejdsværelset.

De samme Bøger stod opstillede i Reolen, ovenpaa hvilken der nu var anbragt de tre Vaser, som Forestier havde købt ved Juanbugten Dagen før sin Død. Under Bordet laa den dødes Fodpose og ventede paa hans Eftermands Fødder. Du Roy satte sig tilrette i Stolen og greb Elfenbens-Penneskaftet, som ude i Spidsen var lidt fortygget af den andens Tænder.

Madeleine lænede sig op mod Kaminen og tændte en Cigaret. Saa gav hun sig til at fortælle sine Nyheder og fremsætte sine Meninger og Planen til den Artikel, hun havde tænkt sig.

Han hørte opmærksomt paa hende og kradsede af og til nogle Noter ned. Da hun var færdig, kom han med et Par Indvendinger, tog Spørgsmaalet op, uddybede det og udviklede derefter sin Plan, ikke alene til en Artikel, men til et helt Felttog mod det bestaaende Ministerium. Artiklen skulde kun være Begyndelsesangrebet. Hans Hustru var bleven saa interesseret, at hun var holdt op med at ryge, hun fulgte ivrig med i Georges Tankegang og saa langt frem i Tiden.

Fra Tid til anden mumlede hun:

„Ja . . . ja . . . Det er meget godt . . . Det er udmærket . . . Det er glimrende fundet paa."

Da hun var færdig med sin Udvikling, sagde hun:

„Lad os nu skrive."

Men det faldt ham altid vanskeligt at begynde, og han ledte besværligt efter sine Ord. Hun gik hen til ham, bøjede sig blidt ned over hans Skulder og gav sig til ganske sagte at hviske ham hans Sætninger ind i Øret.

Nu og da standsede hun og spurgte:

„Er det ikke det, Du vil have frem?"

Han svarede:

„Jo, netop."

Hun kom med ondskabsfulde Udtryk og med Vendinger, saa giftige, som kun en Kvinde kan finde paa, hun spottede paa samme Tid over Konsejlspræsidentens Politik og hans Ydre paa en Maade, der ikke blot var kvik og lattervækkende, men ogsaa slaaende gennem det rammende i Iagttagelsen.

En Gang imellem tilføjede Duroy nogle Linjer, der gjorde et Udfald endnu mere betydningsfuldt og dets Rækkevidde endnu større. Gennem den daglige Affiling af sin Nyhedsrubrik var han bleven en Mester i perfide Underforstaaelser, og naar et eller andet, der af Madeleine fremsattes som sikkert, forekom ham tvivl-

somt eller farligt, forstod han udmærket at lade det gætte og paatvinge det Læserens Bevidsthed med langt større Virkning, end om han havde givet det som en Kendsgerning.

Da Artiklen var færdig, læste Georges den højt med Pathos. De var enige om, at den var glimrende og smilede henrykte og overraskede, som om de først nu rigtig havde vist hinanden, hvem de egentlig var. De saa hinanden dybt ind i Øjnene, opfyldte af gensidig Beundring, og uvilkaarlig gav de hinanden et Kys, i hvis Varme der laa ligesaa meget af deres Sjæl som af deres Legeme.

Duroy tog igen Lampen:

„Lad os saa komme til Køjs," sagde han med et forelsket Blik.

Hun svarede:

„Gaa foran, min Herre og Mester, det er Dig, der lyser Vejen op."

Han gik først og hun fulgte lige bag efter ham ind i Sovekammeret, idet hun med Spidsen af sin Finger kildede ham i Nakken mellem Haaret og Flippen, for at faa ham til at skynde sig; hun vidste, at det var et Kærtegn, han ikke kunde taale.

Artiklen kom i Bladet signeret: *Georges du Roy de Cantel*, og gjorde stor Opsigt. I Deputeretkammeret

vakte den stærkt Røre. Walter lykønskede Georges og overdrog ham den politiske Ledelse af „*La Vie Française*". Nyhedsrubriken blev givet tilbage til Boisrenard.

Saa begyndte der i Bladet et hæftigt og dygtigt ført Felttog mod Ministeriet. Angrebene, der bestandig var behændigt lagt tilrette og hvilede paa Kendsgerninger, var snart ironiske, snart alvorlige, snart spøgende og snart ondskabsfuldt sviende, men altid ramte de med en usvigelig Sikkerhed, der forbavsede alle. De andre Blade citerede uophørlig hele Spalter af „*La Vie Française*", og de Mænd, som sad ved Roret, forsøgte at skaffe sig Underretning om, hvorvidt et Præfektembede vilde være i Stand til at stoppe Munden paa denne ukendte og utrættelige Fjende.

Du Roy blev en kendt Mand i politiske Kredse. Af den Maade, hvorpaa Folk trykkede ham i Haanden og tog Hatten af for ham, kunde han føle, at hans Indflydelse voksede. Iøvrigt fyldte hans Hustru ham med Forbavselse og Beundring ved sin Aandssmidighed, sin Evne til at faa alt at vide og sine talløse Forbindelser.

Hvert Øjeblik, naar han kom hjem, traf han i sine Stuer en Senator, en Deputeret, en Øvrighedsperson eller en General, der alle behandlede Madeleine med

alvorsfuld Fortrolighed og snakkede med hende som om hun var en gammel Veninde. Hvor havde hun lært alle disse Mennesker at kende? I Selskabslivet, sagde hun. Men hvorledes havde hun baaret sig ad med at vinde deres Tillid og deres Venskab? Det forstod han ikke.

Hun kunde være bleven en dreven Diplomat, sagde han.

Hun kom ofte for sent hjem til Maaltiderne, forpustet, rød i Hovedet og dirrende af Iver; endnu førend hun havde taget Sløret af sagde hun:

„Jeg har noget godt i Dag. Tænk Dig, Justitsministeren har udnævnt to Embedsmænd, som har været Medlemmer af Statskupets Kommissionsdomstole! Vi maa give ham en Omgang, som han skal huske!"

Og de gav Ministeren en Omgang, og de gav ham en til næste Dag og endnu en Trediedagen efter. Den Deputerede Laroche-Mathieu, der hver Tirsdag spiste til Middag i Rue Fontaine — Dagen efter de Vaudrec, som begyndte Ugen —, trykkede kraftigt begges Hænder som Tegn paa sin overstrømmende Glæde. Han hørte ikke op med at gentage:

„Død og Pine, hvilken Kampagne! Hvis vi ikke sejrer paa den —!"

Han nærede grundet Haab om at faa Fingre i

Udenrigsministerens Portefølje, som han længe havde tragtet efter.

Han hørte til de Politikere, der gaar rundt med Janus-Ansigter; han var uden Overbevisning, uden videre Begavelse, uden Dristighed og uden dybtgaaende Kundskaber. Oprindelig havde han været Sagfører i en Provinsby, han var en ganske køn Fyr, der var i Besiddelse af en vis Evne til at balancere mellem de yderliggaaende Partier, med andre Ord en republikansk Jesuit, en af de tvivlsomme liberale Paddehatte, som i hundredevis skyder op paa den almindelige Stemmerets folkelige Mødding.

Hans Provins-Machiavelisme fik ham til mellem Kollegerne, mellem alle de deklasserede og mislykkede Individer, hvoraf der laves Deputerede, at gaa for at være et Pokkers godt Hovede. Han var tilstrækkelig omhyggelig i sit Ydre, tilstrækkelig korrekt, tilstrækkelig ligefrem og tilstrækkelig elskværdig til at kunne komme frem. Han gjorde Lykke i de selskabelige Kredse, i de blandede, plumrede og lidet overlegne Kredse, som rekrutteredes blandt Øjeblikkets højtstaaende Embedsmænd.

Der blev allevegne sagt om ham:

„Laroche bliver Minister."

Og han selv var endnu mere end alle de andre overbevist om, at Laroche vilde blive Minister.

Han var en af Hovedaktionærerne i Walters Blad og tillige hans Kollega og Kompagnon i forskellige Finansaffærer.

Du Roy støttede ham tillidsfuldt i Haab om senere Gengældelse. Forresten fortsatte han kun det Arbejde, der var begyndt af Forestier, som Laroche-Mathieu paa Forhaand havde lovet Æreslegionens Kors, naar Sejrens Dag var kommet. Nu vilde Ordenen komme til at prange paa Madeleines nye Mands Bryst, det var det hele. I Grunden var der slet ingen Forandring sket.

Og det var saa tydeligt, at der ingen Forandring var sket, at Du Roys Kammerater havde fundet paa et Drilleri, som han begyndte at blive vred over.

De kaldte ham aldrig for andet end Forestier.

Saasnart han kom op paa Bladet, var der en eller anden, der raabte:

„Aa, hør en Gang, Forestier!“

Han lod som han ikke hørte det og samlede de Breve sammen, som var kommen til ham. Stemmen gentog endnu højere end før:

„Hør, Forestier!“

Og omkring i Stuen lød der undertrykt Latter.

Naar Du Roy saa gik henimod Udgiverens Kontor, blev han stanset af den, der havde kaldt paa ham:

„Aa, om Forladelse, det var Dig, jeg vilde tale med. Det er dumt, jeg forveksler Dig altid med stakkels Charles. Det maa komme af, at dine Artikler ligner hans saa nederdrægtigt! Alle tager fejl af dem."

Du Roy svarede ikke, men indvendig skummede han af Raseri; og en dump Vrede mod den døde voksede frem i ham.

Selv Walter havde erklæret, da der i hans Nærværelse blev udtalt Forundring over den mistænkelige Lighed i Tankegang og Stil mellem den nye politiske Medarbejders Kroniker og den forriges:

„Ja, det minder om Forestier, men en kraftigere, stærkere og mere modig Forestier."

En anden Gang havde Du Roy, da han tilfældigt aabnede Skabet med Bilboquet'erne, fundet alle sin Forgængers omsvøbte med sort Flor, medens hans egen Bilboquet, den, han under Saint-Potins Ledelse havde øvet sig med, var smykket med en rosenrød Sløjfe. De var alle stillede op paa den samme Hylde, ordnede i Række efter Størrelse; ovenover var der ligesom paa Museerne anbragt et Skilt, hvorpaa der stod skrevet:

„Fortrinlig Samling, tidligere tilhørende Firmaet Forestier & Co., nu Forestier — Du Roy. Patenterede,

uopslidelige Artikler, brugelige under alle Forhold, selv paa Rejse."

Tilsyneladende rolig lukkede han Skabet i, idet han højt nok til at blive hørt sagde:

„Der er Dumrianer og Misundere allevegne."

Men han var saaret i sin Stolthed, saaret i sin Forfængelighed, den Stolthed og Forfængelighed, som er karakteristisk for alle Pennens Mænd og som giver sig Udslag i en nervøs og altid vaagen Saarbarhed, der er lige stor hos en Reporter som hos en genial Digter.

Dette Ord „*Forestier*" sønderrev hans Øren; han var bange for at høre det og naar han hørte det, følte han, at han blev rød i Hovedet.

Der laa for ham i dette Navn en bidende Spot, ja mere end en Spot, næsten en Forhaanelse. Det raabte til ham:

„Det er din Kone, som gør dit Arbejde, ligesom hun gjorde din Forgængers. Uden hende vilde Du intet være."

Han var fuldkommen villig til at indrømme, at Forestier intet vilde have været uden Madeleine; men hvad han selv angik — — det manglede bare!

Ogsaa naar han var kommet hjem pinte det ham. Her var det hele Huset, som mindede ham om den døde, alle Møblerne, alle Smaatingene, alt, hvad han

rørte ved. I den første Tid, han var gift, havde han ikke tænkt videre over det, men Kammeraternes Spottegloser havde tilføjet hans Sjæl et Saar, hvori en Mængde hidtil upaaagtede Ubetydeligheder daglig dryppede Gift.

Han kunde ikke længere tage en Genstand, uden at han straks troede at se Charles' Haand hvilende paa den. Han saa og rørte kun ved Ting, som han tidligere havde benyttet, som han havde købt, ejet og holdt af. Og Georges begyndte endogsaa at føle sig irriteret ved Tanken om det ægteskabelige Forhold, der havde bestaaet mellem Vennen og Madeleine.

Han kunde ofte blive forbavset over dette Sindsoprør, som han ikke forstod, og spørge sig selv:

„Hvor i Alverden kan det være? Jeg er ikke skinsyg paa Madeleines Venner, jeg bekymrer mig aldrig om, hvad hun tager sig for; hun gaar og kommer ganske som hun vil. Men Tanken om det Fæ til Charles gør mig rasende!"

Og han tilføjede stadig i sit stille Sind:

„I Grunden var han en komplet Idiot; det er naturligvis det, der krænker mig. Jeg ærgrer mig over, at Madeleine har kunnet gifte sig med et saadant Fjols!"

Bestandig gentog han for sig selv:

„Hvor er det muligt, at en Kvinde som hun blot

et eneste Øjeblik har kunnet se op til saadan en Umulighed?"

For hver Dag, der gik, forøgedes hans Nag gennem tusende ubetydelige Smaating, der pinte ham som Naalestik; ved et Ord fra Madeleine, fra Tjeneren eller fra Pigen mindedes han uophørligt om Forestier.

En Dag ved Middagsbordet spurgte Du Roy, som holdt meget af søde Sager:

„Hvorfor faar vi aldrig Syltetøj? Der er ikke noget paa Bordet."

Den unge Frue svarede muntert:

„Det er sandt, det har jeg slet ikke tænkt over. Det kommer af, at Charles ikke kunde fordrage det . . ."

Han afbrød hende med en utaalmodig Bevægelse, som han ikke var Herre over:

„Hør, ved Du hvad, nu er jeg snart led og ked af den Charles! Det er altid Charles her og Charles der. Det holdt Charles af og det holdt han ogsaa af. Da Charles nu er kreperet, saa lad ham dog en Gang faa Fred!"

Madeleine saa forbavset paa sin Mand uden at kunne forstaa denne pludselige Vrede. Men hun var klog nok til hurtig at gætte lidt af, hvad der foregik i ham, af det langsomt voksende Had mod den døde, og den Skin-

syge, der øgedes ved alt, hvad der mindede om den anden.

Hun fandt det maaske lidt barnagtigt, men hun følte sig smigret og svarede ikke.

Han var vred paa sig selv, fordi han ikke havde kunnet skjule sin Ophidselse. Men da de efter Middagen havde sat sig tilrette for at skrive en Artikel til den følgende Dag, generede Fodposen ham, og da det ikke vilde lykkes ham at faa Benene hurtig nok ud, sparkede han den arrig fra sig og spurgte leende:

„Havde Charles altid kolde Fødder?"

Hun svarede ogsaa leende:

„Aa, han levede i en stadig Angst for at blive forkølet; hans Bryst var ikke stærkt."

Du Roy svarede brutalt:

„Nej, det har han jo bevist tilstrækkelig."

Saa tilføjede han galant:

„Heldigvis for mig."

Og han kyssede sin Kones Haand.

Men da de var i Færd med at gaa i Seng, spurgte han stadig plaget af den samme Tanke:

„Brugte Charles ogsaa Nathue for ikke at faa Træk i Ørene?"

Hun gik ind paa Spøgen og svarede:

„Nej, han laa med en Madrats bundet om Panden."

Georges trak paa Skulderen og sagde foragteligt i Følelsen af sin Overlegenhed:

„Hvilken Nar!“

Fra nu af blev Charles et stadigt Samtalestof for ham. Han talte om ham ved alle mulige Lejligheder og kaldte ham aldrig andet end „Den stakkels Charles“ med en uendelig medynksfuld Mine.

Og naar han kom hjem fra Bladet, hvor han to eller tre Gange havde hørt sig blive kaldet Forestier, hævnede han sig ved at forfølge den døde i hans Grav med hadefulde Spotterier. Han mindede om hans Fejl, hans Latterligheder, hans Smaaligheder, og medens han med Velbehag opregnede dem, gjorde han dem endnu større, som om han i sin Hustrus Hjerte vilde bekæmpe en frygtet Medbejlers Indflydelse.

Han gentog:

„Sig mig, Made, kan Du huske den Gang, da det Fjols til Forestier vilde bevise os, at de tykke Mænd er kraftigere end de magre?“

Saa vilde han vide Besked med en hel Mængde hemmelige og intime Enkeltheder om den døde, men ilde berørt vægrede den unge Frue sig ved at efterkomme hans Ønske. Men han trængte haardnakket ind paa hende.

„Herregud, det kan Du da gerne fortælle mig. Var han ikke nærmest grinagtig i sine forelskede Øjeblikke?"

Hun mumlede paa Spidsen af Læberne:

„Hør, lad ham da nu en Gang være i Fred."

Saa endte han gerne Samtalen med at sige:

„Hvilket Fæ, han var!"

En Aften henimod Slutningen af Juni, stod han ved Vinduet og røg en Cigaret, da den varme Sommeraften gav ham Lyst til at køre en Tur.

Han spurgte:

„Lille Made, skal vi køre lidt ud?"

„Ja, gerne."

De tog en aaben Droske og kørte ned igennem Champs-Élysées og derfra videre ud til Boulogneskoven. Det var en stille, lun Aften, ikke en Vind rørte sig og Paris' ophedede Luft stemte for Brystet som Dampen fra en Ovn. I en hel Hær af Drosker kørte et helt Folk af forelskede fremad i samme Retning. Den ene Vogn kom lige bagefter den anden i en uafbrudt Rækkefølge, der aldrig fik Ende.

Georges og Madeleine morede sig med at iagttage alle de omslyngede Par, der passerede forbi dem i Vognene, Kvinden i en lys Dragt og Manden ganske mørk. Det var en hel Elskovsflod, som under den brændende, stjernebesaaede Himmel flød ud mod Skoven.

Der hørtes ingen anden Lyd end Hjulenes dumpe Rullen henover Jorden. De blev ved at komme og komme, i hver Droske sad to tause Skikkelser magelig lænet tilbage og tæt sammentrykkede, hensunkne i attraahede Drømmerier og skælvende i Forventningen om det nære Favntag. Det lumre Halvmørke syntes befolket med Kys. Luften var tung og kvælende af svævende Ømhed og Elskov. Alle disse sammenparrede Mennesker, som var berusede af den samme Tanke og den samme Glød, syntes at optænde en Feber omkring sig. Alle disse elskovsfyldte Vogne, som var svangre med Kærtegn, udsendte i Forbifarten et lidenskabeligt, gennemtrængende og betagende Aandepust.

Georges og Madeleine følte sig grebne af den erotiske Smitte. De tog ømt hinandens Hænder uden at sige et Ord; den Tyngde, der laa i Luften, og den Stemning, som overvældede dem, gjorde dem det næsten vanskeligt at trække Vejret.

Da de naaede til Fæstningsværkerne, kyssede de hinanden og Madeleine mumlede lidt skamfuld:

„Vi er lige saa store Børn, som den Gang vi rejste til Rouen."

Lige indenfor Indkørslen til Skoven havde Vognstrømmen delt sig. Paa Vejen langs Søerne, som Georges og Madeleine havde valgt, var der lidt større Mellemrum

mellem Droskerne, men det tætte Mørke under Træerne, Løvets Hvislen, Lyden af Vandet, som man hørte risle under Grenene, og den friske Luftning fra oven, hvor Stjernerne smykkede Nattens uendelige Rum, alt dette gav Kyssene, der veksledes mellem de kørende Par, et mere betagende Trylleri og en mere hemmelighedsfuld Farve.

Georges trykkede sin Hustru ind til sig og hviskede:

„Aa, lille Made!"

Hun sagde:

„Kan Du huske Skoven hjemme hos Dig, hvor den var uhyggelig! Jeg havde en Følelse af, at den var fuld af skrækkelige Dyr og at den aldrig kunde faa Ende. Her er derimod dejligt. Det er, som om Vinden bringer Kærtegn med sig, og jeg ved godt, at Sévres ligger paa den anden Side af Skoven."

Han svarede:

„Ja, i Skoven hjemme er der ikke andet end Hjorte, Ræve, Daadyr og Vildsvin, og hist og her et Skovløberhus."

Men pludselig var det ham, som om han inde fra det dunkle Buskads hørte en Stemme raabe: Forestier! Og han følte sig atter grebet af den besynderlige og vedholdende Ildeberørthed, og den gnavende, skinsyge

og uovervindelige Arrigskab, der den sidste Tid havde ødelagt hans Liv.

Efter et Minuts Forløb spurgte han:

„Kom Du somme Tider herud om Aftenen sammen med Charles?"

Hun svarede:

„Aa ja, ret ofte."

Hendes Svar gav ham Lyst til at vende om, en nervøs Lyst, han ikke kunde bekæmpe, og som sammensnørede hans Hjerte. Billedet af Forestier var igen dukket frem i hans Tanker, knugende og overvældende. Han kunde ikke mere tænke paa andet end ham, ikke tale om andet end ham.

Han spurgte i en ondskabsfuld Tone:

„Hør en Gang, Made, vil Du sige mig én Ting?"

„Ja, min Ven, hvad er det?"

„Bedrog Du ham, den stakkels Charles."

Hun mumlede foragteligt:

„Hvor Du er dum med dine evige Spørgsmaal om ham."

Men han vilde ikke give Slip paa sin Tanke:

„Herregud, lille Made, vær nu oprigtig og tilstaa det. Du bedrog ham, ikke sandt? Indrøm kun, at Du bedrog ham?"

Hun tav krænket, som enhver Kvinde vilde blive det over en saadan Beskyldning.

Han fortsatte stivsindet:

„Ja, ved Du hvad, hvis nogen kunde se ud til at blive holdt for Nar, saa var det sandelig ham. Det vilde unægtelig more mig at faa at vide, om Forestier virkelig hørte til de bedragne Ægtemænds latterlige Race. Gud fri mig, saadan en Tosse!"

Han følte, at hun smilede, maaske ved en eller anden Erindring, og han trængte ind paa hende:

„Naa, sig mig det nu. Hvad kan det gøre? Det vilde tværtimod være meget komisk, om Du tilstod for mig, at Du havde bedraget ham, om Du netop indrømmede det til mig."

Han ligefrem rystede af Haab om at faa at vide, at Charles, den forhadte Charles, den afskyede og forbandede døde virkelig havde lidt en saa naragtig Forsmædelse. Og dog . . . dog var der en anden mere ubevidst Følelse, der skærpede hans Lyst til at lære Sandheden at kende.

Han gentog:

„Made, lille Made, jeg beder Dig, sig mig det. Han havde saamænd ærlig fortjent det. Du vilde være godt dum, hvis Du ikke havde opfyldt en saadan Skæbnens Bestemmelse. Saa, lille Made, tilstaa det nu."

Hun var aabenbart kommen til at more sig over hans Paastaaelighed, thi med smaa Mellemrum lo hun kort og stødvis.

Han havde nærmet sine Læber ganske tæt til sin Kones Øre:

„Hør nu . . . hør nu . . . indrøm det saa."

Hun rykkede med en pludselig og bestemt Bevægelse bort fra ham og erklærede haardt:

„Hvor Du er dum! Tror Du, man svarer paa den Slags Spørgsmaal?"

Hun sagde det i en saa besynderlig Tone, at det løb koldt igennem hendes Mand, og han blev siddende flov og forbløffet og en lille Smule stakaandet, som om han havde faaet en moralsk Rystelse.

Drosken kørte stadig langs med Søen, over hvis Flade Himlen syntes at have udsaaet sine Stjerner. To Svaner, der kun utydeligt kunde skimtes i Mørket, svømmede om derude.

Georges raabte til Kusken:

„Det er bedst, vi vender om."

Vognen vendte og krydsede andre, som kørte i Skridt, og hvis store Lygter skinnede som Øjne i Skovens Nat.

Hvor havde hun dog sagt det paa en underlig Maade! Du Roy spurgte sig selv:

„Var det en Tilstaaelse?“

Og denne tilnærmelsesvise Vished om, at hun havde bedraget sin første Mand, bragte ham nu fuldstændig ud af sig selv af Vrede. Han havde Lyst til at banke hende, til at kvæle hende, til at flaa Haaret af Hovedet paa hende.

Ja, hvis hun havde svaret ham:

„Men, min egen elskede, hvis jeg havde villet bedrage ham, saa vilde det have været med Dig, at jeg havde gjort det.“

Hvor vilde han saa ikke have kysset hende og omfavnet hende og tilbedt hende!

Han blev siddende ubevægelig med Armene over Kors, Øjnene løftet mod Himlen og Sindet altfor oprørt til endnu at kunne tænke fornuftigt. Han følte kun, at inden i ham gærede det Nag og voksede den Vrede, der altid ruger paa Bunden af Mændenes Hjerter mod den kvindelige Attraas Luner. For første Gang følte han den ubestemmelige Angst, som piner den Ægtemand, der har fattet Mistanke! Med andre Ord, han var skinsyg, skinsyg for den dødes Regning, skinsyg paa Forestiers Vegne, skinsyg paa en besynderlig, stikkende Maade, der pludselig forvandledes til Had mod Madeleine. Eftersom hun havde bedraget den

anden, hvorledes skulde saa han kunne have Tillid til hende?

Saa lidt efter lidt kom der atter Ro i hans Sind, han gjorde sig haard mod sin egen Lidelse og tænkte:

„Alle Kvinder er Skøger, det gælder kun om at benytte sig af dem og ikke udleverė dem noget af sig selv."

Bitterheden i hans Hjerte arbejdede sig op til hans Læber som foragtende og hadefulde Ord. Men han lod dem dog ikke komme frem. Han gentog blot for sig selv:

„Verden tilhører de stærke. Det gælder om at være stærk, om at kunne hæve sig over det altsammen."

Vognen kørte hurtigere til. Den kom igen forbi Fæstningsværkerne. Du Roy saa foran sig et rødt Skær over Himlen, ligesom Skinnet fra en umaadelig stor Smedje; og han hørte en forvirret, uhyre og vedvarende Brusen, sammensat af talløse forskelligartede Lyde, en underlig dump Brusen, der paa samme Tid lød nær og fjern, en vældig og ubestemmelig Bæven af Liv; det var Paris, der aandede ud i Sommernatten som en Kolos, der er udmattet af Træthed.

Georges tænkte:

„Det vilde være dumt af mig at pine mig af den Grund. Enhver er sig selv nærmest. Sejren tilkommer

de dristige. Alt er dog kun Egenkærlighed. Og den Egenkærlighed, der har Berømmelse og Formue til Maal, er bedre end den Egenkærlighed, som stræber mod Kvinden og Kærligheden."

Triumfbuen kom tilsyne ved Indgangen til Byen, paa sine to mægtige Ben lignede den en uformelig Kæmpe, der syntes parat til at skridte ned ad den brede Avenue, som aabnede sig foran den.

Georges og Madeleine var atter kommen ind i Strømmen af Vognene, der førte det evige, tavse og omslyngede Par tilbage til Hjemmet og det længselsfuldt ventede Leje. Det var, som om hele Menneskeheden gled dem forbi, beruset af Glæde og Lykke.

Madeleine, der havde haft en Anelse om, hvad der foregik i hendes Mand, spurgte med sin blide Stemme:

„Hvad tænker Du paa, min Ven? Du har ikke sagt et Ord i den sidste halve Time."

Han svarede med en haanlig Latter:

„Jeg tænker paa alle de Idioter, som sidder og kysser hinanden, og jeg siger til mig selv, at der dog sandelig er andet at gøre her i Livet."

Hun mumlede:

„Ja . . . men somme Tider er det alligevel rart."

„Det er rart . . . ja, det er rart . . . naar man ikke har noget bedre at tage sig for."

Georges fortsatte stadig sin Tankegang, og afførte i en Slags ondsindet Vrede Livet hele dets Klædning af Poesi:

„Jeg vilde være et godt Fæ, om jeg generede mig, eller lod nogetsomhelst gaa fra mig, og om jeg lod mig pine og plage og gjorde mig Bekymringer, saaledes som jeg har gjort det i den sidste Tid."

Han saa igen Forestier tydeligt for sig, men denne Gang vakte det ingen Vrede hos ham. Det forekom ham, som om de var blevet forsonede, som om de paany var blevet Venner. Han havde Lyst til at raabe til ham:

„God Aften, gamle Fyr!"

Madeleine, som følte sig ubehagelig tilmode ved hans Tavshed, spurgte:

„Skal vi ikke spise lidt Is hos Tortoni, inden vi tager hjem?"

Han saa paa hende fra Siden. Hendes fine, blonde Profil tegnede sig for ham i det blændende Lys fra en Række Gasblus over Indgangen til en Variété.

Han tænkte:

„Hun er nydelig. Saa meget bedre. En god Kat maa have en god Rotte, min Skat. Men det skal gaa varmt til, før jeg igen begynder at plage mig selv for din Skyld."

Saa svarede han:

„Jo, det var en god Idé, min Ven."

Og for at hun ikke skulde gætte noget, kyssede han hende.

Det forekom Madeleine, at hendes Mands Læber var kolde som Is.

Alligevel smilede hun med sit sædvanlige Smil, da han udfor Kaféens Trappe gav hende Haanden for at hjælpe hende ud af Vognen.

III

Da han den næste Dag kom op paa Bladet, gik han lige hen til Boisrenard.

„Kære Ven," sagde han, „jeg har en Tjeneste at bede Dig om. Det er i den senere Tid heroppe bleven fundet morsomt at kalde mig for Forestier. Jeg be-

gynder at finde det dumt. Vil Du være saa venlig paa en elskværdig Maade at underrette mine Kammerater om, at jeg agter at give den første, som igen tillader sig denne Spøg, en paa Øret. De kan saa selv tænke over, om den Vittighed er et Kaardestød værd. Jeg henvender mig til Dig, for det første fordi Du er en besindig Mand, der kan forhindre, at det kommer til kedelige Yderligheder, og for det andet, fordi Du var min Sekundant i Duellen."

Boisrenard paatog sig Hvervet.

Du Roy gik ud for at besørge nogle Ærinder; en Time senere kom han tilbage. Der var ingen, som kaldte ham for Forestier.

Da han kom hjem, hørte han Damestemmer inde i Dagligstuen. Han spurgte:

„Hvem er derinde?"

Tjeneren svarede:

„Fru Walter og Fru de Marelle."

Hans Hjerte kom et Øjeblik til at banke hæftigere, men saa sagde han til sig selv:

„Naa, lad gaa."

Og han lukkede Døren op.

Clotilde sad henne ved Kaminen i en Stribe Dagslys, som faldt ind gennem Vinduet. Georges syntes,

at hun blev lidt blegere, da hun saa ham. Efter først at have hilst paa Fru Walter og hendes to Døtre, der sad som to Skildvagter ved Siden af deres Moder, vendte han sig om imod sin tidligere Elskerinde. Hun rakte ham Haanden, han tog den og trykkede den dvælende, som om han vilde sige:

„Jeg elsker Dig stadig."

Hun besvarede hans Haandtryk.

Han spurgte:

„Har De haft det godt i det Aarhundrede, som er rundet hen, siden vi sidst saa hinanden?"

Hun svarede utvungent:

„Tak, udmærket. Og De, Smukke-Ven?"

Hun drejede sig om mod Madeleine og tilføjede:

„Du tillader vel, at jeg bliver ved med at kalde ham Smukke-Ven?"

„Ja vist saa, Kære, jeg tillader alt, hvad Du har Lyst til."

Det syntes, som om en Skygge af Ironi laa skjult i disse Ord.

Fru Walter talte om en Fest, som Jacques Rival vilde give i sin Ungkarlelejlighed, en stor Assaut, der skulde overværes af det gode Selskabs Damer. Hun sagde:

„Det vil blive meget interessant. Men jeg er for-

tvivlet, thi vi har ingen til at følge os, da min Mand netop er optaget paa den Tid."

Duroy tilbød sig øjeblikkelig. Hun tog imod Tilbudet.

„Baade mine Døtre og jeg er Dem meget taknemlige."

Han saa paa den yngste af de to Frøkner Walter og tænkte:

„Hun er slet ikke saa ilde, den smaa Suzanne, slet ikke."

Hun lignede en spinkel, lys Dukke, altfor lille, men sart og fint bygget, smal om Livet, med spæde Hofter og et ganske ungt Bryst; hun havde et fuldstændigt Miniaturansigt med graablaa, emailleblanke Øjne, der saa ud, som om de var tegnede og farvelagte af en pertentlig og samvittighedsfuld Maler; hendes Haar var krøllet og viltert, et let, kunstfærdigt ordnet Brus, en allerkæreste Sky, aldeles ligesom Haaret paa de Luksusdukker, Smaapiger, der kun er halvt saa store som deres Legetøj, slæber rundt med.

Den ældste Søster, Rose, var grim, flad og intetsigende. Hun hørte til de unge Piger, som ingen lægger Mærke til, ingen taler til og ingen finder paa at beskæftige sig med.

Moderen rejste sig og sagde henvendt til Georges:

„Saa gør jeg altsaa Regning paa Dem næste Torsdag Klokken to."

Han svarede:

„De kan trygt stole paa mig, Frue."

Saasnart hun var gaaet, rejste Fru de Marelle sig ogsaa:

„Paa Gensyn, Smukke-Ven."

Denne Gang var det hende, der trykkede hans Haand meget fast og meget længe. Han følte sig bevæget ved denne tavse Tilstaaelse, og hans gamle Lidenskab for denne godmodige og velopdragne lille Bohêmekvinde, der maaske virkelig holdt af ham, flammede op i ham.

„Jeg vil gaa hen og besøge hende i Morgen," tænkte han.

Da han var blevet alene med sin Kone, gav Madeleine sig til at le med en frejdig og munter Latter, og saa lige paa ham:

„Ved Du, at Du har faaet Fru Walter til at blive forelsket i Dig?"

Han svarede vantro:

„Det er vist ikke Tilfældet."

„Jo vist saa, jeg forsikrer Dig; hun talte til mig om Dig med den mest overstrømmende Begejstring. Det ligner hende ellers saa lidt! Hun vilde ønske, at

hun kunde finde to Mænd som Dig til hendes Pigebørn! . . . Heldigvis betyder den Slags Ting ikke noget, naar de kommer fra hende."

Han forstod ikke, hvad hun mente:

„Hvorledes? Betyder ikke noget? . . ."

Hun svarede, som en Kvinde, der er overbevist om Rigtigheden af sin Dom:

„Nej, Fru Walter er en Dame, om hvem der aldrig er bleven hvisket det ringeste, forstaar Du . . . ikke det mindste . . . aldrig. Hun er uangribelig i alle Retninger. Hendes Mand kender Du ligesaa godt, som jeg. Men med hende er det noget ganske andet. Hun har forøvrigt lidt nok ved at have giftet sig med en Jøde, men hun er forbleven ham tro. Hun er en hæderlig Kvinde."

Du Roy var overrasket:

„Jeg troede ogsaa, at hun var Jøde."

„Hun, nej, paa ingen Maade. Hun er Protektrice for Madeleinekirkens Menighedshjælp. Hun blev endogsaa viet i Kirken. Jeg ved ikke, om hendes Mand for et Syns Skyld lod sig døbe, eller om Kirken lukkede Øjnene til."

Georges mumlede:

„Saa hun . . . saa hun sværmer altsaa for mig?"

„Aldeles afgjort og det for Alvor. Hvis Du ikke

var bundet, vilde jeg raade Dig til at fri til . . . til Suzanne, ikke sandt, hellere end til Rose?"

Han svarede, idet han snoede paa sit Overskæg:

„Naa-aa, Moderen er da heller ikke saa ueffen."

Madeleine blev utaalmodig:

„Hør nu, min Ven, Moderen under jeg Dig saamænd gerne. Men jeg er ikke bange. I hendes Alder begaar man ikke sit første Fejltrin. Det maa man begynde paa tidligere."

Georges tænkte:

„Hvis det alligevel virkelig var sandt, at jeg havde kunnet faa Suzanne til Kone? . . ."

Saa trak han paa Skuldrene:

„Aa — det er jo Vanvid! Som om Faderen nogensinde vilde have givet sit Samtykke!"

Han lovede imidlertid sig selv for Fremtiden at lægge mere Mærke til Fru Walters Optræden overfor ham, uden iøvrigt nærmere at tænke over, hvorvidt han nogensinde kunde drage Fordel af den.

Hele Aftenen forfulgtes han af Minder fra sit Forhold til Clotilde, Minder, der paa samme Tid var ømme og lidenskabelige. Han huskede hendes Ynde, hendes Skælven og alle deres Smaaudflugter. Og han gentog for sig selv:

„Hun er virkelig sød. Ja, jeg gaar op til hende i Morgen."

Saasnart han den følgende Dag havde spist Frokost, begav han sig hen i Rue de Verneuil. Den samme Pige lukkede op for ham og spurgte ham i den fortrolige Tone, som Tyendet i smaaborgerlige Hjem lægger sig til:

„Herren har det godt?"

Han svarede:

„Jo, Tak, mit Barn."

Og han gik ind i Dagligstuen, hvor en uøvet Haand famlede efter Skalaer paa Pianoet. Det var Laurine. Han troede, at hun vilde springe ham om Halsen. Men i Stedet for rejste hun sig alvorligt, hilste saa ceremonielt som en voksen Dame og trak sig tilbage med en værdig Holdning.

Der var et saadant Præg af krænket Kvindelighed over hele hendes Maade at være paa, at han blev overrasket staaende. Hendes Moder kom ind. Han greb begge hendes Hænder og kyssede dem.

„Hvor har jeg dog tænkt paa Dem!" sagde han.

„Og jeg da!" svarede hun.

De satte sig ned. De saa hinanden dybt ind i Øjnene og smilede for at skjule deres Lyst til at kysse hinanden.

„Kære lille Clo, jeg elsker Dem."

„Jeg elsker ogsaa Dig."

„Men saa . . . saa . . . har Du ikke været altfor vred paa mig?"

„Ja og nej . . . Det gjorde mig først meget ondt, men saa forstod jeg dine Bevæggrunde og sagde til mig selv: „Aa, han kommer nok en Dag tilbage til mig igen"."

„Jeg turde ikke komme. Jeg spurgte mig selv, hvorledes jeg vilde blive modtaget. Jeg turde ikke, men jeg brændte af Lyst til det . . . Hør, det er sandt, sig mig en Gang, hvad gaar der af Laurine? Hun vilde næppe nok sige Goddag til mig og gik sin Vej med en fornærmet Mine."

„Det ved jeg ikke. Men efter dit Giftermaal tør jeg slet ikke mere tale til hende om Dig. Jeg tror virkelig, at hun er skinsyg."

„Det er da umuligt."

„Jo, vist saa, min elskede. Hun kalder Dig ikke mere Smukke-Ven, hun benævner Dig kun: Hr. Forestier."

Du Roy blev rød i Hovedet; saa satte han sig nærmere ind til den unge Kvinde:

„Giv mig din Mund."

Hun gav ham den.

„Hvor kan vi igen mødes? spurgte han.

„Hvor? . . . I Rue Constantinople."

„Er Lejligheden da ikke lejet ud?"

„Nej, jeg har beholdt den!"

„Du har beholdt den?"

„Ja, jeg tænkte jo, at Du kom tilbage."

Han følte sit Bryst svulme af forfængelig Glæde. Hun dèr elskede ham altsaa, elskede ham med en sand, dyb og trofast Kærlighed.

Han hviskede:

„Jeg tilbeder Dig."

Saa spurgte han:

„Hvorledes har din Mand det?"

„Tak, rigtig godt. Han har lige tilbragt en Maaned i Paris; han rejste først i Forgaars."

Du Roy kunde ikke bare sig for at le:

„Det træffer sig heldigt!"

Hun svarede naivt:

„Ja, ikke sandt? Men han er alligevel ikke generende, selv om han er hjemme, ved Du."

„Nej, det skal Du have Ret i. Det er forresten en udmærket Mand."

„Og Du," spurgte hun, „hvorledes finder Du Dig i dit nye Liv?"

„Aa, det kan lige gaa. Min Kone er en Kammerat, en Forbundsfælle for mig."

„Intet mere?"

„Intet mere . . . Hvad Hjertet angaar . . ."

„Jeg forstaar, hvad Du vil sige. Men hun er dog alligevel nydelig."

„Ja, men hun lader mig aldeles kold."

Han nærmede sin Mund til Clotildes Øre og spurgte hviskende:

„Naar ses vi saa igen?"

„I Morgen . . . hvis Du vil?"

„Ja, i Morgen; Klokken to?"

„Klokken to."

Han rejste sig for at gaa. Saa stammede han lidt forlegen:

„Hør, Du, jeg vil helst selv, for min egen Regning, overtage Lejligheden i Rue Constantinople. Jeg ønsker det bestemt. Det manglede bare, at Du skulde blive ved med at betale den."

Nu var det hende, der med en tilbedende Bevægelse kyssede hans Hænder, idet hun mumlede:

„Du maa gøre, som Du vil. Det er mig tilstrækkeligt, at jeg har beholdt den, for at vi kunde mødes der igen."

Du Roy forlod hende, lykkelig og tilfreds.

Da han gik forbi et Fotografvindue, fik han Øje paa et Billede af en høj Dame med store Øjne; det mindede ham lidt om Fru Walter.

„Det er lige meget," sagde han til sig selv, „hun maa vist se ganske godt ud endnu. Hvor kan det være, at jeg aldrig før har lagt Mærke til hende. Det skal more mig at se, hvorledes hun vil være imod mig paa Torsdag."

Han gik videre, medens han gned sig i Hænderne, opfyldt af en inderlig Glæde over at se, at Heldet fulgte ham i alle Retninger, og af den egenkærlige Stolthed, som Struggleren føler, naar det gaar ham godt, blandet med det gennemtrængende Velvære, der er skabt af den smigrede Forfængelighed og tilfredsstillede Sanselighed, som opelskes af Kvindegunst.

Da Torsdagen var kommet, sagde han til Madeleine: „Gaar Du ikke med til Assaut'en hos Rival?"

„Aa, nej, den Slags Ting morer mig ikke synderlig. Jeg gaar i Deputeretkamret."

Da det var et dejligt Vejr, kørte han i aaben Vogn hen for at hente Fru Walter.

Han blev overrasket ved at se hende, saa ung og smuk fandt han hende. Hun var i et lyst Toilette; Livet var en lille Smule spidst nedskaaret og lod ane Brystets fyldige Runding under en let Knipling. Aldrig før havde hun forekommet ham saa frisk. Han blev enig med sig selv om, at hun nok var Efterstræbelse værd. Hendes Ansigtsudtryk var som altid roligt og ladylike, og hendes Holdning saa tilbageholdende og moderlig, at hun næsten upaaagtet gled forbi Mændenes galante Blikke. Hun talte forøvrigt ikke meget og naar hun gjorde det, var det kun for at sige kendte, vedtagne og afstemte Ting; hendes Tanker var forstandige, ligelige og vel ordnede, fjærnt fra alle Overdrivelser.

Hendes Datter Suzanne, som var i rosenrødt, lignede et nyferniseret Billede af Watteau; hendes ældre Søster saa ud som en Lærerinde, der havde faaet det Hverv at holde denne nydelige Nipsgenstand af en ung Pige med Selskab.

Foran Rivals Dør holdt en lang Række Vogne. Du Roy bød Fru Walter sin Arm og de gik indenfor.

Forestillingen gaves til Fordel for forældreløse Børn

i Paris' sjette Arrondissement under Protektion af alle de Damer, som var gift med de Senatorer og Deputerede, der stod i Forbindelse med „*La Vie Française*".

Fru Walter havde lovet at komme sammen med sine Døtre, men afslaaet Titlen af Protektrice, fordi hun med sit Navn kun støttede Foretagender, der var sat i Scene af Gejstligheden, ikke fordi hun var meget udpræget religiøs, men fordi hun troede, at hendes Ægteskab med en Jøde tvang hende til at bevare en stræng kirkeligsindet Holdning; og Festen, som var arrangeret af Journalisten, havde et vist republikansk Anstrøg, der kunde synes antiklerikalt.

I alle Bladene, uanset deres Partifarve, havde man i de tre sidste Uger kunnet læse:

„Vor udmærkede Kollega Jacques Rival har faaet den lige saa sindrige som ædelmodige Tanke til Fordel for forældreløse Børn i Paris' sjette Arrondissement at arrangere en stor Vaabenøvelse i den smukke Vaabensal, der hører til hans Ungkarlelejlighed.

„Indbydelserne er udstedte af Fruerne Laloigne, Remontel og Risolin — gift med Senatorerne af samme Navn — og Fruerne Laroche-Mathieu, Percerol og Firmin, de velkendte Deputeredes Hustruer. Under Assaut'en vil en almindelig Indsamling finde Sted og Beløbet vil straks

blive overgivet til Mairen i sjette Arrondissement eller hans Stedfortræder."

Det var paa samme Tid en vældig Reklame for den snedige Journalist selv.

Jacques Rival tog mod sine Gæster ved Indgangen, hvor der var arrangeret en Buffet med Forfriskninger; Omkostningerne skulde fradrages Indtægten.

Med en elskværdig Haandbevægelse viste han paa den lille Trappe ned til Kælderen, hvor han havde installeret sin Fægte- og Skydesal, og sagde:

„Nedenunder, mine Damer, nedenunder. Assaut'en vil finde Sted i de underjordiske Lokaler."

Han styrtede øjeblikkelig sin Redaktørs Frue i Møde; saa trykkede han Du Roys Haand:

„God Dag, Smukke-Ven!"

Georges blev overrasket:

„Hvem har sagt Dem, at . . ."

Rival afskar ham Ordet:

„Fru Walter i egen høje Person; hun finder dette Tilnavn meget træffende."

Fru Walter rødmede:

„Ja, jeg tilstaar, at hvis jeg saa Dem oftere, vilde jeg følge lille Laurines Eksempel og ogsaa kalde Dem Smukke-Ven. Det passer godt til Dem."

Du Roy lo:

„Men jeg beder Dem, Frue, gør det endelig!“

Hun havde slaaet Øjnene ned:

„Nej, vi kender ikke hinanden godt nok.“

Han sagde med dæmpet Stemme:

„Vil De give mig Lov til at haabe, at vi kan komme til det?“

„Vi faar at se,“ sagde hun.

Han gik til Side for at lade hende gaa først ned ad den snevre Trappe, der oplystes af et Gasblus; den bratte Overgang fra Dagslyset til det gule Skær havde noget uhyggeligt ved sig. En indelukket Kælderluft slog dem i Møde op fra Vindeltrappen, en Lugt af opvarmet Fugt, af skimlede Mure, der i Dagens Anledning var blevne vaskede af, blandet med Duften af Damernes Parfumer, Lubin, Verveine, Iris og Violer.

Nede fra Dybet hørtes en Larm af mange Stemmer, Støjen fra en stor og urolig Mængde.

Hele Kælderen var illumineret med Guirlander af Gaslamper og venetianske Lygter, der skjulte sig i det grønne Løv, som dækkede de salpeterskjoldede Stenvægge. Hvor man saa hen var der grønne Grene. Loftet var smykket med Bregner, Gulvet bestrøet med Blade og Blomster.

Det blev altsammen kaldt fortryllende, brillant fundet paa. I den lille inderste Hvælving helt i Baggrunden

var for de optrædende rejst en Tribune med to Rækker Stole, hvor Dommerne skulde sidde.

Gennem hele Kælderen var der stillet Bænke, ti i Række, lige saa mange til højre som til venstre. Der var Siddepladser til henved to Hundrede; fire Hundrede var indbudte.

Foran Tribunen stod en Del unge, magre Mennesker i Fægtedragt og gjorde sig allerede med deres lange Lemmer, deres fremskudte Bryst og deres kækt opadsnoede Moustacher Umage for at tage sig ud for Tilskuerne. Deres Navne blev hviskede hele Salen over og der blev udpeget hvem af dem, der var Fagmænd og hvem der var Amatører, allesammen hørte de til Fægtesportens Notabiliteter. Rundt omkring dem stod der nogle ældre og yngre Herrer i Diplomatfrakker og passiarede med de kampklædte Sportsmænd; ogsaa de anstrængte sig for at blive sete, kendte og nævnede. Det var Kaardens Fyrster, de kritiske sagkyndige.

Næsten alle Bænkene var besatte med Damer, de raslede med deres Kjoler og snakkede i Munden paa hverandre. De viftede sig som om de var i Theatret, thi der var allerede en kvælende Hede i den grønne Løvgrotte. Fra Tid til anden raabte en Spøgefugl: „Limonade! Øl! Sodavand!“ akkurat ligesom i Theatrenes Mellemakter.

Fru Walter og hendes Døtre naaede hen til de Pladser, der var reserverede dem paa første Række. Da Damerne havde sat sig, sagde Du Roy, idet han vilde gaa:

„Jeg ser mig nødsaget til at forlade Dem, det gaar ikke an, at vi Herrer lægger Beslag paa Bænkene."

Men Fru Walter svarede tøvende:

„Jeg har stor Lyst til at beholde Dem alligevel. De maa sige mig Navnene paa de optrædende. Hvis De bliver staaende her ved Enden af Bænken, generer De ikke nogen."

Hun saa paa ham med sine store blide Øjne og tilføjede indtrængende:

„Aa, jo, bliv nu hos os . . . Hr. . . . Hr. Smukke-Ven. Vi kan ikke undvære Dem."

Han svarede:

„Jeg adlyder, Frue . . . med Glæde!"

Fra alle Sider blev der gentaget:

„Her er virkelig morsomt i denne Kælder, det er nydeligt arrangeret."

Georges kendte godt denne hvælvede Sal! Han huskede den Morgen, han Dagen før sin Duel havde tilbragt hernede, ganske alene, lige overfor en lille hvid Skive, der fra den inderste Hvælving stirrede ham i Møde som et uhyre og frygteligt Øje.

Oppe fra Trappen lød Rivals Stemme:

„Nu begynder vi, mine Damer!"

Seks Herrer, der var stramt indsnørede i deres Frakker for bedre at faa Brystkassen til at træde frem, satte sig paa de for Dommerne bestemte Stole paa hver Side af Tribunen.

Deres Navne løb rundt: General de Raynaldi, Dommerkomitéens Formand, en lille Mand med et drabeligt Overskæg; Maleren Joséphin Roudet, høj, skaldet, med langt Skæg; Matthéo de Ujar, Simon Ramoncel og Pierre de Carvin, alle tre unge og elegante, og endelig Fægtelæreren Gaspard Merleron.

Paa hver Side af Tribunen blev der hængt et Skilt op. Paa det til højre stod:

Crèvecœur,

paa det til venstre:

Plumeau.

Det var to Professionals, to gode anden Rangs Professionals. De traadte frem, lige tørre begge to, med stram militær Holdning og lidt stive Bevægelser. Efter at have hilst paa hinanden med automatagtige Gestus, begyndte de Angrebet; i deres Dragter af Lærred og hvidt Vaskeskind saa de ud som to Pjerrotsoldater, der slaas for Løjers Skyld.

Fra Tid til anden hørtes Ordet:

„Touché!“

Og de seks Dommere nikkede med Kendermine. Publikum saa intet uden to levende Marionetter, som bevægede sig med fremstrakte Arme, og forstod heller intet, men var yderst tilfreds. Dog blev de to Mænd fundet meget lidt gratiøse og meget nær ved at være latterlige. De ledte uvilkaarlig Tanken hen paa de bevægelige Trædukker, som Nytaarsdag sælges paa Boulevarderne, og som skal forestille et Par Brydere.

De to første Fægtere blev afløste af Planton og Carapin, den sidste var militær Fægtelærer. Planton var ganske lille og Carapin meget tyk. Man havde en Fornemmelse af, at det første Kaardestød vilde prikke Hul og faa ham til at falde sammen, ligesom naar Luften siver ud af en oppustet Legetøjsballon. Der blev lét. Planton sprang om som en Abe. Carapin bevægede derimod kun Armen, Resten af Legemet stod ganske roligt, urørligt af Fedt; hvert femte Minut gjorde han et Udfald med en saadan Vægt og en saadan Kraft, at det saa ud, som om han udførte den mest energiske Beslutning, han havde taget i sit hele Liv. Hver Gang voldte det ham stort Besvær atter at hæve sig op i sin tidligere Stilling.

Kenderne erklærede hans Fægtning for meget fyndig

og sammentrængt. Og Publikum applauderede tillidsfuldt.

Saa kom Porion og Lapalme, hvoraf den ene var Professional, den anden Amatør. De udviklede en større gymnastisk Voldsomhed; med sandt Raseri løb de paa hinanden, og de fløj fra den ene Side af Tribunen til den anden, saa at Dommerne saa sig nødsagede til at rykke deres Stole længere tilbage. Uafbrudt fo'r de løs paa hinanden med iltre og komiske Spring. Af og til gjorde de smaa Hop tilbage, som fik Damerne til at le, eller de faldt saa pludseligt og hæftigt frem, at det alligevel fremkaldte Spænding. Denne Fægtning i Gymnastikstil inspirerede en ung ukendt Laban til at udbryde:

„Overanstræng Jer ikke; det er i timevis!"

Publikum følte sig krænket over denne Smagløshed og misbilligede den med et:

„Hys!"

De Sagkyndiges Mening gik rundt. De fægtende havde udvist megen Styrke, men havde undertiden ikke forstaaet at udnytte det rette Øjeblik.

Første Afdeling sluttede med en meget smuk Vaabenleg mellem Jacques Rival og den berømte belgiske Fægtelærer Lebègue. Rival gjorde megen Lykke hos Damerne. Han saa virkelig godt ud, var velskabt,

smidig, behændig og i Besiddelse af langt mere Ynde, end nogen af de foregaaende Fægtere. Der var, baade naar han parerede og naar han angreb, over hele hans Skikkelse en vis verdensmandsmæssig Elegance, som yderligere fremhævedes ved hans Modstanders kraftige, men noget simple Optræden.

„Man ser straks, at det er en Mand af det gode Selskab," blev der sagt.

Han gik af med Sejren. Publikum klappede begejstret.

I de sidste Minutter havde en mærkelig Støj ovenover forstyrret Tilskuerne. Der lød en stærk Trampen, ledsaget af højrøstet Latter. De to Hundrede Indbudte, til hvilke der ikke var Plads i Kælderen, morede sig aabenbart paa deres Maade. Paa den lille Vindeltrappe stod et halvt Hundrede Mennesker tæt sammenpressede. Varmen nedenunder blev forfærdelig.

Der blev raabt:

„Luft!"

„Vand!"

Den samme Spøgefugl fra før skreg igen med en pibende Stemme, der trængte gennem Larmen og Snakken:

„Limonade! Øl! Sodavand!"

Rival kom til Syne, han havde endnu sin Fægtedragt paa og var meget rød i Hovedet.

„Jeg skal lade bringe Forfriskninger," sagde han.

Og han løb hen mod Trappen.

Men al Forbindelse med Stueetagen var afbrudt. Det vilde have været ligesaa let at trænge op gennem Loftet som at bane sig Vej gennem den Menneskemur, der spærrede Trappen.

Rival raabte:

„Send Is herned til Damerne!"

Halvtredsindstyve Stemmer gentog:

„Is!"

Endelig kom en Bakke tilstede, men den bar kun tomme Glas, Forfriskningerne var bleven indfangede paa Vejen.

En høj Stemme skreg:

„Vi kvæles hernede. Lad os blive færdige, at vi kan komme ud."

En anden Stemme forlangte:

„Indsamlingen!"

Og hele det stønnende og pustende, men alligevel glade Publikum gentog:

„Indsamlingen ... Indsamlingen ... Indsamlingen ..."

Saa gav seks Damer sig til at gaa omkring mellem Bænkene og man hørte Pengene rasle ned i Bøsserne.

Du Roy sagde Fru Walter Navnene paa de berømte Mænd, der var tilstede. Der var Repræsentanter for den fornemme Verden og en hel Del Journalister, som tilhørte de store gamle Blade, og som saa ned paa „*La Vie Française*“ med en Overlegenhed, der skyldtes deres Erfaring. De havde set saa mange af den Slags politisk-finansielle Blade, som fødes af mislige Kombinationer, der kuldkastes ved et Ministeriums Fald, opstaa og gaa til Grunde. Der var ogsaa mange Billedhuggere og Malere, som jo i Reglen ogsaa er Sportsmennesker, en Digter, der var Medlem af Akademiet, vakte megen Opsigt, to Komponister og en Bunke elegante Udlændinge, som Du Roy betegnede ved Stavelsen Rast (en Forkortning af Rastaquouère*)) for, som han sagde, at efterligne Englænderne, der sætter Stavelsen Esq. paa deres Kort.

Der var En, som raabte til ham:

„God Dag, kære Ven!“

Det var Grev de Vaudrec. Du Roy undskyldte sig hos Damerne og gik hen og trykkede hans Haand.

Da han kom tilbage, erklærede han:

„Han er overordentlig indtagende, Vaudrec. Man føler, at han er Adelsmand helt igennem.“

*) Et parisisk Slagudtryk, der samtidig betyder baade Æventyrer og Parvenu. *O. A.*

Fru Walter svarede ikke. Hun var lidt træt. Du Roy lagde Mærke til, at hendes Bryst ved hvert Aandedræt hævede sig besværligt. Fra Tid til anden mødte

han Fru Redaktørens Blik, som forvirret og tøvende fæstede sig paa ham og straks flygtede bort igen. Han sagde til sig selv:

„Se, se . . . Skulde jeg virkelig ogsaa have gjort den Erobring?“

De indsamlende Damer gik forbi dem. Deres Bøsser var fulde af Sølv og Guld. Et nyt Skilt blev slaaet op ved Siden af Tribunen, der stod:

„*Stor Overraskelse!*"

Dommerkomitéens Medlemmer indtog atter deres Pladser. Der herskede spændt Forventning blandt Tilskuerne.

To Kvinder kom frem med en Fleuret i Haanden; de var i Fægtedragt med lange mørke Trikots, et meget kort Skørt, som ikke en Gang naaede til Knæene, og en Plastron, der hvælvede sig saa højt over Brystet, at den tvang dem til at knejse med Hovedet. De var unge og smukke. Smilende hilste de paa Tilskuerne. Der blev klappet stærkt og længe.

Under en Mumlen af galante Bemærkninger og halvhøje Spøgefuldheder stillede de sig *en garde*.

Dommerne smilede elskværdigt og tilkendegav ved hvert Stød deres Bifald med smaa, dæmpede Bravoraab.

Publikum fandt i høj Grad Behag i denne Kamp og gav det tilkende for de to kæmpende, der optændte Herrernes Attraa og hos Damerne vakte det parisiske Publikums medfødte Smag for den Morskab, der nærmer sig Stregen, for den lavere Elegance, for det forlorent-

smukke, forlorent-yndefulde, for Café-Chantant Sangerinder og Operette-Kupletter.

Hver Gang en af de to Kvinder gjorde et Udfald, løb der en Gysen af Glæde gennem Tilskuerne. Den ene af dem, hun, der vendte Ryggen, en kraftig og fyldig Ryg, ud mod Salen, fik især Mundene til at spærre sig op og Øjnene til at udspiles; og det var ikke hendes Haandleds Bevægelser, der fulgtes med den største Iver.

De høstede begejstret Bifald.

Derefter kom en Kamp paa Sabler, men ingen saa paa den, thi alles Opmærksomhed optoges af, hvad der foregik ovenpaa. I nogle Minutter havde der været en stærk Støj af Møbler, der blev flyttede og slæbt hen over Gulvet, som om hele Lejligheden blev ryddet. Saa pludselig lød Klavermusik ned gennem Loftet, og der hørtes ganske tydeligt den taktfaste Støj af dansende Fødder. Det var de Indbudte ovenpaa, der havde improviseret et Bal for at holde sig skadesløse for, at de ikke fik noget af Forestillingen at se.

Der blev først en almindelig Latter nede i Vaabensalen, saa vaagnede Lysten til at danse hos Damerne, og de holdt op med at interessere sig for, hvad der foregik paa Tribunen, og gav sig til at snakke ganske højt.

De fandt, at det var et pudsigt Indfald, at de, der var kommen for sent, saaledes uden videre arrangerede et Bal. De maatte ikke kede sig deroppe! Det var nok værd at være med!

Men to nye kæmpende havde hilst paa hinanden og stillede sig i Dækstilling med en saadan Myndighed, at de tvang alles Blikke til at følge deres Bevægelser.

De faldt ud og hævede sig tilbage med en spænstig Ynde, en vel tilmaalt Kraft, en saadan Sikkerhed i Styrken, et saadant Maadehold i Bevægelserne, en saadan Elegance i Holdningen og en saadan Overlegenhed i hele den Maade, hvorpaa de førte Kaarden, at den uforstaaende Mængde blev overrasket og betaget.

Deres lynsnare Ro, deres snedige Klogskab og deres hurtige Bevægelser, som var saa beregnede, at de syntes langsomme, tiltrak sig uimodstaaeligt, alene ved Fuldkommenhedens Magt, hele Salens Opmærksomhed. Publikum følte, at det var et skønt og sjældent Skuespil, at to paa deres Omraade store Kunstnere her fremviste det bedste, der overhovedet kunde ses, al den Dygtighed, Sikkerhed, bevidste Klogskab og legemlige Behændighed, som det kun er to Førsterangsmestre muligt at udfolde.

Ingen talte mere, saa optagne var alle af at se paa dem. Saa, da de efter det sidste Stød havde trykket

hinandens Hænder, brød Raabene og Hurra'erne løs. Der blev stampet i Gulvet og skreget af Begejstring. Alle kendte deres Navne: det var Sergent og Ravignac.

Ophidselsen førte Stridslyst med sig. Herrerne saa paa deres Sidemænd med Lyst til at give sig til at skændes. Et Smil vilde have været tilstrækkeligt til at fremkalde en Udfordring. Mennesker, som aldrig havde holdt en Fleuret i deres Haand, illustrerede med deres Stokke Udfald og Parader.

Men lidt efter lidt naaede Mængden igen op gennem den lille Vindeltrappe. Endelig kunde man faa noget at drikke. Der blev almindelig Harme, da det viste sig, at de dansende havde tømt Buffet'en og derpaa var gaaet deres Vej med en Erklæring om, at det var en Skandale at gøre to Hundrede Mennesker Ulejlighed for ingen Ting at vise dem.

Der var ikke en Kage tilbage, ikke en Draabe Champagne, Limonade eller Øl, ikke et Stykke Konfekt, ikke en Frugt, intet, absolut intet. De havde plyndret, hærget, gjort rent Bord overalt.

De opvartende Tjenere blev spurgt ud om Enkelthederne, som de berettede med et meget alvorligt Ansigt, idet de gjorde sig Anstrængelser for at skjule deres Lyst til at le.

„Damerne var endnu vildere end Herrerne," for-

sikrede de, „de havde spist og drukket, saa at de maatte blive syge af det.“

Det lød aldeles, som om det var de overlevendes Fortællinger om en Bys Plyndring af Fjenden.

Der var altsaa intet andet at gøre end at gaa. Herrerne ærgrede sig over de tyve Francs, de havde givet til Indsamlingen, og var forbitrede over, at de ovenpaa, som intet havde betalt, havde levet højt paa deres Bekostning.

Damerne, som stod for Festen, havde indsamlet over tre Tusinde Francs. Naar alle Omkostningerne var bleven betalt, vilde der være to Hundrede og tyve Francs tilbage til de Forældreløse i sjette Arrondissement.

Du Roy, der ledsagede Familjen Walter, ventede paa sin Landauer. Han satte sig ligeoverfor Udgiverens Frue, og paa Hjemvejen mødte han endnu en Gang hendes kærtegnende, flygtende og forvirrede Blik. Han sagde til sig selv:

„Jeg tror min Salighed, der er Bid.“

Og han tænkte smilende, at han virkelig havde Held med sig overfor Kvinder, thi efter at deres Kærlighedsforhold var bleven genoptaget, lod Fru de Marelle til at elske ham med en ligefrem fanatisk Lidenskab.

Han vendte fornøjet hjem.

Madeleine ventede ham i Dagligstuen.

„Jeg har Nyheder," sagde hun, „Marokko-Affæren bliver indviklet. Det kunde godt tænkes, at Frankrig om nogle Maaneder vilde sende en Ekspedition derover. I alle Tilfælde vil den Historie blive brugt til at vælte Ministeriet, og Laroche-Mathieu vil benytte sig af Lejligheden til at faa fat paa Udenrigsministerens Portefølje."

For at drille sin Kone lod Du Roy, som om han ikke troede det. De vilde ikke være taabelige nok til at gøre Dumheden med Tunis om igen.

Men hun trak utaalmodig paa Skuldrene:

„Jeg siger Dig jo, at det forholder sig saaledes! Kan Du da ikke forstaa, at det er et betydeligt Pengespørgsmaal for dem. Nu til Dags, kære, kan det ikke, naar det drejer sig om politiske Kombinationer, nytte at spørge: „Hvor er Kvinden?" men „hvor er Pengene?""

Han brummede:

„Bah!"

Og for at ærgre hende, satte han en foragtelig Mine op.

Hun blev hidsig:

„Aa, Du er ligesaa naiv som Forestier."

Det var hendes Hensigt at saare ham og hun ventede et Vredesudbrud.

Men han smilede og svarede:

„End den stakkels, bedragne Forestier?"

Hun følte sig ramt og mumlede:

„Men Georges! . . ."

Han saa haanligt og spottende paa hende:

„Ja, hvad er der? Tilstod Du mig ikke selv forleden Aften, at Du havde bedraget Forestier?"

Og han tilføjede i en inderlig medlidende Tone:

„Stakkels Fyr!"

Madeleine vendte ham Ryggen uden at værdige ham et Svar. Saa efter et Minuts Stilhed sagde hun:

„Vi skal have fremmede paa Tirsdag. Fru Laroche-Mathieu kommer her til Middag sammen med Vikomtesse de Percemur. Vil Du indbyde Rival og Norbert de Varennes. Saa gaar jeg i Morgen til Fru Walter og Fru de Marelle. Vi faar maaske ogsaa Fru Rissolin."

Hun havde i den sidste Tid arbejdet paa at skaffe sig Forbindelser, idet hun benyttede sig af sin Mands politiske Indflydelse til med det gode eller med Magt at drage til sit Hus de Damer, som var gifte med de Senatorer og Deputerede, der trængte til „*La Vie Française*"s Støtte.

Du Roy svarede:

„Meget vel. Jeg skal nok tage mig af Rival og Norbert.“

Han var fornøjet og han gned sig i Hænderne; thi han havde fundet en udmærket Maade til at pine sin Kone og tilfredsstille det dumpe Nag og den ubestemte gnavende Skinsyge, der siden deres Køretur i Boulogne-skoven var vokset frem i ham. Han vilde aldrig mere tale om Forestier uden at betegne ham som den stakkels bedragne. Han følte godt, at det vilde ende med at gøre Madeleine rasende. Og en halv Snes Gange i Aftenens Løb lykkedes det ham med en tilsyneladende godmodig Ironi at komme til at sige: „den stakkels bedragne Forestier“.

Han nærede ikke længere Uvilje mod den døde; han hævnede ham.

Hans Hustru lod, som om hun ikke hørte det, og blev siddende smilende og ligegyldig overfor ham.

Den næste Dag, da hun skulde hen og indbyde Redaktørens Frue, besluttede han at komme hende i Forkøbet for at træffe Fru Walter alene og se, om hun ogsaa virkelig var forelsket i ham. Det morede og smigrede ham. Og saa . . . hvorfor ikke . . . hvis det var muligt?

Allerede Klokken to indfandt han sig hos hende.

Han blev vist ind i Dagligstuen og maatte vente lidt.

Fru Walter kom ind og rakte ham Haanden med en glad og ivrig Bevægelse:

„Hvilken god Vind har blæst Dem her hen?“

„Ingensomhelst Vind, kun Ønsket om at se Dem. En Magt inde i mig drev mig hen til Dem, jeg ved ikke hvorfor, jeg har intet at sige Dem. Jeg er blot kommen, og her er jeg! Kan De tilgive mig dette Besøg saa tidligt paa Dagen, og min oprigtige Forklaring?“

Han sagde dette i en galant og spøgende Tone og med et Smil paa Læberne, men dog med en alvorlig Underklang i Stemmen.

Hun blev staaende forbauset, lidt rød i Hovedet og stammede:

„Men . . . jeg forstaar ikke rigtig . . . jeg forsikrer Dem . . . De overrasker mig . . .“

Han tilføjede:

„Det er en Erklæring under en munter Form for ikke at forskrække Dem.“

De havde taget Plads ved Siden af hinanden. Hun tog det Parti at behandle hans Ord som Spøg:

„Det er altsaa en Erklæring . . . for Alvor?“

„For fuldt Alvor! Jeg har allerede længe, meget længe endogsaa, villet gøre Dem den, men jeg har ikke turdet. Der blev sagt, at De var saa stræng, saa ubøjelig . . .“

Hun havde genvundet sin Sikkerhed. Hun svarede:

„Hvorfor kom De netop i Dag?“

„Det ved jeg ikke.“

Saa sænkede han Stemmen:

„Eller rettere, det er fordi jeg lige siden i Gaar ikke har tænkt paa andet end Dem."

Hun var pludselig bleven bleg og stammede:

„Hør, lad det nu være nok med de Barnagtigheder, og lad os tale om noget andet."

Men han havde kastet sig paa Knæ for hende med en saa hurtig og voldsom Bevægelse, at hun blev bange. Hun vilde rejse sig, men han slyngede begge Armene om hendes Liv og tvang hende til at blive siddende, medens han gentog med lidenskabelig Stemme:

„Ja, det er sandt, at jeg elsker Dem, at jeg længe har elsket Dem, elsket Dem til Vanvid. Svar mig ikke. Hvad kan jeg gøre for det? Jeg er vanvittig! Jeg elsker Dem . . . Aa, hvis De vidste, hvor jeg elsker Dem!"

Hun snappede efter Vejret, stønnede og forsøgte at tale, men hun kunde ikke faa et Ord over sine Læber. Med begge Hænder stødte hun ham fra sig og greb ham i Haaret for at fjerne den Mund, hun følte nærme sig til hendes. Og med hastige Bevægelser drejede hun Hovedet fra venstre til højre og fra højre til venstre, medens hun lukkede Øjnene for ikke at se ham.

Han mærkede hendes Legemes Form gennem hendes

Kjole, og hun var lige ved at miste Bevidstheden under hans hæftige og brutale Kærtegn. Pludselig rejste han sig og vilde trække hende ind i sin Favn, men i det Øjeblik, hun følte sig fri, slap hun fra ham ved at kaste sig tilbage. Han vilde gribe hende, men hun flygtede fra Stol til Stol.

Han fandt denne Forfølgelse latterlig, og han lod sig falde ned paa en Stol, bedækkede Ansigtet med sine Hænder og lod, som om han brød ud i en krampagtig Hulken.

Saa rejste han sig, raabte:

„Farvel! Farvel!"

Og han flygtede ud af Stuen.

Ude i Entréen tog han rolig sin Hat og gik ned paa Gaden, idet han sagde til sig selv:

„Nu tror jeg nok, jeg har hende."

Og han gik hen paa Telegrafstationen for at sende et lille Telegram til Clotilde og sætte hende Stævne næste Dag.

Da han til sædvanlig Tid kom hjem, spurgte han sin Kone:

„Naa, tog de saa allesammen mod din Indbydelse?"

Hun svarede:

„Ja, undtagen Fru Walter, som ikke var ganske sikker paa, om hun kunde komme. Hun betænkte sig;

hun snakkede om en hel Mængde, jeg ved ikke hvad, om andre Forpligtelser og hendes Samvittighed. I det hele taget forekom hun mig lidt besynderlig. Men det er lige meget, jeg haaber, hun kommer alligevel."

Han trak paa Skuldrene:

„Ja vist saa, hun kommer nok."

Han var imidlertid ikke ganske vis paa det, og han følte sig lidt urolig, lige til den Dag, Middagen skulde være.

Samme Morgen fik Madeleine et Par Ord fra Fru Walter:

„Med stort Besvær er det lykkedes mig at gøre mig fri, og jeg glæder mig til at komme. Men min Mand er desværre forhindret i at ledsage mig."

Du Roy tænkte:

„Jeg har gjort Pokkers klogt i ikke at gaa derop igen. Det har gjort hende roligere. Nu gælder det at passe paa."

Alligevel afventede han hendes Ankomst med en Smule Ængstelse. Hun viste sig meget rolig, lidt kølig og lidt overlegen. Han anstillede sig meget ydmyg og meget tilbageholdende.

Fruerne Laroche-Mathieu og Rissolin kom sammen med deres Mænd. Vikomtesse de Percemur talte om den fornemme Verden. Fru de Marelle tog sig bedaarende

ud i et fantastisk, gult og sort, spansk Toilette, der særlig fremhævede hendes smukke Figur, hendes Bryst og hendes buttede Arme og gav hendes lille Fuglehoved et Anstrøg af Energi.

Du Roy havde Fru Walter paa sin højre Side og under hele Middagen talte han kun til hende om alvorlige Ting med et overdreven ærbødigt Tonefald. Af og til saa han over paa Clotilde og tænkte:

„Hun er virkelig baade smukkere og friskere."

Saa gled hans Blik hen paa hans Hustru, som han heller ikke fandt ilde, skønt han havde bevaret en tilbagetrængt, vedholdende og ondsindet Vrede imod hende.

Men Redaktørens Frue æggede ham ved det vanskelige i at erobre hende og ved den Nyhedens Duft, som altid tiltrækker Mændene.

Hun vilde tidligt hjem.

„Jeg skal følge Dem," sagde han.

Hun afslog det; han trængte ind paa hende:

„Hvorfor vil De ikke have det? Det vil saare mig dybt. Lad mig ikke tro, at De ikke har tilgivet mig. De ser jo, hvor jeg er rolig."

Hun svarede:

„De kan ikke saaledes forlade Deres Gæster."

Han smilede:

„Vist saa, det vil kun tage tyve Minutter. Der vil ikke en Gang blive lagt Mærke til min Fraværelse. Hvis De ikke vil tillade mig det, saarer De mig lige ind i Hjertet."

Hun mumlede:

„Godt, saa giver jeg Dem Lov."

Men saasnart de sad i Vognen, greb han hendes Haand og kyssede den lidenskabeligt:

„Jeg elsker Dem! Jeg elsker Dem! Lad mig blot sige det til Dem. Jeg skal ikke røre ved Dem. Jeg vil kun gentage for Dem, at jeg elsker Dem."

Hun stammede:

„Aa . . . efter, hvad De har lovet mig . . . det er stygt . . . meget stygt . . ."

Han lod, som om han gjorde Vold paa sig selv, saa sagde han med en Stemme, han tilsyneladende anstrængte sig for at gøre roligere:

„Godt, De ser, at jeg behersker mig . . . Og dog . . . Lad mig have Lov til kun at sige Dem dette . . . jeg elsker Dem . . . og lad mig have Lov til at gentage det for Dem hver Dag . . . ja, lad mig have Lov til at komme til Dem og knæle fem Minutter for Deres Fødder og udtale disse tre Ord, hensunken i Tilbedelse foran Deres elskede Ansigt."

Hun havde ladet ham beholde sin Haand og svarede, idet hun trak Vejret dybt:

„Nej, jeg kan ikke, jeg vil ikke. Tænk paa, hvad mine Tjenere og mine Døtre vilde sige. Nej, nej, det er umuligt . . .“

Han vedblev:

„Men jeg kan ikke længere leve uden at se Dem. Hvad enten det er hjemme hos Dem eller andre Steder, saa maa jeg se Dem hver Dag, om det saa kun var et eneste Minut; jeg maa røre ved Deres Haand, indaande Duften fra Deres Kjole, se Deres vidunderlige Legeme og Deres store, smukke Øjne, som bringer mig ud af mig selv.“

Skælvende lyttede hun til denne banale Elskovserklæring og fremhakkede:

„Nej . . . nej . . . det er umuligt. Ti, hører De, ti!“

Han hviskede ganske sagte ind i hendes Øre; han havde forstaaet, at hun maatte erobres lidt efter lidt, at han maatte overtale hende til at tilstaa ham Stævnemøder, først hvor hun vilde, senere hvor han vilde:

„Hør mig . . . jeg maa, jeg vil se Dem . . . Jeg vil vente udenfor Deres Dør . . . som en Tigger . . . Og hvis De ikke kommer ned til mig, saa gaar jeg

op . . . men jeg vil se Dem . . . jeg vil se Dem . . . i Morgen."

Hun gentog:

„Nej, nej, kom ikke. Jeg tager ikke imod Dem. Tænk paa mine Døtre."

„Saa sig mig, hvor jeg kan møde Dem . . . paa Gaden . . . ligemeget hvor . . . paa hvad Tid, De vil . . . naar jeg blot faar Dem at se . . . Jeg vil kun hilse paa Dem . . . sige til Dem: „Jeg elsker Dem", og saa gaa videre."

Hun betænkte sig paa at svare, hun var fuldstændig ude af sig selv. Men da Vognen i det samme standsede udenfor hendes Dør, hviskede hun hurtigt:

„Ja, ja da, saa skal jeg være i Trinité-Kirken Morgen Klokken halv fire."

Saa steg hun ud og raabte til sin Kusk:

„Kør Hr. Du Roy tilbage til hans Hjem."

Da han kom ind, spurgte hans Kone ham:

„Hvor har Du været?"

Han svarede sagte:

„Jeg har været henne paa Telegrafstationen med et Telegram, der hastede."

Fru de Marelle kom hen til dem:

„De følger mig vel hjem, Smukke-Ven? De ved

nok, at jeg kun paa den Betingelse tager ud til Middag saa langt borte."

Saa tilføjede hun, henvendt til Madeleine:

„Du er jo ikke skinsyg?"

Fru Du Roy svarede langsomt:

„Nej, ikke overdrevent."

Gæsterne tog Afsked. Fru Laroche-Mathieu lignede en lille Tjenestepige fra en Provins. Hun var Datter af en Notar og Laroche havde giftet sig med hende, den Gang han endnu kun var en ukendt og middelmaadig Advokat. Fru Rissolin, som var gammel og pretentiøs, gjorde Indtryk af at være en forhenværende Jordemoder, hvis Dannelse var erhvervet gennem Lejebibliothekerne. Vikomtesse de Percemur saa overlegent ned paa dem. Hendes „hvide Haand" berørte kun med Uvilje de andres borgerlige.

Indhyllet i Kniplinger sagde Fru de Marelle til Madeleine, idet hun gik ud paa Trappegangen:

„Din Middag var fuldendt. Du har snart den fineste politiske Salon i Paris."

Saasnart hun var alene med Georges, trykkede hun ham i sine Arme:

„Aa, min egen, tilbedte Smukke-Ven, jeg elsker Dig højere for hver Dag, der gaar."

Drosken, hvori de sad, slingrede som et Skib.

„Der er bedre hjemme hos os," sagde hun.

Han svarede:

„Synes Du?"

Men han tænkte paa Fru Walter.

IV

Pladsen foran Trinitékirken laa næsten øde under den blændende Julisol. En trykkende Varme rugede knugende over Paris, som om Luften foroven, der havde arbejdet sig op gennem de underste tætte og kvælende Lag, faldt tilbage ned over Byen, tung, solsveden og saa flammende hed, at den smertede i Lungerne.

Fontænerne foran Kirken sprang mat. Vandet syntes at være bleven træt af at rinde, det løb slapt, ugide-

ligt som alt andet; nede i Bassinet flød Blade og Papirstumper omkring paa den plumrede grønlige Flade.

En Hund, som var sprunget over Stenkanten, badede sig i dette utiltalende Vand. Nogle Mennesker, der sad paa Bænkene i den lille runde Have ud for Portalen, iagttog Dyret med Misundelse.

Du Roy trak sit Uhr frem. Klokken var ikke mere end tre. Han var kommen en halv Time for tidlig.

Han lo ved Tanken om dette Stævnemøde.

„Kirken tjener hende da ogsaa til alt muligt," sagde han til sig selv, „den trøster hende over, at hun har giftet sig med en Jøde, den giver hende en Særstilling i den politiske Verden, et Stempel af Korrekthed i det gode Selskab, og den yder hende et Tilflugtssted i hendes galante Æventyr. Det kommer af Vanen af at betragte Religionen som en Slags *En-tout-cas*. Er Vejret smukt, er den en Spadserestok, regner det, er den en Paraply, og hvis man ikke gaar ud, lader man den blive staaende i Forværelset. Og der er hundreder af den Slags Kvinder; de er fuldstændig ligeglade med Vorherre, men taaler ikke, at der siges det mindste ondt om ham, skønt de samtidig ikke tager i Betænkning ved given Lejlighed at bruge ham som Skalkeskjul. Hvis man foreslog dem at tage med ind paa et Hotel, vilde de betragte det som en Skændsel, men de

finder det ganske naturligt at dyrke deres Kærlighed ved Foden af et Alter."

Han gik langsomt frem og tilbage langs med Bassinet; saa saa' han igen op paa Kirkeuhret, der viste to Minutter mere end hans eget. Den var fem Minutter over tre.

Han tænkte, at der maaske var bedre inde i Kirken, og han gik derind.

En frisk, sval Luft slog ham i Møde, han indaandede den med Velbehag, saa gik han op gennem Skibet for bedre at finde sig tilrette.

Et andet Menneskes Skridt, der af og til standsede, men saa begyndte igen, svarede fra Baggrunden af den mægtige Bygning paa Lyden af hans, som rungende gav Genlyd op mod Hvælvingerne. Han blev nysgerrig efter at se, hvem det var, og gik raskere til. Det var en tyk skaldet Herre, som gik med Næsen i Vejret og holdt Hatten bag sin Ryg.

Hist og her laa en gammel Kone paa Knæ og bad med Ansigtet skjult i Hænderne.

En Følelse af Ensomhed, Stilhed og Fred greb Sindet. Lyset, som faldt ind gennem de farvede Ruder, var mildt og dæmpet for Øjet.

Du Roy fandt, at der var „Pokkers rart" inde.

Han gik tilbage ned til Hoveddøren og saa atter

paa sit Uhr. Den var endnu ikke bleven mere end et Kvarter over tre. Han satte sig paa en af de nederste Stole i Midtergangen og ærgrede sig over, at han ikke kunde ryge en Cigaret. Fra den anden Ende af Kirken, helt oppe ved Koret, lød stadig den tykke Herres langsomme Skridt.

Der kom nogen ind. Georges vendte sig hastigt. Det var en Arbejderske i en pjaltet, ulden Kjole, en stakkels fattig Kone, som faldt paa Knæ lige udfor den første Stol og blev liggende ubevægelig med foldede Hænder, Blikket hævet mod Himlen og Sjælen løftet opad i Bøn.

Du Roy saa interesseret paa hende og spurgte sig selv, hvilken Sorg, hvilken Smerte, hvilken Fortvivlelse, der kunde pine dette stakkels, usle Hjerte? Hun led synlig Nød. Og saa havde hun maaske endda en Mand, der bankede hende halvt ihjel, eller et Barn, som laa for Døden.

Han mumlede for sig selv:

„Stakler! Der er alligevel mange, som lider!"

En dump Vrede mod den ubarmhjertige Natur voksede op i ham. Men saa tænkte han, at alle disse elendige Skabninger i det mindste troede, at der var nogen ovenover dem, som beskæftigede sig med dem, at deres Statusopgørelse stod indskrevet i Himlens

Protokoller med omhyggeligt Regnskab over Kredit og Debet . . . Ovenover dem? . . . Hvor?

Og Du Roy, som Stilheden i Kirken drev ud i vidtrækkende Drømme, fuldførte i en eneste Tanke sin Dom over hele Skabelsen og udtalte den med Spidsen af sine Læber:

„Hvor det er dumt alt sammen!"

En Kjoles Raslen fik ham til at skælve. Det var hende.

Han rejste sig og gik hende hurtigt imøde. Hun rakte ham Haanden og hviskede sagte:

„Jeg har kun Tid nogle Øjeblikke. Jeg skal skynde mig hjem; læg Dem paa Knæ ved Siden af mig, for at man ikke skal lægge Mærke til os."

Som En, der er hjemmevant, gik hun videre ned gennem Skibet for at udsøge et sikkert og passende Sted. Hendes Ansigt var skjult under et tæt Slør og hun dæmpede sine Skridt, saa at de næsten ikke kunde høres.

Da hun var kommen op ved Koret, vendte hun sig om og mumlede i den hemmelighedsfulde Tone, som man altid uvilkaarlig anslaar i en Kirke:

„Det er bedre henne paa Siden; her er vi altfor udsatte."

Hun hilste op mod Hovedalteret med en dyb Bøj-

ændret og opfikset vilde kunne bruges fra Ende til anden, fordi den baade handlede om kolonialpolitiske Spørgsmaal, den algierske Befolkning og en Udflugt til Provinsen Oran.

Paa tre Kvarter var den pudset af og sat op og med en skarp Sans for det aktuelle behændigt krydret med Lovtaler over det nye Ministerium.

Da Redaktøren havde læst Artiklen igennem, erklærede han:

„Det er storartet . . . storartet . . . storartet. De er en ubetalelig Mand. Min bedste Kompliment!"

Og Du Roy gik hjem for at spise til Middag; til Trods for Nederlaget i Kirken var han fornøjet med sin Dag, thi han følte, at han havde vundet Spillet.

Hans Kone ventede febrilsk paa ham. Saa snart hun saa ham, raabte hun ham imøde:

„Ved Du, at Laroche er bleven Udenrigsminister?"

„Ja, jeg har oven i Købet i den Anledning lavet en Artikel om Algier."

„Om hvad da?"

„Du kender den godt, det er den første, vi skrev sammen: „En afrikansk Jægers Erindringer", gennemset og tilrettet efter Øjeblikkets Krav."

Hun smilede:

„Ja, den kan jo glimrende gaa."

Saa tilføjede hun, efter at have overvejet lidt:

„Jeg kommer til at tænke paa, at den Række Artikler, Du den Gang skulde skrive, dem . . . opgav Du paa Halvvejen. Nu kan vi tage fat paa dem igen. De vil gøre sig ypperligt netop lige i dette Øjeblik."

Han svarede, idet han gav sig i Lag med sin Suppe:

„Det kan vi godt. Der er jo ingen Hindring længere, nu da den stakkels bedragne Forestier er vandret heden."

I en skarp og krænket Tone sagde un hæftig:

„Den Spøg er i høj Grad malplaceret, jeg maa bede Dig gøre en Ende paa den. Den har allerede varet længe nok."

Han skulde lige til at give et ironisk Svar, da der i det samme blev bragt ham et Telegram, som kun indeholdt denne ene Sætning, uden Underskrift:

„Jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde; tilgiv mig og kom i Morgen Klokken fire i Park Monceau."

Han forstod og pludselig opfyldt af Glæde, sagde han til sin Kone, idet han lod det blaa Papir glide ned i sin Lomme:

„Jeg skal ikke gøre det oftere, min Ven. Det er dumt. Jeg indrømmer det."

Og han begyndte paa sin Middag.

Medens han spiste, gentog han for sig selv:

„Jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde; tilgiv mig og kom i Morgen Klokken fire i Park Monceau."

Hun bøjede sig altsaa. Det vilde sige det samme som:

„Jeg overgiver mig, jeg er Deres, hvor De vil og naar De vil."

Han gav sig til at le. Madeleine spurgte:

„Hvad gaar der af Dig?"

„Det er ingenting. Jeg kom blot til at tænke paa en Præst, jeg mødte for lidt siden, og som havde saadan et komisk Ydre."

— — —

Du Roy mødte præcis paa Slaget til Stævnemødet den næste Dag. Paa alle Parkens Bænke sad Folk, som var overvældede af Varmen, og Barnepiger, der saa ud, som om de halvsov, medens Børnene tumlede sig paa Gruset i Gangene.

Han fandt Fru Walter ved den antike Ruin, hvor en Kilde risler. Med en ængstelig og ulykkelig Mine spadserede hun omkring den lille cirkelrunde Søjlehal.

Saasnart han havde hilst paa hende, sagde hun:

„Hvad der dog er for en Mængde Mennesker i denne Park!"

Han greb straks Lejligheden:

„Ja, det er sandt, skal vi ikke søge et andet Sted hen?“

„Jo, men hvor?“

„Lige meget hvor. Vi kan for Eksempel gaa op i en Vogn. De kan trække Gardinet ned paa Deres Side, saa vil De være fuldstændig skjult.“

„Ja, det vil jeg hellere, her dør jeg af Skræk.“

„Godt, vil De saa om fem Minutter møde mig ved den Port, der fører ud til de ydre Boulevarder. Saa skal jeg være der med en Droske.“

Og han skyndte sig af Sted. Saa snart hun var kommen op i Vognen og omhyggeligt havde tildækket Vinduet paa sin Side, spurgte hun:

„Har De sagt til Kusken, hvor han skal køre os hen?“

Georges svarede:

„Bryd Dem bare ikke om noget, han ved Besked.“

Han havde givet Kusken sin Adresse i Rue de Constantinople.

„De kan ikke forestille Dem, hvor jeg lider for Deres Skyld,“ sagde hun, „hvor forpint og fortvivlet jeg er. Jeg var haard imod Dem i Gaar i Kirken, men jeg vilde flygte for enhver Pris. Jeg var saa bange for at være alene med Dem. Har De tilgivet mig?“

Han trykkede hendes Hænder:

„Ja, ja, hvad skulde jeg ikke kunne tilgive Dem, Dem, som jeg elsker?"

Hun saa bedende paa ham:

„Hør, De maa love mig at respektere mig . . . og ikke . . . ikke . . . ellers vil jeg aldrig mere se Dem igen."

Han svarede først ikke; under Overskægget smilede han med det sigende Smil, der satte Kvinderne i Forvirring. Tilsidst mumlede han:

„Jeg er Deres Slave."

Saa gav hun sig til at fortælle ham, hvorledes hun den Gang, han skulde giftes med Madeleine Forestier, havde opdaget, at hun elskede ham. Hun fortalte Enkeltheder, kom med Datoer og røbede sine inderste Hjertehemmeligheder.

Pludselig tav hun. Vognen var standset. Du Roy aabnede Døren.

„Hvor er vi?" spurgte hun.

Han svarede:

„Stig ud og gaa ind i dette Hus. Der vil vi være mere i Ro."

„Men hvor er vi da?"

„Hos mig. Det er min Ungkarlelejlighed, som jeg

har lejet igen . . . for nogle Dage . . . for at have et Sted, hvor vi kunde mødes."

Hun klamrede sig fast til Vognsædet og stammede, rædselslagen ved Tanken om at blive ene med ham:

„Nej, nej, jeg vil ikke! Jeg vil ikke!"

Han sagde i en bestemt Tone:

„Jeg sværger Dem til, at jeg skal respektere Dem. Kom nu, De ser jo, at Folk begynder at lægge Mærke til os, der ender med at blive Opløb omkring Vognen. Skynd Dem . . . skynd Dem . . . stig nu ud."

Og han gentog:

„Jeg sværger Dem til, at jeg skal respektere Dem."

En Vinhandler var kommen frem i sin Dør og saa nysgerrigt paa Dem. Hun blev greben af Angst og ilede ind i Huset.

Hun vilde gaa op ad Trappen, men han holdt hende tilbage ved Armen:

„Det er her, i Stuen."

Og han skød hende indenfor.

Saasnart han havde lukket Døren efter sig, greb han hende som et Bytte. Hun slog om sig og kæmpede for at komme løs, medens hun stammede:

„Aa, min Gud . . . aa, min Gud! . . ."

Han bedækkede hendes Hals, hendes Øjne og hendes Læber med Kys, uden at hun kunde undgaa hans liden-

skabelige Kærtegn, og samtidig med, at hun stødte ham tilbage og drejede Hovedet bort, gengældte hun mod sin Vilje hans Kys, indtil hun besejret opgav al Modstand, idet hun med halvkvalt Stemme mumlede:

„Jeg sværger Dem til . . . jeg sværger Dem til . . . at jeg aldrig har haft en Elsker."

Aldeles som en ung Pige kunde sige:

„Jeg sværger Dem til, at jeg er uskyldig."

Han tænkte ved sig selv:

„Gud bevares vel — hvor det er mig ligegyldigt!"

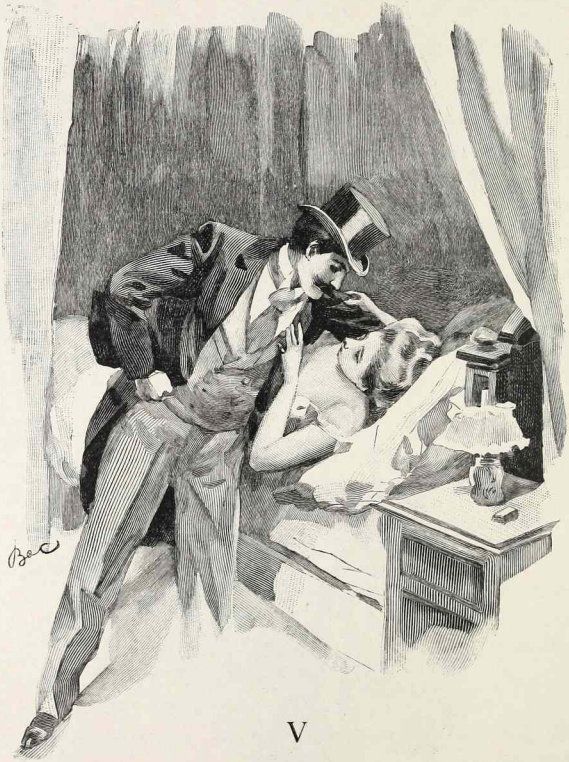

V

Efteraaret var kommet. Du Roys havde tilbragt hele Sommeren i Paris og under Deputeretkammerets korte Ferie i „*La Vie Française*“ ført en kraftig Kampagne til Fordel for det nye Ministerium.

Skønt det kun var lige i de første Dage af Oktober, skulde Kamrene allerede samles igen, thi det marokkanske Spørgsmaal begyndte at blive truende.

I Grunden var der ingen, som troede paa en Ekspedition til Tanger, til Trods for, at en af Højres Deputerede, Grev de Lambert-Sarrazin, i Parlamentets sidste Møde i en særdeles vittig Tale, der endogsaa var bleven applauderet af Centrumspartierne, havde tilbudt et Væddemaal — ligesom en i sin Tid berømt indisk Vicekonge — med sit Overskæg som Indsats mod Konsejlspræsidentens Bakkenbarter, om at det nye Kabinet ikke vilde kunne dy sig for at efterligne det foregaaende og sende en Armé til Tanger som en Pendant til den, der var bleven sendt til Tunis, blot for Symmetriens Skyld — som man sætter to Vaser paa en Kaminhylde.

Han havde tilføjet:

„Afrika, mine Herrer, er nemlig ikke andet end en Kamin for Frankrig, en Kamin, der fortærer vort bedste Brændsel, en Kamin med stærkt Træk, hvori vi fyrer op med Pengesedler. De har gjort Dem selv den kunstneriske Glæde at smykke den venstre Side med en tunesisk Nipsgenstand, som er Dem ret dyr, og De skal faa at se, at Hr. Marrot vil gøre lige som sin Forgænger og pryde den anden Side med en marokkansk."

Denne Tale, som var bleven berømt, havde givet Du Roy Anledning til at komme med ti Artikler om den algierske Koloni, hele den Serie, som var bleven afbrudt den Gang, han begyndte at skrive i Bladet, og han havde energisk kæmpet for Tanken om en militær Ekspedition, skønt han følte sig overbevist om, at den ikke vilde finde Sted. Han havde slaaet paa de patriotiske Strænge og bombarderet Spanien med hele det Arsenal af haanlige Argumenter, som man anvender mod de Lande, hvis Interesser er modsat ens egne.

Ved sin almindelig kendte Forbindelse med Magthaverne havde „*La Vie Française*“ vundet en fremtrædende Stilling. Det bragte politiske Nyheder endnu inden de gamle alvorlige Blade og antydede mellem Linjerne Ministrenes, dets Venners, Hensigter; og alle de andre Aviser, baade i Paris og i Provinserne, hentede deres Oplysninger fra dets Spalter. Det blev citeret, det blev frygtet, og det begyndte at blive respekteret. Det var ikke længere en Gruppe politiske Spekulanters berygtede Blad, men selve Ministeriets officielle Organ. Laroche-Mathieu var Bladets Sjæl og Du Roy var hans Talerør. Walter selv holdt sig forsigtigt i Baggrunden, og beskæftigede sig, efter hvad der blev sagt, i Smug med en stor Forretning i Kobberminer i Marokko.

Madeleines Salon var bleven et indflydelsesrigt, politisk Centrum, hvor flere af Kabinettets Medlemmer mødtes hver Uge. Konsejlspræsidenten havde endogsaa spist to Gange til Middag hos hende; og de Politikeres Fruer, som tidligere vilde have betænkt sig paa at overskride hendes Dørtærskel, roste sig nu af at være hendes Veninder og gjorde hende flere Besøg end hun dem.

Udenrigsministeren var saa godt som Herre i Huset. Han kom der paa alle Tider af Dagen, og bragte Depecher, Oplysninger og Meddelelser, som han dikterede, snart til Manden og snart til Konen, som om de var hans Sekretærer.

Naar Ministeren var gaaet og Du Roy blev alene med Madeleine, blev han ofte hidsig og angreb i en skarp Tone og med perfide Udfald „denne middelmaadige Parvenus" Optræden.

Men hun trak foragteligt paa Skuldrene og svarede:

„Gør først det samme som han. Bliv Minister, saa kan Du altid stille Dig op og være overlegen. Men inden Du kommer saa vidt, har Du ikke noget at skulle have sagt."

Han snoede sit Overskæg og saa paa hende fra Siden.

„Man kan ikke vide, hvad jeg er i Stand til," sagde han. „Maaske den Dag kommer, da man faar det at se."

„Det vil Tiden vise," svarede hun filosofisk.

Den Morgen, da Kamrene skulde træde sammen, laa hun endnu i Sengen og gav sin Mand en hel Mængde Raad og Anvisninger, medens han gik og klædte sig paa. Han skulde spise Frokost hos Laroche-Mathieu for inden Mødet at faa Besked om den politiske Artikel, som den næste Dag skulde staa i „*La Vie Française*", og som skulde være et Slags officielt Program for Ministeriets endelige Planer.

Madeleine sagde:

„Glem fremfor alt ikke at spørge ham, om General Belloncle bliver sendt til Oran, saaledes som der var Tale om. Det har sin store Betydning."

Georges svarede nervøst:

„Jeg ved ligesaa godt som Du, hvad jeg har at gøre. Maa jeg være fri for alt dit Præk."

Hun svarede roligt:

„Kære Ven, Du glemmer jo ellers Halvdelen af den Besked, jeg giver Dig til Ministeren."

Han brummede:

„Aa, jeg er led og ked af din Minister. Han er et Fæ."

„Han er da ikke mere min Minister, end han er din," indvendte hun stilfærdig, „han er Dig mere nyttig end han er mig."

Han vendte sig om imod hende og slog en haanlig Latter op:

„Undskyld, mig gør han ikke Kur til."

Hun erklærede langsomt:

„Heller ikke til mig forresten; men han gør vor Lykke."

Han tav; saa, efter nogle Øjeblikkes Tavshed, sagde han:

„Hvis jeg kunde vælge mellem dine Tilbedere, saa vilde jeg dog snarere foretrække den gamle Nathue til Vaudrec. Hvad er der ellers blevet af ham? Jeg har ikke set ham i de sidste otte Dage."

Hun svarede uden at bryde sig om hans Angreb:

„Han er syg, han har skrevet til mig, at han maatte holde Sengen paa Grund af et Gigtanfald. Du skulde paa Vejen høre op til ham. Du ved, at han holder meget af Dig og det vilde glæde ham."

Georges svarede:

„Ja, Du har Ret; jeg skal gaa derhen siden."

Han havde fuldendt sin Paaklædning og med Hatten paa Hovedet ledte han efter, om han ikke havde glemt noget. Da han intet savnede, gik han hen til Sengen og kyssede sin Kone paa Panden:

„Farvel, min Ven, jeg kommer ikke hjem før Klokken syv allertidligst."

Saa gik han.

Laroche-Mathieu havde ventet paa ham; han skulde den Dag spise Frokost Klokken ti, da der inden Kammerets Aabning skulde være Ministerraad Klokken tolv.

Saasnart de havde sat sig til Bords alene sammen med Ministerens Privatsekretær, da Fru Laroche-Mathieu ikke havde villet forandre sin Spisetid, talte Du Roy om sin Artikel. Han gennemgik Hovedtrækkene i den, idet han raadførte sig med nogle Noter, han havde kradset ned paa et Par af sine Visitkort. Da han var færdig, spurgte han:

„Er der noget, De synes, der skal rettes, kære Minister?"

„Meget lidt, kære Ven. De udtaler Dem maaske lidt for bekræftende om Marokkoaffæren. Tal om Ekspeditionen, som om den skulde finde Sted, men lad paa samme Tid forstaa, at der ikke bliver noget af den og at De heller ikke i mindste Maade tror paa den. Lav det saaledes, at Publikum kan læse mellem Linjerne, at det aldeles ikke er vor Hensigt at skaffe os den Historie paa Halsen."

„Meget vel. Jeg har forstaaet Dem og jeg skal ogsaa nok sørge for, at Folk forstaar mig. Min Kone har paalagt mig at spørge Dem, om General Belloncle

bliver sendt til Oran. Efter hvad De nu har sagt, formoder jeg, at han ikke gør det."

Statsmanden svarede:

„Nej."

Saa talte de om den nye Parlamentssamling, der skulde begynde. Laroche-Mathieu gav sig til at holde Foredrag for at forberede Virkningen af de Fraser, som han nogle Timer senere agtede at gyde ud over sine Kolleger. Han slog ud med den højre Haand og fægtede i Luften, snart med sin Gaffel, snart med sin Kniv og snart med et Stykke Brød, og uden at se paa nogen af dem, som om han henvendte sig til en usynlig Forsamling, udøste han sin sødladne og lapsede Ordflom. Et ganske lille, tyndt snoet Overskæg drejede sig fra hans Læber opad i to Spidser, der lignede Skorpionhaler, og hans omhyggeligt pomadiserede Haar, der var skilt i Midten, rundede sig paa Provinsløve-Manér i to Tunger ned over Panden. Han var en lille Smule for fed og opdunstet i Forhold til sin unge Alder, Maven spændte Vesten stramt ud.

Privatsekretæren sad ganske rolig og spiste og drak; han var aabenbart vant til saadanne Doucher af Veltalenhed; men Du Roy, der nagedes af Misundelse over den andens Held, tænkte:

„Gud bevare mig, hvad han er for en Pralhans! Hvor alle de Politikere dog er nogle Idioter!"

Og idet han sammenlignede sit eget Værd med Ministerens snakkesalige Vigtighed, sagde han til sig selv:

„Hvis jeg blot havde Hundrede Tusinde Francs, saa at jeg kunde stille mig som Kandidat i min rare Fødeegn og stikke Blaar i Øjnene paa mine brave, tunge og snu Normanner, hvilken Statsmand skulde jeg saa ikke blive ved Siden af disse kortsynede Taaber."

Laroche-Mathieu blev ved at tale, lige til Kaffen blev serveret; saa, da han saa, at Klokken var bleven mange, ringede han og gav Ordre til, at hans Vogn skulde køre frem. Han rakte Journalisten Haanden:

„Nu er De altsaa med, kære Ven?"

„Fuldstændig, kære Minister. Stol kun paa mig."

Og Du Roy gik i Ro og Mag op paa Bladet for at begynde paa sin Artikel, thi før Klokken fire havde han intet at gøre. Klokken fire skulde han i Rue de Constantinople træffe Fru de Marelle, som regelmæssig besøgte ham der to Gange om Ugen, hver Mandag og Fredag.

Men da han kom ind i Redaktionskontoret, blev der rakt ham et lukket Telegram. Det var fra Fru Walter og der stod:

ning, drejede til højre og gik tilbage op ad Indgangen til. Saa tog hun endelig en Beslutning; hun standsede foran en af Bedeskamlerne og knælede paa den.

Georges lagde sig paa Knæ ved Siden af hende, og saa snart de stille havde indtaget en bedende Stilling, sagde han:

„Tak, tak! Jeg tilbeder Dem. Jeg har intet andet Ønske end bestandig at sige Dem det, at fortælle Dem, hvorledes jeg begyndte at elske Dem, hvorledes jeg blev betaget straks den første Gang, jeg saa Dem . . . Vil De en Dag give mig Lov til at udøse mit Hjerte for Dem, til at sige Dem det altsammen?"

Hun lyttede til hans Ord med et Udtryk, som om hun var hensunken i dybe Tanker og slet ikke forstod, hvad han sagde. Hun holdt Hænderne for Ansigtet og svarede gennem Fingrene:

„Det er Vanvid af mig at lade Dem tale saaledes, Vanvid, at jeg er kommen, Vanvid, at jeg lader Dem tro, at dette . . . dette Æventyr kan fortsættes. Glem det; De maa glemme det — tal aldrig mere om det."

Hun tav afventende. Han søgte efter et Svar, efter lidenskabelige og indtrængende Ord, men da han ikke kunde støtte dem med Bevægelser, følte han sin Handlekraft lammet.

Endelig sagde han:

„Jeg venter intet . . . jeg haaber intet. Jeg elsker Dem. Hvad De saa end gør, vil jeg blive ved at gentage det for Dem, saa ofte og med en saadan Styrke og en saadan Overbevisning, at De vil ende med at forstaa det. Jeg vil tvinge min Ømhed ind i Dem, gyde den ind i Deres Sjæl, Ord for Ord, Time for Time, Dag for Dag, saa at den til sidst blander sig med hele Deres Væsen, ligesom en Likør, der er falden Draabe for Draabe, og formilder Dem og blødgør Dem og endelig faar Dem til at svare mig: „Jeg elsker ogsaa Dem.“

Han følte, at hendes Skulder skælvede mod hans, at hendes Barm hævede og sænkede sig, og hurtigt fremstammede hun:

„Jeg elsker ogsaa Dem.“

Han fo'r sammen, som om han var blevet ramt af et Slag oven i Hovedet, og han sukkede:

„Aa, min Gud! . . .“

Hun fortsatte stønnende:

„Burde jeg vel have sagt Dem det? Jeg føler mig brødefuld, jeg foragter mig selv . . . jeg . . . som har to Døtre . . . men jeg kan ikke andet . . . jeg kan ikke andet . . . Jeg vilde aldrig have troet det . . . aldrig tænkt det . . . Det var stærkere . . . stærkere end mig selv. Hør . . . hør mig . . . jeg har aldrig elsket nogen anden . . . end Dem . . . det sværger jeg Dem til. Et helt Aar har jeg elsket Dem i al Hemmelighed, skjult i mit Hjertes Inderste. Aa, hvis De vidste, hvor jeg har lidt, lidt og kæmpet . . . nu kan jeg ikke mere, jeg elsker Dem . . .“

Hun knugede sine Hænder ind mod Ansigtet, Taarerne piblede frem mellem hendes Fingre, og hele hendes Legeme skælvede, gennemrystet af hendes voldsomme Sindsbevægelse.

Georges hviskede:

„Giv mig Deres Haand, lad mig røre ved den, trykke den i min . . .“

Hun tog langsomt Haanden bort fra Ansigtet. Han saa, at hendes Kind var helt vaad og en klar Draabe hang i Øjenhaarene, lige ved at falde.

Han greb den Haand, hun rakte ham, og trykkede den:

„Aa, hvor jeg vilde ønske, at jeg kunde drikke Deres Taarer."

Med en sagte, sønderknust Stemme, der lignede en Klagen, svarede hun:

„De maa ikke misbruge min Svaghed, hører De . . . jeg har styrtet mig selv i Ulykke!"

Han havde Lyst til at smile. Hvorledes skulde han kunne misbruge hendes Svaghed her paa dette Sted? Han lagde hendes Haand ind mod sit Hjerte og spurgte:

„Kan De føle det slaa?"

Thi det var ham umuligt at finde paa flere Elskovsfraser.

Men i de sidste Øjeblikke havde den spadserende Herres regelmæssige Skridt nærmet sig. Han var gaaet op forbi Altrene og nu gik han, idetmindste for anden Gang, ned gennem det højre Sidegalleri. Da Fru Walter hørte, at han var ganske nær ved den Pille, bag hvilken hun sad gemt, rev hun sine Fingre løs fra Georges og bedækkede paany sit Ansigt med sine Hænder.

Og de blev begge liggende ubevægelige i deres knælende Stilling, som om de sammen bestormede

Himlen med de mest glødende Bønner. Den tykke Herre gik tæt forbi dem, tilkastede dem et ligegyldigt Blik og fjærnede sig ned mod den anden Ende af Kirken; han holdt stadig sin Hat bag paa Ryggen.

Men Du Roy, der kun haabede paa at opnaa et Møde et andet Sted end i en Kirke, hviskede:

„Hvor maa jeg træffe Dem i Morgen?“

Hun svarede ikke. Hun syntes fuldstændig livløs, forvandlet til Bønnens Statue.

Han vedblev:

„Maa jeg møde Dem i Morgen i Park Monceau?“

Hun tog atter Hænderne bort og drejede Ansigtet om imod ham, det var ligblegt og fortrukket af Lidelse, og med afbrudt Stemme fremhakkede hun:

„Lad mig være alene nu . . . lad mig i Fred . . . gaa Deres Vej . . . gaa Deres Vej . . . blot fem Minutter . . . jeg lider altfor meget, naar De er hos mig . . . jeg vil bede . . . jeg kan ikke mere . . . gaa Deres Vej . . . lad mig bede . . . alene . . . kun i fem Minutter . . . jeg kan ikke mere . . . lad mig bønfalde Gud om Tilgivelse . . . om Redning . . . lad mig være alene . . . blot i fem Minutter . . .“

Hendes Ansigt vidnede om et saadant Oprør og hele hendes Udtryk var saa forpint, at han rejste sig uden

at sige et Ord; saa, efter et Øjebliks Tøven, spurgte han:

„Kan jeg komme igen om lidt?“

Hun nikkede paa en Maade, der skulde sige:

„Ja, om lidt.“

Og han gik op imod Koret.

Hun forsøgte at bede. Hun gjorde en Anstrængelse for med overmenneskelig Magt at paakalde Gud, og med skælvende Legeme og fortvivlet Sjæl raabte hun mod Himlen:

„Barmhjertighed!“

Hun tvang sine Øjne i for ikke at se ham, der var gaaet. Hun jagede ham ud af sine Tanker, hun sloges med ham for at gøre sig fri, men istedetfor den himmelske Aabenbaring, hun i sin Hjerteangst ventede, saa hun stadig for sig den unge Mands krøllede Overskæg.

I et Aar havde hun kæmpet saaledes, hver Dag, hver Aften mod denne voksende Lidenskab, mod det Billede, som trængte sig ind i hendes Drømme og hjemsøgte hendes Nætter. Hun følte sig fanget som et Dyr i en Fælde, bastet og bundet, og kastet i Armene paa denne Mand, der havde besejret og erobret hende, blot ved Skægget paa hans Overlæbe og Farven i hans Øjne.

Og nu i denne Kirke, for den Almægtiges Aasyn, følte hun sig endnu svagere, endnu mere forladt og endnu mere fortabt, end hjemme hos sig selv. Hun kunde ikke mere bede, hun kunde kun tænke paa ham. Hun led allerede ved, at han var gaaet fra hende. Alligevel kæmpede hun som en fortvivlet, hun forsvarede sig og raabte af hele sin Sjæls Styrke om Hjælp. Hun vilde hellere dø end at falde paa den Maade, hun, som aldrig havde fejlet. Forvildet stammede hun sine Bønner, men hendes Øre lyttede efter Georges Skridt, der tabte sig under Hvælvingerne.

Hun forstod, at det var forbi, at al Kamp var unyttig! Men hun vilde ikke bukke under; og hun blev grebet af en af de nervøse Kriser, som faar Kvinder til at kaste sig ned og vride sig skælvende og skrigende. Hun rystede over alle sine Lemmer, hun mærkede, at hun var lige ved at falde, ved at lade sig rulle om mellem Stolene og udstøde hvinende Skrig.

Der kom En gaaende i hurtig Gang. Hun drejede Hovedet om. Det var en Præst. Hun rejste sig, ilede hen til ham, idet hun strakte sine foldede Hænder frem imod ham og stammede:

„Aa, frels mig, frels mig!“

Han stansede overrasket:

„Hvad ønsker De, Frue?“

„Jeg bønfalder Dem om at frelse mig. Hav Medlidenhed med mig. Hvis De ikke vil hjælpe mig, er jeg fortabt.“

Han saa paa hende og spurgte sig selv, om hun ikke var gal. Han svarede:

„Hvad kan jeg gøre for Dem?“

Det var en ung høj, lidt svær Mand med fyldige hængende Kinder, hvorover det omhyggeligt ragede Skæg lagde en mørk Skygge, en ægte Type paa en Storstadspræst, som er ansat i et af Byens velhavende Kvarterer, og som kun er vant til at have med rige Bodfærdige at gøre.

„Lad mig skrifte,“ sagde hun, „og raad mig, hjælp mig, sig mig, hvad jeg skal gøre!“

Han svarede:

„Jeg holder Skriftemaal hver Lørdag fra Klokken tre til seks.“

Hun klyngede sig til hans Arm og gentog:

„Nej! Nej! Nej! Nu lige straks! Det er nødvendigt! Han er her! Her, i denne Kirke! Han venter paa mig!“

Præsten spurgte:

„Hvem er det, som venter paa Dem?“

„En Mand . . . der vil styrte mig i Ulykke . . . der vil styrte mig i Ulykke, hvis De ikke frelser mig . . . Jeg magter ikke længere at flygte for ham . . . Jeg er altfor svag . . . altfor svag . . . saa svag . . . saa svag! . . .“

Hun kastede sig paa Knæ for ham og hulkede:

„Aa, hav Medlidenhed med mig! Frels mig, i Herrens Navn, frels mig!“

Hun greb fat i hans Klæder, for at han ikke skulde slippe fra hende, han kastede et ængsteligt Blik om til alle Sider, urolig for at nogle ondsindede eller gudfrygtige Øjne skulde se denne Kvinde ligge for hans Fødder.

Han forstod endelig, at han ikke kunde blive af med hende og sagde:

„Rejs Dem. Jeg har netop Nøglen til min Skriftestol paa mig.“

Han rodede i sin Lomme og trak et Bundt Nøgler frem; han udsøgte en og gik med hastige Skridt hen-

imod de smaa Træhuse, der er som en Skarnbøtte for Sjælen, en Skarnbøtte, hvori de troende kan udtømme deres Synder.

Han gik ind ad den midterste Dør, som han lukkede bag sig, medens Fru Walter kastede sig paa Knæ i det snævre Rum ved Siden af og stammede med brændende Tro og skælvende Haab:

„Velsign mig, Fader, thi jeg har syndet."

— — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — —

Du Roy var gaaet helt rundt om Koret og spadserede derefter ned ad Sidegangen til venstre. Han var omtrent kommen til Midten, da han mødte den tykke, skaldede Herre, der stadig vandrede af Sted med de samme sindige Skridt, og han spurgte sig selv:

„Hvad i al Verden kan den Fyr have at bestille her?"

Herren havde ogsaa sagtnet sin Gang og saa paa Georges med en synlig Lyst til at tale til ham. Da han var kommet helt hen til ham, hilste han høfligt og sagde:

„De maa undskylde, min Herre, at jeg forstyrrer Dem, men kunde De ikke sige mig, hvornaar denne Kirke er bleven bygget?"

Du Roy svarede:

„Jeg ved det skam ikke rigtig; jeg antager, at det maa være en tyve eller fem og tyve Aar siden. Det er iøvrigt første Gang, at jeg er herinde."

„Det gaar mig lige saadan. Jeg har aldrig før set den indvendig."

Journalisten blev greben af en vis Interesse og sagde:

„Det forekommer mig, at De studerer den meget samvittighedsfuldt. De gaar den igennem i alle dens Enkeltheder."

Den anden svarede resigneret:

„Jeg er ikke kommen for at bese Kirken, jeg venter paa min Kone, som har sat mig Stævne her; men hun maa være bleven meget forsinket."

Han tav; efter nogle Sekunder tilføjede han:

„Det er saa Fandens varmt udenfor."

Du Roy saa opmærksomt paa ham og fandt, at han saa rigtig skikkelig ud; det faldt ham pludselig ind, at den fremmede lignede Forestier.

„Er De fra Provinsen?" spurgte han.

„Ja, jeg er fra Rennes. Og De, min Herre, er det af Nysgerrighed, at De er gaaet herind?"

„Nej, jeg venter paa en Dame."

Og Journalisten hilste og gik videre med et Smil paa Læberne.

Da han kom ned ved Hovedindgangen, saa han, at den fattige Kone stadig laa paa Knæ og bad. Han tænkte:

„Hun er min Salighed ivrig i Troen."

Han følte sig ikke mere rørt, han beklagede hende ikke længere.

Han gik sagte forbi hende og gav sig til at gaa op ad Gangen tilhøjre for at komme tilbage til Fru Walter.

Langt borte fra spejdede han henimod det Sted, hvor han havde forladt hende, og blev meget forundret over ikke at faa Øje paa hende. Han troede, at han havde taget fejl af Pillen og gik lige ned til den sidste. Hun var der ikke, hun var altsaa gaaet! Han blev staaende overrasket og rasende. Saa tænkte han sig, at hun muligvis gik og ledte efter ham, og han gjorde Turen hele Kirken rundt. Da han ikke fandt hende, gik han tilbage og satte sig i Stolen foran Skamlen, hun havde knælet paa, i det Haab, at hun vilde komme igen. Og han ventede.

Snart vakte en dæmpet Mumlen af Stemmer hans Opmærksomhed. Han havde ikke opdaget noget Menneske i denne Del af Kirken. Hvorfra kunde da denne Hvisken komme? Han rejste sig for at se efter, og i

Kapellet ved Siden af fik han Øje paa Skriftestolens Døre. Ud fra den ene hang en Flig af en Kjole og flød hen over Stengulvet. Han gik nærmere for at se, hvem den Kvinde kunde være. Han genkendte hende. Hun skriftede! . . .

Han følte en hæftig Lyst til at tage hende ved Skuldrene og rive hende ud af Skriftestolen. Saa tænkte han:

„Pyt! I Dag er det Præstens Tur, i Morgen bliver det min."

Og han satte sig rolig ned ligeoverfor Skriftestolen for at vente, til hans Time kom, medens han indvendig morede sig over hele dette Æventyr.

Han maatte vente længe. Endelig rejste Fru Walter sig, vendte sig om, saa ham og gik lige hen til ham. Hendes Ansigt var koldt og strængt:

„Min Herre," sagde hun, „jeg beder Dem om ikke at ledsage mig og om ikke oftere at besøge mig alene. De vil ikke blive modtaget. Farvel!"

Og hun gik bort med en værdig Holdning.

Han lod hende gaa, thi det var hans Princip aldrig med Magt at fremskynde Begivenhedernes Gang. Men da Præsten en lille Smule forvirret i det samme dukkede ud fra sit Aflukke, gik han hen til ham, saa ham stift ind i Øjnene og sagde lige op i Ansigtet paa ham:

„Vær De glad, at De gaar i Skørter, ellers vilde De have faaet et Par ordentlige Lussinger paa Deres modbydelige Snude."

Saa drejede han sig om paa Hælene og gik fløjtende ud af Kirken.

Ude under Portalen stod den tykke Herre med Hatten paa Hovedet og Hænderne paa Ryggen, træt af at vente og spejdende ud over den store Plads og alle de tilstødende Gader.

Idet Du Roy gik forbi ham, hilste de paa hinanden.

Da Journalisten ikke havde noget bestemt at foretage sig, slentrede han op paa „*La Vie Française*". Lige som han kom indenfor, saa han af Kontordrengenes travle Miner, at der foregik noget usædvanligt, og han skyndte sig ind i Redaktørens Privatkontor.

Walter stod og dikterede nervøst og i afbrudte Sætninger en Artikel; ved hvert Punktum uddelte han til Reporterne, der omringede ham, Besked om, hvad de skulde foretage sig, gav Ordrer til Boisrenard og aabnede Breve.

Da Du Roy kom ind, udstødte han et fornøjet Udraab:

„Aa, hvilket Held! Der har vi Smukke-Ven!"

Han standsede pludselig, lidt flov og undskyldte sig:

„Jeg beder Dem om Forladelse, fordi jeg kaldte Dem saaledes, jeg er saa forvirret over alt, hvad der er hændt. Og jeg hører min Kone og mine Døtre benævne Dem „Smukke-Ven" fra Morgen til Aften, saa at jeg til sidst selv vænner mig til at sige det samme. De tager mig det vel ikke ilde op?"

Georges lo:

„Nej, paa ingen Maade. Det Øgenavn mishager mig aldeles ikke."

Walter fortsatte:

„Meget vel, saa døber jeg Dem altsaa „Smukke-Ven", ligesom alle de andre. Naa, men nu skal De høre, der er sket store Ting. Ministeriet er faldet ved en Afstemning paa tre Hundrede og ti Stemmer imod to Hundrede. Nu er der igen ingen Udsigt til at kunne faa Ferie og vi er allerede ved den 28de Juli. Spanien er gnaven over Marokko-Affæren, det er Grunden til Durand de l'Aines og hans Tilhængeres Fald. Vi sidder i en slem Klemme. Marrot har paataget sig at danne et nyt Kabinet. Han tager General Boutin d'Acre til Krigsminister og vor Ven Laroche-Mathieu til Udenrigsminister. Han beholder selv Indenrigsministeriet samtidig med at være Konsejlspræsident. Vi bliver altsaa et officielt Blad. Jeg skriver selv Spidsartiklen,

en Klarlæggelse af vore Principper, en Antydning af den Vej, Ministrene bør slaa ind paa."

Han smilede og fortsatte:

„Som naturligvis er den Vej, de i Forvejen har til Hensigt at gaa. Men ved Siden af maa jeg have et eller andet interessant vedrørende Marokko, noget aktuelt, sensationelt, jeg ved ikke rigtig hvad. Find De paa noget."

Du Roy tænkte et Øjeblik efter, saa svarede han:

„Jeg har, hvad De behøver. Jeg kan give en Oversigt over den politiske Situation i hele vor afrikanske Koloni med Tunis til venstre, Algier i Midten og Marokko til højre, en Skildring af de Racer, der befolker det store Territorium og en Beskrivelse af en Udflugt ud over den marokkanske Grænse lige til den store Oase Figuig, hvor ingen Evropæer nogensinde har sat sin Fod, og som jo er den oprindelige Aarsag til den nuværende Konflikt. Synes De om det?"

Walter udbrød:

„Fortræffeligt! Og Titlen?"

„Fra Tunis til Tanger!"

„Udmærket."

Og Du Roy gik ind og gav sig til at rode „*La Vie Française*"s Arkiv igennem for at finde sin første Artikel: „En afrikansk Jægers Erindringer", som, omdøbt,

„Jeg maa absolut tale med Dig i Dag. Det er „alvorligt, meget alvorligt. Vent mig Klokken to, „Rue de Constantinople. Jeg kan gøre Dig en stor „Tjeneste.

„Din til Døden

„Virginie."

Han bandede:

„Saa til Helvede! Hvilken Burre!"

Og i et Anfald af daarligt Humør forlod han igen Kontoret; han var altfor forstemt til at kunne arbejde.

I seks Uger havde han forsøgt paa at bryde med hende, uden at det var lykkedes ham at slappe hendes utrættelige Kærlighed.

Efter sit Fald havde hun gennemlevet en Krise af forfærdelige Samvittighedsnag og havde ved de tre efterfølgende Stævnemøder overvældet sin Elsker med Bebrejdelser og Forbandelser. Disse Scener kedede ham og da han tilmed allerede var mæt af denne modne og dramatisk anlagte Kvinde, havde han simpelthen holdt sig paa Afstand i det Haab, at Æventyret paa den Maade skulde slutte af sig selv. Men saa havde hun som en Vanvittig klynget sig til ham, havde kastet sig ind i dette Kærlighedsforhold, som et Menneske, der springer i Vandet med en Sten om Halsen.

Han havde ladet sig tage tilbage, af Svaghed, af Høflighed, af Hensynsfuldhed; og hun havde spundet ham ind i en fanatisk og trættende Lidenskab; hun ligefrem forfulgte ham med sin Ømhed.

Hver Dag vilde hun se ham og hvert Øjeblik kaldte hun ham ved Telegrammer til flygtige Stævnemøder paa et Gadehjørne, i en Butik eller i et offentligt Anlæg.

Saa gentog hun for ham i nogle Sætninger, der altid var de samme, at hun tilbad ham og forgudede ham; og derpaa gik hun fra ham efter at have forsikret ham, „at hun var saa lykkelig ved at have set ham."

Hun viste sig ganske anderledes, end han havde tænkt sig hende; hun søgte at bedaare ham ved ungpigeagtige Lader og barnlige Kærtegn, som i hendes Alder gjorde et latterligt Indtryk. Lige til nu havde hun bestandig været en fuldt ud hæderlig Kvinde, hvis jomfruelige Hjerte var lukket for enhver Lidenskab og fremmed for al Sanselighed. Men det var, som om der hos denne forstandige Kvinde, som i sin rolige Fyrretyveaars-Alder mindede om et blegt Efteraar ovenpaa en kold Sommer, med ét Slag var vaagnet et Slags vissent Foraar, rigt paa smaa Blomster, som ikke havde Kraft til at folde sig ud, og paa fejlslagne Knopper; en underlig Blomstring af en sildig Kærlighed, der var

som en lille Piges, glødende og naiv, med uventede Udbrud, smaa kælne sekstenaars Skrig, overhængende Kærtegn og en indsmigrende Ynde, som var ældet, uden nogensinde at have været ung. Hun skrev ti Breve til ham om Dagen, naragtige og taabelige Breve, holdte i en besynderlig poetisk og lattervækkende Stil, der ligesom Østerlændernes var prydet med malende Sprogblomster og mylrede af Dyre- og Fuglenavne.

Saasnart de var alene, kyssede hun ham med anstrængte, ungdommelige Bevægelser, groteskt tilspidset Trutmund og smaa Hop, der fik hendes altfor fyldige Bryst til at bævre under hendes Kjoleliv.

Især kvalmede det ham at høre hende kalde ham: „mit Lam", „min Due", „min Kat", „min Juvel", „min blaa Fugl", „min Skat" og se hende hver Gang byde sig frem til ham med en hel Komedie af barnlig Blufærdighed, med undselige, frygtsomme Gestus, som hun mente klædte hende, og smaa Spilopper, som en lille nyfigen Klosterfrøken.

Hun spurgte:

„Hvis er den lille Mund?"

Og han skulde straks svare:

„Det er min."

Ellers blev hun ved at gentage det, indtil han blev ganske bleg af Forpinthed.

Det forekom ham, at hun burde have en Følelse af, at der til et Kærlighedsforhold udkræves baade Takt, Smidighed, Forsigtighed og en yderlig Afstemthed,

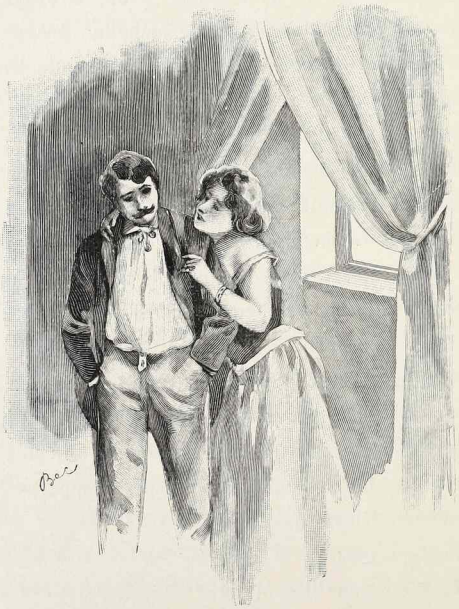

og at naar hun, som var en moden Kvinde, Moder og Dame af det gode Selskab, gav sig hen til ham, saa maatte hun gøre det med stræng Alvor og behersket

Varme, maaske med Taarer, men med en Didos Taarer, ikke med en Julies.

Bestandig gentog hun for ham:

„Aa, hvor jeg elsker Dig, lille søde Du! Elsker Du mig ligesaa højt, min egen Dreng?"

Han kunde ikke mere høre hende sige „lille søde Du" eller „min egen Dreng" uden at have Lyst til at svare hende:

„Javel, Du Gamle!"

Hun sagde til ham:

„Hvilket Vanvid, at jeg har givet efter for Dig! Men jeg fortryder det ikke. Det er saa dejligt at elske!"

Alt dette forekom Georges uendelig irriterende i hendes Mund. Hun fremlæspede: „Det er saa dejligt at elske" paa samme Maade som Ingenuen paa et Theater.

Og saa bragte hun ham aldeles ud af sig selv ved det ubehændige i sine Kærtegn. Den smukke unge Mands Kys havde i saa høj Grad ildnet hendes Blod, at hun pludselig var bleven lidenskabelig, og ind i sine Favntag lagde hun en kejtet Glød og en alvorsfuld Iver, der fik Du Roy til at le og uvilkaarligt ledte hans Tanke hen paa Oldinge, som prøver paa at lære at læse.

Naar hun skulde have knuget ham i sine Arme og set ham brændende ind i Øjnene med det dybe og forfærdelige Blik, man kun møder hos afblomstrende Kvinder, som er skønne i deres sidste Kærlighed, naar hun skulde have bedækket ham med stumme Kys og træt, men umættelig have trykket ham ind mod sit varme og tunge Legeme, krøb hun sammen som en lille Tøs og læspede for at være indtagende:

„Holder saa meget af Dig, Du lille søde. Saa meget. Di' sin lille Tone et pænt Tys."

Saa havde han gerne en vanvittig Lyst til at udslynge en Ed, tage sin Hat og gaa sin Vej og knalde Døren i bagefter sig.

I den første Tid havde de ofte haft Stævnemøder i Rue de Constantinople, men Du Roy, som var bange for, at hun skulde træffe sammen med Fru de Marelle, fandt snart paa Tusinde Paaskud til at unddrage sig disse Møder.

Saa tvang hun ham til næsten hver Dag at komme til hende, snart til Frokost og snart til Middag. Hun trykkede hans Haand under Bordene og rakte ham sin Mund bag ved Dørene. Men han brød sig mere om at spøge med Suzanne, der morede ham ved sine skælmske Indfald. I hendes lille Dukkelegeme boede der en livlig, skarp, fiffig og kvik Aand, som altid var

parat til at sprudle frem. Med bidende Vid gjorde hun Nar af alt og alle. Georges ansporede hendes Ironi og de kom udmærket ud af det sammen.

Hvert Øjeblik kaldte hun paa ham:

„Hør lidt, Smukke-Ven. Kom herhen, Smukke-Ven."

Han forlod straks Moderen for at gaa hen til Datteren, som hviskede ham en eller anden Ondskabsfuldhed i Øret, og de lo begge af fuld Hals.

Efterhaanden blev han imidlertid saa led ved Moderens Kærlighed, at den indgød ham en uovervindelig Modbydelighed; han kunde ikke længere se hende, høre hende eller tænke paa hende, uden at Vreden straks steg ham til Hovedet. Han indskrænkede derfor sine Besøg hos hende, svarede ikke paa hendes Breve og adlød ikke hendes Kalden.

Det gik omsider op for hende, at han ikke mere brød sig om hende og hun led frygteligt under det. Men hun vilde ikke opgive ham, hun udspejdede ham, fulgte efter ham, ventede i en Droske med nedrullede Gardiner udenfor Bladet og udenfor Porten til hans Hus, eller i de Gader, gennem hvilke hun formodede, at han vilde gaa.

Han følte Trang til at mishandle hende, til at for-

nærme hende, til at banke hende, til lige ud at sige til hende:

„Hold nu op, jeg har faaet nok. De keder mig."

Men paa Grund af „*La Vie Française*" tog han dog stadig visse Hensyn; og han prøvede paa ved at vise sig kølig og haard og nu og da at bruge barske Ord uden dog at være uhøflig, at faa hende til at forstaa, at det maatte være forbi.

Hun bestræbte sig især for at finde paa Midler til at lokke ham hen i Rue de Constantinople, og han rystede bestandig for, at de to Kvinder en skønne Dag skulde komme til at staa Ansigt til Ansigt udenfor hans Dør.

Hans Følelser for Fru de Marelle var nemlig i Sommerens Løb tværtimod taget til. Han kaldte hende „sin lille Gadedreng" og han holdt ganske bestemt af hende. Deres Karakterer havde mange Berøringspunkter; de hørte begge til den samme Eventyrer-Race, der skaber Livets Vagabonder, i dette Tilfælde det gode Selskabs Vagabonder, som, uden at ane det, har stor Lighed med Landevejens farende Folk.

De havde levet en elskovsfyldt Sommer, en Sommer, hvor de havde følt sig som Studenter, der gaar paa Sold. De var begge stukket væk hjemmefra og var taget ud for at spise Frokost eller Middag i Argen-

teuil, i Bougival, i Maisons, i Poissy, hvor de tilbragte Timer med at drive i en Baad og plukke Blomster langs Bredderne. Hun elskede Livet ved Seinen, de grønne Lysthuse, de smaa stegte Flodfisk, Kaninragout'en og Lystroernes Raab. Naar Solen skinnede, holdt de af at sætte sig oven paa en af Forstadssporvognene og under Latter og Spøg at køre igennem det hæslige Landskab, som omgiver Paris, og som vrimler med smagløse Smaaborger-Villaer.

Og naar han saa var nødt til at tage hjem for at spise til Middag hos Fru Walter, hadede han dobbelt sin gamle, paatrængende Elskerinde ved Mindet om den unge, som han lige havde forladt, og som paa Græsset ved Flodbredden havde afbladet hans Attraa og høstet hans Glød.

Endelig troede han dog, at han var bleven fri for Fru Redaktøren, efter at han paa en klar, næsten brutal Maade havde tilkendegivet, at det var hans faste Beslutning at bryde med hende. Men saa fik han paa Bladet dette Telegram, der kaldte ham hen i Rue de Constantinople Klokken to.

Han læste det endnu en Gang igennem, medens han gik:

„Jeg maa absolut tale med Dig i Dag. Det er „alvorligt, meget alvorligt. Vent mig Klokken to i

„Rue de Constantinople. Jeg kan gøre Dig en stor „Tjeneste.

„Din til Døden
„Virginie."

Han sagde til sig selv:

„Gud ved, hvad hun nu igen vil mig, den gamle Ugle? Jeg tør dø paa, at hun slet intet har at sige mig. Hun vil naturligvis blot gentage for mig, at hun tilbeder mig. Alligevel er det vel bedst, jeg gaar derhen. Hun taler om en meget alvorlig Sag og om en stor Tjeneste, hun kan gøre mig, maaske er det sandt. Men Clotilde, som kommer Klokken fire! Jeg maa se at faa den første af Sted Klokken tre allersenest. Naar de nu bare ikke træffer sammen. Fruentimmere er dog noget Rak!"

Og han kom til at tænke paa, at hans egen Kone i Grunden var den eneste, som aldrig plagede ham. Hun levede sit eget Liv og lod til at holde meget af ham i de Timer, der var bestemte til Elskov, thi hun tillod ikke nogen Forstyrrelse i den urokkelige Inddeling af Livets forskellige Beskæftigelser.

Med langsomme Skridt slog han ind paa Vejen til sin Stævnemøde-Lejlighed, medens han i sit stille Sind hidsede sig selv mere og mere op mod sin Redaktørs Frue:

„Ja, hvis hun ikke har noget at sige mig, saa skal hun faa en nydelig Modtagelse. Cambronnes Udtryk vil være ligefrem akademisk Fransk ved Siden af mit. Først og fremmest vil jeg fortælle hende, at jeg ikke agter oftere at sætte mine Ben hos hende."

Og han gik ind for at vente paa Fru Walter. Hun kom et Øjeblik efter og saa snart hun saa ham, udbrød hun:

„Aa, Du har faaet mit Telegram! Det var da heldigt!"

Han havde sat et gnavent Ansigt op:

„Ja, jeg fik det paa Bladet, ligesom jeg skulde hen i Deputeretkammeret. Hvad vil Du mig nu igen?"

Hun havde løftet sit Slør op for at kysse ham og gik hen imod ham med en frygtsom og ydmyg Mine som en Hund, der er vant til at faa Prygl:

„Hvor Du er grusom imod mig . . . Hvor Du taler haardt til mig . . . Hvad har jeg gjort Dig? Du kan ikke forestille Dig, hvad jeg lider for din Skyld."

Han brummede:

„Uh ha, skal Du til at begynde forfra?"

Hun stod tæt ligeoverfor ham og ventede blot paa et Smil eller en Bevægelse for at kaste sig i hans Arme.

Hun mumlede:

„Du skulde ikke have taget mig, naar det var din Hensigt at behandle mig paa den Maade. Du skulde have ladet mig leve hæderlig og tilfreds, som jeg var. Kan Du huske, hvad Du sagde til mig i Kirken, og hvorledes Du med Magt tvang mig ind i dette Hus? Og nu taler Du saaledes til mig! Nu giver Du mig saadan en Modtagelse! Min Gud, min Gud! Hvor Du er ond imod mig!"

Han stampede i Gulvet og svarede hæftigt:

„Aa, saa ti dog en Gang! Nu kan det være nok! Jeg kan ikke se Dig et Minut, uden at Du straks drejer paa den Lire. Man skulde virkelig tro, at det var et tolvaars Pigebarn, som jeg i hendes Uskyldigheds Tilstand havde forført. Nej, min Bedste, lad os se nøgternt paa Tingene, her er ikke Tale om Misbrug af kriminel Lavalder. Du har hengivet Dig til mig i en Alder, hvor Du fuldt vel vidste, hvad Du gjorde. Jeg takker Dig for det, jeg er Dig umaadelig erkendtlig for det, men jeg kan da ikke af den Grund hænge i dine Skørter hele Livet igennem. Du har en Mand, og jeg har en Kone. Ingen af os er fri. Vi har begaaet en lille Letsindighed sammen, ingen aner det mindste, og nu er det forbi."

Hun sagde:

„Aa, hvor Du er brutal! Hvor Du er plump! Hvor

Du er nederdrægtig! Nej, jeg var ikke længere nogen ung Pige, men jeg havde aldrig elsket, aldrig begaaet noget slet . . .“

Han afskar hende Ordet:

„Ja, det ved jeg . . . Du har allerede fortalt mig det over tyve Gange. Men Du havde faaet to Børn . . . Du vidste altsaa god Besked . . .“

Hun veg tilbage:

„Aah! Georges, det er oprørende! . . .“

Hun knugede begge Hænderne ind mod sit Bryst som for at dæmme op for Graaden, der steg op i hendes Strube.

Da han saa Taarerne begynde at komme, tog han sin Hat, som han havde sat fra sig paa Kaminen:

„Naa, Du skal til at græde! Saa Farvel. Var det den Forestilling, Du har indbudt mig til at overvære?“

Hun traadte et Skridt frem for at spærre ham Vejen, trak hurtig sit Lommetørklæde frem og tørrede besluttet sine Øjne. Hun gjorde en Kraftanstrængelse for at faa sin Stemme rolig og sagde, nu og da afbrudt af en smærtelig Skælven:

„Nej . . . jeg er kommen . . . for at bringe Dig en Nyhed . . . en politisk Nyhed . . . for at give Dig et Middel til at tjene halvtredsindstyve Tusind Francs . . . eller maaske mere . . . hvis Du selv vil.“

Han blev pludselig formildet og spurgte:

„Hvorledes det? Hvad mener Du med det?“

„Jeg opsnappede tilfældigvis i Gaar Aftes nogle Ord af en Samtale mellem min Mand og Laroche. De tænkte vist forresten slet ikke paa at skjule noget for mig. Men Walter indprændte Ministeren ikke at lade Dig komme ind i Hemmeligheden, da Du vilde røbe det hele.“

Du Roy havde stillet sin Hat fra sig paa en Stol. Han ventede meget opmærksomt paa, hvad hun vilde sige.

„Naa, hvad er det saa?“

„De vil bemægtige sig Marokko.“

„Aa, Snak. Jeg spiste Frokost hos Laroche, og han næsten dikterede mig Ministeriets Planer.“

„Nej, min Elskede, de har ført Dig bag Lyset, for at Du ikke skulde opdage deres Spekulation.“

„Sæt Dig ned,“ sagde Georges.

Og han satte sig selv i en Lænestol. Hun trak en lille Skammel hen over Gulvet og krøb sammen paa den mellem den unge Mands Ben. Saa fortsatte hun i en indsmigrende Tone:

„Ser Du, jeg tænker altid paa Dig og derfor lægger jeg nu Mærke til alt, hvad der bliver sagt omkring mig.“

Og hun gav sig stilfærdig til at forklare ham, at hun allerede i nogen Tid havde haft en Anelse om, at der forberedtes noget bag hans Ryg, og at han nok blev brugt som Middel, men at man samtidig var bange for at faa ham til Medbejler.

Hun sagde:

„Du ved, Kærlighed gør En skarpsynet."

Endelig, den foregaaende Aften, havde hun forstaaet, hvad det drejede sig om. Det var et stort Kup, et vældig stort Kup, der i al Stilhed var bleven forberedt. Nu smilede hun, glad over sin Snedighed; hun blev ivrig, Finansmandens Hustru dukkede frem i hende og hun talte som en Kvinde, der er vant til at have Børsspekulationer paa nært Hold, vant til at se Værdier yngle, til at se Penge stige og falde og paa to Timer ruinere Tusinder af Smaaborgere, som har sat deres møjsommeligt sammensparede Skillinger paa Papirer, hvorpaa Navne paa ærede og ansete Mænd, Statsmænd eller Politikere stod som Garanti.

Hun gentog:

„Aa, det er fortræffeligt, hvad de har lavet. Ganske fortræffeligt. Det er forresten Walter, der er Hovedmanden, og han forstaar sig paa det. Det er virkelig glimrende udtænkt."

Han blev utaalmodig over den lange Indledning:

„Naa, skynd Dig saa. Kom nu med det."

„Ja, hør saa. Ekspeditionen til Tanger var bestemt imellem dem lige fra den Dag, da Laroche blev Udenrigsminister; og lidt efter lidt har de opkøbt hele det marokkanske Laan, der var faldet til fire eller fem og tredsindstyve Francs. De har købt det meget behændigt ved Hjælp af smaa, fordægtige Agenter, der ikke kunde vække nogen Mistanke. De har endogsaa narret selve Rotschilderne, som undrede sig over, at der bestandig blev forlangt marokkanske Papirer. Som Svar blev der opgivet Navnene paa Mellemmændene; det beroligede dem. Og nu skal Ekspeditionen finde Sted, og saa snart vi er dernede, vil den franske Stat stille sig som Garant for Gælden. Vore Venner vil da have tjent halvtreds eller treds Millioner. Forstaar Du Spekulationen? Saa kan Du ogsaa forstaa, hvor bange de har været for alle, bange for den mindste Indiskretion."

Hun havde lænet sit Hoved ind mod den unge Mands Vest og lagt Armene paa hans Ben. Hun knugede sig ind til ham i Følelsen af, at det nu var lykkedes hende at fange hans Interesse og rede til at gøre alt, til at begaa, hvad det skulde være, for et Kærtegn eller for et Smil.

Han spurgte:

„Er Du ganske sikker paa, at det forholder sig saaledes?“

Hun svarede med Overbevisning:

„Ja, fuldstændig sikker.“

Han erklærede:

„Ja, det maa jeg sige, det er dygtig gjort. Hvad den Skurk til Laroche angaar, saa skal jeg nok faa Ram paa ham. Aa, den Slyngel! Lad ham tage sig i Agt . . . lad ham tage sig i Agt . . . jeg skal slaa hele hans Ministerskrog sønder og sammen!“

Saa gav han sig til at overveje, og han mumlede:

„Man maatte alligevel kunne benytte sig af det.“

„Du kan endnu faa noget af Laanet at købe,“ sagde hun. „Det staar kun i to og halvfjerds Francs.“

Han svarede:

„Ja, men jeg har ingen Penge disponible.“

Hun løftede sine Øjne op imod ham og saa paa ham med et bønfaldende Blik:

„Det har jeg tænkt paa, min egen Engel, og hvis Du vil være rigtig, rigtig sød, og Du holder en lille Smule af mig, saa giver Du mig Lov til at laane Dig dem.“

Han svarede hæftigt, næsten haardt:

„Nej, det kan der ikke være Tale om.“

Hun sagde dæmpet og tryglende:

„Hør en Gang, der er en Ting, Du kan gøre uden at laane Penge af mig. Jeg havde i Sinde at købe for ti Tusinde Francs af Laanet for at skabe mig et eget lille Fond. I Stedet for kan jeg bare købe for tyve Tusinde og Du stiller Dig halvt med mig. Du kan nok forstaa, at det er Penge, som jeg ikke skal betale Walter forud. Der bliver altsaa ingen Udbetaling for Øjeblikket. Hvis det lykkes, vinder Du halvfjerdsindstyve Tusinde Francs. Hvis det ikke lykkes, kommer Du til at skylde mig ti Tusinde Francs, som Du kan give mig, naar det passer Dig."

Han gjorde endnu Indvendinger:

„Nej, jeg holder ikke rigtig af den Slags Affærer."

For at overtale ham anførte hun en hel Mængde Grunde, forklarede ham, at han i Virkeligheden gjorde en Indsats af ti Tusinde Francs paa Æresord, at han følgelig løb en Risiko og at hun aldeles ikke laante ham noget, da det var Walters Bank, der lagde Pengene ud.

Hun beviste ham endvidere, at da det var ham, som i „*La Vie Française*" havde ført den politiske Kampagne, der gjorde hele Affæren mulig, vilde det være meget dumt af ham, om han ikke selv drog Fordel af den.

Han betænkte sig stadig.

Hun tilføjede:

„Men husk dog paa, at det, naar alt kommer til alt, er Walter, som forstrækker Dig med de ti Tusinde Francs, og at Du har gjort ham Tjenester, som opvejer mere end det."

„Naa, saa lad gaa da," sagde han. „Det er altsaa en Aftale, vi deler halvt. Hvis vi taber, betaler jeg Dig de ti Tusinde Francs tilbage."

Hun blev saa glad, at hun rejste sig op, tog hans Hoved mellem sine Hænder og bedækkede hans Ansigt med graadige Kys.

Han forsvarede sig først ikke, men da hun blev dristigere og næsten overvældede ham med sine Kærtegn, tænkte han paa, at den anden vilde komme om lidt og at han, hvis han gav efter, vilde spilde Tiden og i den gamle Kvindes Arme slukke en Lidenskab, han hellere vilde gemme til den unge.

Han stødte hende blidt fra sig.

„Saa . . . Du maa være fornuftig," sagde han.

Hun saa bedrøvet paa ham:

„Aa, Georges! Maa jeg ikke en Gang længere have Lov til at kysse Dig."

Han svarede:

„Nej, ikke i Dag. Jeg har lidt Hovedpine og det gør ondt.“

Lydig indtog hun atter sin Plads mellem hans Ben og spurgte:

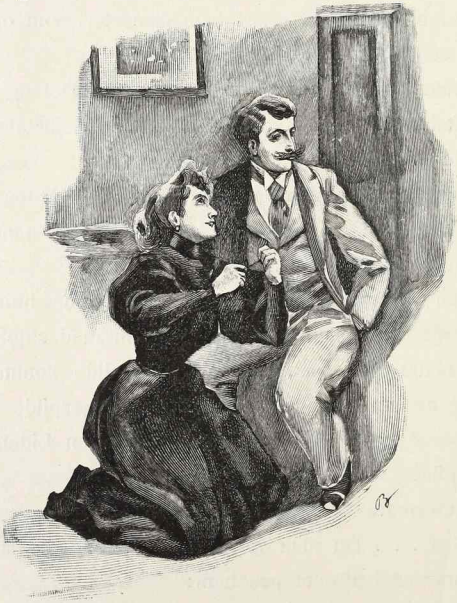

„Vil Du komme til Middag hjemme i Morgen? Du vilde gøre mig saadan en Glæde med det.“

Han tøvede, men turde ikke afslaa hendes Indbydelse:

„Ja, jeg skal nok komme."

„Tak, min Elskede."

Hun gned langsomt sin Kind mod den unge Mands Bryst med en regelmæssig og kælen Bevægelse, og et af hendes lange, sorte Haar hang fast i hans Vest. Hun mærkede det, og en vanvittig Tanke fo'r igennem hendes Sind, en af de overspændte Tanker, der mange Gange dræber Kvindens hele Forstand. Hun gav sig ganske stille til at vikle dette Haar omkring en af hans Knapper. Saa knyttede hun et andet om den næste Knap og atter et om den nedenunder. Hun vandt et om hver eneste Knap.

Om lidt, naar han rejste sig, maatte han rive alle disse Haar ud. Han vilde tilføje hende en Smerte og hun vilde være lykkelig. Uden at vide det, vilde han tage noget af hende med sig, han vilde komme til at bære en Lok af hendes Haar, noget, han aldrig havde bedt om. Det var et Baand, hvormed hun bandt ham til sig, et hemmeligt usynligt Baand, en Talisman, hun lod ham beholde. Uden at ville det, maatte han tænke paa hende, drømme om hende og elske hende lidt mere den næste Dag.

Pludselig sagde han:

„Jeg bliver nødt til at forlade Dig; jeg bliver ventet

i Kammeret ved Mødets Slutning. Jeg kan ikke svigte i Dag."

Hun sukkede:

„Aa, allerede."

Saa tilføjede hun resigneret:

„Gaa da, min Elskede, men saa kommer Du til Middag i Morgen."

Og hun rejste sig med en rask Bevægelse.

Hun følte en kort, men hæftig Smerte, som om hendes Hovedhud var bleven stukket med Naale. Hendes Hjerte bankede, hun var glad over, at han var Skyld i, at hun havde lidt.

„Farvel!" sagde hun.

Med et medlidende Smil tog han hende i sine Arme og kyssede hende flygtigt paa Øjnene.

Men denne Berøring var tilstrækkelig til at bringe hende ud af sig selv, og hun mumlede endnu en Gang:

„Allerede!"

Hendes bønfaldende Blik søgte Soveværelset, hvortil Døren stod aaben.

Han skød hende fra sig og sagde i en travl Tone:

„Jeg maa skynde mig, jeg kommer for sent."

Hun rakte ham sin Mund, men han berørte den

næppe. Saa gav han hende Parasollen, som hun var lige ved at glemme, og gentog:

„Saa, saa, vi maa skynde os. Klokken er over tre."

Hun gik foran ham ud af Døren og indprentede ham endnu en Gang:

„I Morgen, Klokken syv."

Han svarede:

„I Morgen, Klokken syv."

De skiltes. Hun drejede til højre og han til venstre.

Du Roy gik helt op til den ydre Boulevard, saa drev han med langsomme Skridt tilbage ned ad Boulevard Malesherbes. Inde i et Konditorvindu fik han Øie paa nogle kandiserede Kastanier i en Krystalskaal og han tænkte:

„Jeg vil tage et Pund med til Clotilde."

Han købte en Pose fuld af de søde Bonbons, som han vidste, var noget af det, hun holdt mest af. Klokken fire sad han atter i Rue Constantinople og ventede paa sin unge Elskerinde.

Hun var lidt forsinket, fordi hendes Mand var kommen til Byen for en otte Dages Tid. Hun spurgte:

„Kan Du spise til Middag hos os i Morgen? Han vil blive forfærdelig glad ved at se Dig."

„Nej, Tak, jeg skal spise hos Redaktøren. Vi er

optaget af en hel Mængde politiske og finansielle Kombinationer."

Hun havde skilt sig af med sin Hat, og nu tog hun ogsaa sit Kjoleliv af, fordi det strammede hende.

Han pegede paa Posen, der stod paa Kaminen:

„Jeg har taget nogle kandiserede Kastanier med til Dig."

Hun klappede i Hænderne:

„Aa, det var herligt! Hvor Du er sød."

Hun tog dem, smagte paa en og erklærede:

„De er storartede. Jeg er vis paa, at jeg ikke lader en eneste blive tilbage."

Saa tilføjede hun, idet hun saa paa Georges med et langt lidenskabeligt Blik:

„Du kæler da ogsaa for alle mine Laster."

Hun spiste langsomt Kastanierne og saa hele Tiden ned i Posen for at se, om der var flere endnu.

Hun sagde:

„Sæt Dig der i Lænestolen, saa sætter jeg mig ned ved dine Fødder og gnasker mine Kastanier og har det dejligt."

Han smilede, satte sig og tog hende ind mellem sine Ben i samme Stilling, som Fru Walter nylig havde indtaget.

Hun løftede Hovedet op imod ham for at snakke med ham og sagde med Munden fuld:

„Nu skal Du høre, min Elskede, jeg har drømt om Dig. Jeg drømte, at vi gjorde en lang Rejse sammen paa en Kamel. Den havde to Pukler, vi sad overskrævs hver paa sin Pukkel og vi kom igennem Ørkenen. Vi havde Smørrebrød med i Papir og en Flaske Vin og vi spiste til Middag oppe paa Puklerne. Men det kedede mig, fordi vi ikke kunde tage os andet for; vi sad altfor langt borte fra hinanden, og jeg vilde ned."

Han svarede:

„Det vilde jeg sikkert ogsaa."

Han lo og morede sig over hendes Historie. Han æggede hende til at pludre videre og komme med alle de Dumheder, Barnagtigheder og ømme Taabeligheder, som kun forelskede kan finde paa. Disse Narrestreger forekom ham bedaarende i Fru de Marelles Mund, medens de i Fru Walters vilde have gjort ham aldeles rasende.

Clotilde kaldte ham ogsaa:

„Min Skat, min Dreng, min Engel, men alle disse Udtryk syntes ham kærlige og kærtegnende. Da den anden derimod for lidt siden havde sagt dem, havde de opirret og kvalmet ham. Thi Elskovens Tale er

altid den samme, det er den Mund, der udtaler den, som giver den Værd.

Men medens han sad og morede sig over alle hendes Daarskaber, tænkte han hele Tiden paa de halvfjerdsindstyve Tusinde Francs, han vilde komme til at tjene, og pludselig stansede han sin Venindes Talestrøm ved at banke hende let paa Hovedet:

„Hør en Gang, min Skat. Kan Du huske, hvis jeg giver Dig en Besked til din Mand? Sig ham fra mig, at han i Morgen skal købe for ti Tusinde Francs af det marokkanske Laan, som noteres til to og treds, saa lover jeg ham, at han, inden der er gaaet tre Maaneder, skal have tjent fra treds til firsindstyve Tusinde Francs. Men han maa endelig tie med det. Sig til ham, at Ekspeditionen til Tanger er bestemt og at den franske Stat vil stille sig som Garant for Marokkos Gæld. Pas paa, at ingen andre faar noget at vide om det. Det er en Statshemmelighed, som jeg her betror Dig."

Hun hørte alvorligt paa ham og svarede:

„Tak skal Du have. Jeg skal straks i Aften sige det til min Mand. Du kan stole paa ham, han siger ikke noget. Han er sikker nok. Der er ingen Fare."

Hun havde spist alle Kastanierne. Hun krøllede

Posen sammen og kastede den ind i Kaminen. Saa sagde hun:

„Lad os gaa ind i den anden Stue."

Og uden at rejse sig begyndte hun at knappe Georges Vest op.

Pludselig standsede hun og trak med to Fingre et langt Haar frem, som hun havde fundet i det ene Knaphul. Hun gav sig til at le:

„Se, Du har faaet et af Madeleines Haar med Dig. Det kan man da kalde en trofast Ægtemand!"

Men paa én Gang blev hun igen alvorlig, lagde den næsten usynlige Traad, hun havde fundet, paa sin Haand og stirrede længe paa den. Saa mumlede hun:

„Det er ikke Madeleines, det er brunt."

Han smilede:

„Det er formodentlig Stuepigens."

Men med en Politimands Opmærksomhed begyndte hun at undersøge hans Vest og hun opdagede endnu et Haar, der var viklet rundt om en Knap, derefter et tredje og saa et fjerde, og bleg og rystende udbrød hun:

„Aa, Du staar i Forhold til en Kvinde, som har snoet sit Haar om dine Knapper."

Han blev forbløffet og stammede:

„Nej, vist ikke nej. Du er jo gal . . ."

Pludselig forstod han Sammenhængen. Han blev

først lidt forvirret, men saa lo han og vedblev at nægte. I Grunden var han slet ikke ked af, at hun mistænkte ham for at gøre Lykke hos Damerne.

Hun blev ved at søge og fandt stadig flere Haar, som hun med en hurtig Bevægelse flaaede af Knapperne og smed paa Gulvet.

Med sit instinktmæssige kvindelige Skarpsyn havde hun gættet, hvorledes det maatte være gaaet til, og hun stammede krænket og rasende og lige ved at græde:

„Og det er En, som elsker Dig . . . hun har villet haft, at Du skulde tage noget af hende med Dig . . . Aa, hvad Du er for en Forræder!"

Men paa én Gang udstødte hun et gennemtrængende Skrig og lo nervøst:

„Aa! . . . Aa! . . . Hun er gammel . . . her er et hvidt Haar . . . Naa, saa nu har Du slaaet Dig paa de gamle . . . Faar Du maaske Penge af dem, hvad? . . . Naa, saa Du foretrækker gamle Fruentimmere . . . Saa behøver Du ikke længere mig . . . behold bare den anden . . ."

Hun rejste sig, løb hen og snappede sit Kjoleliv, som hun havde hængt over en Stol, og tog det hastigt paa.

Han vilde holde hende tilbage og sagde flov og stammende:

„Vist ikke nej . . . Clo . . . Du er jo forrykt . . .

jeg ved ikke, hvor det kommer fra . . . hør nu . . . bliv dog . . . hører Du . . . bliv . . .“

Hun gentog:

„Hold Du Dig bare til det gamle Fruentimmer . . . hold Dig til hende . . . lad Dig lave en Ring af hendes Haar . . . af hendes hvide Haar . . . Du har rigelig nok af dem.“

Med ilfærdige og rappe Bevægelser havde hun klædt sig paa, sat sin Hat tilrette og trukket Sløret ned for Ansigtet; og da han vilde gribe efter hende, gav hun ham af al Kraft en Ørefigen. Medens han blev staaende som lamslaaet, rev hun Døren op og flygtede.

Saa snart han var bleven alene, skød et kogende Raseri op i ham mod Fru Walter. Han skulde ordentlig lære hende, det kunde hun tage Gift paa, det hysteriske Kvindemenneske!

Han badede sin røde Kind med lidt Vand. Saa gik han, grundende over sin Hævn. Denne Gang vilde han ikke tilgive hende. Nej, saamænd om han vilde!“

Han slentrede ned til Boulevarden og stansede foran en Guldsmedbutik for at se paa et Uhr, som han længe havde haft Lyst til og som kostede atten Hundrede Francs.

Han tænkte pludselig, idet det gav et Sæt i ham af Glæde:

„Hvis jeg tjener de halvfjerdsindstyve Tusinde Francs, faar jeg Raad til at købe det."

Og han gav sig til at drømme om alt det, han vilde gøre med de halvfjerdsindstyve Tusinde Francs.

For det første vilde han lade sig vælge til Deputeret. Saa vilde han købe Uhret, og saa vilde han spille paa Børsen og saa . . . og saa . . .

Han vilde ikke gaa op paa Bladet, da han foretrak at tale med Madeleine, inden han saa Walter og førend han skrev sin Artikel; og han slog ind paa Vejen hjemad.

Da han var naaet til Rue Drouot, standsede han pludselig. Han havde glemt at spørge til Grev de Vaudrec, som boede i Chaussée-d'Antin. Han vendte derfor om og drev tilbage, medens han tænkte paa tusinde lyse og behagelige Ting, indlullet i lykkelige Drømme om kommende Velstand. Han tænkte ogsaa lidt paa den Slyngel til Laroche og paa den gamle Skabekrukke til Redaktørfrue. Clotildes Vrede forurolige de ham derimod ikke synderlig, da han vidste, at hun altid hurtig blev god igen.

Han forhørte hos Portneren i det Hus, hvor Vaudrec boede:

„Hvorledes har Greven det? Det er blevet sagt mig, at han har været syg i nogle Dage."

Manden svarede:

„Greven er meget daarlig, Herre. De tror ikke, at han lever Natten over; Gigten er steget op til Hjertet."

Du Roy blev saa fortumlet, at han ikke vidste, hvad han skulde gøre. Vaudrec laa for Døden! Taagede Tanker fo'r igennem hans Hjerne, talrige og forvirrende Tanker, som han ikke en Gang turde tilstaa for sig selv.

Han stammede:

„Tak for Underretningen . . . jeg kommer igen . . ." Men han forstod knapt, hvad han selv sagde.

Han sprang op i en Droske og lod sig køre hjem. Hans Kone var allerede kommen. Aandeløs styrtede han ind til hende og sagde:

„Ved Du det ikke? Vaudrec er døende!"

Hun sad og læste i et Brev. Hun løftede Øjnene og gentog tre Gange i Træk:

„Hvad for noget? . . . Hvad er det, Du siger? . . . Hvad er det, Du siger? . . . Hvad er det, Du siger?"

„Jeg siger, at Vaudrec er i Færd med at dø. Gigten har angrebet Hjertet."

Saa tilføjede han:

„Hvad agter Du at gøre?"

Hun havde rejst sig. Hun var ligbleg, en nervøs

Skælven fo'r hen over hendes Kinder, hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og gav sig til at græde voldsomt. Hun blev staaende og hulkede, gennemrystet af Graaden og aldeles overvældet af Sorg.

Men pludselig betvang hun sin Smerte og sagde, idet hun tørrede sine Øjne:

„Jeg gaar . . . jeg gaar derhen . . . bryd Dig blot ikke om mig . . . jeg ved ikke, naar jeg kommer igen . . . vent ikke paa mig."

Han svarede:

„Det er godt, gaa bare."

De trykkede hinandens Hænder og hun skyndte sig af Sted saa stærkt, at hun glemte at tage sine Handsker med.

Georges spiste Middag alene og satte sig til at skrive sin Artikel. Han holdt sig nøjagtig til Ministerens Anvisninger og lod Læserne forstaa, at Ekspeditionen til Marokko ikke vilde finde Sted. Saa gik han op paa Bladet med den, passiarede nogle Øjeblikke med Redaktøren, tændte en Cigar og slentrede hjem glad og let om Hjertet uden at vide hvorfor.

Hans Kone var endnu ikke kommen tilbage. Han gik i Seng og faldt i Søvn.

Madeleine kom først henimod Midnat. Georges

vaagnede ved at høre hende, han rejste sig op i Sengen og spurgte:

„Naa?"

Han havde aldrig før set hende saa bleg og bevæget. Hun mumlede:

„Han er død."

„Aa! . . . Og . . . han sagde ikke noget til Dig?"

„Nej, han var ikke længere ved Bevidsthed, da jeg kom."

Georges grundede. Nogle Spørgsmaal trængte sig frem til hans Læber, men han turde ikke udtale dem.

„Gaa i Seng," sagde han.

Hun klædte sig hurtigt af og lod sig glide ned ved Siden af ham.

„Var der Slægtninge af ham tilstede ved Dødslejet?" spurgte han.

„Ikke andre end en Nevø."

„Naa . . . Saa' han ofte den Nevø?"

„Aldrig. De havde ikke været sammen i de sidste ti Aar."

„Havde han andre Slægtninge?"

„Nej . . . det tror jeg i det mindste ikke."

„Saa . . . saa er det altsaa Nevøen, der skal arve?"

„Det ved jeg ikke."

„Var han meget rig, Vaudrec?"

„Ja, meget rig."

„Hvor meget omtrent tror Du, han havde?"

„Det kan jeg ikke sige bestemt. En eller to Millioner maaske."

Han sagde ikke mere. Hun pustede Lyset ud. Og de blev liggende ved Siden af hinanden i Mørket uden at tale, men lysvaagne og opfyldte af Tanker.

Han havde ikke mere Lyst til at sove. Nu fandt han, at de halvfjerdsindstyve Tusinde Francs, som Fru Walter havde stillet ham i Udsigt, var en ren Bagatel. Pludselig lød det for ham, som om Madeleine græd. For at forvisse sig om det spurgte han:

„Sover Du?"

„Nej!"

Hendes Stemme var utydelig og rystende. Han fortsatte:

„Jeg glemte før at fortælle Dig, at din Minister har holdt os for Nar."

„Hvorledes det?"

Udførlig og med alle Enkeltheder fortalte han hende om den Spekulation, Walter og Laroche havde forberedt.

Da han var færdig, spurgte hun:

„Hvor har Du faaet det at vide?"

Han svarede:

„Det vil jeg med din Tilladelse helst lade være med at sige. Du har dine Kilder, som jeg ikke efterforsker. Jeg har mine, som jeg ønsker at beholde for mig selv. I hvert Fald kan jeg svare for Rigtigheden af, hvad jeg har fortalt Dig."

Hun mumlede:

„Ja, det er muligt . . . Jeg havde nok en Anelse om, at de lavede noget uden os."

Men Georges, som stadig ikke kunde sove, rykkede nærmere til sin Kone og kyssede hende paa Øret.

Hun stødte ham heftigt tilbage:

„Jeg beder Dig, lad mig i Fred! Jeg er ikke oplagt til Narrestreger."

Han vendte sig resigneret om imod Væggen, lukkede Øjnene og endte med at falde i Søvn.

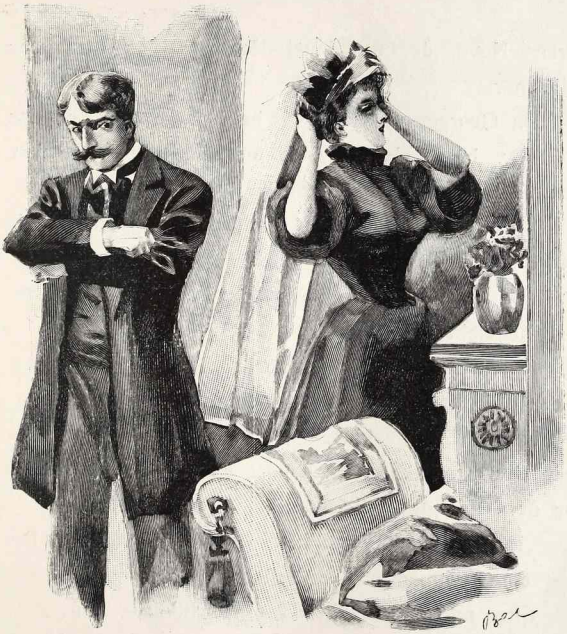

VI

Kirken var betrukket med sort og over Indgangen forkyndte et stort Vaabenskjold med Krone oven over for de Forbigaaende, at det var en adelig Begravelse.

Ceremonien var lige endt og de Tilstedeværende defilerede langsomt forbi Kisten og forbi Grev de Vau-

drecs Nevø, der tog imod Haandtryk og besvarede Hilsener.

Da Georges Du Roy og hans Kone var kommen udenfor, begav de sig Side om Side paa Hjemvejen. De var tavse og tankefulde.

Endelig sagde Georges, som om han talte til sig selv:

„Det er i Grunden underligt."

Madeleine spurgte:

„Hvad for noget, min Ven?"

„At Vaudrec ikke har efterladt os noget."

Hun rødmede pludseligt, som om et rosenrødt Slør var bleven trukket over hendes hvide Hud fra Halsen op over Ansigtet, og sagde:

„Hvorfor skulde han have efterladt os noget? Det var der da ingensomhelst Anledning til."

Efter nogle Øjeblikkes Tavshed tilføjede hun:

„Der eksisterer maaske et Testamente hos en Notar. Vi kan ikke vide noget om det endnu."

Han grundede lidt, saa fortsatte han halvhøjt:

„Ja, det er rimeligt nok; han var jo dog vor bedste Ven, baade din og min. To Gange om Ugen spiste han hos os og han kom hvert Øjeblik. Han var som hjemme hos os, fuldstændig som hjemme. Han holdt af Dig, som om han kunde have været din Fader, og

han havde ingen Familie, ingen Børn, hverken Brødre eller Søstre, ingen uden en Nevø, en Nevø, der tilmed stod ham fjærnt. Ja, der maa være et Testamente. Jeg vilde ikke bryde mig om noget videre, blot en Erindring, der viste, at han havde tænkt paa os, at han satte Pris paa os, at han forstod at skatte det Venskab, vi nærede for ham. Han skyldte os virkelig et saadant Venskabstegn."

Med en fraværende og ligegyldig Mine svarede hun: „Det kan jo godt være, at der er et Testamente."

Da de kom hjem, overrakte Tjeneren Madeleine et Brev. Hun lukkede det op og rakte det til sin Mand:

Lamaneur,
Notar.
Rue des Vosges Nr. 17.

„Ærede Frue!

„Jeg har herved den Ære at anmode Dem om „venligst at se op paa mit Kontor Tirsdag, Onsdag „eller Torsdag mellem to og fire, angaaende en Sag, „der vedrører Dem.

„Med Højagtelse
„ærbødigst
„Lamaneur."

Det var Georges Tur til at blive rød:

„Det maa være det. Men det er mærkeligt, at det er Dig, han vil tale med, og ikke med mig, som dog er Familiens lovlige Overhoved."

Hun svarede først ikke, men efter en kort Betænkning sagde hun:

„Vi kan jo gaa derhen sammen endnu i Dag, hvis Du vil?"

„Ja, det har jeg ikke noget imod."

Da de traadte ind i Notarens Kontor, rejste den første Skriver sig med en iøjnefaldende Tjenesteiver og skyndte sig at føre dem ind til sin Chef.

Notaren var en lille Mand, der var lige rund over det hele. Hans Hoved lignede en Kugle, som var sat ovenpaa en anden Kugle, der bares af to Ben, som var saa smaa og korte, at ogsaa de næsten lignede Kugler.

Han hilste, bad dem tage Plads og sagde, henvendt til Madeleine:

„Frue, jeg har bedet Dem om at komme for at gøre Dem bekendt med Indholdet af Grev de Vaudrecs Testamente, der har Interesse for Dem."

Georges kunde ikke bare sig for at mumle:

„Det tænkte jeg nok."

Notaren tilføjede:

„Jeg skal læse Dokumentet, der forøvrigt er ganske kort, op for Dem.“

Han tog et Stykke Papir i en Mappe, som laa foran ham, og læste:

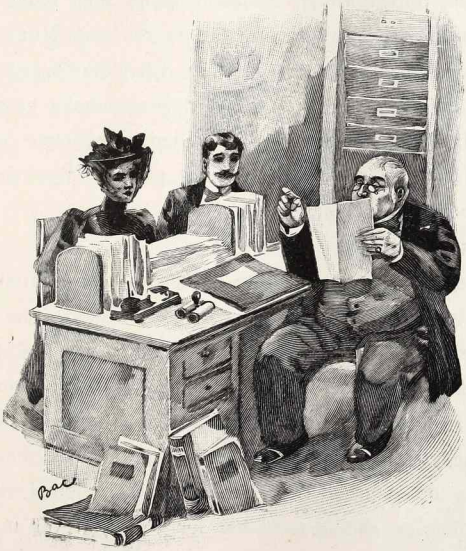

„Jeg undertegnede, Paul-Émile-Cyprien-Gontran Grev de Vaudrec, som er ved mit Legemes og min Aands fulde Kraft, udtrykker herved min sidste Vilje:

„Da Døden hvert Øjeblik kan ramme os, vil jeg for

alle Tilfældes Skyld tage den Forsigtighedsregel at skrive mit Testamente, der vil blive deponeret hos min Notar, Hr. Lamaneur.

„Da jeg ingen direkte Arvinger har, testamenterer jeg hele min Formue, bestaaende af seks Hundrede Tusinde Francs i Værdipapirer og omtrent fem Hundrede Tusinde Francs, staaende i faste Ejendomme, til Fru Claire-Madeleine Du Roy uden nogensomhelst Forpligtelse eller Betingelse. Jeg beder hende modtage denne Gave fra en afdød Ven som Bevis paa en dyb, inderlig og ærbødig Hengivenhed."

Notaren tilføjede:

„Det er det hele. Dette Testamente er affattet afvigte August Maaned og har afløst et andet, som var dateret to Aar tidligere, og som lød paa Fru Claire-Madeleine Forestier. Jeg har dette første Testamente i min Besiddelse, saa hvis der skulde blive rejst Vanskeligheder fra Familiens Side, vil det kunne bevise, at Grev de Vaudrec ikke har skiftet Bestemmelse."

Madeleine sad og saa ned for sig, hun var meget bleg. Georges snoede nervøst paa Spidserne af sit Overskæg.

Efter et Øjebliks Pause fortsatte Notaren:

„Det er en Selvfølge, min Herre, at Fruen ikke kan modtage denne Arv uden Deres Samtykke."

Du Roy rejste sig og svarede kort:

„Jeg ønsker nogen Betænkningstid."

Notaren smilte, bukkede og sagde i en elskværdig Tone:

„Jeg forstaar de Skrupler, der faar Dem til at tøve. Men jeg maa tilføje, at Grev de Vaudrecs Nevø, som i Morges har faaet en Meddelelse om sin Onkels sidste Vilje, erklærer sig rede til at respektere den, hvis han faar afstaaet en Sum af hundrede Tusinde Francs. Efter min Mening er Testamentet uomstødeligt, men en Proces vilde vække en Opsigt, som De maaske staar Dem bedre ved at undgaa. Folk er altid parat til at komme med ondsindede Udtydninger. Kunde De i hvert Fald tilstille mig Deres Svar paa disse forskellige Punkter inden Lørdag?"

Georges bukkede:

„Ja, Hr. Notar."

Saa hilste han ceremonielt, lod sin Hustru, som ikke havde sagt et eneste Ord, gaa foran og forlod Kontoret med en saa afvisende Holdning, at Notaren holdt op med at smile.

Saasnart de var kommen hjem, smeldede Du Roy Døren i efter sig og kastede sin Hat hen paa Sengen:

„Har Du været de Vaudrecs Elskerinde?"

Madeleine, som var i Færd med at tage sit Slør af, fo'r sammen og vendte sig om imod ham:

„Jeg? Aah!"

„Ja, Du. Man efterlader ikke en Kvinde hele sin Formue, uden at . . ."

Hun var kommen til at ryste og kunde ikke finde Naalene, hvormed det gennemsigtige Væv var fæstet paa Hatten.

Efter et Øjebliks Betænkning stammede hun med bevæget Stemme:

„Vær dog fornuftig . . . vær dog fornuftig . . . Du maa jo være gal . . . Du maa . . . Du maa . . . sagde Du ikke selv . . . nu i Morges . . . haabede Du ikke . . . at han vilde efterlade Dig noget?"

Georges var bleven staaende tæt ved hende og fulgte nøje hendes Minespil som en Forhørsdommer, der søger at gribe den mindste Vaklen hos en anklaget. Han svarede, idet han lagde Eftertryk paa hvert Ord:

„Ja . . . han kunde have efterladt mig noget . . . mig . . . mig, din Mand . . . mig, hans Ven . . . forstaar Du . . . men ikke Dig . . . Dig, hans Veninde . . . Dig, min Kone. Der er stor Forskel, en betydelig Forskel, naar man da vil tage Hensyn til det passende . . . og til Folks Mening."

Nu var det Madeleine, der saa stift paa ham, saa

ham lige ind i Øjnene, skarpt og gennemtrængende, som for at læse noget derinde, som for at forske Sindets lønlige Dybder, hvor aldrig noget Blik naar ned, hvoraf man med Nød og næppe fanger et Glimt i hastige Sekunder, i de flygtige, slappe, uopmærksomme Øjeblikke, der er som Døre, der er bleven staaende paa Klem ind til Sjælens Hemmeligheder. Og langsomt sagde hun:

„Det forekommer mig dog . . . at man vilde have Grund til at finde det i det mindste ligesaa besynderligt, om han havde testamenteret en saa stor Sum . . . til Dig."

Han spurgte barsk:

„Hvorfor det?"

Hun svarede:

„Fordi . . ."

Hun betænkte sig, saa fortsatte hun:

„Fordi Du er min Mand . . . fordi Du, naar alt kommer til alt, kun har kendt ham kort . . . fordi jeg derimod i lang Tid har staaet i Venskabsforhold til ham . . . og fordi jeg allerede i hans første Testamente, som var affattet, medens Forestier levede, var indsat til hans Arving."

Georges havde givet sig til at gaa op og ned med lange Skridt. Han erklærede afgørende:

„Du kan ikke tage imod det."

Hun svarede ligegyldigt:

„Som Du synes; men saa er det ikke Umagen værd at vente til Lørdag; vi kan lige saa godt straks sende Notaren Besked."

Han standsede lige overfor hende, og i nogle Øjeblikke stod de igen og saa hinanden stift ind i Øjnene, idet de bestræbte sig for at trænge ind til deres Hjertes inderste Skjul og klæde hinandens Tanker nøgne. I et stumt og brændende Spørgsmaal søgte de at udforske hinandens Samvittighed: en stille Kamp mellem to Væsener, som lever Side om Side, men som aldrig lærer hinanden virkeligt at kende, som aldrig, trods al Spejden og Fritten, faar at vide, hvad der dølger sig i Dyndet paa Bunden af hinandens Sjæle.

Og pludselig hvæsede han sagte lige ind i hendes Ansigt:

„Tilstaa saa, at Du har været Vaudrecs Elskerinde."

Hun trak paa Skuldrene:

„Du er forrykt . . . Vaudrec havde meget Venskab for mig, meget . . . men intet mere . . . aldrig."

Han stampede i Gulvet:

„Du lyver. Det er ikke muligt."

Hun svarede roligt:

„Det forholder sig alligevel saaledes."

Han var paany begyndt at gaa op og ned. Saa standsede han igen:

„Vil Du saa maaske forklare mig, hvorfor han efterlader hele sin Formue til Dig? . . .“

Hun gjorde det i en ligegyldig og overlegen Tone:

„Det er ganske simpelt. Som Du selv har sagt, havde han ingen andre Venner end os, eller snarere end mig, thi han har kendt mig, lige fra jeg var Barn. Min Moder var Selskabsdame hos hans Forældre. Han kom tidt hos os, og da han ingen naturlige Arvinger havde, har han tænkt paa mig. Det er meget muligt, at han har været lidt forelsket i mig, men hvilken Kvinde har ikke været Genstand for en eller anden Tilbøjelighed? Det er maaske denne hemmelige og skjulte Følelse, der har dikteret ham mit Navn, da han nedskrev sin sidste Vilje, hvorfor ikke? Hver Mandag bragte han mig Blomster. Det forbausede Dig aldeles ikke, skønt han ikke kom med nogen til Dig, vel? Nu har han skænket mig sin Formue, af samme Grund og formodentlig ogsaa fordi han ikke havde nogen anden at testamentere den til. Det vilde tværtimod være i højeste Grad underligt, om det var Dig, han havde efterladt den. Hvorfor skulde han have gjort det? Hvad var Du for ham?“

Hun talte i en saa rolig og naturlig Tone, at Georges tøvede.

Omsider sagde han:

„Det er lige meget, vi kan ikke tage imod denne Arv paa de Vilkaar. Det vilde gøre et altfor uheldigt Indtryk. Alle Folk vilde tro deres ved det; det vilde give Anledning til Sladder, og jeg vilde komme til at staa i et latterligt Lys. Mine Kolleger er allerede altfor oplagte til at blive misundelige paa mig og angribe mig. Jeg maa mere end nogen anden værne om min Ære og mit Rygte. Jeg kan ikke finde mig i og give Tilladelse til, at min Hustru tager imod en saadan Arv fra en Mand, som Folkesnakken allerede i Forvejen udpegede som hendes Elsker. Forestier vilde maaske have taalt det, men det gør jeg ikke."

Hun mumlede blidt:

„Naa, ja, min Ven, saa tager vi ikke imod den; det er en Million mindre i vor Lomme, det er det hele."

Han gik stadig op og ned og gav sig til at tænke ganske højt; han talte nok for sin Kones Øren, men uden at henvende sig til hende:

„Hm, ja . . . en Million . . . men det faar være . . . Han har ikke indset, at han i Testamentet har gjort sig skyldig baade i Mangel paa Takt og i en

Forglemmelse af Hensynet til det passende. Han har ikke forstaaet, hvilken falsk og latterlig Stilling, han vilde sætte mig i . . . Det er blot Formen, alting drejer sig om her i Livet . . . Han skulde have efterladt mig Halvdelen, saa vilde alt have været i sin Orden."

Han satte sig, slog Benene overkors og gav sig til at sno sit Overskæg, en Vane, han havde, naar han kedede sig eller var bekymret for et eller andet eller havde vigtige Ting at tænke over.

Madeleine tog et Broderi, som hun af og til arbejdede paa, og sagde, idet hun søgte sit Garn frem:

„Ja, jeg har jo kun at tie. Det er Dig, der maa overveje Sagen."

Det varede længe, inden han svarede, saa sagde han tøvende:

„Folk vil aldrig kunne forstaa, at Vaudrec har gjort Dig til sin eneste Arving og at jeg har fundet mig i det. At modtage en Formue paa den Maade, det vilde være det samme som for dit Vedkommende at tilstaa et brødefuldt Forhold og for mit, at jeg var lav nok til at være Medvider i det . . . Kan Du forstaa, hvorledes vor Optræden vilde blive udlagt? Vi maa finde paa en eller anden Omvej, et eller andet behændigt Middel til at afværge en saadan Beskyldning. Vi kunde

for Eksempel lade forstaa, at han havde delt sin Formue imellem os, saaledes at han havde givet Halvdelen til Manden og Halvdelen til Hustruen."

Hun spurgte:

„Jeg kan ikke indse, hvorledes det skulde kunne lade sig gøre; Testamentet udtrykker sig da tydeligt nok?"

Han svarede:

„Aa, det er meget nemt. Du kunde afstaa Halvdelen af Arven til mig ved et Gavebrev. Vi har ingen Børn, det kan altsaa lade sig gøre. Paa den Maade vilde vi lukke Munden paa Folks Ondskab."

Hun svarede lidt utaalmodig:

„Jeg indser heller ikke, hvorledes det skulde kunne lukke Munden paa Folks Ondskab, eftersom Testamentet med Vaudrecs Underskrift er en Kendsgerning?"

Han svarede vredt:

„Behøver vi at vise det frem eller slaa det op paa Gadehjørnerne? Vi siger, at Grev de Vaudrec har efterladt os hver Halvdelen af sin Formue . . . og dermed Basta . . . Du kan jo en Gang ikke modtage denne Arv uden mit Samtykke . . . og det giver jeg Dig kun paa den eneste Betingelse, at Du gaar ind

paa en Deling, som kan forhindre mig fra at blive en Skive for Folks Latter."

Hun saa paa ham med et gennemborende Blik:

„Gør som Du vil. Jeg er parat."

Han rejste sig og gav sig atter til at gaa op og ned. Han syntes igen at betænke sig og gjorde sig Umage for at undgaa sin Kones gennemtrængende Blik. Han sagde:

„Nej . . . alligevel . . . nej . . . det er maaske bedre helt og holden at give Afkald paa den . . . det er værdigere . . . mere korrekt . . . mere hæderligt . . . Skønt paa den Maade havde ingen Ret til at formode noget som helst, absolut ikke. Selv de mest mistænksomme maatte bøje sig."

Han standsede foran Madeleine:

„Nu vel da, hvis Du synes, saa vil jeg gaa alene hen til Notaren for at forklare ham Sagen og spørge ham til Raads. Jeg vil sætte ham ind i mine Skrupler og tilføje, at vi har bestemt os til at dele Formuen for ikke at støde an og give Anledning til Folkesnak. I det Øjeblik, jeg tager imod Halvdelen af Arven, er det givet, at ingen længere har Ret til at trække paa Smilebaandet. Det er det samme som at sige højt: „Min Kone tager imod Arven, fordi jeg tager imod den, jeg, der er hendes Mand og kan dømme om, hvad hun kan

gøre uden at blive kompromitteret. Paa den anden Maade vilde det være blevet en Skandale."

Madeleine indskrænkede sig til at svare:

„Ganske som Du vil."

Han blev veltalende:

„Ja, dette Arrangement med at dele halvt, gør det hele klart som Dagen. Vi arver en Ven, der ikke har villet gøre nogen Forskel paa os, der ikke har villet have, at det skulde se ud, som om han havde tænkt: „Jeg foretrækker den ene eller den anden efter min Død, ligesom jeg har foretrukket ham eller hende i levende Live." Naturligvis holdt han mest af Konen, men ved at efterlade sin Formue til dem begge har han tydeligt villet udtrykke, at hans Følelse har været ganske platonisk. Og Du kan være vis paa, at, hvis han havde tænkt over det, vilde han netop have gjort det paa den Maade. Han har blot ikke overvejet det, han har ikke forudset Følgerne. Som Du meget rigtig sagde for lidt siden, saa var det Dig, som han hver Uge bragte Blomster, og det er ogsaa Dig, som han har villet efterlade en sidste Erindring, uden at han har gjort sig klart, at . . ."

Hun standsede ham med en lidt irriteret Bevægelse:

„Ja, det er godt. Jeg har forstaaet det. Du be-

høver ikke saa mange vidtløftige Forklaringer. Gaa straks hen til Notaren."

Han stammede, rød i Hovedet:

„Du har Ret, ja, nu gaar jeg."

Han tog sin Hat, men ligesom han skulde til at gaa, spurgte han:

„Skal jeg ikke forsøge at slippe ud af Vanskeligheden med Nevøen med halvtredsindstyve Tusinde Francs?"

Hun svarede stolt:

„Nej, giv ham de hundrede Tusinde Francs, han forlanger. Du kan tage dem af min Part, hvis Du vil."

Han mumlede pludselig skamfuld:

„Nej, vist ikke nej, vi deler. Naar vi hver giver halvtredsindstyve Tusinde, har vi lige en Million tilbage."

Saa tilføjede han:

„Jeg kommer snart igen, lille Made."

Og han gik hen til Notaren for at forklare ham Planen, som han foregav, at hans Kone havde udtænkt.

Den næste Dag undertegnede de et Gavebrev, i Følge hvilket Madeleine Du Roy overlod sin Mand fem hundrede Tusinde Francs.

Da de kom ud fra Notarens Kontor, foreslog Georges, at de, da Vejret var saa smukt, skulde gaa til Fods ned til Boulevarderne. Han viste sig opmærksom, hensynsfuld, elskværdig og kærlig. Han lo og var straalende fornøjet, medens hun blev ved at være tankefuld og tilbageholdende.

Det var en temmelig kold Efteraarsdag. Folk lod til at have travlt og skyndte sig af Sted med hastige Skridt. Du Roy førte sin Kone hen foran den Butik, i hvis Vindue han saa ofte havde beundret det Uhr, han havde Lyst til.

„Maa jeg ikke have Lov til at forære Dig et Smykke?“ spurgte han.

Hun svarede ligegyldigt:

„Gør, som Du vil.“

De gik ind. Han spurgte:

„Hvad foretrækker Du, et Halsbaand, et Armbaand eller et Par Ørenringe?“

Synet af Guldsagerne og de funklende Stene besejrede hendes kunstlede Ligegyldighed og hendes Blik gled nysgerrigt og begærligt hen over de udstillede Smykker.

Og pludselig var der et, hun fik Lyst til:

„Se, der er et meget smukt Armbaand.“

Det var en Kæde af en ganske ejendommelig Form,

hvert af dens Led var besat med en forskellig Ædelsten.

Georges spurgte:

„Hvor meget koster det Armbaand?“

Juveleren svarede:

„Tre Tusinde Francs, Herre.“

„Hvis De vil lade det gaa for to Tusinde fem Hundrede, tager jeg det straks.“

Manden betænkte sig, saa svarede han:

„Nej, Herre, det er umuligt.“

Du Roy sagde:

„Se her, De kan lægge dette Uhr til for femten Hundrede Francs, det bliver fire Tusinde i det hele; jeg betaler kontant. Er det et Ord? Hvis De ikke vil, gaar jeg et andet Sted hen.“

Juveleren blev forfjamsket og endte med at slaa til:

„Naa, ja, saa lad gaa da.“

Efter at have givet sin Adresse, tilføjede Journalisten:

„Vil De saa paa Uhret lade indgravere Initialerne G. R. C. i sammenslyngede Bogstaver med en Baronkrone over.“

Madeleine blev overrasket og smilte. Og da de gik, tog hun hans Arm med en vis Ømhed. Hun fandt ham virkelig dygtig og behændig. Nu da han havde

Pengene, maatte han ogsaa have en Titel, det var i sin Orden.

Juveleren bukkede dybt:

„De kan stole paa mig, det skal være færdigt Torsdag, Hr. Baron."

De gik forbi Vaudevilletheatret. Der spilledes et nyt Stykke.

„Hvis Du har Lyst," sagde han, „kan vi jo gaa i Theatret i Aften. Skal vi se, om vi kan faa en Loge?"

De fik en Loge. Han spurgte:

„Skal vi ikke spise Middag paa en Restaurant?"

„Aa, jo, det vil jeg gerne."

Han følte sig saa lykkelig som en Konge og tænkte paa, hvad de endnu kunde tage sig for:

„Hvad om vi hentede Fru de Marelle og fik dem til at tilbringe Aftenen sammen med os? Jeg har hørt, at hendes Mand er i Byen. Jeg vil gærne hilse paa ham."

De gik derhen. Georges, som var lidt bange for det første Møde med sin Elskerinde, var glad over, at hans Kone var tilstede, saa at det ikke kunde komme til noget Opgør.

Men Clotilde lod ikke til at huske nogetsomhelst og tvang endogsaa sin Mand til at tage imod Indbydelsen.

Middagen var meget animeret og Aftenen yderst fornøjelig.

Georges og Madeleine kom sent hjem. Gassen var slukket. Med Mellemrum rev Journalisten en Tændstik af for at lyse op ad Trappen.

Idet de naaede Afsatsen paa første Sal, strøg han netop én og den lille Flamme, der pludselig blussede op, viste dem i Spejlet deres oplyste Skikkelser mod den mørke Baggrund.

De saa ud som to Aander, der et Øjeblik viste sig, rede til atter at forsvinde ind i Mørket.

Du Roy løftede Haanden for rigtig at belyse deres Billede og sagde med en triumferende Latter:

„Det er Millionærer, der kommer hjem."

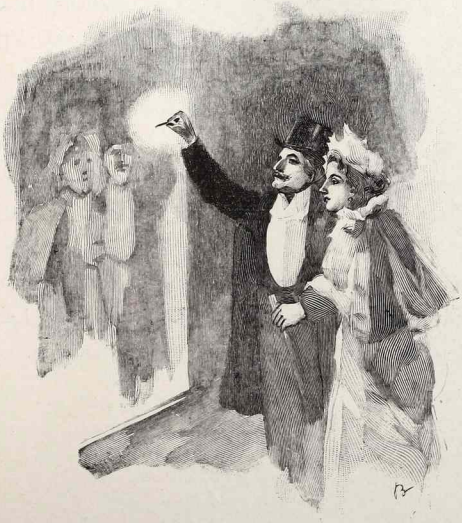

VII

Marokkos Erobring havde i to Maaneder været en fuldbyrdet Kendsgerning. Frankrig stod som Herre over Tanger, hele den afrikanske Middelhavskyst lige til Grænsen af Tripolis' Omraade var i dets Magt, og det havde stillet sig som Garant for det nyannekterede Lands Gæld.

Der blev sagt, at to af Ministrene ved den Lejlighed havde tjent op imod en Snes Millioner, og Laroche-Mathieu blev nævnt ganske højt som den ene.

Hvad Walter angik, saa var der ingen i hele Paris, som var uvidende om, at han havde gjort et dobbelt saa stort Kup og indkasseret mellem tredive og fyrretyve Millioner paa Laanet og en otte, ti Millioner paa Jærn- og Kobberminer, saavelsom paa mægtige Landstrækninger, han forinden Erobringen havde købt for næsten ingenting og bagefter solgt i dyre Domme til Kolonisations-Selskaberne.

Paa faa Dage var han bleven en af Verdens Herskere, en af de almægtige Finansmænd, som er stærkere end Konger, og som faar Hoveder til at bøje sig, Munde til at stamme og alt det fejge, lave og misundelige, der skjuler sig paa Bunden af et Menneskehjerte, til at stige op paa Overfladen.

Han var ikke længere Jøden Walter, Hovedmanden for en tvivlsom Bank, Udgiveren af en mindre fin Avis, og en Deputeret, der er mistænkt for at være indblandet i malpropre Affærer. Han var Walter, den rige Israelit.

Han vilde vise det.

Da han vidste, at Fyrsten af Carlsberg, som ejede et af de smukkeste Huse i Rue Faubourg-Saint-Honoré, med Have ud til Champs-Elysées, var i Pengeforlegenhed, tilbød han at købe hele Ejendommen tilligemed alt Indboet, uden at der blev flyttet saa meget som en

Lænestol, for tre Millioner. Den eneste Betingelse var, at Købet skulde være afsluttet inden fire og tyve Timer. Fyrsten lod sig friste af Summen og slog til.

Dagen efter flyttede Walter ind i sin nye Bolig.

Saa fik han en anden Idé, en Idé, som var fuldstændig egnet til at erobre Paris, en Idé, der kunde have været en Bonaparte værdig.

Hele Byen var for Øjeblikket stærkt optaget af et stort Maleri af den ungarske Maler Karl Marcowitch. Billedet, der forestillede Kristus, vandrende paa Bølgerne, var udstillet hos Kunsthandleren, Jacques Lenoble, og alle skulde hen og se det.

Kunstkritikerne svømmede i Begejstring og erklærede, at det var Aarhundredets største Mesterværk.

Walter købte det for fem hundrede Tusinde Francs og bortførte det; med ét Slag stoppede han saaledes op for den Strøm, som Folks Nysgerrighed havde sat i Fart, og tvang hele Paris til at tale om ham for at misunde ham, nedsætte ham eller berømme ham.

Dernæst lod han Bladene meddele, at han en Aften vilde indbyde alle det parisiske Selskabs kendte Navne til i hans Hjem at beundre den fremmede Mesters herlige Billede; ingen vilde da kunne beskylde ham for at beholde et saa enestaaende Kunstværk for sin egen Mund.

Hans Hus vilde den Aften staa aabent. Hvem der vilde, kunde komme. Det var tilstrækkeligt at fremvise sit Indbydelseskort ved Døren.

Indbydelsen var affattet saaledes:

„Hr. og Fru Walter beder Dem gøre dem den
„Ære at indfinde Dem i deres Hjem den 30te De-
„cember fra Kl. 9 til 12 for at se Karl Marcowitch'
„Maleri: „Kristus, vandrende paa Bølgerne"."

Som Efterskrift stod der med smaa bitte Bogstaver:

„Efter Kl. 12 vil der blive danset."

Hvem der vilde, kunde altsaa blive og iblandt dem vilde Walters rekrutere deres fremtidige Bekendtskabskreds.

De andre vilde se paa Maleriet, Huset og dets Ejere med en fornem, ligegyldig eller uforskammet Nysgerrighed, og saa gaa, som de var komne. Men Walter vidste paa en Prik, at de senere vilde komme igen, ligesom de var komne hos hans israelitiske Brødre, der var bleven rige som han.

Først og fremmest gjaldt det om at faa alle de betitlede Berømtheder, hvis Navne figurerer i Aviserne, til at give Møde; men de vilde komme, de vilde komme for at se, hvorledes den Mand saa ud, der paa seks Uger havde tjent halvtreds Millioner; de vilde komme for at se og tælle de andre, der kom der; og de vilde

komme, fordi han, Israeliten, havde haft det behændige Indfald og den gode Smag at opfordre dem til i hans Hus at beundre et kristent Maleri.

Han syntes at sige til dem:

„Se, jeg har betalt en halv Million for Marcowitch' religiøse Mesterværk: „Kristus, vandrende paa Bølgerne." Og dette Mesterværk bliver hos mig, for mine Øjne, bestandig, i Jøden Walters Hus."

I den fornemme Verden, i Hertugindernes og Jockeyernes Verden var Indbydelsen bleven stærkt diskuteret, og man var bleven enig om, at den, naar alt kom til alt, ikke forpligtede til nogetsomhelst. Man kunde gaa derhen, ligesom man gik hen for at se paa Akvareller hos Petit. Walters ejede et Mesterværk, de lukkede en Aften deres Døre op, for at alle kunde beundre det. Det var der intet at sige til.

Fjorten Dage i Træk bragte „*La Vie Française*" hver Morgen en lille Notits om Soireen den 30te December og gjorde sig Umage for at opildne Folks Nysgærrighed.

Du Roy rasede over sin Redaktørs Triumf.

Han havde troet sig rig med de fem hundrede tusinde Francs, som han havde fralokket sin Kone, nu følte han sig fattig, gyselig fattig, naar han sammenlignede sine usle Skillinger med den Millionregn, som

var faldet omkring ham, og som han ikke havde kunnet opfange noget af.

Hans Vrede og Misundelse tog til for hver Dag, der gik. Han var vred paa alle, paa Walter, som han ikke mere havde besøgt, og paa sin Kone, der, narret af Laroche, havde fraraadet ham at købe marokkanske Papirer; men især var han vred paa Ministeren, som havde spillet ham dette Puds, som havde forstaaet at bruge ham, og som to Gange om Ugen spiste ved hans Bord. Georges blev benyttet som Sekretær, som Mellemmand, som Penneskaft, og naar han skrev efter hans Diktat, blev han greben af en vild Lyst til at kvæle den lapsede Politiker midt i hans Triumf.

Laroche stod ikke synderlig godt som Minister og for at beholde sin Portefølje, lod han ingen ane, at den var proppet med Guld. Men Du Roy mærkede det, dette Guld, mærkede det i den andens Udtalelser, der var mere hovmodige, i hans Gestus, der var mere overlegne, i hans Paastande, der var dristigere, og i hans Selvtillid, der var bleven aldeles ubegrænset.

Det var nu Laroche, som regerede i Du Roys Hus; han havde indtaget Grev de Vaudrecs Plads, kom de samme Dage og talte til Tjenerne i en Tone, som om han var deres anden Herre.

Georges taalte det, dirrende som en Hund, der har

Lyst til at bide, men ikke tør. Men han var ofte brutal overfor Madeleine, som trak paa Skuldrene og behandlede ham som et kjætet Barn. Hun forundrede sig iøvrigt over hans vedvarende daarlige Humør og sagde ofte:

„Jeg forstaar mig ikke paa Dig. Du beklager Dig bestandig, trods din glimrende Stilling."

Han vendte Ryggen til hende og svarede ikke.

Han havde først erklæret, at han ikke vilde gaa til Walters Fest, at han aldrig mere vilde sætte sine Ben hos den smudsige Jøde.

I to Maaneder havde Fru Walter daglig skrevet til ham for at bønfalde ham om at komme, eller opgive hende et Stævnemøde, ligegyldig hvor, for at hun kunde give ham de halvfjerdsindstyve Tusinde Francs, som hun havde tjent til ham.

Han svarede ikke og kastede hendes fortvivlede Breve ind i Ilden. Det var ikke, fordi han vilde give Afkald paa sin Part af Gevinsten, men han vilde drive hende til det yderste, behandle hende med Foragt, træde hende under Fødder. Hun var altfor rig! Han vilde vise sig stolt.

Samme Dag, Maleriet skulde udstilles, foreholdt Madeleine ham det ufornuftige i ikke at ville gaa derhen. Han svarede:

„Lad mig i Fred, for Fanden! Jeg bliver hjemme."

Saa efter Middag erklærede han pludselig:

„Det er maaske alligevel bedre at faa det Hoveri afgjort. Skynd Dig at gøre Dig i Stand."

Hun var forberedt paa det.

„Jeg skal være færdig om et Kvarter," sagde hun.

Han klædte sig brummende paa, og selv, da de sad i Vognen, blev han ved at udøse sin Galde.

Indkørselsgaarden i Carlsborgpalæet var i de fire Hjørner oplyst med elektriske Buelamper, der lignede fire smaa blaalige Maaner. Et pragtfuldt Tæppe dækkede den høje Stentrappe og paa hvert Trin stod en livréklædt Tjener saa stiv som en Statue.

Du Roy mumlede:

„De vil nok imponere."

Han trak paa Skulderen og hans Hjerte snøredes sammen af Misundelse.

Hans Kone sagde:

„Ti stille og bær Dig ligesaadan ad."

De gik ind og gav deres tunge Overtøj til Tjenerne, som styrtede til for at hjælpe.

Der stod flere Damer sammen med deres Mænd og var ligeledes i Færd med at skille sig af med deres Pelse. De mumlede:

„Hvor her er dejligt! Hvor her er dejligt!"

Den vældige Vestibule var betrukket med vævede Tapeter, der fremstillede Mars' og Venus' Æventyr. Til højre og til venstre var to monumentale Trapper, som stødte sammen paa første Sal. Gelænderet var et Vidunder af smeddet Jærn, hvis gamle, falmede Forgyldning løb som et blegt Skær op langs med Trinenes røde Marmor.

Ved Indgangen til Salene stod to smaa Piger, den ene i rosenrødt og den anden i lyseblaat, og bød Damerne Buketter. Det gjorde megen Lykke.

Der var allerede Trængsel i Modtagelsesværelserne.

Størstedelen af Damerne var i Visitdragt for at betegne, at de kun var komne ligesom paa enhver anden Privatudstilling. De, der havde til Hensigt at blive til Ballet, var nedringede.

Fru Walter stod, omgivet af nogle Veninder, i det andet Værelse og besvarede Gæsternes Hilsen. Mange af dem kendte hende ikke og gik omkring som i et Musæum uden at bekymre sig om Vært og Værtinde.

Da hun fik Øje paa Du Roy, blev hun ligbleg og gjorde en Bevægelse som for at gaa henimod ham. Men hun betænkte sig og blev staaende og ventede. Han hilste ceremonielt paa hende, medens Madeleine overvældede hende med Komplimenter og Venskabs-

forsikringer. Georges lod sin Kone blive hos Redaktørens Frue og blandede sig mellem Mængden for at lytte til de ondskabsfulde Ting, der sikkert blev sagt.

Seks Værelser laa paa Rad; Møblerne var betrukket med italienske Broderier eller med orientalske Stoffer i forskellige Nuancer og Stilarter og paa Væggene hang Malerier af Fortidens store Mestre. Man maatte især standse for at beundre en lille Stue, holdt i Ludvig den sekstendes Stil, et Slags Boudoir, der var helt foret med Silke med Rosenbuketter paa en blegblaa Bund. De lave forgyldte Møbler, der var af en beundringsværdig Renhed i Linjerne, var betrukket med et Stof, som svarede til Tapeterne.

Georges fik Øje paa en Del fremragende Personligheder, Hertuginden af Terracine, Grev og Grevinde de Ravenel, General, Prins d'Andremont, den blændende smukke Marquise des Dunes, og alle de kendte Navne fra Theatrenes Førsteforestillinger.

Han blev grebet i Armen, og en ung og glad Stemme sagde ind i hans Øre:

„Naa, er De endelig der, slemme Smukke-Ven? Hvorfor ser man Dem aldrig mere?"

Det var Suzanne Walter, som saa paa ham med sine smukke Øjne, der lyste som Emalje under hendes lyse Haars purrede Sky.

Han blev henrykt ved at se hende og trykkede kammeratligt hendes Haand. Saa undskyldte han sig:

„Jeg har ikke kunnet. Jeg har haft saa meget at gøre i de sidste to Maaneder, at jeg slet ikke er gaaet ud.“

Hun svarede alvorligt:

„Det er stygt, rigtig, rigtig stygt af Dem. Det gør baade Mama og mig meget ondt; vi holder begge saa meget af dem. Hvad mig angaar, saa kan jeg slet ikke undvære Dem. Naar De ikke er her, er jeg lige ved at kede mig ihjel. De ser, at jeg siger det ligeud til Dem, for at De ikke længere skal have Ret til at forsvinde paa den Maade. Giv mig Deres Arm, saa skal jeg i egen høje Person vise Dem „Kristus, vandrende paa Bølgerne"; det er derhenne, bag ved Drivhuset. Papa har anbragt Maleriet der, for at Gæsterne skal være nødt til at gaa igennem alle Salene. Det er rent utrolig, saa han kror sig, Papa, med sit Palads."

De gik langsomt gennem Mængden. Folk vendte sig om for at se efter det smukke Menneske og det nydelige lille Dukkebarn.

En kendt Maler sagde:

„Se, det er et smukt Par; det er morsomt at se paa."

Georges tænkte:

„Hvis jeg virkelig havde forstaaet at være om mig, saa havde jeg giftet mig med hende her. Det kunde dog maaske have ladet sig gøre. Hvorfor har jeg slet ikke tænkt paa det? Hvorfor lod jeg mig forlede til at tage den anden? Hvilken Daarskab! Man handler ogsaa altid altfor hurtigt, man tænker sig aldrig nok om."

Og Misundelsen, den bitre Misundelse, faldt Draabe for Draabe paa hans Sjæl, som en Gift, der fordærvede alle hans Glæder og gjorde ham Tilværelsen til en Pine.

Suzanne sagde:

„Aa, kom rigtig tidt, Smukke-Ven, nu kan vi ordentlig more os, nu da Papa er saa rig. Vi skal finde paa de mest vanvittige Ting."

Han svarede, stadig opfyldt af den samme Tanke:

„Aa, nu gifter De Dem nok. De faar en eller anden halv ruineret Prins til Mand og saa ser vi saa godt som aldrig hinanden mere."

Hun udbrød aabenhjertigt:

„Aa, nej, ikke endnu. Jeg vil kun have En, som jeg synes om, som jeg synes meget godt om, som jeg synes helt og holdent godt om. Jeg er rig nok for to."

Han smilede ironisk og overlegent og gav sig til at opremse Navnene paa de Herrer, der gik forbi dem, højtstaaende Adelsmænd, som havde solgt deres medtagne Vaabenskjold til Rigmandsdøtre ligesom hun, og som nu levede nærmere eller fjernere fra deres Hustruer, men hensynsløst sørgede for at faa Del i saa mange af Livets Nydelser som muligt, hvad der ikke forhindrede dem i at være ansete og respekterede.

Han sluttede:

„Og inden der er gaaet seks Maaneder, sidder ogsaa

De i Fælden. De bliver Marquise, Hertuginde eller Fyrstinde og De vil se dybt ned paa mig, Frøken."

Hun blev ærgerlig, slog ham over Armen med sin Vifte og svor paa, at hun ene og alene vilde lytte til sit Hjertes Stemme.

Han lo spottende:

„Det vil Fremtiden vise, De er altfor rig."

Hun sagde til ham:

„Det er De ogsaa, De har jo arvet."

Han udstødte et foragteligt: „Aa!" og svarede:

„Det var ogsaa noget at tale om. Knap nok tyve Tusinde Francs om Aaret. Det er saa godt som ingen Ting i vore Tider."

„Ja, men Deres Kone arvede jo ogsaa."

„Ja. En Million til os begge. Fyrre og tyve Tusinde. Det kan vi ikke en Gang holde Hest og Vogn for."

De var kommen ind idet sidste Værelse og lige overfor dem laa Drivhuset, en mægtig Vinterhave, hvor store Træer fra de varme Lande bredte deres Kroner beskyttende ud over Grupper af sjældne Blomster. Idet man traadte ind under det dunkle Løv, hvori Lyset flød som Sølvbølger, slog en Lugt af hed, fugtig Jord og af tung Blomsterluft En i Møde. Hele denne døvende og slappende, kunstlede Natur gjorde et underligt dulmende,

usundt og dragende Indtryk. Mellem to tætte Buskadser gik man paa Tæpper, der skuffende lignede Mos. Pludselig fik Du Roy til venstre for sig under en hvælvet Palmekuppel Øje paa et mægtig, hvidt Marmorbassin, hvori man kunde faa Lyst til at bade sig, og paa hvis Kanter fire store Svaner af Delfterporcellæn spyede Vand ud gennem deres aabne Næb.

Bassinets Bund var bedækket med Guldsand, og rundt i det svømmede nogle kolossale Guldfisk, der saa ud som sære kinesiske Uhyrer med deres fremspringende Øjne og med deres Skæl, der var blaalige i Kanterne, Bølgernes Mandariner, som under deres Gliden frem og tilbage over den gyldne Bund ledte Tanken hen paa de ejendommelige Broderier derovrefra.

Journalisten standsede med bankende Hjerte. Han sagde til sig selv:

„Se det — det er Luksus! Saadanne Boliger skal man leve i. Andre er naaet til det. Hvorfor skulde saa ikke ogsaa jeg komme saa vidt?"

Han tænkte paa, hvilke Midler der vel maatte til, og ærgrede sig over sin Afmagt, da han ikke lige paa Stedet kunde finde paa nogen.

Hans Ledsagerske talte ikke mere, hun syntes at være falden i Tanker. Han saa fra Siden hen paa hende og tænkte endnu en Gang:

„Jeg havde dog bare behøvet at gifte mig med den lille Dukke af Kød og Blod dér.“

Men Suzanne rev sig pludselig løs fra sine Grublerier.

„Pas nu paa,“ sagde hun.

Hun skød Georges gennem en Gruppe, der spærrede Vejen for dem, og fik ham til at gøre en brat Vending til højre.

Midt i et Buskads af underlige Planter, der strakte deres Blade, som lignede oprakte Hænder med udspilede, tynde Fingre, lige i Vejret, saas en Mand staaende ubevægelig paa Havet.

Det gjorde en overraskende Virkning. Billedets Sider var skjulte af det levende Grønne og det tog sig ud som et mørkt, gribende, fjernt og fantastisk Dyb.

Man maatte se nøje til for rigtig at forstaa det. Rammen skar Baaden over paa Midten, og Apostlene i den var kun svagt belyste af Sideskæret fra en Lygte, som den ene af dem holdt højt op i Vejret, saa at dens fulde Lys faldt paa Jesus, der kom gaaende.

Kristus nærmede sig med Foden paa en Bølge, som man saa glatte sig og lydigt og kærtegnende forme sig efter den guddommelige Fod, der hvilede paa den. Alt var mørkt omkring Gudmennesket. Kun Stjernerne skinnede paa Himlen.

I det svage Skær fra Lygten saa Apostlenes Ansigter ud, som om de var fortrukket af Undren.

Det var et mægtigt og uventet Værk, frembragt af en Mesterhaand, et af de Værker, som sætter alle ens Tanker i Oprør, og som man drømmer om i lange Aar.

Alle de, der saa det, blev først staaende tavse, saa gik de tankefulde bort og talte derefter kun om Billedet.

Da Du Roy havde set noget paa det, erklærede han:

„Det er alligevel flot at kunne anskaffe sig den Slags Nipsting."

Men da han blev puffet og skubbet af andre, der vilde til for at se, vendte han sig og gik; han havde beholdt Suzannes lille Haand under sin Arm og trykkede den ganske lidt.

Hun spurgte ham:

„Vil De ikke drikke et Glas Champagne? Lad os gaa hen til Buffeten, dér vil vi træffe Papa."

Og de banede sig langsomt Vej tilbage gennem Værelserne, hvor Mængden, den samme elegante Mængde, der paraderer ved alle større Festligheder, stadig voksede og støjede, som om den følte sig hjemme.

Pludselig troede Georges at høre en Stemme sige:

„Det er Laroche og Fru Du Roy."

Disse Ord strejfede lige hans Øren, som de fjerne Lyde, Vinden bærer med sig. Hvor kom de fra?

Han saa sig søgende om til alle Sider og opdagede ogsaa sin Kone, som gik forbi ved Ministerens Arm. De passiarede sagte og fortroligt sammen og stirrede hinanden dybt ind i Øjnene.

Han bildte sig ind, at Folk saa paa dem og hviskede, og han følte en dum og brutal Lyst til at kaste sig over de to Væsener og slaa løs paa dem med knyttede Næver.

Hun gjorde ham latterlig. Han tænkte paa Forestier. Nu blev der maaske sagt:

„Det godtroende Fjols til Du Roy!"

Hvem var hun? Et lille Fruentimmer, som havde været intrigant nok til at svinge sig op i Samfundet, men som i Virkeligheden ikke var i Besiddelse af nogen stor Begavelse. Folk kom i hans Hus, fordi de var bange for ham, fordi de følte, at han havde Magt, men bagefter talte de sikkert ganske ugenert om dette lille Journalistægteskab. Han vilde aldrig komme langt med en Kone, som kastede et uheldigt Skær over hans Hus, som stadig kompromitterede sig, og hvis hele Optræden røbede Stræbersken. Hun var efterhaanden kun blevet en Klods om hans Ben. Aa, hvis han havde anet,

hvis han havde vidst! Hvor vilde han saa ikke have anlagt sit Spil ganske anderledes stort og dristigt! Hvilket smukt Parti kunde han ikke have vundet med den lille Suzanne til Indsats! Hvorledes kunde han have været saa blind, at han ikke havde forstaaet det?

De var kommen til Spisestuen, et vældigt Rum med Marmorsøjler og Gobelinstapeter paa Væggene.

Walter fik Øje paa sin Medarbejder og styrtede ham i Møde for at trykke hans Hænder. Han var aldeles beruset af Glæde:

„Har De set det altsammen? Har Du vist ham det hele, Suzanne? Hvilken Mængde Mennesker, ikke sandt, Smukke-Ven? Har De set Prinsen af Guerche? Han var her for lidt siden for at drikke et Glas Punch."

Saa skyndte han sig hen til Senatoren, Rissolin, som kom slæbende med sin Kone, der var ganske fortumlet og udpyntet som en Markedsbod.

En Herre hilste paa Suzanne, en høj, tynd, lidt skaldet Herre med blonde Bakkenbarter og med det Verdensmandspræg, som man allevegne straks kender. Georges hørte hans Navn: Marquis de Cazolles, og han blev pludselig skinsyg paa ham. Hvornaar havde hun lært ham at kende? Efter at de var bleven rige naturligvis? Han gættede, at det maatte være en Frier.

Han blev taget i Armen. Det var Norbert de Va-

renne. Den gamle Digter gik rundt med sit fedtede Haar og medtagne Kjole og saa træt og ligegyldig ud.

„Se, det kalder man at more sig," sagde han. „Om lidt vil der blive danset; og bagefter gaar man hjem i Seng; og de smaa Piger er glade. Drik noget Champagne, den er udmærket."

Han lod sit Glas fylde og sagde, idet han hilste paa Du Roy, som ogsaa havde taget et:

„Jeg drikker paa den Revanche, Aanden en Gang skal tage over Millionerne."

Saa tilføjede han i en blid Tone:

„Det er ikke, fordi de generer mig hos andre, eller at jeg bliver vred over, at de har dem, men jeg protesterer af Princip."

Georges hørte ikke længere paa ham. Han søgte efter Suzanne, der var forsvunden sammen med Marquis de Cazolles, og forlod pludselig Norbert de Varenne for at give sig til at lede efter den unge Pige.

En tæt Trængsel af Mennesker, der vilde have noget at drikke, standsede ham. Da han endelig havde arbejdet sig igennem den, stod han Ansigt til Ansigt med Ægteparret de Marelle.

Han saa stadig regelmæssig Konen, men det var længe siden, at han havde truffet Manden, der greb begge hans Hænder:

„Maa jeg takke Dem, kære Ven, for det Raad, De gav mig gennem Clotilde. Jeg har tjent næsten hundrede Tusinde Francs paa det marokkanske Laan. Det skylder jeg ene og alene Dem. Man kan med Rette sige, at De er en uvurderlig Ven."

Flere Herrer vendte sig for at se paa den smukke og elegante Brunette. Du Roy svarede:

„Til Gengæld for den Tjeneste, jeg har gjort Dem, tager jeg Deres Kone fra Dem, eller rettere, jeg byder hende min Arm. Man skal altid skille Ægtefolk ad."

Hr. de Marelle bukkede:

„Ja, det er rigtigt. Hvis vi kommer fra hinanden, saa mødes vi her om en Time."

„Det er en Aftale."

De to unge trængte sig ind i Mængden, fulgt af Ægtemanden. Clotilde sagde:

„Hvor de har haft Held med sig, Walters! Der kan man alligevel se, hvad der kan komme ud af at forstaa sig paa Forretninger."

Georges svarede:

„Aa pyt! Dygtige Folk kommer altid frem her i Verden, om ikke ved det ene Middel, saa ved det andet."

Hun vedblev:

„Nu faar de to Pigebørn fra tyve til tredive Millioner hver. Og Suzanne er oven i Købet køn."

Han tav. Det irriterede ham at høre sin egen Tanke blive udtalt af en andens Mund.

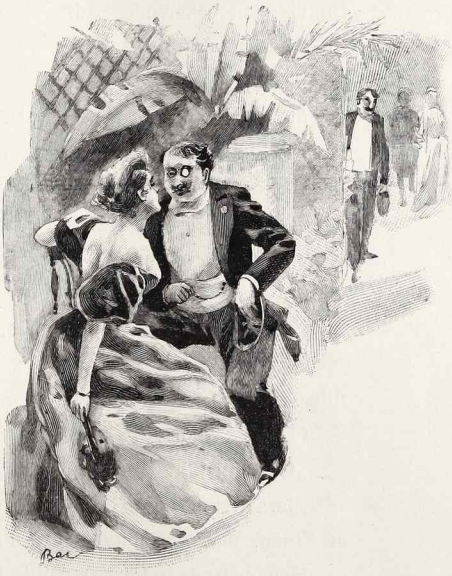

Hun havde endnu ikke set „Kristus, vandrende paa Bølgerne". Han tilbød at følge hende derhen. De morede sig med at sige ondt om Folk og skumle over de Ansigter, de ikke kendte. Saint-Potin gik tæt forbi dem, de morede sig kosteligt over alle de mange Ordner, der dækkede hans Kjoleopslag. En gammel Gesandt, som kom bagefter, var ikke nær saa vel forsynet.

Du Roy erklærede:

„Hvilket underlig sammenplukket Selskab!"

Boisrenard trykkede i Forbigaaende hans Haand;

han havde ligeledes smykket sit Knaphul med det grønne og gule Baand, han havde baaret ved Duellen.

Vikomtesse de Percemur sad omfangsrig og udstafferet og talte med en Hertug i det lille Boudoir i Ludvig den sekstendes Stil.

Georges mumlede:

„En øm tête à tête!"

Men da han gik igennem Drivhuset, saa han sin Kone sidde ved Siden af Laroche-Mathieu; de var begge kun halvt skjulte bag en Gruppe Planter. Det var, som om de vilde sige:

„Vi holder Stævnemøde, offenligt Stævnemøde. For vi bryder os Pokker om, hvad Folk mener."

Fru de Marelle indrømmede, at Karl Marcowitch' Jesus var aldeles forbausende; de vendte om og gik tilbage. Manden var bleven borte for dem.

Georges spurgte:

„Og Laurine? Er hun stadig lige vred paa mig?"

„Ja, bestandig. Hun vil ikke se Dig og gaar ud af Stuen, naar der bliver talt om Dig."

Han svarede ikke. Den lille Piges pludselige Uvenskab gjorde ham bedrøvet og beklemt.

Suzanne greb dem i Flugten, ligesom de kom ind ad en Dør, og raabte:

„Naa, der er De! Ja, Smukke-Ven, De maa finde

Dem i at blive alene. Jeg bortfører den skønne Clotilde for at vise hende mit Værelse."

Og de to Damer borede sig gennem Mængden med de bølgende, slangeagtige Bevægelser, der er ejendommelige for Kvinder, naar de vil frem gennem Trængsel.

Næsten i samme Øjeblik mumlede en Stemme ved Siden af ham:

„Georges!"

Det var Fru Walter. Hun vedblev ganske sagte:

„Aa, hvor De er ubarmhjertig grusom! Hvor De piner mig til ingen Nytte. Jeg sagde til Suzette, at hun skulde tage sig af hende, De gik med, for at jeg kunde komme til at sige et Ord til Dem. Hør mig, jeg maa . . . jeg maa tale med Dem i Aften . . . eller . . . eller . . . jeg svarer ikke for, hvad jeg kan finde paa. Gaa ud i Drivhuset. Til venstre vil De finde en Dør, der fører ud til Haven. Følg Gangen ligefor. Helt nede ved Enden af den er der et Lysthus. Vent mig der om ti Minutter. Hvis De ikke vil, sværger jeg Dem til, at jeg gør Skandale, nu, her, lige straks."

Han svarede i en hoven Tone:

„Lad gaa da. Om ti Minutter skal jeg være paa det Sted, De taler om."

De skiltes. Men Jacques Rival havde nær opholdt ham. Han tog Georges under Armen og vilde absolut fortælle ham en hel Mængde Ting; han saa temmelig ophidset ud, han kom aabenbart fra Buffeten. Endelig slap Du Roy fra ham ved at overgive ham til Hr. de Marelle, som han fandt igen midt i en Dør. Han maatte endda passe paa ikke at blive set af sin Kone og Laroche. Det lykkedes ham, thi de syntes at være meget optaget af et eller andet, og han kom vel ud i Haven.

Den kolde Luft slog sammen om ham som et Isbad. Han tænkte:

„Saa for Satan, nu bliver jeg nok forkølet."

Han tog sit Lommetørklæde op af Lommen og bandt det om Halsen som et Tørklæde. Saa famlede han sig langsomt frem gennem Gangen; da han kom lige ud fra det stærke Lys, kunde han ikke se nogetsomhelst i Mørket.

Til højre og venstre skimtede han nogle bladløse Buske med tynde, skælvende Kviste. Skæret fra Vinduerne faldt graaligt ind mellem Grenene. Han fik Øje paa noget hvidt, der stod midt paa Gangen, lige foran ham. Det var Fru Walter. Hendes Hals og Arme var blottede. Med dirrende Stemme stammede hun:

„Aa, der er Du endelig? Du vil altsaa dræbe mig?“

Han svarede roligt:

„Jeg beder Dig, ingen Dramaer, ellers forsvinder jeg lige med det samme.“

Hun havde slynget sine Arme om hans Hals, og med sin Mund ganske tæt ved hans Læber sagde hun:

„Men hvad har jeg dog gjort Dig? Du opfører Dig som en Skurk imod mig! Hvad har jeg gjort Dig?“

Han forsøgte at støde hende fra sig:

„Du har snoet dit Haar om alle mine Knapper sidste Gang, vi var sammen, og det var lige ved at blive Skyld i et Brud mellem min Kone og mig.“

Hun blev først overrasket, saa rystede hun paa Hovedet:

„Aa, din Kone er saamænd lige glad. Det er en eller anden af dine Elskerinder, som har lavet Dig en Scene.“

„Jeg har ingen Elskerinder.“

„Saa ti dog! Hvorfor kommer Du ikke mere og besøger mig? Hvorfor siger Du Nej til blot én Gang om Ugen at spise til Middag hos mig? Du ved ikke, hvor frygteligt jeg lider. Jeg elsker Dig saa højt, at jeg ikke kan tænke en Tanke, som ikke gaar mod Dig! Jeg kan ikke se paa noget, uden at Du staar for mit Blik og jeg tør næsten ikke udtale et Ord af Frygt for,

at komme til at sige dit Navn! Alt det kan Du slet ikke forstaa. Jeg har en Følelse af, at jeg sidder fast mellem et vildt Dyrs Klør, at jeg er lukket inde i en Sæk, jeg ved ikke, hvad det er. Den stadige Tanke om Dig stemmer mig for Brystet, river noget itu derinde og lammer mine Ben, saa at jeg ikke længere har Kraft til at støtte paa dem. Og hele Dage kan jeg blive siddende fuldstændig sanseløs paa en Stol og tænke paa Dig."

Han saa forbauset paa hende. Det var ikke længere den uskønne, tøseagtige Skabning, han havde kendt, det var en Kvinde, som var ude af sig selv, fortvivlet og i Stand til alt.

En ubestemt taaget Plan dæmrede frem i hans Hjerne. Han svarede:

„Kærligheden er ikke evig, Kære. Man mødes og skilles. Men naar den varer saa længe som mellem os to, bliver den en tung Lænke. Jeg vil ikke mere. Der har Du Sandheden. Imidlertid, hvis Du formaar at blive saa fornuftig, at Du kan tage imod mig og behandle mig som en Ven, vil jeg komme hos Dig ligesom i gamle Dage. Føler Du, at Du kan det?"

Hun lagde sine nøgne Arme paa Georges sorte Kjole og mumlede:

„Jeg kan alt for at faa Dig at se."

„Saa er det altsaa en Aftale," sagde han, „vi er Venner og intet mere."

Hun stammede:

„Ja, det er en Aftale."

Saa løftede hun sine Læber op imod ham:

„Endnu et Kys . . . det sidste."

Han afslog det blidt:

„Nej, vi maa holde vor Aftale."

Hun vendte sig bort og aftørrede to Taarer. Saa trak hun frem af sit Kjoleliv en lille Pakke Papirer, der var omvundet med et rosenrødt Silkebaand, og rakte den til Du Roy:

„Se her. Der er din Halvdel af Gevinsten fra Marokko-Affæren. Jeg var saa glad over at have tjent den til Dig. Naa, tag den da . . ."

Han vilde ikke tage den:

„Nej, jeg kan ikke modtage de Penge!"

Hun blev vred:

„Aa, nej, det maa Du ikke ogsaa gøre imod mig! Det er dine Penge, ene og alene dine. Hvis Du ikke tager dem, smider jeg dem i Rendestenen. Det maa Du ikke gøre imod mig, Georges."

Han tog imod den lille Pakke og lod den glide ned i sin Kjolelomme.

„Du maa gaa ind," sagde han, „Du faar en Lungebetændelse af at staa her ude."

Hun mumlede:

„Saa meget bedre. Kunde jeg bare dø!"

Hun greb hans ene Haand, bedækkede den med

lidenskabelige, glødende og fortvivlede Kys, og løb op imod Huset.

Han fulgte langsomt og grundende efter. Med løftet Pande og et Smil paa Læben traadte han ind i Drivhuset.

Hans Kone og Laroche var der ikke længere. Mængden begyndte at tyndes lidt ud. Det blev klart, at næsten ingen vilde blive til Ballet. Han opdagede Suzanne, der gik med sin Søster under Armen. De kom begge hen til ham for at bede ham danse den første Kvadrille sammen med dem og Grev de Latour-Yvelin.

Han blev forbauset:

„Hvem er nu det?"

Suzanne svarede med et ondskabsfuldt Smil:

„Det er en ny Ven af min Søster."

Rose blev rød i Hovedet og mumlede:

„Du er rigtig styg, Suzanne. Den Herre er ikke mere min Ven, end han er din."

Den anden svarede:

„Naa, jeg ved nok, hvad jeg ved."

Rose blev vred, vendte Ryggen til dem og gik sin Vej.

Du Roy stak fortroligt sin Haand ind under den

anden unge Piges Arm og sagde med sin kærtegnende Stemme:

„Hør en Gang, kære lille Barn, tror De, at jeg er Deres Ven?“

„Ja, jeg gør, Smukke-Ven.“

„Har De Tillid til mig?“

„I et og alt.“

„Kan De huske, hvad jeg sagde til Dem for lidt siden?“

„I hvilken Anledning?“

„I Anledning af Deres Giftermaal, eller rettere i Anledning af den Mand, som De vilde gifte Dem med.“

„Ja.“

„Godt. Vil De saa love mig en Ting?“

„Ja, hvad er det?“

„Det er, at spørge mig til Raads hver Gang der er nogen, som beder om Deres Haand, og ikke at sige Ja, førend De har hørt min Mening?“

„Ja, det vil jeg gerne.“

„Og det er en Hemmelighed mellem os to. De maa ikke sige et Ord om det hverken til Deres Fader eller til Deres Moder.“

„Ikke et Ord.“

„Sværger De det?“

„Det sværger jeg.“

Rival kom farende. Han saa ud til at have voldsom travlt.

„Frøken, Deres Fader har spurgt efter Dem. Ballet skal til at begynde."

Hun sagde:

„Kom saa, Smukke-Ven."

Men han undskyldte sig. Han var fast bestemt paa at tage hjem lige med det samme, da han vilde være alene for at tænke; alt for mange nye Ting havde trængt sig frem i hans Sind. Han gav sig til at lede efter sin Kone. Efter nogen Tids Forløb fandt han hende. Hun stod henne ved Buffet'en og drak Chokolade sammen med to Herrer, han ikke kendte. Hun forestillede sin Mand for dem uden at nævne deres Navne for ham.

Efter nogle Øjeblikkes Samtale spurgte han:

„Skal vi gaa?"

„Ja, naar Du vil."

Hun tog hans Arm og de gik tilbage gennem Salene, hvor der nu kun var faa Mennesker.

Hun spurgte:

„Hvor er Værtinden? Jeg vilde gerne sige Farvel til hende."

„Det behøves ikke. Hun vil bare prøve paa at beholde os til Ballet og jeg har faaet nok."

„Det er sandt. Du har Ret.“

Hele Vejen hjem talte de ikke et Ord til hinanden. Men saasnart de var kommen ind i Soveværelset, sagde Madeleine smilende til ham uden en Gang at tage sit Slør af:

„Du kan ikke tænke Dig, hvilken Overraskelse jeg har til Dig.“

Han brummede gnavent:

„Hvad er det for noget?“

„Gæt.“

„Det er virkelig for besværligt.“

„Naa, saa skal jeg hjælpe Dig! I Overmorgen er det første Januar, ikke sandt?

„Jo.“

„Det er Nytaarsgavernes Dag.“

„Ja, hvad saa?“

„Her er din. Jeg fik den af Laroche for lidt siden.“

Hun rakte ham en lille sort Æske, der lignede et Juveletui.

Han aabnede den ligegyldigt og fik Øje paa Æreslegionens Kors.

Han blev lidt bleg, saa smilte han og sagde:

„Jeg vilde have foretrukket ti Millioner. Det dèr koster ham ikke ret meget."

Hun havde ventet et begejstret Glædesudbrud, og ærgrede sig over hans Kølighed:

„Du er virkelig utrolig. Der er intet, som længere kan tilfredstille Dig."

Han svarede roligt:

„Den Mand betaler kun sin Gæld. Og han skylder mig meget mere endnu."

Hun blev overrasket over hans Tone og indvendte:

„Det er dog alligevel flot i din Alder."

Han erklærede:

„Alt er relativt. Jeg kunde i dette Øjeblik være naaet endnu videre."

Han havde taget Etuiet, satte det aabent hen paa Kaminhylden og betragtede nogle Sekunder det glimrende Kors, som laa i det. Saa lukkede han det, trak paa Skuldrene og gik i Seng.

1ste Januar bragte „*L'Officiel*" Journalisten Hr. Prosper-Georges Du Roy's Udnævnelse til Ridder af Æreslegionen som Tak for ydede Tjenester. Navnet

stod skrevet i to Ord, hvad der glædede Georges mere end Ordenen selv.

En Time efter, at han havde læst Offentliggørelsen af denne Begivenhed, fik han Brev fra Fru Walter, hvori hun bønfaldt ham om sammen med hans Kone at spise til Middag hos hende samme Dag for at fejre hans Udmærkelse. Han betænkte sig nogle Minutter, saa kastede han Billetten, der var skrevet i kompromitterende Udtryk, i Ilden og sagde til Madeleine:

„Vi spiser til Middag hos Walters i Dag."

Hun blev forbauset:

„Naa — jeg troede forresten, at Du ikke oftere vilde sætte dine Ben hos dem?"

Han indskrænkede sig til at svare:

„Jeg har skiftet Mening."

Da de kom, var Fru Walter alene i det lille Boudoir i Ludvig den sekstendes Stil; hun havde valgt dette Værelse til at modtage sine mere fortrolige Venner. Hun var helt sortklædt og havde pudret sit Haar, hvad der klædte hende fortryllende. Lidt borte fra saa hun gammel ud, kom man nærmere blev hun ung, og naar man saa rigtig paa hende, kunde man næsten ikke bekvemme sig til at tage Øjnene bort igen.

„Har De Sorg?" spurgte Madeleine.

Hun svarede bedrøvet:

„Ja og nej. Jeg har ikke mistet nogen af mine. Men jeg er kommen til den Alder, hvor man anlægger Sorg for sit Liv. Jeg bærer den i Dag for at indvie den. For Fremtiden vil jeg bære den i mit Hjerte."

Du Roy tænkte:

„Mon hun holder fast ved den Beslutning?"

Under Middagen var Stemningen lidt trykket. Kun Suzanne snakkede hele Tiden løs. Rose syntes optaget af noget, der helt og holdent lagde Beslag paa hende. Journalisten blev overvældet med Lykønskninger.

Aftenen gik hen med at passiare og slentre rundt i Værelserne og i Drivhuset. Da Du Roy en Gang kom lidt bagud sammen med Fru Walter, greb hun ham i Armen og holdt ham tilbage.

„Hør," sagde hun sagte, „jeg skal aldrig mere tale til Dem om det, der har været . . . Men kom og besøg mig, Georges. De ser, at jeg ikke længere siger Du til Dem. Det er mig umuligt at leve uden Dem, umuligt. Det er mig en ulidelig Kval. Jeg føler Dem, jeg bærer Dem i mine Øjne, i mit Hjerte, i mit Legeme hele Dagen og hele Natten. Det er som om De havde faaet mig til at drikke en Gift, der brænder mig op inde fra. Jeg kan ikke holde det ud. Nej. Jeg kan ikke. Jeg vil finde mig i ikke at være andet end en gammel Kone for Dem. Jeg har pudret mit Haar hvidt

for at vise Dem det, men kom, kom herhen, kom saa ofte, De kan, som Ven."

Hun havde taget hans Haand og hun trykkede den saa haardt, at hendes Negle borede sig ind i hans Kød.

Han svarede med stor Ro:

„Det er jo en Aftale. Der er ingen Grund til at tale mere om det. De ser jo, at jeg kom i Dag, lige straks, da De skrev til mig."

Walter, som gik foran sammen med sine to Døtre og Madeleine, var standset for at vente paa Du Roy foran „Kristus, vandrende paa Bølgerne".

„Tænk Dem," sagde han leende, „jeg fandt igaar min Kone liggende paa Knæ foran det Billede, ligesom i et Kapel. Hun laa og bad. Næ, hvor jeg lo!"

Fru Walter svarede med en fast Stemme, hvori der bævede en hemmelig Begejstring:

„Det er den Kristus, der skal frelse min Sjæl. Han giver mig Mod og Styrke hver Gang, jeg ser paa ham."

Hun stillede sig lige overfor foran Herren, der stod oprejst paa Havet, og sagde:

„Hvor han er smuk! Hvor Mændene er bange for ham og hvor de elsker ham! Se paa hans Hovede, paa hans Øjne, hvor er han ikke overnaturlig og menneskelig paa samme Tid!"

Suzanne udbrød:

„Men han ligner jo Dem, Smukke-Ven! Jeg er vis paa, at han ligner Dem. Hvis De havde Helskæg, eller hvis han ikke havde Skæg paa Hagen, saa vilde De se aldeles ens ud. Aa, men det er virkelig slaaende!“

Hun tvang ham til at stille sig hen ved Siden af Billedet; og alle de andre maatte indrømme, at de to Ansigter paafaldende lignede hinanden.

De blev alle forundrede. Walter fandt, at det var i høj Grad besynderligt. Madeleine erklærede smilende, at Skikkelsen paa Maleriet saa mere mandig ud.

Fru Walter stod ubevægelig og stirrede paa sin Elskers Træk ved Siden af Kristusansigtet. Hun var bleven ligesaa hvid som sit hvide Haar.

VIII

Hele Resten af Vinteren kom Du Roys ofte til Walters. Georges spiste endogsaa hvert Øjeblik alene til Middag hos dem, da Madeleine sagde, at hun følte sig træt og foretrak at blive hjemme.

Om Fredagen var han der altid, det var hans faste Dag og den Dag indbød Fru Walter aldrig andre, den tilhørte Smukke-Ven og ham alene. Efter Bordet blev der spillet Kort, de kinesiske Fisk blev fodrede, eller

de fandt paa anden Morskab, og Georges blev behandlet aldeles som om han hørte til Familien.

Flere Gange havde Fru Walter bag en Dør eller bag ved et Buskads i Drivhuset grebet fat i den unge Mands Arm, trykket ham med hele sin Kraft ind til sit Bryst og hvisket ham i Øret:

„Jeg elsker Dig . . . jeg elsker Dig . . . jeg elsker Dig til Døden!"

Men hver Gang havde han stødt hende koldt fra sig og tørt svaret:

„Hvis De begynder forfra, kommer jeg her ikke oftere."

Henimod Slutningen af Marts fik Folk pludselig travlt med de to Søstres Giftermaal. Rose, blev der sagt, skulde giftes med Grev Latour-Yvelin og Suzanne med Marquis de Cazolles. Begge de to Herrer var bleven indlemmede i Husets fortrolige Kreds og betragtedes øjensynligt som to Venner, der var i Besiddelse af særlige Forrettigheder, og som der maatte tages et vist Hensyn til.

Mellem Georges og Suzanne havde der udviklet sig et Slags utvungent, kammeratligt og venskabeligt Forhold; de snakkede sammen i timevis, morede sig med at gøre Nar af alle andre Mennesker og lod til at befinde sig rigtig vel i hinandens Selskab.

De havde ikke oftere talt hverken om den unge Piges mulige Giftermaal eller om de Bejlere, der fremstillede sig.

En Formiddag havde Walter taget Du Roy med hjem til Frokost. Efter Maaltidet blev Fru Walter kaldt ud for at tale med en af Husets Leverandører, og Georges sagde til Suzanne:

„Lad os gaa ud og kaste Brød til Guldfiskene."

De tog hver et stort Stykke Brød paa Bordet og gik ud i Drivhuset.

Langs Kanten af Marmorbassinet var paa Jorden lagt Puder, saa at man kunde lægge sig paa Knæ og være nærmere ved Fiskene. De tog hver en Pude, og Side om Side bøjede de sig ud over Vandet og begyndte at kaste smaa Brødkugler, som de trillede mellem Fingrene, ud i det. Saa snart Fiskene fik Øje paa Brødet, strømmede de til; de bevægede Halerne, slog med Finnerne, rullede med de store, fremspringende Øjne, svømmede rundt mellem hverandre og dykkede pludseligt ned efter det runde Bytte, der var gaaet lige til Bunds, for straks efter igen at komme op til Overfladen og bede om mere.

De mimrede pudsigt med Munden og lignede, som de saaledes svømmede rundt mellem hverandre med bratte Drejninger og pilsnare Bevægelser, smaa løjer-

lige Uhyrer. De tegnede sig luerøde mod den gyldne Sandbund og skød som Flammer gennem det klare Vand; saasnart de holdt sig stille, traadte det blaa Net, der kantede deres Skæl, tydeligt frem.

Georges og Suzanne saa deres eget Spejlbillede i Vandet og smilte til sig selv.

Pludselig sagde han med dæmpet Stemme:

„Det er ikke smukt af Dem at skjule noget for mig, Suzanne."

Hun spurgte:

„Hvad mener De, Smukke-Ven?"

„Kan De ikke huske, hvad De ved Festen lovede mig her paa dette samme Sted?"

„Nej, hvad lovede jeg?"

„De lovede at spørge mig til Raads, hvis der var nogen, som anholdt om Deres Haand."

„Naa, og hvad saa?"

„Hvad saa? Det er jo sket."

„Hvem er det, der har friet til mig?"

„Det ved De jo godt."

„Nej, det sværger jeg Dem til."

„Jo, vist ved De det! Det er den opblæste Laps, Marquis de Cazolles."

„Han er for det første ikke opblæst . . ."

„Det er meget muligt, men han er en Idiot, som

har ruineret sig i Spil og ødelagt sig selv ved Udsvævelser. Det er saamænd et nydeligt Parti for Dem, der er saa smuk, saa frisk og saa klog."

Hun spurgte smilende:

„Hvad har De imod ham?"

„Jeg? Slet ingen Ting."

„Jo, vist saa. Han er aldeles ikke saaledes, som De siger."

„Naa ikke det? Han er baade dum og beregnende."

Hun holdt op med at se ned i Vandet og drejede sig lidt om imod ham:

„Hør, hvad er der i Vejen med Dem?"

Han svarede paa en Maade, som om hans Hjertes dybeste Hemmelighed blev fravristet ham:

„Hvad der er i Vejen? . . . Der er det i Vejen, at jeg . . . at jeg . . . jeg er skinsyg paa ham."

Hun blev ikke overdreven forundret:

„Er De?"

„Ja, jeg."

„Nej virkelig, og hvorfor det?"

„Fordi jeg er forelsket i Dem og det ved De udmærket godt, slemme Suzanne."

Hun anslog en stræng Tone:

„De er vist ikke rigtig klog, Smukke-Ven."

Han svarede:

„Ja, jeg ved, at det er Vanvid. Burde jeg vel tilstaa det, jeg, en gift Mand, for Dem, en ung Pige? Jeg er mere end vanvittig, jeg er brødefuld, ja, jeg er næsten en Skurk. Men jeg har ingen Gnist af Haab, og det er den Tanke, som faar mig til at gaa fra Forstanden. Og naar jeg hører sige, at De har i Sinde at gifte Dem, faar jeg saadanne Anfald af Raseri, at jeg kunde dræbe en eller anden. De maa tilgive mig, Suzanne!"

Han tav. Fiskene, som ingen af dem mere tænkte paa at kaste Brød til, holdt sig ganske ubevægelige, ventede i en næsten lige, lang Række som smaa røde engelske Soldater, og stirrede paa de to Mennesker, der havde tabt Interessen for dem.

Den unge Pige mumlede halvt bedrøvet og halvt lystig:

„Det er Skade, at De er gift. Men det er der jo ikke noget at gøre ved. Gjort Gerning staar ikke til at ændre!"

Han vendte sig hæftigt helt om imod hende og sagde tæt ind i hendes Ansigt:

„Hvis jeg nu var fri, vilde De saa gifte Dem med mig?"

Hun svarede i en oprigtig og aabenhjertig Tone:

„Ja, Smukke-Ven, det vilde jeg, for jeg synes bedre om Dem end om alle de andre.“

Han rejste sig og stammede:

„Tak, tak . . . Jeg bønfalder Dem, sig ikke „ja“ til nogen! Vent endnu lidt. Jeg bønfalder Dem om det. Vil De love mig det?“

Hun mumlede lidt forvirret og uden at forstaa, hvad han mente:

„Ja, det lover jeg Dem.“

Du Roy kastede det store Stykke Brød, han endnu havde i Haanden, ud i Vandet og flygtede bort uden at sige Farvel, som om han aldeles havde tabt Hovedet.

Alle Fiskene kastede sig graadigt over den store Brødklump, der flød ovenpaa, da den ikke var bleven trykket sammen med Fingrene, og flænsede i den med forslugne Munde. De slæbte den hen i den anden Ende af Bassinet, og trængte sig sammen under den, saa at de dannede en mylrende Klase, en Slags bevægelig flammende Blomst, en levende Blomst, der var bleven smidt ud i Vandet med Kronen ned ad.

Overrasket og urolig rejste hun sig og gik langsomt tilbage til de andre. Journalisten havde allerede taget Afsked.

Han gik lige hjem og kom fuldstændig rolig ind

til Madeleine, der sad og skrev Breve. Han spurgte hende:

„Spiser Du hos Walters paa Fredag? Jeg gaar i alle Tilfælde derhen."

Hun betænkte sig lidt:

„Nej. Jeg har det ikke rigtig godt. Jeg vil hellere blive her."

Han svarede:

„Gør, som Du vil, der er Ingen, som tvinger Dig."

Saa tog han sin Hat, som han havde sat fra sig, og gik igen.

I længere Tid havde han udspioneret hende, vogtet paa hendes Skridt og fulgt bag efter hende, indtil han vidste Besked med alt, hvad hun foretog sig. Den Time, han havde ventet paa, var endelig kommen. Han havde ikke ladet sig narre af den Tone, hvori hun havde sagt:

„Jeg bliver hellere her."

I de følgende Dage var han meget elskværdig imod hende. Han gjorde endogsaa Indtryk af at være munter, hvad der ikke længere var almindeligt hos ham. Hun lagde Mærke til det og sagde:

„Naa, nu begynder Du da igen at blive i godt Humør."

Om Fredagen klædte han sig tidlig paa, da han

havde nogle Ærinder at besørge, inden han gik hen til Walters, sagde han. Da Klokken var henad seks, gik han hjemmefra efter at have kysset sin Kone.

Han gik hen til Pladsen foran Notre Dame-de-Lorette, tog en Droske og sagde til Kusken:

„Vil De holde lige overfor Nummer 17 i Rue Fontaine og blive der, indtil jeg giver Dem Ordre til at køre. Saa kører De hen til Rue Lafayette og standser udenfor Restauranten „Coq-Faisan“.“

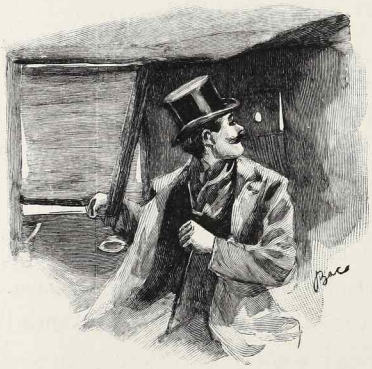

Vognen skumplede langsomt af Sted og Du Roy trak Gardinerne for Vinduerne. Den standsede lige overfor hans Hus, og han holdt uafbrudt Øje med Gadedøren. Efter ti Minutters Venten saa han Madeleine komme ud og gaa op i Retning af de ydre Boulevarder.

Saasnart hun var ude af Sigte, stak han Hovedet ud af Vinduet og raabte:

„Kør!“

Vognen satte sig atter i Bevægelse og holdt foran Coq-Faisan, en borgerlig Restaurant, der havde et godt Navn i Kvarteret. Georges gik ind i den store Spisesal og gav sig i Ro og Mag til at spise til Middag; en Gang imellem kastede han et Blik paa sit Uhr. Da han havde drukket sin Kaffe med to Glas fin Kognak til og langsomt røget en god Cigar, gik han. Klokken var bleven halv otte. Udenfor paa Gaden raabte han en Droske an og lod sig køre til Rue La Rochefoucauld.

Uden at spørge Portneren om noget gik han op paa tredie Sal i det Hus, han havde opgivet Kusken, og da Pigen lukkede op for ham, spurgte han:

„Hr. Guibert de Lorme er jo hjemme, ikke sandt?"

„Ja, Herre."

Han blev lukket ind i Dagligstuen, hvor han maatte vente nogle Øjeblikke. Saa kom en høj dekoreret Herre ind. Han havde et officersagtigt Tilsnit og hans Haar var graat, skønt han endnu maatte kaldes ung.

Du Roy hilste og sagde til ham:

„Som jeg forudsaa det, Hr. Politikommissær, spiser min Hustru nu til Middag med sin Elsker i den møblerede Lejlighed, de har lejet i Rue des Martyrs."

Kommissæren bukkede:

„Jeg staar aldeles til Deres Disposition."

Georges fortsatte:

„De har Tiden for Dem indtil Klokken ni, ikke sandt? Efter det Klokkeslet har De ikke længere Ret til at trænge ind i et privat Hus for at konstatere et Ægteskabsbrud, vel?"

„Nej, til Klokken syv om Vinteren, fra 31te Marts til Klokken ni."

„Godt, Hr. Politikommissær, jeg har en Droske neden for, vi kan undervejs hente de Betjente, som skal ledsage os, og vente lidt foran Porten. Jo senere vi kommer, des større Udsigt har vi til at gribe dem paa fersk Gerning."

„Som De vil, min Herre."

Kommissæren gik ud og kom lidt efter tilbage, iført en Overfrakke, som skjulte hans trefarvede Skærf. Han gik til Side for at lade Du Roy gaa forbi. Men Journalisten, som var optaget af sine egne Tanker, nægtede at gaa først og gentog:

„Efter Dem . . . efter Dem."

Kommissæren trængte ind paa ham:

„Nej, jeg beder Dem, min Herre, jeg er jo hjemme her."

Georges bukkede og gik først ud af Døren.

De kørte hen til Stationen for at hente tre civilklædte Betjente, der ventede paa dem, thi Georges havde om Formiddagen sendt Meddelelse om, at Over-

rumplingen kunde finde Sted samme Aften. Den ene af Mændene satte sig op paa Bukken, de to andre tog Plads inde i Vognen, og Georges raabte Adressen i Rue des Martyrs op til Kusken.

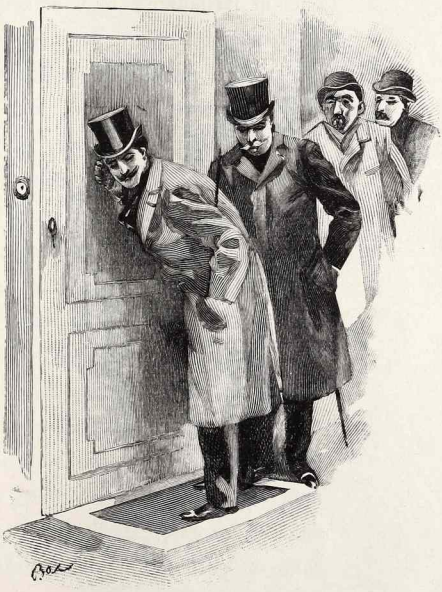

Undervejs sagde han:

„Jeg har faaet en Tegning af Lejligheden. Den ligger paa anden Sal. Vi kommer først ind i en Slags Forstue, saa i Spisestuen og saa i Sovekammeret. De tre Værelser ligger i Række og har ingen anden Udgang, der kunde lette en Flugt. Lidt længere henne i Gaden bor en Smed, som holder sig rede i det Tilfælde, De skulde forlange hans Hjælp."

Da de holdt foran det opgivne Hus, var Klokken kun et Kvarter over otte og de ventede godt tyve Minutter i Tavshed. Da den slog tre Kvarter, sagde Georges:

„Lad os saa begynde.“

De gik op ad Trappen uden at bryde sig om Portneren, som iøvrigt ikke lagde Mærke til dem. Den ene af Betjentene blev staaende nede paa Gaden for at passe paa, om nogen kom ud.

De fire Mænd standsede paa anden Sal og Du Roy lagde først sit Øre ind mod Døren og kiggede derefter gennem Nøglehullet. Han kunde hverken høre eller se nogetsomhelst. Han ringede.

Politikommissæren sagde til sine Folk:

„I bliver her og holder Jer parate ved den første Kalden.“

De ventede. Da der var gaaet en to, tre Minutter, trak Georges paany flere Gange i Klokkestrængen. De opfangede en Støj inde fra Lejligheden; saa hørte de lette Skridt nærme sig. Der var aabenbart nogen, som lyttede inde fra. Journalisten bankede haardt paa Døren med sine Knoer.

En Stemme, en Kvindestemme, som den talende søgte at gøre ukendelig, spurgte:

„Hvem er der?“

Politikommissæren svarede:

„Luk op, i Lovens Navn!“

Stemmen spurgte igen:

„Hvem er De?“

„Jeg er Politikommissær. Luk op, eller jeg lader Døren sprænge."

Stemmen fortsatte:

„Hvad vil De?"

Du Roy tog Ordet:

„Det er mig. Det er til ingen Nytte at prøve paa at slippe fra os."

De lette Skridt, Skridt som af nøgne Fødder, fjernede sig, saa efter nogle Sekunders Forløb kom de tilbage.

Georges sagde:

„Hvis der ikke bliver lukket op, trykker vi Døren ind."

Han drejede Kobberhaandtaget om og stemmede sin Skulder mod Døren. Da der intet Svar kom, satte han alle sine Kræfter i, den gamle Laas gav efter, Skruerne blev tvungne ud af Træværket og Døren fløj op saa pludselig, at den unge Mand nær var faldet over Madeleine, der stod i Forværelset kun iført en Chemise og et Skørt, med opløst Haar og bare Fødder. Hun holdt et Lys i Haanden.

Han raabte:

„Det er hende, vi har dem!"

Han styrtede ind i Lejligheden. Politikommissæren, som havde taget sin Hat af, fulgte ham. Den unge

Kone gik med forstyrret Mine bag efter dem og lyste for dem.

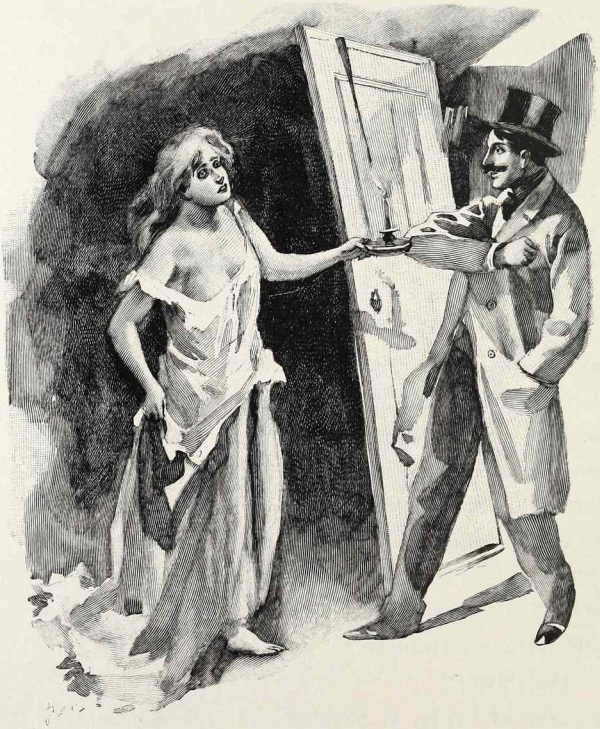

De gik igennem Spisestuen, hvor Levningerne af et Maaltid endnu var paa Bordet: tomme Champagneflasker,

Resterne af en Gaaseleverpostej, Skroget af en Høne og to Stykker halvspist Brød. Paa Anretterbordet stod to Tallerkner med Stabler af Østersskaller.

Soveværelset lignede en Valplads efter Slaget. En Kjole var smidt hen over en Stoleryg og over Armen paa en Lænestol laa et Par Herrebenklæder overskrævs. Fire Støvler, to store og to smaa, laa væltede om paa Siden og flød ved Fodenden af Sengen.

Det var et ægte „møbleret" Værelse med sine banale Møbler og med sin hæslige og fade Lugt, den samme Lugt, der findes i alle Hotelværelser, en Lugt, som kommer fra Gardinerne, fra Madratserne, fra Væggene, fra Stolene, Lugten af alle de Mennesker, som har sovet eller levet en Nat eller et halvt Aar i denne Allemandsbolig, og som har ladet lidt af deres Lugt blive tilbage; og hvert Menneskes Lugt har føjet sig til Forgængernes og til sidst er det blevet til den ubestemmelige, flove og utaalelige Stank, som er ganske ens paa alle den Slags Steder.

En Tallerken med Kager, en Chartreuseflaske og to smaa Glas, der endnu var halvt fulde, fyldte op paa Kaminhylden. Det forgyldte Taffeluhr var næsten skjult under en Herrehat.

Politikommissæren vendte sig om mod Madeleine og saa hende lige ind i Øjnene:

„De er altsaa Fru Claire-Madeleine Du Roy, lovformelig gift med Hr. Journalist Prosper-Georges Du Roy, som er her tilstede?“

Med halvkvalt Stemme fremstødte hun:

„Ja."

„Hvad bestiller De her?"

Hun svarede ikke.

Politikommissæren vedblev:

„Hvad bestiller De her? Jeg finder Dem udenfor Deres Hjem næsten afklædt i et Soveværelse i et Hotel Garni. Hvorfor er De kommen herhen?"

Han ventede nogle Øjeblikke. Saa, da hun stadig ikke svarede, fortsatte han:

„Da De ikke selv vil tilstaa, Frue, ser jeg mig nødsaget til at skaffe mig Beviser."

Henne i Sengen saa's Formen af et Legeme skjult under Tæppet. Kommissæren gik derhen og kaldte:

„Min Herre."

Manden i Sengen rørte sig ikke. Det saa ud, som om han vendte Ryggen til og skjulte Hovedet under Puden.

Politikommissæren rørte ved, hvad der syntes at være Skulderen, og gentog:

„Jeg beder Dem, min Herre, tving mig ikke til at bruge Magt."

Men det tildækkede Legeme laa lige saa ubevægeligt, som om det var dødt.

Du Roy traadte hurtig frem, tog fat i Tæppet og trak det bort, rev Hovedpuden til Side og blottede Laroche-Mathieus ligblege Ansigt. Han bøjede sig over ham, dirrende af Lyst til at gribe ham i Struben for at kvæle ham, og hvæsede med sammenbidte Tænder:

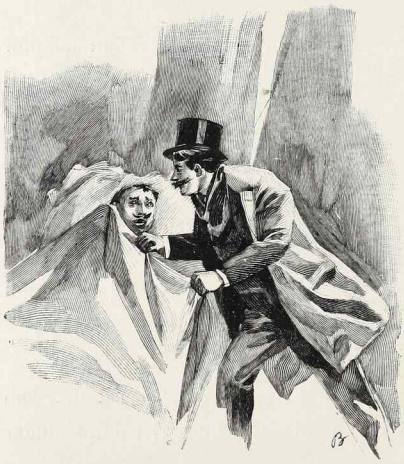

„Hav dog i det mindste Mod til at være Deres Nederdrægtighed bekendt.“

Øvrighedspersonen spurgte igen:

„Hvem er De?“

Da den forfjamskede Elsker ikke svarede, tilføjede han:

„Jeg er Politikommissær og jeg fordrer, at De siger mig Deres Navn!“

Georges, som rystede af Forbitrelse, skreg:

„Saa svar dog, Kujon, ellers siger jeg, hvem De er.“

Endelig stammede Manden:

„Hr. Kommissær, De maa ikke tillade, at den Person fornærmer mig. Er det ham eller Dem, jeg har at gøre med? Er det ham eller Dem, jeg skal svare?"

Det lød, som om han var ganske tør i Munden.

Politikommissæren svarede:

„Det er mig, mig alene, De har at gøre med. Jeg spørger Dem, hvem De er?"

Den anden tav. Han holdt Lagenet tæt op til Hagen og saa sig forvildet om til alle Sider. Hans lille opadsnoede Overskæg tegnede sig ganske sort mod hans gustne Ansigt.

Politikommissæren tog igen Ordet:

„De vil altsaa ikke svare mig? Saa bliver jeg nødt til at anholde Dem. Staa i ethvert Tilfælde op. Saa snart De er klædt paa, skal jeg forhøre Dem."

Legemet bevægede sig uroligt i Sengen og Hovedet mumlede:

„Det kan jeg ikke, saa længe De er her."

Politikommissæren spurgte:

„Hvorfor ikke?"

Den anden stammede:

„Fordi . . . fordi . . . jeg er splitternøgen."

Du Roy slog en haanlig Latter op, samlede en Skjorte op, der laa paa Gulvet, og kastede den hen paa Sengen, idet han skreg:

„Dér . . . staa saa op . . . Naar De har klædt Dem af i min Kones Nærværelse, kan De vel nok klæde Dem paa i min."

Saa vendte han Ryggen til og gik hen imod Kaminen.

Madeleine havde faaet sin Koldblodighed tilbage; da hun saa, at alt var tabt, var hun beredt til ogsaa at trodse alt. Et udæskende Glimt lyste op i hendes Øjne; hun rullede et Stykke Papir sammen og gav sig, som om hun gjorde Forberedelser til en Fest, til at tænde alle de ti Lys i de to uskønne Armstager, som stod paa hvert Hjørne af Kaminhylden. Saa lænede hun sig med Ryggen til Marmorpladen, strakte den ene af sine nøgne Fødder henimod den døende Ild, saa at hendes Skørt, der var lige ved at glide ned om Hofterne, løftedes lidt op bagpaa. Saa tog hun en Cigaret ud af en rosenrød Pakke, tændte den og begyndte at ryge.

Kommissæren var kommen hen ved Siden af hende, medens han ventede paa, at hendes Medskyldige gjorde sig færdig.

Hun spurgte i en overlegen Tone:

„Paatager De Dem ofte den Slags Forretninger?"

Han svarede alvorligt:

„Saa sjældent som muligt, Frue."

Hun lo ham lige op i Ansigtet:

„Maa jeg lykønske Dem, det er just heller ikke noget propert Stykke Arbejde.“

Hun lod, som om hun slet ikke lagde Mærke til sin Mand og saa ikke paa ham.

Imidlertid havde Manden henne i Sengen faaet sit Tøj samlet sammen. Han havde iført sig Benklæder og Støvler og kom nu hen til dem, idet han trak Vesten paa.

Politikommissæren vendte sig om imod ham:

„Nu er De maaske saa god at sige mig, hvem De er?“

Den anden svarede ikke.

„Godt, saa ser jeg mig nødsaget til at anholde Dem,“ erklærede Politikommissæren.

„Rør mig ikke, jeg er ukrænkelig!“ fo'r det ud af Manden.

Du Roy styrtede hen imod ham, som om han vilde slaa ham ned, og tordnede ham ind i Ansigtet:

„De er greben paa fersk Gerning . . . paa fersk Gerning. Jeg kan lade Dem anholde, hvis jeg vil . . . ja, jeg kan.“

Saa fortsatte han med dirrende Stemme, henvendt til Øvrighedspersonen:

„Den Mand hedder Laroche-Mathieu og er Udenrigsminister."

Politikommissæren veg bestyrtet et Skridt tilbage og stammede:

„Nu maa De virkelig sige mig, hvem De er, min Herre."

Manden tog en afgørende Beslutning og sagde med Eftertryk paa hvert Ord:

„For én Gangs Skyld har den Slyngel ikke løjet. Jeg er ganske rigtig Udenrigsminister Laroche-Mathieu."

Han rakte Haanden frem og pegede paa Georges Bryst, hvor en lille rød Plet lyste op mod det sorte, og tilføjede:

„Og den Usling bærer i sit Knaphul Æreslegionens Kors, som jeg har givet ham."

Du Roy var bleven gusten bleg. Med en lynsnar Bevægelse rev han det lille, flammerøde Baand ud af Knaphullet og kastede det ind i Kaminen, idet han skreg:

„Mere er en Orden ikke værd, naar den kommer fra en Kæltring af Deres Art!"

De stod tæt lige overfor hinanden med knyttede Hænder og stirrede hinanden rasende ind i Ansigtet, den ene mager med Overskægget strittende lige ud, den anden fed og med opaddrejet Mustache.

Politikommissæren gik hurtig ind imellem dem og sagde, idet han med en Haandbevægelse skilte dem ad:

„Mine Herrer, De glemmer Dem selv."

De tav og vendte hinanden Ryggen. Madeleine stod bestandig smilende og rød uden at røre sig.

Politikommissæren fortsatte:

„Deres Ekscellence, jeg har overrasket Dem alene sammen med Fru Du Roy, De var i Seng og hun næsten afklædt, medens Deres Klæder laa kastet hulter til bulter og sammenblandede omkring i Værelset. Der foreligger altsaa tilstrækkeligt Bevis for et Ægteskabsbrud. Det kan ikke nytte at gøre Forsøg paa at nægte det. Hvad har De at svare hertil?"

Laroche-Mathieu mumlede:

„Jeg har intet at sige, gør Deres Pligt."

Politikommissæren vendte sig til Madeleine:

„Tilstaar De, Frue, at denne Herre er Deres Elsker?"

Hun svarede frækt:

„Jeg nægter intet. Han er min Elsker."

„Det er tilstrækkeligt."

Politimanden nedskrev endnu nogle Noter om Lejlighedens Indretning og om den Tilstand, hvori han havde fundet Værelset. Da han var færdig med a skrive, spurgte Laroche-Mathieu, som i Mellemtiden havde

fuldendt sin Paaklædning og nu stod færdig med sin Overfrakke over Armen og Hatten i Haanden:

„Har De mere Brug for mig, min Herre? Hvad skal jeg foretage mig? Kan jeg trække mig tilbage?"

Du Roy vendte sig om til ham og sagde med et uforskammet Smil:

„Men hvorfor dog det? Vi er færdige. De kan saa godt gaa i Seng igen; vi skal ikke længere genere Dem."

Han lagde sin Haand paa Politikommissærens Arm:

„Vi kan jo godt gaa, ikke? Her er vel ikke mere for os at gøre?"

Øvrighedspersonen fulgte ham lidt overrasket, men ved Døren holdt Georges sig tilbage for at lade ham gaa først. Den anden afslog det af Høflighed.

Men Du Roy vilde ikke tillade det:

„Nej, nej, jeg beder Dem . . ."

„Paa ingen Maade, efter Dem."

Journalisten bukkede og sagde ironisk høflig:

„Nej, nu er det Deres Tur, Hr. Kommissær, her er det mig, som er næsten hjemme."

Han lukkede sagte Døren efter sig med en diskret Mine.

En Time senere kom Georges Du Roy op paa „*La Vie Française*"s Redaktionskontor.

Walter var der allerede, thi han vedblev med den

største Iver at lede sit Blad, som havde vundet uhyre Udbredelse, og som var ham til stor Gavn for hans Banks stedse voksende Operationer.

Han løftede Hovedet og spurgte:

„Er det Dem, Smukke-Ven? De ser saa løjerlig ud. Hvorfor kom De ikke til Middag hos os? Hvad har De bestilt?"

Den unge Mand, som var sikker paa den Virkning hans Ord vilde gøre, sagde langsomt og med Vægt:

„Jeg har styrtet Udenrigsministeren."

Den anden troede, at han spøgte:

„Styrtet Ministeren . . . hvorledes det?"

„Jeg vil lave om paa Ministeriet. Det er det hele! Det er ikke for tidligt, at den Fyr bliver sat ud af Spillet."

Redaktøren, der var overbevist om, at hans Medarbejder var beruset, mumlede beroligende:

„Saa, saa, De snakker over Dem."

„Aldeles ikke. Jeg har for lidt siden grebet Hr. Laroche-Mathieu i en meget øm Situation sammen med min Kone. Politikommissæren har konstateret, at der forelaa Ægteskabsbrud. Ministeren er færdig."

Walter skubbede aldeles himmelfalden sine Briller højt op paa Panden og spurgte:

„De gør vel ikke Nar af mig?"

„Paa ingen Maade. Jeg vil endogsaa skrive en Notits om det.“

„Hvad har De da i Sinde?“

„At smide ham ud! Saadan en Skurk! Saadan en Forbryder!“

Georges satte sin Hat fra sig paa en Stol og tilføjede:

„Lad dem, der staar mig i Vejen, tage sig i Agt! Jeg tilgiver aldrig.“

Redaktøren kunde endnu ikke rigtig forstaa det hele.

„Men . . . Deres Kone?“ mumlede han.

„Min Skilsmisseansøgning vil blive indgivet straks i Morgen tidlig. Jeg giver hende tilbage til salig Forestier.“

„Vil De skilles?“

„Ja, selvfølgelig. Jeg var gjort latterlig; men jeg var nødt til at spille dum for at overraske dem. Det er lykkedes mig. Nu er jeg Herre over Situationen.“

Walter kunde ikke komme sig af sin Bestyrtelse. Han saa med et forfjamsket Udtryk paa Du Roy og tænkte:

„Det var som Satan. Det er en Fyr, man nok helst skal holde sig gode Venner med.“

Georges fortsatte:

„Nu er jeg fri . . . Jeg har lidt Penge og til Oktober agter jeg at stille mig til Valg i min Fødeegn, hvor jeg er godt kendt. Jeg kunde aldrig have skabt mig en ordentlig og anset Stilling med en Kone, alle

i Hemmelighed trak paa Skulderen ad. Jeg havde været godtroende nok til at lade mig fange af hende, hun havde forstaaet at besnære mig. Men fra det Øjeblik, da jeg havde faaet en Anelse om, hvorledes hun egentlig var, holdt jeg Øje med hende, det lumpne Fruentimmer."

Han gav sig til at le og tilføjede:

„Den stakkels Forestier . . . han var minsandten tykt til Nar . . . men han anede ikke det mindste, han var altfor rolig og tillidsfuld. Nu er jeg bleven af med den uhyggelige Arv, han havde efterladt mig. Jeg staar med frie Hænder. Nu skal jeg nok blive til noget."

Han satte sig overskrævs paa en Stol og gentog som i Tanker:

„Jeg skal nok blive til noget."

Walter stirrede stadig forbløffet paa ham med vidt aabne Øjne, Brillerne var bleven siddende oppe paa hans Pande, og han sagde til sig selv:

„Ja vist bliver han til noget, den Slyngel."

Georges rejste sig:

„Naa, jeg skal skrive den Notits. Den skal gøres fint, men den bliver frygtelig for Ministeren. Det er en Mand, som er gaaet til Bunds, der er ingen, som kan fiske ham op igen. „*La Vie Française*" har ikke mere nogen Interesse af at skaane ham."

Redaktøren betænkte sig nogle Øjeblikke, saa tog han sit Parti.

„Lad gaa, gør som De vil," sagde han. „Folk kan jo selv sørge for, at de ikke kommer i Fedtefadet."

IX

Der var gaaet tre Maaneder. Du Roys Skilsmisse var gaaet i Orden. Hans Kone havde igen antaget Navnet Forestier. Da Walters den 15. Juli skulde rejse til Trouville, blev det bestemt, at de forinden skulde

tilbringe en Dag paa Landet sammen med deres Venner.

En Torsdag blev bestemt til Turen og de begav sig paa Vej Klokken ni om Morgenen i en stor Rejselandauer, som rummede seks Personer og var forspændt med fire Heste.

Der skulde spises Frokost i Saint-Germain i Henrik den fjerdes Pavillon. Smukke-Ven havde bedt om at være eneste Herre, thi han kunde ikke taale at se paa Marquis de Cazolles Ansigt. Men i sidste Øjeblik blev det bestemt, at Grev de Latour-Yvelin skulde overraskes, ligesom han var staaet ud af Sengen, og tages med.

Vognen kørte i stærkt Trav gennem Avenue des Champs-Elysées og derefter videre igennem Boulogneskoven.

Det var et herligt Sommervejr uden at være for varmt. Svalerne fløj i store Buer hen over den blaa Himmel, det var næsten, som om man kunde se den Vej, de havde tegnet i Flugten.

De tre Damer sad sammen paa det ene Sæde, Moderen mellem sine to Døtre, og de tre Herrer sad ligeoverfor, Walter mellem sine to Gæster.

De kørte over Seinen, drejede rundt om Mont-Valerien og ned til Bougival for derefter at køre langs med Floden til Pecq.

Grev de Latour-Yvelin, som var en Mand i en sat Alder, med lange, tynde Bakkenbarter, der ved det mindste Vindpust viftede frem og tilbage, sad og stirrede ømt paa Rose. De havde været forlovede i en Maaned.

Georges var meget bleg, han saa ofte paa Suzanne, som ogsaa var bleg. Deres Øjne mødtes forstaaende, syntes at udveksle hemmelige Tanker og gled derpaa hastigt til Side. Fru Walter var rolig og lykkelig.

Frokosten varede længe. Georges foreslog, at de skulde gaa en Tur, inden de vendte tilbage til Paris.

Først beundrede de Udsigten. De stillede sig allesammen i Række langs med Muren og faldt i Begejstring over det vidtstrakte Landskab, som oprullede sig for dem. Ved Foden af et langt Højdedrag løb Seinen som en uhyre Slange, der hvilede sig i Græsset, henimod Maisons-Lafitte. Tilhøjre, paa Toppen af en Bakke, afridsede Marly-Aquædukten sit Omrids mod Himlen som en vældig Kaalorm med store Fødder, og nedenunder laa Marly gemt mellem tætte Træer.

Paa den hvide Slette ligeoverfor laa hist og her Landsbyer. Dammene i Vésinet dannede tydelige og rene Pletter i den lille Skovs tynde Grønne. Tilvenstre saas i det fjerne det spidse Kirketaarn i Sartrouville.

Walter erklærede:

„Der findes ikke i hele Verden et saadant Panorama! Ikke en Gang Svejts kan opvise Magen til det."

Saa begyndte de at spadsere ganske langsomt for rigtig at nyde Udsigten.

Georges og Suzanne blev lidt tilbage. Saasnart de andre var kommet nogle Skridt bort fra dem, sagde han med lav og indtrængende Stemme:

„Suzanne, jeg tilbeder Dem! Jeg elsker Dem, saa at jeg er nærved at blive vanvittig!"

Hun mumlede:

„Jeg elsker ogsaa Dem, Smukke-Ven!"

Han vedblev:

„Hvis jeg ikke faar Dem til Hustru, forlader jeg Paris og rejser ud af Landet."

Hun svarede:

„Prøv paa at tale med Papa om det. Maaske siger han ja."

Han gjorde en lille utaalmodig Bevægelse:

„Nej, jeg siger Dem for sidste Gang, det er til ingen Nytte. Døren til Deres Hjem vil blot blive lukket for mig; jeg vil faa min Afsked fra Bladet og vi vil ikke en Gang kunne ses mere. Det bliver det smukke Resultat, jeg opnaar ved et Frieri efter alle Kunstens Regler. De er lovet bort til Marquis de

Cazolles. Deres Forældre haaber paa, at De vil ende med at sige ja; derfor forholder de sig afventende."

Hun spurgte:

„Men hvad skal vi da gøre?"

Han tøvede lidt og saa' hen paa hende fra Siden:

„Elsker De mig nok til at kunne begaa en Daarskab for min Skyld?"

Hun svarede i en bestemt Tone:

„Ja, jeg gør!"

„En stor Daarskab?"

„Ja!"

„Den allerstørste Daarskab?"

„Ja!"

„Vil De ogsaa have Mod til at trodse Deres Fader og Moder?"

„Ja!"

„Er De vis paa det?"

„Ja!"

„Godt. Der er et Middel, et eneste! Det maa komme fra Dem og ikke fra mig. De er et forkælet Barn, som har Lov til at sige, hvad De vil, og ingen vil blive synderlig forbavset over Deres Dristighed. Hør derfor godt efter. Iaften, naar De kommer hjem, maa De først gaa ind til Deres Moder. De maa sørge for

at komme til at tale alene med hende. De maa saa fortælle hende, at De vil gifte Dem med mig. Hun vil blive meget bevæget, meget ophidset og frygtelig vred . . .“

Suzanne afbrød ham:

„Aa, Mama giver mig nok Lov!“

Han vedblev ivrig:

„Nej, De kender hende ikke! Hun vil blive endnu mer forbitret og rasende end Deres Fader. De skal se, at hun siger nej. Men De maa staa fast, De maa ikke give efter, De maa gentage, at De vil ægte mig, mig alene og ingen anden. Vil De gøre det?“

„Ja, jeg vil.“

„Naar De saa har været hos Deres Moder, maa De med en meget alvorlig og meget bestemt Mine sige det samme til Deres Fader.“

„Ja, ja. Og saa?“

„Ja, saa . . . saa kommer det værste. Hvis De er bestemt paa, rigtig fast bestemt paa, rigtig for Alvor bestemt paa at blive min Hustru, min kære, kære lille Suzanne . . . saa . . . bortfører jeg Dem!“

Det gav et Sæt i hende af Glæde og hun var lige ved at klappe i Hænderne:

„Aa, hvilken Lykke! De vil bortføre mig! Naar bliver det?“

Alle de gamle Romaner om natlige Bortførelser med angstfyldte Ophold i Gæstgiverstederne undervejs, hvor der skal friske Heste for Vognen; alle de spændende Eventyr, hun havde læst, fo'r hende gennem Hovedet som en lokkende Drøm, der er i Færd med at blive til Virkelighed.

Hun gentog:

„Naar bliver det?"

Han svarede ganske sagte:

„Naar? . . . I Aften . . . i Nat . . ."

Hun spurgte skælvende:

„Og hvor skal vi tage hen?"

„Ja, det er min Hemmelighed. Tænk vel over, hvad De gør. Husk paa, at De efter en saadan Flugt er nødt til at blive min Hustru. Det er det eneste Middel, vi har, men det er . . . det er meget farligt . . . for Dem."

Hun erklærede:

„Jeg har bestemt mig . . . Hvor skal jeg møde Dem?"

„Kan De slippe alene ud af Huset?"

„Ja, jeg kan komme ud gennem Bagdøren."

„Det er udmærket. Henimod Midnat, saasnart Portneren er gaaet til Ro, maa De komme ud til mig

paa Place de la Concorde. Jeg venter Dem i en Droske, som holder udenfor Marineministeriet."

„Jeg skal nok komme."

„Er det sikkert?"

„Ja, ganske sikkert."

Han tog hendes Haand og trykkede den:

„Aa, hvor jeg elsker Dem! Hvor De er god og tapper! De vil altsaa ikke gifte Dem med Marquis de Cazolles?"

„Nej, det vil jeg rigtignok ikke!"

„Blev Deres Fader meget vred, da De sagde nej?"

„Ja, det kan De tro, han vilde sende mig tilbage til Klostret."

„Der ser De, hvor nødvendigt det er at være fast."

„Jeg skal nok være det."

Hun lod sit Blik sværve hen over den vide Udsigt, men hendes Hoved var fyldt med Tanken om den forestaaende Bortførelse. Hun skulde rejse endnu længere bort, end hun her kunde se . . . sammen med ham! . . . Hun skulde bortføres! . . . Hun var stolt over det. Hun tænkte slet ikke paa sit Rygte eller den Fare, hun udsatte sig for. Hvad vidste hun vel derom? Havde hun overhovedet nogen Anelse om, hvad det var, hun indlod sig paa?

Fru Walter vendte sig om og raabte:

„Men saa kom dog, Suzanne! Hvad bestiller Du dèr med Smukke-Ven?“

De skyndte sig at indhente de andre og der blev talt om Badestedet, de skulde til.

De kørte tilbage over Chatou for ikke at komme den samme Vej to Gange.

Georges sagde næsten intet. Han tænkte: hvis Pigebarnet dèr vilde have blot en lille Smule Dristighed, saa vilde han endelig naa sit Maal! I tre Maaneder havde han omspundet hende med sin Ømheds uimodstaaelige Net. Han havde daaret, besnæret og erobret hende, og uden overdreven Besvær havde han fanget hendes flagrende Dukkesjæl.

Først havde han opnaaet, at hun sagde „nej“ til Marquis de Cazolles. Nu havde han faaet hende til at love, at hun vilde flygte bort med ham. Thi der var intet andet Middel.

Han forstod godt, at Fru Walter aldrig vilde samtykke i at give ham sin Datter. Hun elskede ham endnu og hun vilde blive ved at elske ham med en Voldsomhed, der ikke vilde kunne gaa paa Akkord. Hans velberegnede Kulde lagde Baand paa hende, men han følte, at hun fortæredes af sin afmægtige, graadige

Lidenskab. Hende vilde han aldrig kunne overtale. Hun vilde aldrig finde sig i, at han fik Suzanne.

Men naar han først havde den Smaa i sin Magt og paa Afstand, stod han som den stærke og kunde i Ro og Mag underhandle med Faderen.

Han sad og overvejede alt dette og svarede aandsfraværende paa de Ting, som blev sagt til ham, og som han knapt havde hørt. Først da de kørte ind i Paris, lod han til atter at komme til sig selv.

Suzanne var ogsaa hensunken i Drømme. Hestenes Hovslag fik hende til at se for sig endeløse Veje, belyste af evigt Maaneskin, mørke Skove, som de ilsomt kørte igennem, Bedesteder ved Vejkanten og Staldkarlenes Hastværk med at skifte Heste, for alle gætter, at de er forfulgte . . .

Da Landaueren gjorde Holdt i Gaarden, vilde Walters absolut have, at Georges skulde blive til Middag. Men han afslog Indbydelsen og gik lige hjem.

Saasnart han havde spist lidt, gav han sig til at gøre Orden i sine Papirer, som om han agtede sig ud paa en lang Rejse. Han brændte nogle kompromitterende Breve og gemte andre. Derpaa satte han sig til at skrive til nogle af sine Venner.

Af og til kastede han et Blik paa Uhret, idet han tænkte:

„Det gaar vist varmt til derhenne."

Hans Hjerte bankede af Spænding. Hvis det nu gik galt? Men hvad havde han at være bange for? Han skulde i hvert Tilfælde nok vide at klare sig. Alligevel var det højt Spil, han spillede i Aften.

Da Klokken var henimod elleve, gik han atter ud, drev lidt omkring uden Maal og Med, tog saa en Droske og lod den holde paa Place de la Concorde lige ud for Marineministeriets Buegange.

Fra Tid til anden strøg han en Tændstik for at se, hvad Klokken var paa hans Uhr. Da den nærmede sig tolv, steg hans Utaalmodighed til Feber. Hvert Øjeblik stak han sit Hovede ud af Vinduet for at spejde.

Langt borte slog et Uhr tolv Slag; saa begyndte et andet nærmere ved, derpaa to paa én Gang og endelig ét til meget langt borte. Da det sidste havde hørt op at slaa, tænkte han:

„Det er forbi. Det er slaaet fejl. Hun kommer ikke."

Alligevel var han fast bestemt paa at blive der lige til Daggry. Ved en saadan Lejlighed gælder det om at have Taalmodighed.

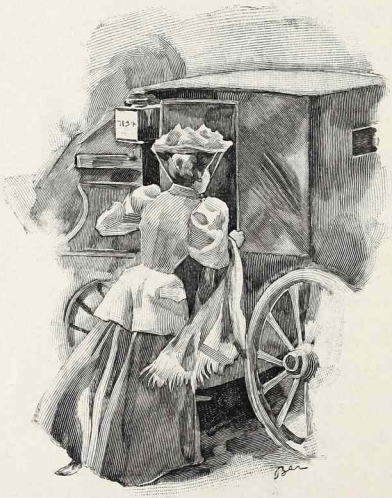

Han hørte endnu Klokken slaa et Kvarter, saa halv og saa tre Kvarter; da Klokken var ét, slog alle Uhrene Timeslaget, det ene efter det andet, ligesom de havde gjort Klokken tolv.

Han havde opgivet at vente, men han blev alligevel, idet han brød sin Hjerne med at tænke sig, hvad der kunde være hændt. Pludselig kom et Kvindehovede til Syne i Vinduet og en Stemme spurgte:

„Er De der, Smukke-Ven?"

Han fo'r sammen og fik en Fornemmelse, som om han skulde kvæles:

„Er det Dem, Suzanne?"

„Ja, det er mig."

Han kunde ikke faa Haandtaget drejet hurtig nok om og gentog:

„Aah! . . . er det Dem . . . er det virkelig Dem . . . kom herind."

Hun steg ind i Vognen og sank om paa Sædet tæt ind til ham. Han raabte til Kusken:

„Kør!"

Og Drosken satte sig i Bevægelse.

Hun sad og snappede efter Vejret uden at kunne tale.

Han spurgte:

„Naa, hvorledes gik det?"

Hun mumlede, halvt afmægtig:

„Oh, det var frygteligt, især hos Mama."

Han blev urolig og kom til at ryste:

„Deres Mama? Hvad sagde hun? Fortæl mig det altsammen."

„Aa, det var skrækkeligt. Jeg gik ind til hende og, som vi havde aftalt, afleverede jeg min lille Lektie, som jeg omhyggelig havde forberedt. Hun blev ganske ligbleg og saa raabte hun: „Aldrig! aldrig!" Jeg græd først lidt, men saa blev jeg hidsig og svor, at jeg aldrig vilde gifte mig med nogen anden end Dem. Jeg troede, at hun vilde til at slaa mig.

Hun blev aldeles som vanvittig og erklærede, at hun straks næste Dag vilde sende mig tilbage til Klostret. Jeg har aldrig før set hende saaledes, aldrig! Hun skreg saadan op, at Papa hørte det og kom ind. Han blev ikke saa vred som hun, men han sagde, at De ikke var et tilstrækkelig godt Parti . . . Nu var jeg ogsaa bleven vred, og jeg skreg endnu højere end dem begge. Saa gav Papa med en dramatisk Mine, der slet ikke klædte ham, mig Ordre til at gaa min Vej. Det var det, som bestemte mig til at flygte med Dem! Og nu er jeg her! Men hvor kører vi hen?"

Han havde blidt lagt sin Arm om hendes Liv, og han lyttede spændt og med bankende Hjerte til hendes Beretning, medens en hadefuld Bitterhed vaagnede i ham mod „de Mennesker". Men nu havde han deres Datter! Nu skulde de faa at se, hvem der lo bedst!

Han svarede:

„Det er for sent til at tage med Toget. Denne Vogn kører os lige til Sèvres, hvor vi bliver Natten over. Straks i Morgen tidlig rejser vi videre til La Roche Guyon. Det er en henrivende Landsby ved Bredden af Seinen imellem Mantes og Bonnières.

Hun mumlede:

„Ja, men jeg har slet ingen Klæder med mig, slet ingen Ting."

Han smilte ubekymret:

„Aa, det skal vi nok faa i Orden, hvor vi kommer hen.“

Drosken rullede gennem lange, øde Gader. Georges tog den ene af den unge Piges Hænder og kyssede den langsomt og ærbødigt. Han vidste ikke, hvad han skulde sige til hende, den platoniske Elskov faldt ham lidt fremmed. Men pludselig troede han at høre, at hun græd.

Han spurgte forskrækket:

„Hvad er der dog i Vejen, kære, lille Ven?“

Hun svarede med graadkvalt Stemme:

„Jeg tænker paa min stakkels Mama, som ikke vil kunne sove i Nat, hvis hun har opdaget min Flugt.“

Nej, hendes Moder sov ganske rigtig ikke.

Saasnart Suzanne var gaaet ud af Værelset og Fru Walter var bleven alene med sin Mand, udbrød hun bestyrtet og rædselsslagen:

„Min Gud! Hvad skal dog det betyde?“

Walter skreg rasende:

„Det skal betyde, at den Æventyrer har faaet hende forliebt i sig. Det er ham, som har overtalt hende til at sige „nej“ til Cazolles. Det er selvfølgelig Medgiften, der lokker ham.“

Ude af sig selv af Arrigskab gav han sig til at gaa op og ned i Værelset, idet han fortsatte:

„Det er ogsaa din Skyld, altsammen. Altid skulde Du trække ham herhen, Du smigrede ham og Du kælede for ham, og der var ikke den Ting, som var for god til ham. Det var Smukke-Ven her og Smukke-Ven dèr fra Morgen til Aften. Nu kan Du have det saa godt!"

Hun var bleven saa bleg som en Dødning og mumlede:

„Jeg . . . trak jeg ham herhen?"

Han raabte hende lige ind i Øret:

„Ja, Du! — I er allesammen lige gale efter ham, hende Marellè og Suzanne og alle de andre. Tror Du ikke, at jeg godt saa, at Du ikke kunde leve i to Dage, uden at han skulde herhen?"

Med en tragisk Bevægelse rettede hun sig i Vejret:

„Jeg finder mig ikke i, at Du taler til mig paa den Maade. Du glemmer, at jeg ikke, som Du, er bleven opdraget bag en Disk."

Han blev et Øjeblik staaende maalløs og ubevægelig, saa udslyngede han et mægtigt: „Saa skulde da Satan . . .!" og han fo'r ud og knaldede Døren i efter sig med et Brag.

Saasnart hun var bleven alene, gik hun instinkt-

mæssig hen til Spejlet for at se, om hun ikke var bleven forandret, saa umuligt og urimeligt forekom det, der var hændt, hende at være. Suzanne var forelsket i Smukke-Ven! Og Smukke-Ven vilde gifte sig med Suzanne! Nej, hun havde hørt fejl, det kunde ikke være sandt. Pigebarnet havde faaet et meget naturligt Sværmeri for den smukke unge Mand og saa havde hun haabet, at han vilde blive givet hende til Mand, derfor havde hun lavet sin lille Scene! Men han? Han kunde ikke være med i det! Hun grundede og grundede, ængstelig og forvirret, som man altid er, naar man staar overfor en Katastrofe. Nej, Smukke-Ven kunde intet vide om Suzannes taabelige Indfald.

Hun tænkte længe over, om han virkelig skulde være saa troløs, eller om han alligevel var uskyldig? Hvilken Usling maatte han ikke være, hvis det var ham, der havde støbt Kuglen! Og hvad vilde der saa ske? Hvilke Farer og hvilke Kvaler maatte hun saa ikke se i Møde!

Hvis han blot intet vidste, saa kunde alt endnu ordnes. De kunde gøre en Rejse med Suzanne paa et halvt Aars Tid, og saa vilde det være forbi.

Men hvorledes skulde hun saa bagefter faa ham at se? Thi hun elskede ham bestandig. Hendes Liden-

skab for ham havde boret sig ind i hende, ligesom de Pilespidser, der ikke mere kan rives ud.

Leve uden ham var umuligt. Saa vilde hun hellere dø.

Hendes Hjerne omtaagedes af denne Angst og Uvished. Hun følte en pinefuld Stikken i sit Hovede, hendes Tanker blev besværlige, uklare og smertede hende. Hun blev ved at gruble, indtil det svimlede for hende, og hun var lige ved at blive vanvittig over intet at vide. Hun saa paa Uhret, Klokken var lidt over et. Hun sagde til sig selv:

„Jeg kan ikke holde det ud længer, jeg bliver gal. Jeg maa have Vished. Jeg vil vække Suzanne og spørge hende ud."

Hun tog sine Sko af for ikke at gøre Støj og listede sig med et Lys i Haanden hen til sin Datters Værelse. Hun lukkede sagte Døren op, gik ind og kastede et Blik hen paa Sengen. Den var urørt. Hun forstod først ikke, hvad det skulde betyde, men tænkte, at Pigebarnet endnu snakkede med sin Fader. Men pludselig dukkede en skrækkelig Anelse op i hende og hun løb ind til sin Mand. Ligbleg og stønnende kom hun styrtende ind til ham. Han var gaaet i Seng og laa endnu og læste.

Han spurgte forfjamsket:

„Hov, hvad er der? Hvad er der i Vejen med Dig?“

Hun stammede:

„Har Du set Suzanne?“

„Jeg? Nej! Hvorfor?“

„Hun er . . . hun er . . . borte. Hun er ikke inde hos sig selv.“

Med et Sæt var han ude af Sengen, stak Fødderne i sine Tøfler, og uden Benklæder, med flagrende Skjorte ilede han over til sin Datters Værelse.

Saasnart han havde kastet et Blik derind, tvivlede han ikke længere. Hun var flygtet.

Han faldt om i en Lænestol og satte sin Lampe paa Gulvet foran sig.

Hans Kone var fulgt efter ham. Hun stammede: „Naa?“

Han havde ikke længere Kraft til at svare, ikke en Gang til at være vred, han stønnede:

„Der er ikke noget at gøre, han har hende. Det er ude med os.“

Hun forstod ikke, hvad han mente:

„Hvorledes . . . ude med os?“

„Ja, for Pokker! Nu er det temmelig nødvendigt, at han bliver gift med hende,“

Hun udstødte et Skrig som et saaret Dyr:

„Han! Aldrig! Er Du bleven gal?“

Han svarede ærgerlig:

„Det nytter ikke noget at hyle op. Han har bortført hende, han har vanæret hende. Der er ikke andet at gøre end at lade dem gifte sig. Naar vi bærer os fornuftigt ad, er der ingen, som behøver at faa det mindste at vide om den Historie.“

Hun gentog, gennemrystet af en skrækkelig Sindsbevægelse:

„Aldrig! Aldrig skal han faa Suzanne! Aldrig i Evighed giver jeg mit Samtykke.“

Walter mumlede overvældet:

„Ja, men han har hende jo. Det er sket. Og han beholder hende og skjuler hende naturligvis saa længe, indtil vi har givet efter. Derfor er vi, for at undgaa en Skandale, nødt til at give efter lige straks.“

Hans Kone, som led ubeskriveligt, gentog:

„Nej, nej! Jeg giver aldrig mit Samtykke.“

Han blev utaalmodig:

„Kære, der er overhovedet ikke Tale om at drøfte den Ting mere. Det er nødvendigt. Aa! den Slyngel, hvor han har overlistet os . . . Han er alligevel Pokkers dygtig. Vi kunde maaske nok have fundet et bedre Parti med Hensyn til Stilling, men ikke hvad Klogskab og Fremtid angaar. Han er ubetinget en

Mand, der har Fremtiden for sig. Han ender som Deputeret og Minister."

Fru Walter erklærede med vild Energi:

„Jeg lader ham aldrig ægte Suzanne . . . hører Du . . . aldrig!"

Han begyndte at blive vred og tog som praktisk Mand Smukke-Vens Parti:

„Men saa ti dog stille . . . Jeg har jo sagt Dig, at det er nødvendigt . . . absolut nødvendigt. Og hvem ved? Maaske faar vi ikke Grund til at fortryde det. Med Folk af hans Slags ved man aldrig, hvad der kan ske. Du saa selv, hvorledes han i tre Artikler gjorde det af med det Fæ til Laroche-Mathieu; og med hvilken Værdighed gjorde han det ikke, det var minsandten ikke let i hans Stilling som den bedragne Ægtemand. Naa, det vil Tiden vise. Saa meget er sikkert, at vi sidder i Fælden. Vi kan ikke mere slippe ud af den."

Hun havde Lyst til at skrige, til at kaste sig om paa Gulvet og rive i sit Haar. Hun stammede endnu en Gang i en fortvivlet Tone:

„Han faar hende ikke . . . Jeg . . . vil . . . ikke . . . have . . . det!"

Walter rejste sig, tog Lampen op fra Gulvet og sagde:

„Du er akkurat ligesom alle andre Kvinder. I lader Eder altid lede af Eders Følelser. I forstaar ikke at lempe Eder efter Forholdene . . . I er bare fjollede! Jeg siger, at han skal gifte sig med hende; det er nødvendigt — og dermed Basta!"

Han gik ud af Værelset. Med Tøflerne slæbende efter sig vandrede han lydløst i den flagrende Natskjorte som et grotesk Spøgelse igennem det sovende Hus' brede Korridor og ind til sig selv.

Fru Walter tænkte ikke paa at gaa i Seng, hun sønder-sledes af en uudholdelig Smerte. Hun forstod iøvrigt endnu ikke engang rigtig det altsammen. Hun led kun. Det forekom hende, at hun ikke kunde blive siddende uden at foretage sig noget, lige til det blev Dag. Hun følte en hæftig Trang til at flygte, til at løbe sin Vej, til at komme ud af Huset for at lede efter Bistand, for at blive hjulpet.

I sine Tanker søgte hun efter, hvem hun vel kunde kalde til sig. En Ven? Hun fandt ingen! En Præst! Ja, en Præst! Hun vilde kaste sig for hans Fødder, tilstaa ham det hele, skrifte sin Brøde og sin Fortvivlelse for ham. Han vilde forstaa, at den Elendige ikke kunde ægte Suzanne, og han vilde forhindre det.

Hun maatte tale med en Præst, nu, ligestraks!

Men hvor skulde hun finde ham? Hun holdt det ikke længere ud.

Da stod pludselig som et Syn Billedet af Jesus, vandrende paa Havet, for hendes Øjne. Hun saa' det saa tydeligt, som om hun stod overfor Maleriet selv. Altsaa kaldte han hende til sig. Han sagde til hende:

„Kom til mig. Kom og knæl for mine Fødder. Jeg vil trøste Dig, og jeg vil sige Dig, hvad Du skal gøre."

Hun tog et Lys, gik ud af sit Værelse og ned ad Trappen for at komme ned i Drivhuset. Billedet var helt bag i Vinterhaven i et lille Kabinet, som lukkedes med en Glasdør for at Fugtigheden fra Jorden ikke skulde trænge ind og ødelægge Lærredet. Det var ligesom et Slags Kapel i en Skov af sælsomme Træer.

Da Fru Walter traadte ind i Vinterhaven, som hun hidtil kun havde set i fuldt Lys, stansede hun, betaget over det dybe Mørke. De tunge Vækster fra de varme Lande gjorde med deres bedøvende Aande Atmosfæren tæt og kvælende. Og da Dørene ikke som ellers stod aabne, faldt Luften i denne kunstige Skov, indespærret som den var under en Glaskuppel, hende trykkende for Brystet, steg hende til Hovedet, fik det til at svimle for hende og voldte hende paa én Gang baade Smerte og Be-

hag, det var, som om hendes Legeme sank hen i en ubestemmelig dødsmat Vellyst.

Den stakkels Kvinde listede sig sagte frem i Mørket, der indgød hende Gru. I det flakkende Skær fra Lyset tegnede de underlige Planter sig for hende som uhyggelige Væsener, som levende Uhyrer og sære Vanskabninger.

Pludselig fik hun Øje paa Kristusbilledet. Hun lukkede Døren op, som skilte hende fra det, og faldt paa Knæ foran det.

Hun opsendte først nogle fortvivlede Bønner, blandede med lidenskabelige Ømhedsord og brændende Paakalden. Lidt efter lidt gjorde Inderligheden i hendes Andagt hende roligere; hun løftede sit Blik op imod Billedet og blev greben af Rædsel. I den svage Belysning fra det ene

Lys, som kastede sit viftende Skær nedefra op paa Maleriet, lignede Kristusskikkelsen Du Roy til den Grad, at det ikke længer var Gud, men hendes Elsker, som stirrede hende i Møde. Det var hans Øjne, hans Pande, det samme Udtryk i Ansigtet, hans kolde og hovmodige Mine.

Hun stammede:

„Jesus! — Jesus! — Jesus!"

Og Ordet „Georges" trængte sig over hendes Læber.

Pludselig kom hun til at tænke paa, at i denne samme Time tilhørte hendes Datter maaske Georges. Han var alene med hende, et eller andet Sted, i et Værelse. Han! han! med Suzanne!"

Hun gentog:

„Jesus! . . . Jesus!"

Men hun tænkte paa dem, paa sin Datter og paa sin Elsker! De var alene sammen i et Værelse . . . og det var Nat. Hun saa dem. Hun saa dem ganske klart, dèr, hvor Maleriet for lidt siden hang. De smilte til hinanden, de kyssede hinanden. Værelset omkring dem var mørkt og Tæppet henne paa Sengen var slaaet til Side. Hun rejste sig for at ile hen imod dem, for at tage sin Datter ved Haaret og rive hende

ud af dette Favntag. Hun vilde gribe hende i Struben og kvæle hende, Datteren, som hun hadede, som gav sig hen til denne Mand. Hun rørte næsten ved hende . . . men hun stødte imod Lærredet og hendes Haand laa paa Kristusbilledets Fødder.

Hun udstødte et højt Skrig og faldt baglænds om. Hendes Lys væltede og sluktes.

Hvad foregik der saa? Hun drømte længe, underlige og skrækkelige Ting. Bestandig saa hun Georges og Suzanne for sig; de holdt hinanden tæt omslyngede og Jesusbilledet velsignede deres skændselsfulde Elskov.

Hun havde en taaget Følelse af, at hun ikke var i sit Sovekammer. Hun vilde rejse sig for at komme bort, men hun kunde ikke. En uovervindelig Sløvhed havde faaet Magt over hende, hendes Lemmer var lammede, medens hendes Tanker, som stadig var vaagne, skønt dog lidt forvirrede, pintes af skrækkelige Fantasibilleder. Hun blev liggende, hensunken i en usund Døs, den underlige, tunge Døs, som de varme Landes døvende Planter med deres sære Former og kvælende Dufte kaster som et dræbende Slør over Menneskets Hjerne.

Da Dagen brød frem, blev Fru Walter fundet liggende bevidstløs og næsten kvalt af Planteduften foran

„Jesus, vandrende paa Bølgerne". Hun var saa syg, at man frygtede for hendes Liv. Først Dagen efter kom hun fuldstændig til sin Bevidsthed. Da gav hun sig til at græde.

For at forklare Suzannes Forsvinden blev der sagt til Tjenestefolkene, at hun pludselig var bleven sendt tilbage til Klostret. Walter svarede paa et langt Brev fra Du Roy, at han skænkede ham sin Datters Haand.

Smukke-Ven havde ladet Vognen holde og kastet sin Epistel i en Postkasse i samme Øjeblik, de kørte ud af Paris. Han udviklede heri i meget ærbødige Udtryk, at han allerede længe havde elsket den unge Pige, at der aldrig havde været nogensomhelst Forstaaelse imellem dem, men at han, da hun af egen fri Vilje var kommen til ham og havde sagt: „Jeg vil være Deres Hustru," havde ment sig berettiget til at beholde hende, ja endogsaa til at skjule hende saalænge, indtil han havde faaet et Svar fra hendes Forældre, hvis Ret for ham havde mindre Betydning end hans Forlovedes Vilje.

Han bad Walter om at svare poste restante, en Ven vilde saa besørge Brevet videre til ham.

Saasnart han havde opnaaet, hvad han vilde, tog

han straks med Suzanne til Paris og sendte hende tilbage til hendes Forældre, idet han foretrak at lade gaa nogen Tid, inden han selv viste sig.

De havde tilbragt seks Dage ved Bredden af Seinen i La Roche-Guyon.

Den unge Pige havde aldrig før moret sig saa godt. Hun havde leget Hyrdinde. Da han udgav hende for sin Søster, havde de levet frit og utvungent sammen i et Slags forelsket Kammeratskab. Han havde anset det for klogest at respektere hende. Dagen efter deres Ankomst købte hun groft Linned og rigtige Bondepigeklæder og med en mægtig Straahat smykket med Markblomster paa Hovedet havde hun sat sig til at fiske. Hun fandt Egnen henrivende. Der var et gammelt Taarn og et gammelt Slot med nogle dejlige gamle vævede Tapeter.

Iført en tarvelig Lærredsjakke, som han havde købt helt færdig hos en af Landsbyens Handlende, spadserede Georges enten med Suzanne Arm i Arm inde paa Bredden eller ogsaa roede han hende ned ad Floden i en lille Baad. Hvert Øjeblik kyssede de skælvende hinanden, hun glad og uskyldig, og han lige ved at bukke under. Men han forstod at være stærk, og da han sagde til hende: „I Morgen maa vi rejse tilbage

til Paris, Deres Fader har givet sit Samtykke" — mumlede hun naivt:

„Allerede? Det var saa morsomt at være Deres Kone!"

X

Der var mørkt i den lille Lejlighed i Rue de Constantinople, thi Georges Du Roy og Clotilde de Marelle, som havde mødt hinanden i Porten, havde skyndt sig

ind, og uden at give ham Tid til at aabne Skodderne havde hun sagt til ham:

„Du gifter Dig altsaa med Suzanne Walter?“

Han bekræftede det blidt og tilføjede:

„Vidste Du ikke det?“

Hun stillede sig tæt foran ham og fortsatte i en harmfuld og forbitret Tone:

„Du gifter Dig med Suzanne Walter! Det er for galt! Det er for galt! I tre Maaneder har Du gaaet og slesket for mig for at skjule det. Alle vidste det, alle undtagen jeg. Det var min Mand, som fortalte mig det.“

Du Roy forsøgte at le overlegent, men var alligevel lidt flov. Han satte sin Hat fra sig paa Kaminen og smed sig ned i en Lænestol.

Hun saa ham lige ind i Ansigtet og sagde med sagte og ophidset Stemme:

„Lige siden Du gik fra din Kone har Du arbejdet paa det, og samtidig var Du saa betænksom at beholde mig for at udfylde Mellemtiden, ikke? Hvad Du dog er for en Slyngel!“

Han spurgte:

„Hvorfor det? Jeg havde en Kone, som bedrog mig. Jeg greb hende i det, lod mig skille, og nu

gifter jeg mig med en anden. Det er da den simpleste Ting af Verden!"

Hun mumlede dirrende:

„Aa! hvor Du er udspekuleret og farlig!"

Han smilte igen:

„Ja, for Fanden! Dumrianer og Fæhoveder bliver altid narrede!"

Men hun forfulgte sin Tanke:

„Jeg forstaar ikke, at jeg ikke straks fra Begyndelsen har set, hvad der boede i Dig. Men jeg kunde ikke tro, at Du var en saa gemen Skurk."

Han paatog sig en værdig Mine:

„Maa jeg bede Dig om at være lidt forsigtigere med de Udtryk, Du bruger."

Det oprørte hende, at han vilde spille den fornærmede:

„Hvad for noget? Vil Du have, at jeg skal tage paa Dig med Fløjelshandsker? Du har opført Dig som en Skurk imod mig i al den Tid, jeg har kendt Dig, og saa skulde jeg ikke have Lov til at sige Dig det! Du bedrager alle, Du udnytter alle, Du griber ethvert Middel til at skaffe Dig Fornøjelse og Penge, og saa forlanger Du, at jeg skal behandle Dig som en hæderlig Mand!"

Han rejste sig, hans Læber skælvede:

„Ti stille, eller jeg jager Dig ud herfra."

Hun stammede:

„Jager mig ud . . . mig . . . Du vil jage mig ud . . . ud herfra . . . Du . . . Du? . . ."

Hun kunde ikke længere tale, hun var lige ved at kvæles af Vrede; men pludselig var det, som om Døren til hendes Raseri var bleven sprængt, og hendes Harme vældede frem:

„Jage mig ud herfra? Du glemmer altsaa, at det er mig, som har betalt Værelset her lige fra den allerførste Dag! Naa, ja, Du har ganske vist en Gang imellem besørget det, men hvem var det, der lejede det? . . . Det var mig . . . Og hvem havde beholdt det? . . . Atter mig . . . Og saa vil Du jage mig ud herfra! Aa, ti dog, Du Døgenigt! Tror Du ikke, at jeg ved, hvorledes Du har stjaalet Halvdelen af Vaudrecs Arv fra Madeleine? Tror Du ikke, jeg ved, at Du har forført Suzanne for at tvinge hende til at gifte sig med Dig?"

Han greb hende i Skuldrene og rystede hende:

„Tal ikke om hende! Jeg forbyder Dig det!"

Hun skreg:

„Du har forført hende, jeg ved det!"

Han kunde have fundet sig i ligegyldigt hvad, men denne Løgn bragte ham ud af sig selv. De Sandheder,

hun havde slynget ham i Ansigtet, havde faaet det til at dirre i ham af Raseri, men denne Usandhed om det lille Pigebarn, der skulde blive hans Hustru, fik det til at krible i hans Fingre af Lyst til at slaa hende.

Han gentog:

„Ti stille . . . tag Dig i Agt . . . ti stille . . .“

Og han ruskede i hende, ligesom man rusker i en Gren for at faa dens Frugter til at falde.

Hendes Haar var gaaet op, med vildt stirrende Øjne og aaben Mund hvinede hun:

„Du har forført hende!“

Han slap hende og gav hende med sin flade Haand en saadan Ørefigen, at hun vaklede og faldt over mod Væggen. Men ved at stemme Hænderne imod løftede hun sig lidt op fra Gulvet og skreg endnu en Gang:

„Du har forført hende!“

Han kastede sig over hende, og idet han holdt hende fast under sig, gav han sig til at prygle løs paa hende, som om hun havde været en Mand.

Hun tav pludselig stille og gav sig til at stønne under Slagene. Hun rørte sig ikke mere. Hun havde skjult sit Ansigt i Krogen mellem Gulvet og Væggen og udstødte ynkelige Klageskrig.

Han hørte op med at slaa og rejste sig. Han gik nogle Gange op og ned i Værelset for at faa sin Kold-

blodighed tilbage; saa faldt der ham noget ind, han gik ind i Soveværelset, fyldte Vandfadet med koldt Vand og dyppede sit Hovede deri. Derpaa vaskede han sine Hænder, og medens han omhyggeligt tørrede sine Fingre, kom han tilbage for at se, hvad hun tog sig for.

Hun havde ikke skiftet Stilling. Hun laa paa Gulvet og græd sagte.

Han spurgte:

„Er Du snart færdig med at tude?"

Hun svarede ikke. Han blev staaende tvivlraadig midt i Værelset, lidt flov og skamfuld overfor dette Legeme, der laa udstrakt foran ham.

Saa tog han pludselig en Beslutning. Han greb sin Hat paa Kaminen og sagde:

„Farvel. Du kan give Portneren Nøglen, naar Du gaar. Jeg kan ikke vente her, saa længe det behager Dig."

Han gik og lukkede Døren efter sig. Udenfor Portnerlogen stansede han og sagde til Portneren:

„Fruen er bleven. Hun gaar om lidt. Vil De meddele Værten, at jeg siger op til første Oktober. Det er i Dag den sekstende August, det er altsaa i rette Tid."

Han skyndte sig bort med lange Skridt, thi han havde endnu en hel Del at besørge til Brylluppet.

Det var fastsat til den tyvende Oktober, efter at Kamrene var traadt sammen. Det skulde finde Sted i Madeleinekirken. Folk havde haft meget travlt, men der var ingen, som rigtig vidste, hvad der var foregaaet. Forskellige Historier var i Omløb. Der blev hvisket noget om en Bortførelse, men ingen var sikker i sin Sag.

Efter hvad Tjenestefolkene berettede, skulde Fru Walter, som ikke lukkede Munden op til sin Svigersøn, af Fortvivlelse have taget Gift samme Aften, Giftermaalet blev bestemt, efter først midt om Natten at have ladet sin Datter bringe til Klostret.

Hun var bleven funden halv død, og saa meget var vist, at hun aldrig kunde helbredes. Hun var kommen til at se ud som en gammel Kone, hendes Haar var bleven graat og hun var bleven gudfrygtig og gik til Alters hver Søndag.

I de første Dage af September meddelte „*La Vie Française*“, at Baron Du Roy de Cantel blev Bladets Chefredaktør, Hr. Walter vilde dog vedblivende staa som Udgiver.

Samtidig blev en hel Skare kendte politiske Kronikører, Causører, Reportere og Kunst- og Theaterkritikere

ved betydelige Pengetilbud lokkede fra de gamle, store og ansete Blade og knyttede til „*La Vie Française*".

De ældre, alvorlige og betydende Journalister trak ikke længere paa Skuldrene, naar de talte om Walters Blad. Dets hurtige og sejrrige Fremgang havde fuldstændig faaet den Mistillid, hvormed de i Begyndelsen havde betragtet det, til at gaa i Glemmebogen.

Dets Chefredaktørs Bryllup blev, hvad man kalder en parisisk Begivenhed, Georges Du Roy og Walter havde i den senere Tid forstaaet at faa Folk til at tale om sig. Alle de Mennesker, hvis Navne fylder Bladenes Nyhedsrubrikker, besluttede at gaa hen og se paa det.

Højtideligheden fandt Sted en klar Efteraarsdag.

Allerede Klokken otte om Morgenen havde Madeleine-Kirkens Betjente travlt med at lægge et Tæppe ned over den høje Stentrappe. Det brede røde Tæppe, som lyste helt ned over Rue Royale, fik alle Forbigaaende til at standse og underrettede Paris' Befolkning om, at der skulde finde et stort Bryllup Sted.

Embedsmænd, der var paa Vejen til deres Kontor, smaa Syersker og blege Kommis'er stod stille for at se paa det, hensunken i ubestemt Forundring over alle de Penge, rige Mennesker gav ud for at komme i Brudeseng.

Henimod Klokken ti blev de Nysgerriges Venten af længere Varighed. De blev staaende nogle Minutter i Haab om, at det vilde begynde med det samme, saa gik de atter videre.

Klokken elleve kom der Afdelinger af Politibetjente, som straks gav sig til at sprede Mængden, der hvert Øjeblik stimlede sammen i Trængsel.

Snart efter indfandt sig de første indbudte, de, som vilde være sikre paa en god Plads for at faa alt at se.

De tog de yderste Stole, der var stillet paa langs af Midterskibet.

Lidt efter lidt kom flere til, Damerne raslede af Silke og Herrerne, der næsten alle var skaldede, førte sig med verdensmandsmæssig Korrekthed og lagde deres alvorlige Ansigter i endnu strængere Folder for at være i Samklang med Omgivelserne.

Kirken fyldtes langsomt. En Flod af Solskin skyllede ind gennem den mægtige aabne Indgangsdør og kastede et stærkt Lys over den forreste Række Gæster. Koret, som syntes lidt mørkt, oplystes af Voxkærterne, der oppe paa Alteret udbredte et gulligt Skær, som tog sig underlig blegt og fattigt ud ligeoverfor Døraabningens Lysvæld.

Der udvekstedes genkendende Nik, Hilsener og Tegn, og dannedes Smaagrupper. Den literære Verdens Repræsentanter, der optraadte mindre højtidsfuldt end den fornemme Verdens, passiarede halvhøjt og betragtede interesseret Damerne.

Norbert de Varenne, som ledte efter en Ven, opdagede Jacques Rival midt i en Gruppe og skubbede sig Vej hen til ham.

„Ja," sagde han, „Fremtiden tilhører Strugglerne!"

Den anden, der ikke var misundelig, svarede:

„Saa meget bedre for ham. Han har sit paa det tørre."

Og de gav sig til at opremse de kendte Ansigter, de havde faaet Øje paa.

Rival spurgte:

„Ved De for Resten noget om, hvad der er blevet af hans Kone?"

Digteren smilte:

„Ja og nej. Der er bleven mig fortalt, at hun lever meget tilbagetrukket et Sted oppe i Montmartre. Men . . . der er nemlig et men . . . i den sidste Tid har jeg i „*La Plume*" læst nogle politiske Artikler, som paafaldende minder om Forestiers og Du Roys. De er skrevet af en vis Jean le Dol, en ung, køn og intelligent Fyr, som er af samme Race som vor Ven Georges, og som har gjort Bekendtskab med hans tidligere Kone. Deraf har jeg uddraget den Slutning, at hun har en Svaghed for Begyndere og vil blive ved med at have det. Hun er iøvrigt rig. Vaudrec og Laroche-Mathieu har ikke for ingenting været Husvenner."

Rival erklærede:

„Hun er ikke ilde, denne lille Madeleine. Og Pokkers klog er hun! Paa nærmere Hold maa hun

være bedaarende. Men sig mig en Gang, hvorledes kan Du Roy holde Kirkebryllup? Han er jo fraskilt."

Norbert de Varenne svarede:

„Ganske simpelt fordi han i Kirkens Øjne slet ikke var gift første Gang."

„Hvorledes det?"

„Vor Smukke-Ven ansaa det, da han ægtede Madeleine Forestier, for tilstrækkeligt at henvende sig til den borgerlige Øvrighed, enten fordi han vilde spare eller fordi han var ligeglad. Han gik altsaa udenom den gejstlige Velsignelse, hvad der for vor hellige Moder Kirken reducerer hans første Ægteskab til et illegitimt Forhold. Følgelig kommer han nu til hende som Ungkarl og hun laaner ham al sin Pomp og Pragt, hvad der vil blive gamle Walter en dyr Historie."

Larmen fra den voksende Menneskemængde steg op under Hvælvingen. Enkelte Stemmer talte næsten højt. Tilskuerne viste hinanden de tilstedeværende kendte Mænd, som, glade over at vide sig iagttagne, indtog den for Offentligheden beregnede Holdning, som de plejede at anlægge ved alle saadanne Fester, hvis uundværlige Prydelse de i deres egne Tanker var.

Rival vedblev:

„Sig mig, kære Ven, De kommer jo jævnlig hos

Walters; er det sandt, at Fru Walter og Du Roy aldrig mere taler til hinanden?"

„Aldrig. Hun vilde ikke give ham Datteren. Men han havde Krammet paa Faderen, takket være et lille Indblik, han havde skaffet sig bag Kulisserne i den marokkanske Affære. Han truede derfor den gamle med nogle frygtelige Afsløringer. Walter tænkte paa Laroche-Mathieus Skæbne og gav straks efter. Men Moderen, der er stædig som alle Kvinder, svor, at hun aldrig mere vilde henvende et Ord til sin Svigersøn. De tager sig ligefrem komiske ud sammen. Hun ligner en Billedstøtte af Hævnens Gudinde og han er meget forlegen, skønt han lader som ingenting og gør gode Miner til slet Spil; han forstaar jo at beherske sig, Fyren!"

Nogle Kolleger kom hen for at trykke deres Haand. Brudstykker af politiske Samtaler svirrede omkring dem. Gennem den aabne Dør trængte sammen med Solskinnet som en Brusen fra et fjærnt Hav Larmen fra Folkemassen udenfor ind i Kirken og steg op under Hvælvingen ovenover den mere diskrete Støj fra den inde i Helligdommen sammenhobede elegante Forsamling.

Pludselig slog Kirkesvejtseren med sin Stav tre Slag i Gulvet. Alle vendte sig om og der blev en langvarig Raslen af Skørter og Rykken med Stole.

Den unge Pige kom ved sin Faders Arm til Syne midt i Døren, ombølget af det stærke Solskin.

Hun lignede stadig et lille Stykke Legetøj, et henrivende hvidt Stykke Legetøj, smykket med Orangeblomster.

Hun blev et Øjeblik staaende paa Dørtærsklen, saa gjorde hun det første Skridt ind i Kirken og i det samme stemte Orgelet i med fuldttonende Klang og forkyndte med sin mægtige Metalrøst Brudens Komme.

Hun gik op ad Kirkegulvet med bøjet Hoved, men hun saa slet ikke frygtsom ud; hun var lidt bevæget og det klædte hende allerkæreste. Damerne smilede og hviskede, da den indtagende Miniaturbrud gik forbi dem. Mændene mumlede: „Yndig! Nydelig!“ Walter førte sig med overdreven Værdighed, han var lidt bleg, hans Briller sad determineret paa Næsen.

Bagved dem kom fire Brudepiger, alle fire klædte i rosenrødt og alle fire smukke, som en Æresvagt for den lille Nips-Dronning. Brudesvendene, der var valgt, saaledes at de passede til Brudepigerne, gik som om de var instruerede af en Balletmester.

Derefter fulgte Fru Walter, ført af den to og halvfjerdsaarige Marquis de Latour-Yvelin, Faderen til hendes anden Svigersøn. Hun gik ikke, hun slæbte sig frem, og var ved hvert Skridt lige ved at besvime. Man

kunde næsten se, at hendes Fødder klæbede sig fast til Fliserne, at hendes Ben vægrede sig ved at bære hende og at Hjertet bankede i hendes Bryst som et Dyr, der springer mod Siderne af sit Bur for at slippe ud.

Hun var bleven mager. Det hvide Haar, der omrammede hendes Ansigt, gjorde det endnu mere gustent og hulkindet.

Hun stirrede lige frem for sig for ikke at se nogen, eller maaske for bedre at kunne tænke paa det, der pinte hende.

Saa viste Georges Du Roy sig med en gammel Dame, ingen kendte.

Han bar sit Hoved højt, men saa sig heller ikke om; der var et haardt Udtryk i hans Øjne, som stirrede lige ud under de lidt sammentrukne Bryn. Hans Overskæg syntes at rejse sig lidt irriteret paa hans Læbe. Den almindelige Mening var, at han tog sig brillant ud. Han havde en stolt Holdning, en spænstig Skikkelse og slanke, velformede Ben. Hans Kjole sad godt, i Knaphullet lyste Æreslegionens røde Baand som en Blodsdraabe.

Efter ham kom Familiens Medlemmer, Rose med Senator Rissolin. Hun havde været gift i seks Uger. Grev de Latour-Yvelin førte Vikomtesse de Percemur.

Processionen sluttede med et mærkeligt Optog af

Bekendte og Venner, som Du Roy havde forestillet for sin nye Familie; det var Folk, som var velkendte i Kredse, der ikke helt tilhører det gode Selskab, Folk, som straks trænger sig paa, og som ved given Lejlighed optræder som fjærne Fættere af rige Parvenuer, forsumpede og ruinerede Adelsmænd, med stærkt anløben Vaabenskjold og undertiden med Hustruer, hvad der næsten var værre. Der var de Belvigne, Marquis de Banjolin, Grev og Grevinde de Ravenel, Hertugen af Ramorano og Fyrst Kravalow, og derpaa de af Walter indbudte, Prinsen af Guerche, Hertugen og Hertuginden af Ferracine og den smukke Marquise des Dunes. Midt i hele denne Defilé stak nogle Slægtninge af Fru Walter af ved deres provinsielle Korrekthed.

Og bestandig lød Orglet og sendte sine brusende taktfaste Toner fra sin Mangfoldighed af stønnende Struber, der raaber Menneskenes Sorg og Glæde op mod Himlen, ud i det vældige Rum. De store Fløjdøre ved Indgangen blev lukkede og pludselig blev det mørkt, som om Solen var bleven kastet ud.

Nu laa Georges paa Knæ ved Siden af Suzanne oppe i Koret foran det straalende oplyste Alter. Med Bispehuen paa Hovedet og Krumstaven i Haanden kom den nye Ærkebiskop af Tanger ud fra Sakristiet for at forene dem i den Almægtiges Navn.

Han stillede dem de sædvanlige Spørgsmaal, vekslede Ringene, udtalte de Ord, der binder som Lænker, og holdt en højtidelig Tale til de to nye Ægtefæller. Han talte længe og i blomstrende Udtryk om Troskab. Det var en stor og svær Mand, en smuk og statelig Prælat, hvis fyldige Mave kun forlenede ham med yderligere Majestæt.

Lyden af en Hulken fik nogle Hoveder til at dreje sig. Det var Fru Walter, som græd med Ansigtet skjult Hænderne.

Hun var bleven nødt til at give efter. Hvad skulde hun have gjort? Men fra den Dag, hendes Datter var kommen hjem og hun havde jaget hende ud af sit Værelse og nægtet at kysse hende, fra den Dag, da hun med sagte Stemme havde sagt til Du Roy, som med en ceremoniel Hilsen fremstillede sig for hende: „De er det laveste Væsen, jeg kender, tal aldrig mere til mig, thi jeg svarer Dem ikke!“ — fra den Dag led hun de mest uudholdelige, vedvarende Kvaler. Hun hadede Suzanne med et inderligt Had, der var skabt af fortvivlet Lidenskab og sønderrivende Skinsyge, en underlig Skinsyge, paa samme Tid en Moders og en Elskerindes, en uudsigelig, grusom Skinsyge, der brændte som et aabent Saar.

Og nu viede en Biskop dem, hendes Datter og

hendes Elsker, lige for hendes Øjne, i en Kirke, i to Tusinde Menneskers Overværelse! Og hun kunde intet sige. Hun kunde ikke forhindre det. Hun kunde ikke skrige:

„Den Mand tilhører mig, han er min Elsker. Den Forening, som her bliver velsignet, er en Skændsel!"

Flere Damer mumlede rørt:

„Hvor den stakkels Moder er bevæget!"

Ærkebiskoppen deklamerede:

„I hører til Jordens lykkeligste, rigeste og mest ansete. De, min Herre, som ved Deres Talent staar højt over alle andre, De, som skriver, som oplyser, som raader og som leder Folket, De har en skøn Mission at udføre, et skønt Eksempel at give . . ."

Du Roy hørte efter beruset af Stolthed. Det var til ham, at en af Kirkens Fyrster talte saaledes. Og han vidste, at der bagved ham sad en Skare Berømtheder, der var kommen for hans Skyld. Han havde en Følelse af, at en Kraft drev ham frem og bar ham oppe. Han blev en af Jordens mægtige, han, han, Sønnen af de to fattige Bønder i Canteleu. Han saa' dem pludselig for sig i den fattige Kro paa Toppen af Bakken ovenover Rouens store Dal, han saa' sin Fader og Moder gaa rundt og skænke op for Egnens Bønder. Da han arvede Grev de Vaudrec, havde han sendt dem fem Tusinde Francs. Nu vilde han sende dem halvtred-

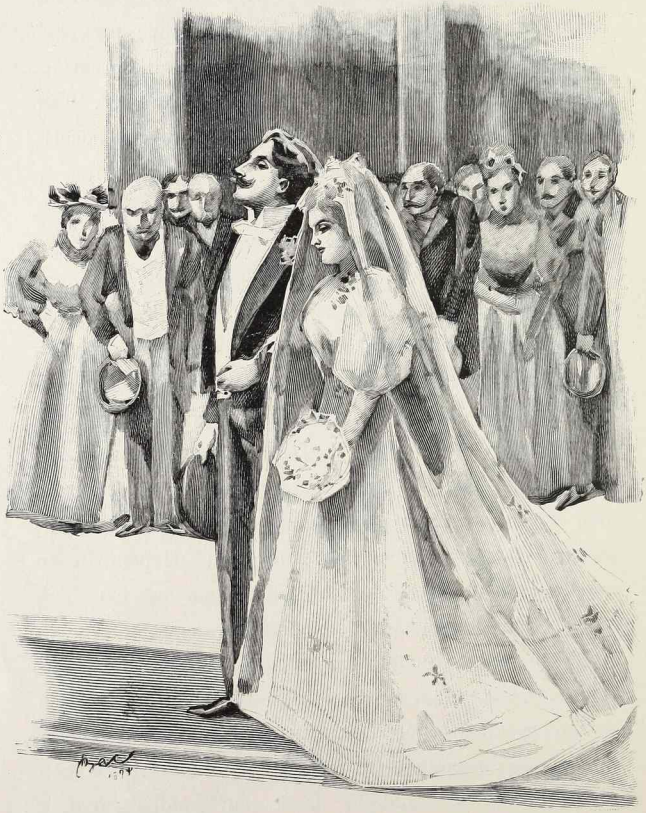

sindstyve Tusind; saa kunde de købe en lille Ejendom. De vilde blive lykkelige og tilfredse.

Biskoppen var blevet ærdig med sin Tale. En Præst, indhyllet i en gylden Messekaabe, steg op paa Alteret. Og Orglet begyndte igen at tone til Ære for de nye Ægtefæller. Snart udstødte det langvarige, mægtige Strofer, der svulmede som Bølger, saa klangfyldte og saa kraftige, at man skulde tro, at de maatte kunne løfte og sprænge Taget for at brede sig ud under den blaa Himmel. Deres vibrerende Lyde fyldte hele Kirken og fik baade Legeme og Sjæl til at skælve. Saa pludselig blev de roligere og fine, tynde Toner svævede ud i Luften og strejfede Øret som lette Aandepust. Det var smaa, spinkle, yndefulde og hoppende Overgange, der flagrede som Fugle; men pludselig udvidede denne kokette Musik sig igen og blev næsten truende i sin Kraft og Fylde, som om et Sandskorn forvandlede sig til en Verden.

Derpaa hævede Menneske-Stemmer sig og lød henover de bøjede Hoveder. Vauri og Landeck fra Operaen sang. Røgelsen udbredte sin bedøvende Duft og oppe paa Alteret fuldbragtes det guddommelige Offer; Gud-Mennesket steg ved sin Præsts Kalden ned paa Jorden for at bekræfte Baron Georges Du Roys Triumf.

Smukke-Ven laa med bøjet Hoved paa Knæ ved

Siden af Suzanne. I dette Øjeblik følte han sig næsten andægtig, næsten troende, fuld af Taknemlighed mod den Guddom, som saaledes havde begunstiget ham og som behandlede ham med et saadant Hensyn. Og uden rigtig at vide, hvem han henvendte sig til, opsendte han en Takkebøn for sin Sejr.

Da Gudstjenesten var til Ende, rejste han sig, bød sin Kone Armen og gik ind i Sakristiet. Saa begyndte de indbudtes uendelige Forbidefilering. Georges var ude af sig selv af Glæde, han følte sig som en Konge, der modtager sit Folks Hyldest. Han uddelte Haandtryk, stammede meningsløse Ord, hilste og svarede paa Lykønskningerne: „De er altfor venlig!“

Pludselig fik han Øje paa Fru de Marelle, og Mindet om alle de Kys, han havde givet hende og som hun havde givet ham tilbage, Mindet om alle deres Kærtegn, hendes Kælenskab, om Lyden af hendes Stemme og om Smagen af hendes Læber fik et pludseligt Ønske om at vinde hende tilbage til at flamme op i hans Blod. Hun var smuk og elegant med sin frejdige Mine og sine livlige Øjne. Georges tænkte: „Hvilken fortryllende Elskerinde hun alligevel er!“

Hun nærmede sig lidt frygtsom og lidt ængstelig og rakte ham Haanden. Han tog den i sin og beholdt den. Saa følte han hendes Fingres diskrete Kalden,

det blide Tryk, som tilgiver og erobrer tilbage, og han gengældte den lille Haands Tryk som for at sige:

„Jeg elsker Dig bestandig, jeg er din!"

Deres Øjne mødtes, smilende, straalende og fulde af Kærlighed. Hun mumlede med sin indsmigrende Stemme:

„Jeg haaber, at vi snart ses?"

Han svarede muntert:

„Jeg haaber det samme, paa snarligt Gensyn, Frue!"

Hun gik videre.

Andre trængte sig frem. Mængden strømmede forbi ham som en Flod. Endelig tyndede den ud. De sidste Gæster var defileret forbi. Georges tog atter Suzannes Arm for at gaa ud igennem Kirken.

Den var fuld af Mennesker; thi alle var søgt tilbage til deres Pladser for at se de nygifte gaa forbi. Han gik langsomt og roligt, med hævet Hoved og Blikket fæstet paa den store solbeskinnede Døraabning. Han følte en stærk Gysen fare igennem sit Legeme, den kolde Gysen, som en overvældende Lykke fremkalder. Han saa ingen, han tænkte kun paa sig selv.

Da de var naaet ned til Døren, fik han Øje paa den mørke støjende Hob, der var stimlet sammen for hans Skyld, for at se ham, Georges Du Roy. Hele Byen saa ham og misundte ham.

Han hævede Blikket og hans Øje faldt paa Deputeretkammeret paa den anden Side af Place de la Concorde. Og han havde en Fornemmelse, som om han kun behøvede at gøre et Spring for at komme lige fra Madeleinekirken over i Palais-Bourbon.

Han gik langsomt ned ad den høje Stentrappe mellem to Rækker Tilskuere. Men han saa' dem ikke. Hans Tanker gik nu tilbage og for hans Øjne, der blændedes af det stærke Solskin, svævede Billedet af Fru de Marelle, saaledes som hun saa ud, naar hun stod foran Spejlet og ordnede sit Haar, der altid var i Uorden, naar hun steg ud af Sengen.

GUY DE MAUPASSANTS

SAMLEDE VÆRKER

PAA DANSK VED LOULOU LASSEN

Romaner:

»ET LIV« (Illustr. af *A. Leroux*). Pris 4 Kr. 20 Øre, indb. i komp. Bind 5 Kr. 45 Øre.

»SMUKKE VEN« (Illustrationer af *F. Bac*). Pris 6 Kr. 45 Øre, indb. i komp. Bind 7 Kr. 70 Øre.

»VED BADESTEDET MONE ORIOL« (Illustr. af *F. Bac*).

»STÆRK SOM DØDEN« (Illustr. af *André Brouillet*).

»VORT HJÆRTE« (Illustr. af *René Lelong*).

»PIERRE OG JEAN«.

»EN PARISERBORGERS SØNDAGE« Illustr. af *Geo-Dupuis*).

Fortællinger:

»FRØKEN FIFI« (Illustrationer af *L. Vallet*). Pris 2 Kr. 40 Øre, indb. i komp. Bind 3 Kr. 65 Øre.

»FLOMMEN« (Ill. af *Jeanniot*). Pris 3 Kr. 90 Øre, indb. i komp. Bind 5 Kr. 15 Øre.

FRU TELLIERS »PENSIONAT« (Ill. af *René Lelong*). Pris 3 Kr. 30 Øre, indb. i komp. Bind 4 Kr. 55 Øre.

»JAGT-HISTORIER« (Illustr. af *Lucien Barbut*).

»MISS HARRIET« (Illustr. af *Ch. Morel*).

»I MAANESKIN« (Illustr. af *Lucien Métivet*).

»HORLA« (Illustr. af *Julian-Damazy*).

»DEN VENSTRE HAAND».

»FA'R MILON«.

»HR. PARENT« (Illustr. af *Julian-Damazy*).

»SØSTRENE RONDOLI«.

»PAA VANDET«.

»YVETTE« (Illustr. af *Cartazzo*).

»DEN SMAA ROQUE«.

»KOLPORTØREN«.

»DEN UNYTTIGE SKØNHED«.

»VANDRELIV«.

»FORTÆLLINGER OM DAG OG NAT«.

»TOINE«.

»FRU HUDSONS ROSENTRÆ« (Ill. af *V. Rottembourg*).

»I SOLEN« (Ill. af *A. Suréda*).

A. CHRISTIANSENS FORLAG ✤✤✤ KØBENHAVN

Foto 9367